

J. R. Ward

Életre keltett szerető
Fordította

Lukács Lászlóné
J. R. Ward

Fekete Tőr Testvériség

4.

Ulpus-ház Könyvkiadó
Budapest, 2009
A fordítás alapjául szolgáló mű:
J. R. Ward: *Lover Revealed*

A szerzőtől az Ulpus-ház Könyvkiadónál megjelent:

Éjsötét szerető
Síron túli szerető
Megsebzett szerető

Előkészületben:
Feloldozott szerető

Copyright © Jessica Bird, 2007
All rights reserved
Hungarian translation © Lukács Lászlóné, 2009
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2009

ISBN 978 963 254 229 4 **Ajánlás**

Ajánlom ez a könyvet: *Neked*.
Istenem, az elején nagyon *kemény* voltál, igazán az.
Aztán minden átcsapott az ellenkezőjébe.
Őrülden szeretlek.

Köszönetnyilvánítás

Végtelen hálával a *Fekete Tőr Testvériség* sorozat olvasóinak, és hangos üdvözet a mobiltelefon használóinak – milyen kanapén ülünk most?

Nagyon köszönöm nektek:

Karen Solem, Kara Cesare, Claire Zion és Kara Welsh.

Köszönöm nektek: Cap'n Bunny, más néven A Rózsaszín Szörny és PythAngie, a Pitbull Mod

– és most komolyan, Dorine és Angie, akik remekül gondomat viselik.

Köszönöm a négyes csoportnak: MFN ölelés... M-F-N ölelés. Nem tudom, mihez kezdenék nélkületek.

DLB-nek: ne felejtsetek el, a mami szeret titeket. Mindig. NTM-nek: az, akiket a legjobban szeretek a „tudjátok-hol” lévő helyen... ti vagytok. Szerencsés vagytok, hogy ismerhetlek benneteket.

És mint mindig, hálával tartozom a végrehajtó bizottságom tagjainak: Sue Graftonnak, dr. Jessica Andersennek és Betsy Vaughannak. És nagy tisztelet a csodálatos Suzanne Brockmann-nak.

Nagyon szeretem a hajómat, a családomat és az író barátaimat.

Kifejezések és tulajdonnevek magyarázata

alantas:

Az Alantasok Társaságának tagja, lélek nélküli ember, akinek az a célja, hogy a vámpírokat megölje. Csak akkor hal meg, ha szíven szúrják. Ha nem, korlátlan ideig élhet. Nincs szüksége evésre vagy ivásra, és képtelen a szexre. Idővel a haja, a bőre és a szívárványhártyája elveszíti pigmenttartalmát, és kifakul. Haja szőke, arca fakószürke, szeme világos lesz. Babahintőpor-illata van. Beavatása után, amelyet az Omega végez el, mindig magánál tart egy kerámiaurnát, amelybe a szívét helyezik, miután eltávolították a testéből.

Alantasok Társasága:

Gyilkosok rendje, akiket az Omega hívott életre azzal a céllal, hogy a vámpírokat kiirtsák.

álcázás:

Egy adott fizikai környezet elrejtése, helyette egy illúzió megteremtése.

ártatlan:

Szűz.

átváltozás:

Egy vámpír életének kritikus időszaka, ekkor válik felnőtté. Vért kell innia az ellenkező nem egyik tagjából, hogy életben maradjon. A folyamat után már nem tud kimenni a napfényre. Ez általában húszas éveinek közepén következik be. Van olyan vámpír – elsősorban a férfiak között –, aki nem éli túl az átváltozást. Az átváltozás előtt a vámpírok fizikailag gyengék, szexuálisan éretlenek és nem fogékonyak a testi vágyakra, valamint nem tudnak láthatatlanná válni.

az Árnyék:

Időtlen birodalom, ahol a halottak újra találkoznak szeretteikkel, és továbblépnek az örökkévalóságba.

bajtárs:

Férfiak egymás közt használt kifejezése, amely a kölcsönös tiszteletet és szeretetet mutatja. Szabad fordításban annyit tesz: „drága barátom”.

bosszúállás:

Halálos megtorlás, amit általában a szeretett nő férfi társa hajt végre.

az elit:

Az arisztokrácia társadalmának legfelsőbb köre, hasonló a György régensherceg uralkodása idején hatalmon lévő angol arisztokráciához.

elkülönítés:

Állapot, amelyet a király szab ki egy arisztokrata nőre, ha a nő családja ezt írásban kérelmezi. A nőt ezzel a *védelmező* kizárólagos *gyámsága*, alá helyezi, aki általában a család legidősebb férfi tagja. A *védelmezőnek* törvényes joga meghatározni a nő életének minden pillanatát, valamint belátásától függően korlátozhatja a külvilággal fenntartott bármilyen kapcsolatát is.

elnök:

Hatalommal és befolyással rendelkező személy.

az első család:

A vámpírok királya és királynéja, valamint a gyermekeik, ha vannak.

Fekete Tőr Testvériség:

Magasan képzett vámpírharcosok szövetsége, akik a fajukat védik az Alantasok Társasága ellen. A fajon belüli fajnemesítésnek köszönhetően a testvérek rendkívüli fizikai és mentális képességekkel rendelkeznek, valamint képesek a gyors öngyógyításra. Többnyire nem vér szerinti testvérek. A testvériségbe csak az kerülhet be, akit az egyik tag javasol. Természetüknél fogva agresszívak, akik szeretnek titkolózni, és csak saját magukban bíznak. A civil lakosságtól elszigetelve élnek, és minimális a kapcsolatuk a többi társadalmi osztállyal, kivéve, ha táplálkozniuk kell. Legendás alakok, a vámpírtársadalom tisztelettel övezett tagjai. Csak nagyon súlyos sérülés okozhatja a halálukat, mint például lövés vagy késszúrás a szívbe.

fél:

Női vámpír, aki egy férfihez tartozik. A nők általában csak egy férfit fogadnak el párjukként, mivel a férfi vámpíroknál nagyon erős a territórium védelme.

félelmetes:

A kifejezés a férfi szexuális potenciájára utal. Szabad fordításban annyit tesz: „Méltó arra, hogy egy nőbe hatoljon.”

gyám:

A keresztapa vagy keresztanya megfelelője.

herceg:

A vámpírarisztokrácia legfelső szintje, közvetlenül az első család és az Őrző kiválasztottjai után következik a ranglétrán. Ebbe a rétegbe születni kell, nem átruházható.

hűségeselek:

A szolgák osztályá a vámpírtársadalomban. Régi, konzervatív szokás szerint szolgálják uraikat, amihez hagyományos ruházat és viselkedés társul. Képesek kimenni a napfényre, és viszonylag hamar öregszenek. Átlagéletkoruk körülbelül ötszáz év.

kiválasztottak:

Női vámpírok, akiket arra választottak ki, hogy az Őrzőt szolgálják. Az arisztokrácia tagjainak tekintik őket, bár inkább szellemileg, mint időbeli síkon vannak együtt. Kevés vagy semmilyen kapcsolatot nem tartanak fent férfiakkal, bár az Őrző kívánságára házasságot köthetnek a harcosokkal, hogy a faj fennmaradjon. Jövőbe látó képességgel rendelkeznek. A múltban a testvériség egyedülálló tagjainak táplálkozási igényeit elégítették ki, ezt a gyakorlatot azonban a testvérek eltörölték.

a Kripta:

A Fekete Tör Testvériség szent sírja. Szertartási terület is egyben, valamint az *alantasok* urnáinak őrzőhelye. Az itt megtartott szertartások közé tartozik a beavatás, a temetés és a testvérek ellen folytatott fegyelmi eljárások. A testvériség tagjain, az Őrzőn és a beavatandó jelölteken kívül senki más nem léphet be ide.

leelan:

Becéző kifejezés, amely szabad fordításban annyit tesz: „legdrágább kincsem”.

mama:

Anya. Egyszerre lehet a fogalom megjelölésére és kedveskedő szóként is használni.

manipulátor:

A vámpírok faján belüli alfaj, akiket többek között az jellemez, hogy képesek befolyásolni mások érzelmeit (azzal a céllal, hogy energiát cseréljenek). A történelem során hátrányosan megkülönböztették őket, és volt olyan korszak is, amikor a vámpírok vadásztak rájuk. Kihalófélben vannak.

nalla (nő), nallum (férfi):

A szeretet kifejezésének szava. Jelentése „drága”.

az Omega:

Gonosz, misztikus alak, akinek legfőbb célja a vámpírtársadalom megsemmisítése, mert megharagudott az Őrzőre. Időtlen birodalomban létezik, hatalmas ereje van, ám életet nem tud teremteni.

az Őrző:

Misztikus lény, a király legfőbb tanácsadója, a vámpírarchívum őrzője, valamint az előjogok szétosztója legfőbb tanácsadója. Időtlen birodalomban létezik, és rendkívüli erővel rendelkezik. Képes életet teremteni. Így hozta létre a vámpírok társadalmát is.

parancsoló:

Férfi vámpír, aki feleségül vett egy nőt. Megengedett, hogy egy férfi több nőt is feleségül válasszon magának.

perzselő:

Az egyén kritikus gyengeségére utal. A gyengeség lehet belső – például szenvedélybetegség – vagy külső –, mondjuk, egy szerető.

rítus:

A becsület visszaállításának rituális módja, amelyet a sértő fél ajánl fel. A sértett, ha elfogadja, megválaszthatja a fegyvernemet, amellyel lesújt a sértőre, aki védekezés nélkül kénytelen elszenvedni a támadást.

tahly:

A gyengéd szeretet kedveskedő kifejezése. Jelentése szabad fordításban „drága”, „kedves”.

termékeny időszak:

A női vámpírok termékeny időszaka, általában két napig tart, és erős szexuális vágy kíséri. Körülbelül öt évvel az után következik be először, hogy a nő átváltozott, azt követően pedig csak tízévente egyszer. Bizonyos mértékben minden férfira hatást gyakorol, ha egy termékeny időszakában lévő nő közelében van. Veszélyes időszak ez, mivel könnyen kitörhetnek harcok, vagy konfliktusok a versengő férfiak között, főleg, ha a nő nem férjezett.

uram:

Tiszteletteljes kifejezés, amellyel egy szexuálisan alárendelt megszólítja a domináns felet.

vámpír:

A Homo sapienstől elkülönült faj tagja. A vámpíroknak vért kell inniuk, hogy élni tudjanak, ám az ebből nyert erő nem sokáig tart. Az átváltozást követően, amely általában húszas éveik közepén következik be, nem tudnak kimenni a napfényre, és rendszeresen kell vért inniuk valaki vénájából. Nem képesek egy harapással átváltoztatni az embereket vámpírrá, vagy azzal, hogy a vérüket isszák, ritka esetben azonban házasodhatnak velük. Képesek láthatatlanná válni, amikor akarnak. Ehhez azonban meg kell nyugodniuk, koncentrálniuk kell, és nem vihetnek magukkal nehéz tárgyat. Ki tudják törölni az emberek emlékeit, feltéve, hogy azok rövid távú emlékeek. Egyesek tudnak olvasni mások gondolataiban. Az átlag életkoruk néhány ezer év, egyes esetekben még ennél is több.

védelmeső:

Egy személy gondviselője. A *védelmesőknek* különböző fokozatai vannak, amelyek közül a legnagyobb befolyása annak van, aki egy *elkülönített* nő gondviselője.

vérrabszolga:

Férfi vagy női vámpír, akit egy másik vámpír uralma alatt tart, hogy táplálkozási igényét kielégítse. A vérrabszolga-tartás egyre ritkább, bár a törvény még nem tiltja.

verseny:

Két férfi konfliktusa, akik azért harcolnak, hogy egyikük a nő párja lehessen.

visszatérő:

Az a személy, aki élve visszatért az Árnyékból. Nagy tisztelettel veszik körül, és becsülik szenvedéseiért.

1. fejezet

– Mit szólnál ahhoz, ha azt mondanám, hogy álmot láttam?

Butch O’Neal letette a whiskyspoharát, és ránézett a szőke nőre, aki megszólította. A Zero Sum VIP-termében valahogy nem tűnt odaillőnek. Fehér lakkbőr csíkok alkották a ruháját, úgy nézett ki, mintha kereszteztek volna egy Barbie babát és egy amazont. Nehéz volt megállapítani, vajon a klubban dolgozó profi prostituált-e, vagy sem. Az igaz, hogy a Tiszteletes mindig a legjobb minőségű áruval kereskedett, de az sem volt lehetetlen, hogy a nő az *FHM* vagy a *Maxim* egyik modellje.

Rátámaszkodott az asztal márványlapjára, és előrehajolt. A melle tökéletes volt, a legtökéletesebb, amit pénzért kapni lehetett, mosolya pedig ragyogó, és olyan buja dolgokat ígért, amelyeket elképzelni is nehéz volt. Prosti vagy sem, ez a nő tele volt energiával, és látszott rajta, hogy olyan, aki maximálisan élvezi az élet minden percét.

– Szóval, édes? – szólalt meg újra a nő, túlharsogva a hangos technozenét. – Nem akarsz valóra váltani az álmomat?

Butch feszülten rámosolygott. Az biztos, hogy ez a nő valakit ma nagyon boldoggá fog tenni. Talán nem is egyet, de ő biztosan nem lesz közöttük.

– Ne haragudj, inkább próbáld szerencsét valahol máshol!

Abból, hogy a visszautasítás a legkevésbé sem zökkentette ki a szerepéből, egyértelműen látszott, hogy a szőkeség vérbeli profi. Egy üres mosollyal tovalibbent a szomszédos asztalhoz, és ott is bevetette ragyogó bájait és csábos mosolyát.

Butch hátrabiccentette a fejét, és egy hajtásra kiitta a maradék whiskyjét. A következő mozdulattal intett a pincérnőnek, aki oda sem ment hozzá, csak bólintott, és egyenesen a bárba indult, hogy töltsön neki még egyet.

Még csak hajnali háromra járt, vagyis a trojka másik két tagja fél órán belül volt várható. Vishous és Rhage odakint voltak, hogy az *alantasok* ellen harcoljanak, azok ellen a lélek nélküli gazemberek ellen, akik a vámpírokra vadásztak, ám nagy valószínűséggel csalódottan fognak megjönni a munkából. Januárban és februárban az Alantasok Társasága és a vámpírok közt folyó titkos háború meglehetősen lecsendesedett, csupán néhány *alantast* találtak azóta az utcákon. A civil lakosság számára ez jó hírnék számított, a Fekete Tőr Testvériség tagjait azonban nyugtalansággal töltötte el.

– Szia, zsaru! – A mély hangú köszönés Butch feje mögül érkezett.

A rendőr elmosolyodott. Erről a hangról mindig az éjszakai köd jutott eszébe, amely eltakarta azt, ami az ember életére tört. Még szerencse, hogy Butch vonzódott a sötét oldalhoz.

– Jó estét, Tiszteletes! – felelte anélkül, hogy megfordult volna.

– Tudtam, hogy vissza fogod utasítani.

– Csak nem gondolatolvasó vagy?

– Néha igen.

Butch hátranézett. A Tiszteletes az árnyékban ácsorgott, ametiszt színű szeme ragyogott, kakastaréja nagyon meg volt nyírva, már csupán egy-két centis volt a fején. Fekete öltönye lenyűgözően állt rajta: Valentino. Pont olyan, amilyen Butch-nak is volt.

A különbség csak annyi volt, hogy a vámpír a saját pénzéből vette fésűsgyapjú szövetöltönyét. A Tiszteletes, más néven Rehvenge, vagyis *Zsadist felének*, Bellának a bátyja, egyben a Zero Sumnak a tulajdonosa is volt, és mint olyan, mindenből részesült, ami a klubjában történt. Az ördögbe, a rengeteg bűnös üzletnek köszönhetően töménytelen mennyiségű zöldhasú dollár vándorolt a malacperselyébe minden este.

– Á, nem, egyszerűen csak nem volt hozzád való – mondta a Tiszteletes, és leült az asztalhoz, majd lesimította tökéletesen megkötött Versace nyakkendőjét. – Különbö is, tudom, hogy miért utasítottad vissza.

– Valóban?

– Nem szereted a szökéket.

– Nem, most már tényleg nem. Talán csak nem volt az esetem.

– Tudom én, mire van szükséged.

Megérkezett Butch újabb kupica whiskyje, amelyet egy laza mozdulattal el is tüntetett.

– Tényleg tudod?

– Ez a munkám. Bízz bennem!

– Nem akarlak megsérteni, de ezen a téren inkább magamban bízom.

– Mondok én neked valamit, zsaru – mondta a Tiszteletes közel hajolva.

Fantasztikus volt az illata. Na igen. Davidoff Cool Waterje klasszikusnak számított ugyan, de még mindig divatos illat volt. – Akkor is segíték neked.

Butch szomorúan megveregette a vámpír vállát.

– Engem csak a csapos érdekel, haver. Az irgalmas szamaritánusoktól borsózik a hátam.

– Néha csak az lehet a befutó, ami teljesen más.

– Ezek szerint egyikünknek sincs túl nagy szerencséje. – Butch az Ecstasy- és kokainmámorban vonagló, félmeztelen tömeg felé bökött a fejével. – És úgy tűnik, itt mindenki hasonló cipőben jár.

Furcsa, amíg a caldwelli rendőrségen dolgozott, a Zero Sum igazi rejtély volt számára. Annak ellenére, hogy mindenki tudta, hogy a klub közismert kábítószer-elosztó hely, ahol orgiák is gyakran megtörténnek, senki nem talált elég indokot, hogy házkutatási parancsot szerezzen. Még akkor sem, ha a hét bármely estéjén besétálva a saját szemükkel is látták, hogy több tucatnyi törvényszegés történik, többnyire egyszerre.

Most viszont, hogy Butch a testvériséggel volt, már tudta, miért. A Tiszteletes sok trükköt tudott, hogy megváltoztassa az emberek érzékelését bizonyos események vagy körülmények láttán. Vámpírként ki tudta törölni az emlékeket, megváltoztatta a biztonsági kamerák felvételeit, valamint kedve szerint láthatatlanná is vált, ha akart. A fickó üzlete olyan mozgó célpont volt, amely soha egy tapodtat sem mozdult.

– Áruj el nekem valamit! – mondta Butch. – Hogy tudtad ezt az éjszakai munkát az arisztokrata családod előtt eddig titokban tartani?

A Tiszteletes elmosolyodott, de nem túl szélesen, így csak a szemfogának hegye látszott ki.

– Előbb te mondd meg nekem, hogy tudott egy ember ilyen közel kerülni a testvériséghez?

Butch egykedvűen forgatta a poharát.

– Néha a sors elcseszett utakra visz.

– Ez igaz, ember, nagyon is igaz. – Amikor megcsörrent Butch mobiltelefonja, a Tiszteletes felállt. – Majd ideküldök neked valamit.

– Hacsak nem whisky az, nem érdekel, haver.

– Majd meglátod, hogy tévedsz.

– Azt kétkem. – Butch elővette Motorola telefonját, felnyitotta és beleszólt. – Mi a helyzet, V? Hol vagy?

Vishous úgy fújtatott, mint egy versenyló, a háttérben pedig a szél torz süvítése hallatszott. Egyértelmű bizonyítékként annak, hogy vadászaton vannak.

– A francba, zsarú, nagy baj van.

Butch adrenalinszintje azonnal az egekbe szökött, amitől úgy felvillanyozódott, mint egy kivilágított karácsonyfa.

– Hol vagytok?

– Kint a külvárosban, és komoly a dolog. Azok az átkozott gyilkosok már az otthonaikban is megtámadják a civileket.

Butch talpra ugrott.

– Mindjárt megyek...

– Egy fenét jössz! Maradj a fenekeden! Csak azért hívtalak, hogy ha nem érkezünk meg időben, nehogy azt hidd, hogy meghaltunk. Majd később találkozunk.

Ezzel elnémult a vonal.

Butch visszarogyott az asztal mellé. A szomszédos fürkében egy csoportból kitört a harsány nevetés. Egy vicc hallatán olyan hirtelen nevettek fel, mint ahogy egy megriadt madárraj felrepül a levegőbe.

Butch ránézett a poharára. Hat hónappal ezelőtt semmi nem volt az életében. Se nő, se család, akikhez közel állt volna, se igazi otthon. A munkája pedig, a gyilkossági nyomozóság, kezdte elevenen felemészteni. Aztán jött a rendőrségi brutalitás miatti felfüggesztés, majd egy bizarr eseménysorozat lezárásaként közel került a testvériséghez. Megismerkedett az egyetlen nővel, akitől életében először elállt a lélegzete. És nem utolsósorban lecserélte a ruhatárát.

Ez utóbbi legalább pozitívnak indult, és még mindig ebbe a kategóriába tartozott. Egy ideig a sok változás elfedte előle a valóságot, ám az utóbbi időben észrevette, hogy a sok különbség ellenére most is ugyanott tart, mint korábban: egy kicsit sem volt előbb, mint amikor a régi életében haldoklott. Még mindig csak kívülről nézett befelé.

Felhajtotta a whiskyt, és Marissára gondolt. Elképzelte derékig érő, hosszú szőke haját, fehér bőrét, halványkék szemét és a szemfogát.

Igen, a szőkéket egyáltalán nem kedvelte. A leghalványabb szexuális gondolata sem támadt, ha szőke nővel állt szemben.

Na de hagyjuk a hajszíneket! Egyetlen nő sem volt a klubban, de még a Föld színén sem, aki Marissának a nyomába érhetett volna. Ő olyan tiszta volt, mint egy kristály, amely visszaveri a fényt. Mellette az élet szebb lett, megelevenedett, és a szürke hétköznapiak is színesebbé váltak.

Ó, a francba, micsoda szájalmas balek lett belőle!

Marissa viszont valóban gyönyörű volt. Az alatt a kis idő alatt, amikor úgy tűnt, ő is vonzódik Butch-hoz, a férfi azt remélte, valami elkezdődött közöttük.

Aztán a lány eltűnt. És ezzel azt is bebizonyította, mennyire okos. Butch nem sok mindent tudott nyújtani egy olyan nőnek, mint ő, és nem azért, mert ember volt. A testvériség világában olyan bizonytalan volt a helyzete, mintha a vízen járna. Nem harcolhatott velük amiatt, ami volt, ám az emberek világába sem térhetett már vissza, mert túl sokat tudott. Megrekedt a kettő között. Ebből a magányos, köztes állapotból csak egyetlen menekülési utat látott maga előtt: egy csinos kis névcédulát a nagylábujjára. Milyen lehangoló!

A szomszédos asztalnál ülő társaság széles jókedvében ismét harsányan felnevetett. Butch odapillantott rájuk. A csoport közepén szőke hajú fiút látott, menő öltönyben. Tizenöt évesnek tűnt, de már törzsvendég volt a klubban, és úgy szórta a pénzt, mint más a konfettit.

A srác nyilvánvalóan ezzel próbálta ellensúlyozni fizikai hiányosságait. Újabb példájaként annak, hogy lehet valaki kezdő létére nagymenő.

Butch felhajtotta az italát, intett a pincérnőnek, majd a pohár aljára meredt. Négy dupla után még semmi hatást nem érzett, ami elárulta, hogy egyre jobban bírja az alkoholt. Le sem tagadhatná, hogy profi alkoholista lett belőle, aki már a középhaladó szintet is elhagyta.

Amikor pedig azt vette észre, hogy a felismerés ténye sem zavarja, rájött, hogy már nem a vízen jár. Már süllyed.

Szóval ma este nem volt az a kimondott társasági lény.

– A Tiszteletes szerint barátira van szükséged.

Butch ahhoz sem vette a fáradságot, hogy felnézzen, úgy válaszolt.

– Kösz, de nem.

– Miért nem nézel rám először?

– Mondd meg a főnöködnek, hogy nagyra értékelem a... – amikor felpillantott, egyszerűen elharapta a mondat végét.

Azonnal felismerte a nőt, bár meg kell hagyni, a Zero Sum biztonsági főnöke nem volt könnyen felejthető jelenség. Száznyolcvan centi magas, férfiasra vágott, rövid koromfekete haj. A szeme acélszürke, mint egy gépfegyver csöve. Ujjatlan pólót viselt, amely rásimult atletikus felsőtestére: csupa izom, semmi hár. A kisugárzása azt sugallta, könnyedén el tudná törni valakinek a csontját, és még élvezné is. Butch szórakozottan a kezére pillantott. Erős, hosszú ujjak, amelyek könnyen kárt tudtak okozni bárkinek.

Szentséges ég... nagyon szeretett volna megsérülni! Ma este a változatosság kedvéért kívülről is szeretne volna érezni a fájdalmat.

A nő elmosolyodott, mintha tudta volna, mi jár a fejében, és a mosolytól kilátszott a szemfogának hegye. Aha, szóval nem ember. Vámpír.

A Tiszteletesnek, annak a gazembernek, megint igaza volt. Ez a nő megfelelt neki, mert mindazt képviselte, ami Marissa nem volt. És mert azt a névtelen szexet sugározta magából, amely Butch egész felnőtt életét jellemezte. Nem utolsósorban pedig azért, mert pontosan erre a fájdalomra volt szüksége, miközben még csak nem is tudott róla.

Benyúlt Ralph Lauren öltönyének a zsebébe, mire a nő azt mondta.

– Nem pénzért csinálom. Soha. Tekintsd úgy, mint egy szívességet egy barátinak.

– Nem is ismerlek.

– A barát, akire céloztam, nem te vagy.

Butch a nő válla felett előrenézett, és meglátta a Tiszteletest, ahogy a VIP-terem túlsó végéből őket nézi. A tulajdonos önelégült mosolyt villantott feléjük, majd eltűnt az irodájában.

– Nagyon jó barátom – mondta halkán a nő.

– Valóban? Mi a neved?

– Nem fontos. – Kinyújtotta felé a kezét. – Gyere, Butch, vagyis Brian O’Neal!

Gyere velem, és felejtse el egy időre azt, amitől így vedeled a whiskyt. Az önpusztítás megvár, ígérem. Ha végeztünk, ott folytathatod, ahol abbahagytad.

Butch nem volt túlságosan elragadtatva attól, mennyi mindent tud róla a nő.

– Előbb áruld el a neved!

– Ma este szólíts Sympathynek! Na, mit mondasz?

Butch tetőtől talpig végigmérte. Bőrnadrágot viselt.

Nem meglepő.

– Biztos, hogy a gyengébbik nemhez tartozol, Sympathy?

A nő harsányan felnevetett.

– Hát persze! Sőt hermafrodita sem vagyok. Nem csak a te nemed lehet erős.

Butch belenézett acélos tekintetébe, aztán a hátsó mosdók felé pillantott. Istenem... ez az egész olyan ismerős volt! Egy gyors menet egy ismeretlennel, két test érzelemmentes egyesülése. Ez a forgatókönyv jellemezte szexuális életét, amióta csak az eszt tudta... bár ezt a fajta beteges elkeseredettséget még sohasem érezte.

Mindegy. Csak nem szűzen akar vegetálni addig, amíg a mája be nem mondja az unalmast? Csak mert az a nő, akit meg sem érdemel, nem kíváncsi rá?

Lenézett a nadrágjára. A teste felkészült. Legalább a dolog ezen részével nem lesz gondja.

Felállt az asztaltól, miközben a mellkasa jéghideg volt, mint a téli fagy.

– Mehetünk!

A kamarazenekar lágy hegedűszó kíséretében belekezdett egy keringőbe, Marissa pedig figyelte a csillogó tömeget, ahogy a bálteremben egybeolvad. Táncoló nők és férfiak suhantak el előtte, kezük egymásba fonódott, testük összesimult, tekintetük összekapcsolódott. A levegőben a kötődés buja fűszeres illatának számtalan változata keveredett egymással.

Marissa apró levegőt vett a száján, próbálta nem nagyon belelegezni.

Hiábavaló kísérletnek bizonyult, mivel a dolognak éppen ez volt a lényege. Az arisztokrácia büszke volt ugyan előkelő viselkedésére és stílusára, a faj biológiai valósága azonban az *elit* sem kerülhette el: amikor egy férfi érzelmileg összekötődött egy nővel, a birtoklás illata kipárolgott a testéből. Amikor pedig a nő elfogadta a férfit a párjának, a sötét illatot büszkén viselte magán.

Legalábbis Marissa úgy gondolta, hogy büszkék rá.

A százhuszonöt vámpír között, akik a testvére báltermében vidáman szórakoztak, ő volt az egyetlen egyedülálló nő. A férfiak között több is akadt, akinek nem volt még párja, de egyiküknek sem állt szándékában felkérni őt táncolni. Azok a *hercegek* inkább álltak a táncparkett szélén, vagy vitték táncba a hűgukat, nővérüket vagy anyjukat, minthogy az ő közelébe merészkedjenek.

Nem, Marissa örökre nemkívánatos maradt, és amikor egy pár eltáncolt előtte, udvariasságból lesütötte a szemét, hogy ne is nézzen rájuk. Még csak az kellene, hogy megbotoľjanak egymás lábában, miközben próbálják elkerülni a tekintetét.

Egyre kényelmetlenebbül érezte magát, és azon töprengett, miért van az, hogy most még nagyobb teherként éli meg, hogy csak tétlen szemlélője a többiek szórakozásának. Az ég szerelmére, hiszen már több mint négyszáz éve, hogy az *elit* tagjai nem néznek a szemébe! Már hozzászokhatott volna. Először ő volt a Vak Király nem kívánt *fele*, most pedig az *egykori* nem kívánt *fele*, akit a király lecserélt az imádott, félig vámpír királynérra.

Talán csak most lett elege abból, hogy az oldalvonalra van taszítva.

Remegő kézzel és összeszorított szájjal megemelte súlyos ruhájának szoknyáját, és a bálterem boltíves ajtaja felé indult. A folyosóra kiérve úgy érezte, mintha megmenekült volna. Hálát adva az égnek benyitott a női mosdóba. A levegőben frézia- és parfümillat terjengett, a virágok láthatatlan ölelő karjai közt pedig csak... csend fogadta.

Köszönöm, istenem!

Feszültsége jelentősen csökkent, amikor belépett és körülnézett. Testvére házának ezt a bizonyos helyiségét mindig is úgy tekintette, mintha nem is fürdőszoba lenne, hanem az első bálozók luxus öltözője. A falakat az orosz cárok palotájában látható színes motívumok díszítették, a vérvörös öltöző helyiségben tíz, színben idepasszoló fésülködőasztal állt, rajtuk minden elképzelhető kellékkal, amely egy nőnek ahhoz szükséges, hogy rendbe szedje magát. Hátral a fal mentén a privát mosdók foglaltak

helyet, amelyek mindegyike Havers tekintélyes Fabergé-tojás gyűjteményének egy-egy különböző darabja alapján volt kialakítva.

Tökéletesen nőies és lenyűgözően gyönyörű volt.

Azonban, ahogy ott állt a fürdőszoba közepén, legszívesebben sikított volna.

Ehelyett beharapta az ajkát, és lehajolt, hogy az egyik tükörben megnézze a haját. A szőke hajzuhatag, amely kiengedve leért a csípőjéig, most aprólékos precizitással a feje tetejére volt feltornyozva, és a konty még mindig tökéletesen állt. A *hűségese* által elkészített frizura minden egyes aranyszínű fürtje hosszú órák óta még mindig ugyanúgy állt, mint amikor lesétált az emeletről a bálba.

Persze a táncparkett szélén való ücsörgés nem is jelentett különösebb kihívást a Mária Antónia stílusú hajkölteménynek.

A nyaklánc viszont megint elmozdult. Visszaigazította a többlépcsős gyöngysort a helyére úgy, hogy a legelső lánc a nem túl mély dekoltázs felé mutasson.

Galambszürke, régies stílusú Balmain ruháját Manhattanben vette az 1940-es években, divatos cipője azonban vadonatúj volt, nem mintha bárki is láthatta volna a földig érő ruha alatt. Nyaklánc, fülbevalója és mandzsettagombja, mint mindig, most is Tiffany modell volt: attól kezdve, hogy apja az 1800-as évek végén felfedezte ezt a rendkívüli céget, hűséges vásárlói lettek, és mind a napig azok is maradtak.

De hát ez jellemezte az arisztokráciát, nem igaz? Az állandóság és a minőség mindenben. Bármilyen változást vagy hibát megvető nemtetszéssel fogadtak.

Marissa kiegyenesedett, és addig hátrált a másik falig, amíg a teljes alakját meg nem látta a tükörben. A kép, amely visszanézett rá, ironikus volt: a tükör egy tökéletes nőt mutatott, olyan lélegzetelállító szépséget, amelyet csak szobrász tud kifaragni, mert a természet képtelen megalkotni. Magas volt, és karcsú, végtelenül nőies, arca tökéletesen arányos, szája, orra, orcája gyönyörű. Bőre fehér, mint az alabástrom, a szeme ragyogó kék, az ereiben folyó vér pedig az egyik legtisztább a faj tagjai között.

Mégis kitaszított volt. Magára hagyott, nem kívánt aggszűz, akit még egy olyan igazi harcos, mint Wrath, sem volt képes *egyetlenegyszer sem* a magáévá tenni. Ha másért nem, hát legalább azért, hogy megszabadítsa *ártatlan* mivoltától. Mivel Wrath irtózott tőle, soha nem nyúlt hozzá, pedig Marissa egy örökkévalóságot töltött mellette. Az *elit* viszont csak akkor fogadott el valakit egy férfi *felének*, ha a férfi magáévá tette a nőt.

A szakításuk váratlan volt, ugyanakkor mégsem lepett meg senkit. Egyáltalán nem. Annak ellenére, hogy Wrath kijelentette, hogy Marissa hagyta el őt, az *elit* tudta az igazságot. Marissa évszázadokon keresztül érintetlen maradt, soha nem viselte magán a kötődés illatát, soha egyetlen napot sem töltött vele kettesben. Ráadásul egyetlen nő sem hagyta volna el Wrath-t a saját akaratából. Ő volt a Vak Király, az utolsó tiszta vérű vámpír a földön, kitűnő harcos és a Fekete Tör Testvériség tagja. Nem létezett nála magasabb rangú férfi.

Vagyis, milyen következtetésre jutott az arisztokrácia? Biztosan Marissával volt valami baj, valószínűleg olyasmi, ami kívülről nem látszott, vagyis minden valószínűség szerint szexuális természetű. Mi más lenne az oka annak, hogy egy igazi harcos nem érez iránta vágyat?

Marissa mély lélegzetet vett. Aztán még egyet. És még egyet.

A frissen vágott virágok illata megtöltötte az orrát, édes aromája elárasztotta érzékeit, kiszorította a tüdejéből a levegőt... amíg már semmi mást nem érzett, csak a virágillatot. A toroka elszorult, mintegy tiltakozásul a támadás ellen, ezért meglazította a nyakláncát. Szoros... nagyon szorosan fogta körbe a nyakát. És súlyos is volt... mintha valaki két kézzel húzta volna lefelé... Kinyitotta a száját, hogy levegőt vegyen, de az sem segített. A tüdejét teljesen kitöltötte a virágok édes illata... fullasztó volt, és bár nem volt a víz alatt, úgy érezte, mindjárt megfullad...

Remegő lábbal az ajtó felé indult, aztán úgy érezte, képtelen lenne megint a táncoló párok között lenni, szembenézni azokkal, akik elítélték és kiközösítették maguk közül. Nem, nem engedheti meg, hogy így lássák... mert megtudnák, mennyire feldúlt. Látnák rajta, mennyire nehéz ez neki. És akkor csak még jobban megvetnék.

Körülnézett a fürdőszobában. Tekintete végigfutott minden tárgyon, minden tükrön. Kétségbeesetten megpróbált... mit? Mit akart tenni? Mégis hová... mehetne? A hálósobájába, az emeletre... Fel kellett... ó, istenem... *nem kapott levegőt!* Meg fog halni, itt és most, elszorult a torka, és nem tudott lélegezni.

Havers... a testvére... szólnia kellene neki. Ő orvos... Ő tudna rajta segíteni... de azzal tönkretenné a születésnapját. *Elromlana* az ünnepség... miatta. Minden tönkremenne miatta... mindenért ő volt a felelős... mindenért! A szegény is, amit el kellett viselnie, az ő hibája volt... Micsoda szerencse, hogy a szüleik már évszázadok óta nem éltek, és nem láthatták, hogy... mi lett belőle...

Hányingere lett. Igen, mindjárt hányni fog.

A keze remegett, a lába olyan volt, mint a kocsonya, amikor betámolygott az egyik mosdóba, és magára zárta az ajtót. Mielőtt a vécéhez sietett volna, megnyitotta a kagylónál a csapot, hogy a vízcso bogás elfedje szaggatott lélegzetvételeit, ha esetleg valaki bejönne. A vécékagyló előtt térdre rogyott és föléhajolt.

Öklendezni kezdett, de semmi nem jött ki belőle, csak levegő. Izzadság jelent meg a homlokán, a hónalján és a melle között. Szédült, a szája kiszáradt, és miközben levegőért kapkodott, a gondolatok – hogy itt fog meghalni, és nincs senki, aki segíthetne rajta, hogy tönkreteszi a testvére születésnap ünnepségét, hogy mindenki iszonyodik tőle – úgy zsongtak a fejében, mint a darazsak... darazsak... zúgtak, zsongtak... szurkálták... halálra gyötörték...

Sírva fakadt, de nem azért, mert azt hitte, hogy meg fog halni, hanem azért, mert tudta, hogy nem.

Istenem, az utóbbi időben egyre rosszabbak lettek ezek a pánikrohamok. Az aggodalom, mint egy láthatatlan személy, aki utána leselkedik, folyton körülötte ólálkodott, kitartása nem ismert határokat. Minden alkalommal, amikor utolérte, a rémület elemi erővel csapott le rá.

Fejét a kezébe temette, úgy zokogott. A könnyek lecsorogtak az arcán, majd eltűntek a nyaklánc gyöngyszemei és gyémántjai között. Annyira egyedül volt! Fogolyként élt egy gyönyörű és gazdag rémálomban, ahol a mumusok szmokingot és frakkot viseltek, a keselyűk pedig selyemruhában csaptak le rá, hogy kivájják a szemét.

Nagy levegőt vett, és megpróbálta összeszedni magát. *Nyugalom... Nyugodj meg. Nincs semmi baj. Már csináltál ilyet korábban is.*

Néhány perc múlva belenézett a vécésészébe. Színaranyból készült, a behulló könnyecsképektől pedig úgy fodrozódott a víz, mintha a napsugár ragyogott volna a felszín alatt. Hirtelen érzékelte, milyen kemény a kő a térd alatt, a fűzője a bordájába vág, a bőre ragacsos.

Felemelte a fejét és körülnézett. No lám! A kedvenc helyiségét választotta rosszul: a helyszínül: a gyöngyvirágos Fabergé-tojás által ihletett mosdót. Ott térdelt a halvány rózsaszínű falak között, amelyekre kézzel festettek élénkzöld szárazakat és apró fehér gyöngyvirágokat. A padló, a mosdókagyló és a mellette lévő pult rózsaszín márvány volt, fehér és krémszínű erezzel. A lámpa aranyból készült.

Gyönyörű. Igazán tökéletes helyszín egy pánikrohamhoz. Igaz, hogy az utóbbi időben a rosszul lét bárhol képes volt rátörni. Ez lett a legújabb szokása.

Nagy nehezen feltápászkodott a földről, elzárta a csapot, és lerogyott a kis selyemhuzatú székre a sarokban. A ruhája úgy terült szét körülötte, mintha egy állat lenne, amely kinyújtózik, miután a dráma véget ért.

Belenézett a tükörbe. A sminkje elkenődött, az orra piros lett, az arca foltos, a frizurája pedig tönkrement.

Pontosan így festett belülről is, nem csoda hát, hogy az *elit* megvetette. Valahonnan megsejthették, hogy ez az igazi énje.

Istenem... lehet, hogy Butch is ezért nem akarta őt...

Jaj, ne! Már csak az hiányzott, hogy a férfira gondoljon! Össze kell szednie magát, amennyire csak tudja, aztán felszalad a hálószobájába. Nem szép dolog a bujkálás, de most nem nyújtott valami lenyűgöző látványt.

Amikor a hajához nyúlt volna, hogy megigazítsa, hallotta, hogy kinyílik a kinti fürdőszoba ajtaja. A zene hirtelen felhangosodott, majd újra elhalkult, amikor az ajtó bezáródott.

Remek. Csapdába esett. Lehet, hogy csak egyetlen nő jött be, akkor nem kell attól tartania, hogy kihallgatja valakinek a beszélgetését.

– Nem hiszem el, hogy leöntöttem a sálamat, Sanima!

Aha. Szóval mégis hallgatózni fog, amellettt hogy gyáván itt rejtőzködik.

– Alig látszik – felelte Sanima. – Bár még szerencse, hogy te előbb vetted észre, mint a többiek. Bemegyünk az egyik mosdóba, és egy kis vízzel kitisztítjuk.

Marissa megrázta a fejét, hogy képes legyen magára koncentrálni. *Ne is figyelj rájuk, csak igazítsd meg a hajad! És az ég szerelmére, csinálj valamit a sminkeddel! Úgy nézel ki, mint egy mosómedve.*

Fogott egy mosdókesztyűt, és benedvesítette, miközben a két nő bement a szemben lévő helyiségbe. Nyilvánvalóan nyitva hagyták az ajtót, mert minden hangosan kihallatszott.

– De mi van, ha valaki észreveszi?

– Pszt... csak vedd le a sáladat! Jézusom! – Az egyikük halkán felnevetett. – A nyakad!

A fiatalabb nő hangja átszellemült lett, amikor suttogva megszólalt.

– Marlus volt. Amióta a múlt hónapban összeházasodtunk, annyira...

Ezúttal mindketten kuncogtak.

– És napközben is szoktátok? – Sanima suttogó hangja elárulta, mennyire le van nyűgözve.

– Ó, igen! Amikor azt mondta, hogy legyen összekötve a hálószobánk, még nem tudtam, hogy miért. Most már tudom. Annyira... telhetetlen! És... nem csak inni akar...

Marissa mosdókesztyűs keze megállt a mozdulat közben. Ő csak egyetlenegyszer tapasztalhatta meg egy férfi éhségét. Egy csók, csak egy... de azóta is kincsként őrizte az emlékét. Szüzen fog meghalni, és csupán ez az egy röpke csók lesz az, amit a szexből megtapasztalt.

Butch O'Neal. Butch csókolta meg... *Hagyd már abba!*

Megtörölte az arcát a másik szeme alatt is.

– Milyen csodálatos dolog lehet friss házasnak lenni! De nem engedheted, hogy bárki is meglássa a nyakad! A bőröd így már nem hibátlan.

– Éppen ezért siettem ide. Mi lett volna, ha valaki azt javasolja, hogy vegyem le a sálamat, miután leöntöttem? – Olyan rémülettel ejtette ki a szavakat, mintha valami szörnyűséges tragédiáról beszélne.

Persze az *elitet* ismerve, Marissa nagyon is megértette, miért akarják elkerülni a feltűnést.

Letette a mosdókesztyűt, és megpróbálta helyrehozni a haját... aztán feladta a küzdelmet, hogy ne gondoljon Butch-ra.

Istenem, mennyire szerette volna, ha neki is takargatnia kellett volna a férfi fogának nyomát az arisztokrácia előtt! Milyen csodálatos lett volna eltitkolni előlük, hogy az előkelő ruha alatt, amit visel, a teste már megtapasztalta a nyers szexet.

Szerette volna a bőrén hordozni a kötődés illatát, felerősíteni, ahogy a házas nők teszik azzal, hogy a hozzá illő parfümöt választják.

Csak hát ezekből semmi sem fog megvalósulni. Egyrészt az alapján, amiket hallott, úgy tudta, hogy az emberek nem szoktak összekötödni. De még ha úgy is lenne, Butch O'Neal faképnél hagyta, amikor legutóbb találkoztak, vagyis már nem érdeklődik iránta. Biztosan ő is hallotta a pletykákat arról, hogy valami baj van vele. Mivel közel állt a testvériséghez, kétségtelenül minden szóbeszéd a fülébe jutott róla.

– Van itt valaki? – kérdezte Sanima éles hangon.

Marissa magában átkozódott, és rájött, valószínűleg hangosan sóhajtott. Felhagyott a kísérletezéssel, hogy rendbe szedje a haját meg az arcát, ehelyett kinyitotta az ajtót. Amikor kilépett, mindkét nő lesütötte a szemét, ami ez esetben nem is jött rosszul, mert a haja szörnyen nézett ki.

– Ne aggódjatok, nem szólok senkinek egy szót sem! – dünnyögte Marissa. A szexről ugyanis tilos volt nyilvános helyen beszélni. Még a privát helyeken is.

A két nő kötelességtudóan meghajolt előtte, de nem válaszolt, amikor kiment. Kilépve a folyosóra, Marissa látta, hogy a tekintetek ellibbennek róla, a pillantások mindig... valami másra tévednek. Különösen a sarokban szivarozó, egyedülálló férfiak tekintetei.

Mielőtt hátat fordított volna a bálozó társaságnak, elkapta Havers pillantását a tömeg közepén. Testvére bólintott, és szomorúan elmosolyodott, mintha tudná, hogy a húga egy perccel sem tud többet elviselni közöttük.

Drága fivérem! – gondolta Marissa. Mindig mellette állt és támogatta, soha semmi jelét nem mutatta annak, hogy szégyenkezik amiatt, ahogy az élete alakult. Marissa a szülei miatt is szerette, leginkább azonban a hűségét csodálta.

Még egy utolsó pillantást vetett a csillogó *élite*, aztán sarkon fordult, és felsietett a szobájába. Egy gyors zuhany után felvett egy egyszerűbb, földig érő ruhát, egy alacsonyabb sarkú cipőt, és lement a ház hátsó lépcsőjén.

Azzal a ténnyel, hogy érintetlen volt és senki nem akarta, még meg tudott birkózni. Ha ezt a sorsot szánta neki az Őrző, hát legyen. Volt, akinek sokkal rosszabb volt az élete, ezért igazságtalannak és önzőnek tűnt, hogy amiatt siránkozott, amit nem kaphatott meg, tekintve, hogy mi mindene volt.

Amit azonban nem tudott elviselni, az, hogy céltalanul éljen. Hála istennek, hogy tagja lehetett a *hercegek* tanácsának, és ezt a pozíciót a érvonala örökre biztosította neki. Volt ezenkívül egy másik módja is annak, hogy hasznossá tegye magát a világban.

Amikor beütötte a kódot, és kinyitotta az acélajtót, irigykedve gondolt a ház másik végében táncoló párokra, és tudta, ez valószínűleg mindig is így lesz. Az ő sorsa azonban nem ez volt.

Neki más utat kellett járnia.

2. fejezet

Butch hajnali háromnegyed négykor hagyta el a Zero Sumot, és bár az Escalade a klub mögött parkolt, az ellenkező irányba indult. Friss levegőre volt szüksége. Jézusom... nagyon nagy szüksége volt egy kis friss levegőre!

Március közepét írtak, de New York állam északi részén ilyenkor még mindig tartott a tél, ezért az éjszaka is fagyos volt. Miközben végigsétált egyedül a Trade utcán, a szájából fehér felhőkben áramlott ki a levegő, és szállt hátra a válla fölött. A hideg és a magány most remekül megfelelt neki, mivel melege volt, és annak ellenére, hogy már egy ideje maga mögött hagyta az izzadt embertömeget a klubban, még mindig zúgott a feje.

Menet közben drága cipőjének a talpa hangosan kopogott a járdán, a sarka alatt csikorgott a só és a homok a piszkos hóbuckák között kigyózó vékony aszfaltcsíkon. A háttérben tompán hallatszott a Trade utca többi klubjából kiszűrődő zene, bár a klubok hamarosan bezártak.

Amikor odaért McGrider bárja elé, felhajtotta a gallérját, és felgyorsította a lépteit. Szándékosan elkerülte a blueskocsmát, mert egykori kollégái a rendőrségtől gyakran odajártak, és Butch nem akarta látni őket. A caldwelli rendőrség dolgozói úgy tudták, hogy nyomtalanul eltűnt, és nem akarta megingatni őket ebben a hitükben.

Ezután a Sikolyhoz ért, ahol olyan hangosan szólt a rap, hogy az egész ház dübörgött, mint egy hatalmas hangfal. Amikor odaért az épület másik végéhez, megállt, és végignézett a sikátoron, amely a klub mögött húzódott.

Minden itt kezdődött el. Különös utazása a vámpírok világába éppen ezen a helyen kezdődött, amikor tavaly júliusban egy autórobbantási ügyön kezdett el dolgozni. Egy BMW repült a levegőbe, és a benne ülő vezető hamuvá égett. Semmi bizonyítékot nem találtak a helyszínen, leszámítva néhány dobócsillagot. A robbantás profi munka volt, olyan, amely már önmagában is felért egy üzenettel. Nem sokkal ezután megtalálták a prostituáltak hulláit a sikátorban. A torkuk el volt vágva, a vérük tele heroinnal. Mellettük néhány újabb harcművészeti fegyvert találtak.

Butch és a társa, José de la Cruz azt feltételezte, hogy a robbantás a stricik közötti területbirtoklási harccal állt összefüggésben, a prostikat pedig visszavágásként ölték meg. Hamarosan azonban megtudta az igazságot. Dariust, a Fekete Tőr Testvériség egyik tagját gyilkolták meg az *alantasok*, a faj ellenségei. A prostituáltak megölése pedig az Alantasok Társaságának egyik módszere volt arra, hogy elfogják a civil vámpírokat, hogy aztán kivallathassák őket.

Istenem, akkoriban még csak nem is sejtette, hogy léteznek vámpírok! Azt pedig pláne nem, hogy kilencvenezer dolláros BMW-t vezetnek, és minden hájjal megkent ellenségük is van.

Butch végigsétált a sikátorban, addig a helyig, ahol az autó a levegőbe repült. A környező épületen még mindig látszott a robbanás okozta fekete koromcsík. Odanyúlt, és megérintette a hideg téglafalat. Minden innen indult.

Egy széllökést érzett, amely fellibbentette finom kasmírkabátját, és befújta alá a drága öltönyéhez. Leengedte a karját, és végignézett magán. A kabátja Missoni,

körülbelül ötezer dollár. Alatta az öltöny Ralph Lauren Black Label, úgy háromezer dollár. A cipő nem különösebben hivalkodó márka, mindössze hétszáz dollár. Mandzsettagombja azonban Cartier volt, és az ára az ötjegyű kategóriába tartozott. Órája Patek Philippe, huszonötezer dollárt ért.

A hóna alatt megbújó két negyven milliméteres pisztolyért egyenként legalább kétezer dollárt adott.

Ami azt jelentette, hogy... atyaúristen... csak az, amit magán viselt, körülbelül negyvennégyezer dollárt ért! És ez még távolról sem volt minden, már ami az öltözködését illette. A testvériség központjában legalább még két szekrény tele volt a ruháival... ám egyetlen darabot sem vett a saját pénzéből. Mindet a testvériség fizette.

A francba... olyan ruhát hordott, amely nem az övé volt. Egy olyan házban élt, evett, egy olyan házban nézte a plazmatévéjét, amely szintén nem az övé volt. Scotch-ot ivott, de nem ő vásárolta. Olyan autóval furikázott, amely másé volt. És mit adott ezért cserébe? Semmit! Amikor a harcra került a sor, a testvérek mindig félreállították...

Lépteiket hallott a sikátor távolabbi végéből. Kopogásuk egyre hangosabban és közelebről hallatszott. És nem csak egy.

Visszabújt az árnyékba. Kigombolta a kabátját és a zakóját, hogy hozzáférhessen a pisztolyához, ha szüksége lenne rá. Nem állt szándékában beleavatkozni mások dolgába, de nem is az a fajta ember volt, aki képes lett volna tétlenül végignézni, hogy egy ártatlant bántanak.

Ezek szerint a zsaruszellem még nem halt ki belőle teljesen.

Mivel a sikatornak csak egy nyitott vége volt, az érkezőknek el kell menniük mellette. Remélte, hogy elkerüli a nyílt lövöldözést, ezért behúzódott egy szemetekonténer mögé, és várta, mi történik.

Egy fiatal fiú jött futva, arcán rémület tükröződött, idegesen mozgott. Aztán... ki gondolta volna, két kifakult hajú bűnöző tűnt fel a nyomában. Olyan nagyok voltak, mint egy-egy ház, és babahintőpor-illatot árasztottak.

Alantasok. Akik egy civil vámpírt üldöztek.

Butch marokra fogta a pisztolyát, és a gyorsíróval V mobilját tárcsázta, majd az *alantasok* után eredt. Futás közben a füléhez tette a telefont, ám azt hallotta, hogy csak a hangposta jelentkezik be, ezért összecsuksa a készüléket, és visszacsúsztatta a zsebébe.

Amikor utolérte őket, a három férfi már majdnem a sikátor végében volt. A helyzet nem tűnt túl biztatónak. Most már, hogy a gyilkosok sarokba szorították a civil vámpírt, lassan lépkedtek felé, egyre kisebb sugarú körben mozogtak előtte, arcukon elégedett vigyor ült, láthatóan élvezték a játszadozást. A fiatal vámpír reszketett, szeme olyan nagyra tágult, hogy a fehérje szinte világított a sötétben.

Butch rájuk emelte a fegyverét.

– Hé, szökeségek, mutassátok a kezeteket!

Az *alantasok* megálltak, és hátrafordulva ránéztek. Jóságos ég, Butch hirtelen úgy érezte magát, mint egy szarvas, akire egy hatalmas nagy kamion reflektora világít. Az élőhalott gazemberek halálos erőt sugároztak magukból, és hideg számítás látszott a tekintetükben. Félelmetes kombináció, pláne duplán.

– Nem a te dolgod! – szólalt meg a bal oldali.

– Igen, a szobatársam is mindig ezt mondja, de tudjátok, nem nagyon szoktam hallgatni az utasításokra.

El kellett ismernie, hogy az *alantasok* nagyon okosak voltak. Az egyik rá figyelt, a másik azonban továbbra is a civil felé közeledett. A vámpír túl idegesnek tűnt ahhoz, hogy láthatatlanná tudjon válni.

Ebből hamarosan túszejtés lesz, gondolta Butch.

– Miért nem hagysz minket békén? – kérdezte a jobb oldali. – Jobb lenne neked.
– Neki viszont aligha – bökött Butch a fejével a vámpír felé.

Jeges szél süvített végig a sikátoron, felkapott egy eldobott újságpapírt és néhány üres reklámszatyrot. Butch orra viszketni kezdett, mire undorodva megrázta a fejét.

– Tudjátok – mondta –, ez a babahintőpor-illat... ti *alantasok*, hogy tudjátok elviselni magatokon?

A gyilkosok tekintete tetőtől talpig végigmérte Butch-ot, mintha azon törnék a fejüket, hogy a férfi honnan ismeri egyáltalán ezt a szót. Aztán mindketten akcióba lendültek. A vámpírhoz közelebb álló megragadta a civil nyakát, és a testét a mellkasához húzta, amivel a túszejtés esélyét valósággá változtatta. Ugyanebben a pillanatban a másik egy villámgyors mozdulattal Butch felé vetette magát.

Ő azonban nem esett pánikba. Nyugodtan felemelte a fegyvert, és mellkason lőtte a rátámadó gazembert. Amikor a golyó az *alantas* testébe fúródott, olyan hangos üvöltés hagyta el a torkát, amely beillett volna szirénának is. Úgy vágódott el a földön, mint egy zsák krumpli, és nem mozdult többet.

Az *alantasok* általában nem így reagáltak arra, ha rájuk lőttek. Többnyire csak egy pillanatra bénította őket meg a lövés, Butch azonban a testvériség jóvoltából speciális töltényekkel töltötte meg a tárat.

– Mi a franc! – lehelte ijedten a még álló gyilkos.

– Meglepetés, seggfej! Különleges töltényeim vannak.

Az *alantas* gyorsan visszazökkent a valóságba, és egy kézzel felrántotta a civil vámpírt a földről, magához húzta, és pajzsként maga előtt tartotta.

Butch ráemelte a párosra a fegyver csövét. *A fenébe! Nem tudott löni! Nem volt tiszta a célpont.*

– Engedd el!

A civil hóna alatt megjelent egy pisztoly csöve.

Butch egy keskeny kapualjba ugrott, amikor az első golyó visszapattant az aszfaltról. Már majdnem sikerült fedezékbe húzódnia, ám ekkor a második golyó a combjába fúródott.

A pokolba! Isten hozott a sebesültek világában! A lába úgy lüktetett, mintha egy tűzforró szög fúródott volna belé, és a falbemélyedés, ahová bepréselte magát, nem nyújtott nagyobb védelmet, mint egy lámpaoszlop. Az *alantas* arrébb lépett, hogy jobb szöveget találjon a következő lövéshez.

Butch felvett a földről egy üres sörösüveget, és elhajította a sikátorban. Amikor az *alantas* feje a hang irányába nézve hátrafordult a vámpír válla fölött, Butch négy, pontosan kiszámított lövést adott le félkörívben a pár körül. A civil pánikba esett, épp ahogy Butch számított rá, amitől a gyilkos már nem tudta maga előtt tartani. Abban a pillanatban, hogy a civil kiszabadult az *alantas* szorításából és a földre esett, Butch vállon lőtte a gyilkost, amitől az megpördült, és arccal a földre zuhant.

Remek lövés volt, a gazember azonban még mindig mozgott, és egy percen belül egészen biztos, újra talpra fog állni. A speciális golyó hatékony volt ugyan, a hatása azonban nem tartott örökké, egy mellkaslövés pedig súlyosabb sérülést tudott volna okozni, mint egy vállba fúródott golyó.

A problémáknak azonban itt még nem volt vége.

Most, hogy a civil kiszabadult, és egy kicsit magához tért, kiabálni kezdett.

Butch nagyot káromkodott, amikor belehasított a lábába a fájdalom, de odasántikált hozzá. Atyaúristen, a fickó akkora lármát csapott, hogy képes lett volna az egész rendőrséget odacsődíteni, még Manhattanból is!

Odaállt nagyon közel a fiatal férfi elé, és szigorúan a szemébe nézett.

– Abba kell hagynod a kiabálást, oké? Figyelj rám! Hagyd abba... a kiabálást...

Most azonnal! – A vámpír először elkezdett gyorsan hadarva beszélni, majd hirtelen

elhallgatott, mintha kifogyott volna a szuszából. – Jól van! Most pedig szeretném, ha megtennél két dolgot. Először is, nyugodj meg, hogy láthatatlanná tudj válni. Érted, amit mondok? Lélegezz mélyeket... így ni. Nagyon jó. Most pedig takard el a szemed! Gyerünk, takard már el!

– Honnan tudod, hogy...

– Ha jól emlékszem, a beszéd nem szerepelt a teendőid között. Na, hunyd be a szemed, és takard el a kezedet! És ne hagyd abba a mély levegőket! Minden rendben lesz, feltéve, hogy sikerül kijutnod ebből a sikátorból.

Amikor a civil remegő kezét a szeme elé tette, Butch odalépett a másik *alantashoz*, aki arccal lefelé feküdt a földön. Halkan nyöszörgött, miközben fekete vér csordogált a vállából.

Butch megragadta a fejét a hajánál fogva, felemelte kissé az aszfaltról, és a fegyver csövét szorosan a tarkójához nyomta. Aztán meghúzta a ravaszt. Amikor a gyilkos arcának felső része szétfröcskölődött, a karja és a lába egyet rándult, majd elernyed.

A munkának ezzel azonban még nem volt vége. Mindkettőjüket szíven kellett szúrnia, hogy végleg meghaljanak. Butch-nál azonban nem volt semmi éles tárgy.

Elővette a mobilját, és megint megnyomta a gyors hívás gombot, közben a lábával hanyatt fordította a testet. Miközben hallgatta, hogy V telefonja kicsörög, átkutatta az *alantas* zsebeit. Kivett belőle egy BlackBerry-t és egy irattárcát...

– A francba! – A gyilkos aktiválta a telefonját, nyilvánvalóan segítséget akart hívni. A vonalban a ziháló lélegzetvétel és a ruhasuhogás félreérthetetlenül jelezte, hogy az erősítés már útban volt, és gyorsan közeledett.

Butch a civil vámpírra pillantott, miközben Vishous telefonja még mindig csak csörgött.

– Hogy vagy? Már sokkal jobban nézel ki. Nyugodtnak tűnsz, és szerintem már képes vagy uralkodni magadon.

V, vedd már fel azt az átkozott telefont! V...

A vámpír leengedte a kezét a szeme elől, és a gyilkos fejére pillantott. Az *alantas* homloka milliónyi apró darabban volt felkenődve a szemben lévő téglafalra.

– Úristen...

Butch felállt, és a testével eltakarta előle a látványt.

– Ne is foglalkozz vele!

A civil felemelte a karját, és lefelé mutatott.

– Téged is... eltaláltak.

– Miattam sem kell aggódnod. Szeretném, ha megnyugodnál, és eltűnnél innen! –
Mondjuk, most azonnal!

Amikor Vishous hangpostája bejelentkezett, csizmás lábak kopogása hallatszott a sikátor bejárata felől. Butch becsúszta a telefont a zsebébe, és kivette a pisztolyából a tárat. Beletett egy telit, aztán úgy érezte, elég volt a bátorításból.

– Válj láthatatlanná! *Most!*

– De... de...

– *Most azonnal!* Az isten szerelmére, tűnj már el innen, különben koporsóban visznek haza!

– De miért csinálod ezt? Te csak egy ember vagy...

– *Annyira* elegendem van már ebből a dumából! Menj!

A vámpír behunyta a szemét, mormolt valamit az ősi nyelven, aztán eltűnt.

Miközben az *alantasok* lépteinek hangja egyre erősödött, Butch körülnézett, hogy valami menedéket találjon, és érezte, hogy a bal lába teljesen átnedvesedett a cipőben a vértől. A keskeny kapualj volt az egyetlen hely, ahová behúzódhatott. Nagyon káromkodva odament, a falhoz lapult, és várta, hogy mi fog történni.

– Ó, a francba... – *Szentséges úristen...* hatan voltak!

Vishous tudta, mi következik ezután, és nem akart a részese lenni. Amikor egy vakítóan fényes villanás nappallá változtatta az éjszakát, sarkon fordult, és szaladni kezdett az ellenkező irányba. Nem volt szükség rá, hogy visszanézzen, amikor a háta mögött felhangzott a vadállat ordítása. Tudta a dolgok menetét: Rhage átváltozásával kiszabadult a szörny, és az *alantasok*, akikkel az előbb harcoltak, hamarosan el fognak tűnni a gyomrában. A szokásos forgatókönyv, mint mindig... kivéve a helyszínt: a caldwelli középiskola futballpályáján voltak.

Gyerünk, bulldogok, hajrá!

V odaszaladt a lelátóhoz, és felszaladt a tribün legfelső sorához. Lent a pálya közepén a vadállat felkapott egy *alantast*, a levegőbe emelte, majd a szájába vette.

V körülnézett. A hold nem volt fent az égen, ami jó volt, viszont legalább huszonöt ház állt a középiskola körül. Az emberek pedig, akik az eltolt szintes, közép-amerikai családi házakban aludtak, épp most ébredtek fel egy atombombaszerű villanásra.

V nagyot káromkodott, és levette a jobb kezéről az autóskesztyűt. Feltartotta a karját, és a fény, amely a tenyere közepéből áradt ki, megvilágította az ujj hegyétől a csuklójáig futó tetoválásokat. Lenézett a pályára, és közben a szívverésére koncentrált, érezte, ahogy a vér az ereiben áramlik, ahogy lüktet és lüktet és lüktet...

Energiahullámok jöttek ki a tenyeréből, olyasmik, mint a hőség hullámai, amelyeket a forró aszfalt bocsát ki magából. Amikor a környező házak verandáján felgyulladt a villany, majd kinyílt a bejárati ajtó, és a családfő kidugta a fejét, az egész környezetet beborította az *álcázás*: a pályán folyó harc látványát és hangjait felváltotta a „nincs-semmi-különös” illúziója, és azt sugallta, hogy minden rendben van. Úgy, ahogy annak lennie kell.

A tribün tetejéről Vishous éjszakai látásával az embereket figyelte, ahogy körülnéznek és integetnek egymásnak. Amikor az egyikük elmosolyodott és megvonta a vállát, V elképzelte a beszélgetést.

Hé, Bob. Te is láttad?

Igen, Gary. Valami fény volt. Hatalmas.

Nem kellene hívnunk a rendőrséget?

Úgy tűnik, minden rendben van.

Aha, tényleg. Furcsa. Figyelj csak, ráérték szombatot? Elmehetnénk vásárolni, aztán ehetnénk valahol egy pizzát.

Remek ötlet. Majd beszéllek Sue-val. Jó éjt!

Jó éjt!

Miután bezáródtak az ajtók, és a két családfő kétségkívül a hűtőszekrényhez csoszogott, hogy bekapjon valamit, V tovább folytatta az *álcázást*.

A vadállatnak nem kellett sok idő, és nem is hagyott semmit, amit ne evett volna meg. Amikor a pikkelyes hátú sárkány végzett, körülnézett, és észrevette V-t. A tribün tetejére egy halk morgás kúszott fel, és horkantásban végződött.

– Kész vagy, nagyfiú? – kiáltott le V. – Mellesleg az a kapufa ott, remek fogpiszkáló lenne.

Újabb horkantás. Aztán a szörny lefeküdt, és a következő pillanatban Rhage meztelen teste jelent meg a fekete vérrrel áztatott földön. Mihelyt az átváltozás véget ért, V lesietett a lelátóról, és befutott a pályára.

– Testvérem? – nyögte Rhage a hóban vacogva.

– Igen, Hollywood, én vagyok az. Hazaviszlek Mary-hez.

– Most nem olyan rossz, mint máskor.

– Az jó.

V levette magáról a bőrdzsekijét, és Rhage mellkasára terítette. Ezután kivette a

zsebéből a mobiltelefonját. Két hívás érkezett Butch-tól. Gyorsan felhívta a zsarut, hogy megkérje, jöjjen el értük a kocsival. Amikor a barátja nem vette fel, felhívta a Gödröt, de ott is csak az üzenetrögzítő jelentkezett be.

Szentséges ég... Phury Haversnél volt, hogy a doktor megigazítson valamit a múltában, Wrath a vaksága miatt nem tudott vezetni, Tohrmentet pedig hónapok óta nem látta senki. Ami azt jelentette, hogy egyedül... Zsadist maradt.

Még száz év után is, amit együtt töltött vele, nehéz volt visszafajtania a káromkodást, miközben várta, hogy testvére felvegye a telefont. Zsadist nem volt az a kimondott mentőöv a bajban. Távolról sem. Sokkal inkább volt a cápa, amely a vízben úszkált. Most azonban rajta kívül nem maradt más megoldás. De legalább egy kicsit megenyhült, amióta megházasodott.

- Mi van? – érkezett az éles hang.
- Hollywood megint kiengedte magából Godzillát. Szükségünk lenne egy kocsira.
- Hol vagytok?
- A Weston úton, a caldwelli középiskola focipályáján.
- Tíz perc múlva ott vagyok. Szükségeitek van elsősegélyre?
- Nem, mindketten sértetlenek vagyunk.
- Rendben. Mindjárt indulok.

A vonal elnémult, és V a telefonra meredt. Nagy meglepetés volt számára, hogy számíthatott a sebhelyes gazemberre. Ezt aztán nem gondolta volna... Nem mintha még mindig látta volna a jövőt.

Jobbik kezét rátette Rhage vállára, és felnézett az égre. Ismeretlen, végtelen univerzum terült el fölötte, de most először megrémítette a hatalmasság. Persze az is most történt meg vele először, hogy védőháló nélkül egyensúlyozott a semmiben.

A látomásai megszűntek. Nem látta többé a bevilanásokat a jövőről, azokat az értelmetlen, nyomasztó, dátum nélküli képeket arról, hogy mi fog történni, amelyek miatt azóta ideges volt, amióta csak az eszét tudta. És a többiek gondolatait sem hallotta már.

Mindig is arra vágyott, hogy végre egyedül legyen a saját fejében. Milyen ironikus, hogy most, amikor megkapta, fülsiketítőnek találta a csendet!

- V? Jól vagyunk?

Lenézett Rhage-re. Testvére tökéletes szőke szépsége még mindig lélegzetelállító volt, annak ellenére, hogy arcát az *alantasok* fekete vére borította.

- Mindjárt itt lesz értünk az autó. Hazaviszünk Maryhez.

Rhage motyogott valamit, amit V nem értett. Szegény fickó! Egy átkot soha nem könnyű elviselni.

Tíz perccel később Zsadist begördült a focipályára ikertestvére BMW-jével. Keresztülhajtott egy piszkos hóbuckán, és benne hagyta a gumi lenyomatát. Ahogy az M5-ös közeledett feléjük a havas pályán, V már tudta, hogy össze fogják piszkolni hátul a gyönyörű bőrülést. Fritz azonban, minden komornyikok gyöngye, olyan foltot is ki tudott szedni, amit az ember nem is gondolt volna.

Zsadist kiszállt, és a kocsi elejét megkerülve odament hozzájuk. Azután, hogy több mint száz évig szándékosan az éhhalál küszöbén élt, mára már kétméteres magasságához elérte a százharminc kilót. Az arcán még mindig feltűnően látszott a sebhely, a testén pedig ott voltak a vérrabszolgák tetoválásai, ám a *felének*, Bellának köszönhetően a szeme már nem volt fekete a gyűlölettől. Legalábbis nem mindig.

A két férfi szó nélkül felemelte Rhage-et, odacipelték a kocsihoz, és hatalmas testét bepréselték a hátsó ülésre.

- Láthatatlanná válva mész haza? – kérdezte Zsadist, miközben beült a volán mögé.

- Igen, de előbb még meg kell tisztítanom a terepet. – Ami azt jelentette, hogy a

jobb kezét rátéve eltünteti az *alantasok* mindenfelé szétfröcskölődött, fekete véré.

– Akarod, hogy megvárjalak?

– Nem, vidd haza Rhage-et! Mary biztosan minél hamarabb szeretné már viszontlátni.

Zsadist egy gyors pillantással felmérte a környezetet.

– Megvárjak.

– Nyugi, Z, nincs semmi gond. Nem maradok itt sokáig egyedül.

Zsadist eltorzult ajka mosolyra húzódott.

– Ha nem leszel a háznál, mire odaérünk, visszajövök érted.

Amikor a BMW elhajtott, a hátsó kerekek felverték a sáros latyakot.

Még ilyet, Z-re valóban lehetett számítani!

Tíz perccel később, épp amikor Zsadist befordult Rhage-dzsel a ház udvarára, Vishous is megjelent a semmiből. Zsadist bevitte Hollywoodot a házba, V pedig végignézett az ott parkoló autókön. Hol a pokolban lehet az Escalade? Butch ilyenkor már itthon szokott lenni.

Elővette a telefonját, és megnyomta a gyors hívó gombot. Csak a hangposta jelentkezett be, de azért elmondta, amit akart.

– Hé, haver, hazaértem. Te merre vagy?

Mivel ők ketten állandóan hívogatták egymást, tudta, hogy Butch hamarosan vissza fogja csörgetni. Lehet, hogy csak el van foglalva valamivel. Most először a történelem során. Már éppen itt volt az ideje, hogy a zsaru félretegye végre megrögzött rajongását Marissa iránt, és kapjon egy kis szexuális enyhülést.

Ha már az enyhülésnél tartunk... V felnézett az égre, hogy megállapítsa, mennyi ideje van napkeltéig. Úgy számította, még legalább másfél óra van hátra a sötétségből, és már nagyon ideges volt. Érezte, hogy valami rossz történt, volt valami a levegőben, de mivel a látomásai már nem segítettek, nem tudta megfejtani, mi lehet az. A tehetetlenségbe pedig kis híján beleőrült.

Felnyitotta a telefonját, és tárcsázott egy számot. Amikor a csörgés abbamaradt, annyit sem várt, hogy a hívott fél köszönjön.

– Készülj fel, megyek! Azt a ruhát vedd fel, amit vettem neked! A hajadat kösd össze, és hagyd szabadon a nyakad!

Csupán annyit várt, hogy meghallja azt a két szót, amit ilyenkor hallani akart.

– Igenis, *uram*.

Ezzel letette, és láthatatlanná vált.

3. fejezet

A Zero Sum nagyon jól ment az utóbbi időben, gondolta Rehvenge, ahogy végignézett a sok pénzkötegen. A készpénzforgalom jó volt, a sportfogadásokból is jócskán profitált, a vendégek pedig egyre többen voltak. Istenem, mióta is vezeti már ezt a klubot? Öt vagy hat éve? És végre annyi jövedelemre tett szert vele, hogy egy kicsit fellélegezhetett.

Igaz, hogy megvetendő módja volt ez a pénzkeresésnek, azzal a sok szexszel, a drogokkal, az itallal és a fogadásokkal, ám el kellett tartania a *mamát*, és nem sokkal azelőttig a húgát is, Bellát. Ráadásul még az a zsarolási ügy is ott lógott a feje felett, amelyet minél előbb meg kellett oldania.

A titkok meglehetősen sokba tudnak kerülni, ha az ember meg akarja őket tartani magának.

Felnézett, amikor kinyílt az iroda ajtaja. A legfőbb biztonsági főnöke lépett be rajta, akit még mindig körülengett Butch O'Neal illata. Rehv alig észrevehetően elmosolyodott. Szerette, ha igaza van.

– Köszönöm, hogy gondoskodtál Butch-ról.

Xhex szürke szeme most is olyan nyílt volt, mint mindig.

– Nem tettem volna meg, ha nem kívántam volna.

– Én pedig nem kértelek volna meg rá, ha nem tudom, hogy így áll a helyzet. De térjünk a munkára! Mi történt?

A nő leült az asztal szemközti oldalára. A teste olyan kemény volt, mint a bútor márványlapja, amelyre Rehv támaszkodott.

– Erőszakos közöszlész a félemeleti férfimosdóban. Már elintéztem. A nő feljelentést fog tenni.

– A férfi a saját lábán távozott, miután végeztél vele?

– Igen, de kapott egy újabb fülbevalót a fülébe, ha érted, mire gondolok. Találtam két kiskorút is a klubban, akiket kizavartam. Ja, és az egyik kidobó csúszópénzt fogadott el a sorban állóktól, ezért kirúgtam.

– Valami egyéb?

– Egy újabb kábítószer-túladagolás.

– *A francba!* De ugye, nem a mi anyagunktól?

– Nem. Kintről hozták. – A nő előhúzott egy kis nejlontasakot a bőrnadrágja hátsó zsebéből, és az íróasztalra dobta. – Ezt sikerült megszerezniem, mielőtt a mentősök megérkeztek. Felvettem néhány új embert is, hogy segítsenek megoldani ezt az ügyet.

– Jó. Ha megtalálod azt a nyomorult dilit, hozd azonnal ide hozzám! Személyesen akarom elintézni a dolgot.

– Rendben.

– Van még valamid a számomra?

A csendben, ami ezután következett, Xhex előrehajolt, és összekulcsolta a kezét. A teste csupa izom volt, mindenhol kemény, kivéve magasan ülő, kis mellét. Nagyon vonzó hermafroditának tűnt, bár abból, amit Rehvenge hallott róla, úgy tudta, hogy teljes mértékben nő.

A zsarú nagyon szerencsés volt, gondolta. Biztonsági főnöke nem gyakran szexelt, és akkor is csak akkor, ha arra méltónak ítélte a férfit.

Emellett az idejét sem vesztegette. Általában.

– Na, ki vele!

– Szeretnék valamit megtudni.

Rehv hátradőlt a széken.

– Fel fog dühíteni?

– Igen. Párt keresel magadnak?

A férfi ibolyaszínű szeme megvillant. Lehajtotta a fejét, és úgy nézett fel beosztottjára a szemöldöke alól.

– Ezt meg ki mondta neked? Tudni akarom a nevét!

– Nem pletyka. Következtetés. A GPS-ed szerint a Bentley az utóbbi időben elég gyakran megfordult Havers házában. És véletlenül tudom, hogy Marissának jelenleg nincs senkije. Gyönyörű, de bonyolult nő. Tudom, hogy téged sohasem érdekelt az *elit* véleménye. Azt tervezed, hogy feleségül veszed?

– Dehogyan! – hazudta Rehvenge.

– Akkor jó. – Ahogy azonban Xhex tekintete az övébe fúródott, egyértelmű volt, hogy a nő tudja az igazat. – Mert örülsz lenne, még csak megpróbálni is. Rájönne, hogy ki vagy. És most nem arról beszélek, hogy mi folyik itt lent a klubban. Az isten szerelmére, hiszen a *hercegek* tanácsának a tagja! Ha megtudná, hogy *manipulátor* vagy, azzal mindkettőnket veszélybe sodornál!

Rehv felállt, és a botjára támaszkodott.

– A testvériség már tudja, hogy mi vagyok.

– Micsoda? Hogy jöttek rá? – lehelte Xhex.

Rehvenge arra a kis „véres csókra” gondolt, amely Phury és közöttük történt, de úgy döntött, inkább nem avatja be beszélgetőpartnerét a részletekbe.

– Nem számít. Tudják és kész. Most pedig, hogy a húgom az egyik testvér felesége, már családtag vagyok, hogy a fene egye meg. Szóval, még ha a *hercegek* tanácsa rá is jönne, mi vagyok, a testvériség megvédene.

Kár, hogy a zsarólóra nem hatottak a normálisok módszerei. Rehvenge még csak most kezdett rájönni, milyen rossz ellenség válik egy *manipulátorból*. Nem csoda, hogy ennyire gyűlölték a fáját.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Xhex.

– Bella nem élne túl, ha száműznének az egyik olyan kolóniába. Gondolod, hogy a *parancsolója* engedné, hogy valami így felzaklassa, különösen most, hogy *terhes*? Lehet, hogy Zsadist egy gazember, de nagyon szereti Bellát, és féltőn védelmezi. Szóval, igen, biztos vagyok benne.

– A húgod sejt valamit rólad?

– Nem. – És bár Z tudta az igazat, nem mondta el a feleségének. Semmiképp nem hozta volna ilyen helyzetbe. A törvény szerint, ha valaki tudomást szerzett egy *manipulátor* létezéséről, köteles volt jelenteni, különben bíróság elé került.

Rehv megkerülte az íróasztalát, és most hogy már csak Xhex volt az irodában, a botjára támaszkodva lépkedett. A dopamin, amit rendszeresen beadott magának, segített féken tartani a testében a *manipulátorok* legveszélyesebb ösztöneit, és ennek segítségével teljesen normálisnak tűnt. Azt viszont nem tudta, hogy Xhex hogyan birkózik meg ezzel a problémával, és nem volt benne biztos, hogy szeretné-e megtudni. A helyzet az volt, hogy a tapintás érzékének hiánya miatt, muszáj volt botra támaszkodva járnia, különben könnyen elesett volna. A mélységérzékelés végül is csak akkor segített, ha érezte a lábát.

– Ne aggódj! – mondta. – Senki nem tudja, mik vagyunk, és ez így is marad.

A szürke szempár rámeredt.

– Iszik belőled, Rehv. – Nem kérdés volt. Kijelentés. – Ugye, megengeded Marissának, hogy igyon belőled?

– Ez az én dolgom, nem tartozik rád.

Xhex felpattant.

– *A pokolba!* A szavadat adtad. Huszonöt évvel ezelőtt, amikor az a kis problémám volt, megegyeztünk, hogy nem fogadunk senkit a partnerünknek, és nem engedjük a normálisoknak, hogy igyanak belőlünk. Mi a *francot* művelsz?

– Ura vagyok a helyzetnek. Most pedig vége a beszélgetésnek. – Az órájára pillantott. – Nocsak, záróra van, neked pedig pihenésre van szükséged. Majd a fekáák bezárják a klubot.

A nő egy ideig csak nézte.

– Nem megyek el, amíg el nem végeztem a munkát...

– Nem arra kértelek, hogy kedves légy, hanem arra, hogy menj haza. Holnap este találkozunk.

– Minden tiszteletem a tiéd, Rehvenge, de menj a francba!

Odasétált az ajtóhoz. Járása legalább olyan halálos volt, mint amilyen ő maga. Miközben a férfi figyelte, ahogy elmegy, eszébe jutott, hogy ez a biztonsági főnöki munka csupán egy apró része annak, amire a nő valójában képes.

– Xhex – szólt neki –, talán tévedtünk a partnerkeresés kérdésében.

A nő egy „*element-az-eszed?*” pillantással tekintett hátra.

– Naponta kétszer szúrod magad. Gondolod, hogy Marissa nem venné észre előbb vagy utóbb? Vagy azt elfelejtetted, hogy Haverstól, a jó öreg dokitól kapod a dopamint, amire oly nagy szükséged van? Különbén is, mit gondolsz, egy olyan arisztokrata, mint Marissa, mit szólna... mindehhez? – Egy széles mozdulattal körbemutatott az irodán. – Nem, Rehvenge, nem tévedtünk. Csak éppen elfelejtetted, *miért* is határoztunk így annak idején.

Az ajtó becsukódott mögötte, és Rehv végignézett zsibbadt testén. Elképzelte Marissát, aki oly tiszta és gyönyörű volt, teljesen más, mint a többi nő, akik körülvették, annyira más, mint Xhex... akiből inni szokott.

Akarta Marissát, félig már bele is szeretett. A benne élő férfi is kívánta, és annak ellenére, hogy a gyógyszerek mellékhatásaként impotens volt, szerette volna a magáévá tenni. Mert nem bántaná azt, akit szeret, nem igaz? Még akkor sem, ha elszabadulnának a sötét ösztönei. Ugye?

Szinte maga előtt látta a lányt elragadóan divatos ruhájában, tökéletesen elegánsan, végtelenül arisztokratikusan és... tisztán. *Az elit* tévedett vele kapcsolatban. Nem volt vele semmi baj. Tökéletes volt.

Elmosolyodott, miközben a teste olyan vággyal telt meg, amit csak a legnagyobb orgazmus tudott volna lecsillapítani. Lassan elérkezik a hónapnak az az időszaka, vagyis Marissa hamarosan fel fogja hívni. Igen, szüksége lesz a vérére... hamarosan. Mivel Rehvenge-nek hígabb volt a vére, Marissának – hála istennek – többször kellett innia belőle. A legutóbbi alkalom már majdnem három hete volt. Néhány nap, és biztosan hívni fogja. Rehvenge alig várta, hogy ismét kiszolgálja őt.

Amikor Vishous előbukkant a testvériség központjának udvarán, már csak percek voltak hátra hajnalhasadás előtt. Közvetlenül a kapuőr házának bejárati ajtaja előtt jelent meg. Remélte, hogy az a fajta szex, amit szeretett, enyhülést hoz számára, de nem, még mindig nagyon ideges volt.

Belépett a Gödör előcsarnokába, és már útközben lehámozta magáról a fegyvereit. Rendkívül feszült volt. Majd' meghalt a vágytól, hogy végre lezuhanyozzon, és lemossa magáról a nő illatát. Éhesnek kellett volna lennie, de ehelyett csak vodkára

vágyott.

– Butch, haver! – kiáltotta.

Csend.

Végigsétált az előtéren, egészen a zsarú hálószobájáig.

– Csak nem lefeküdtél már?

Benyitott a szobába. A királyi méretű franciaágy érintetlen volt. Lehet, hogy a főépületben van?

V visszafutott az előcsarnokba, majd a Gödör bejárati ajtaját résnyire kinyitva, kidugta rajta a fejét. Csak egy gyors pillantást vetett az udvaron parkoló autókra, és a szíve vadul kalapálni kezdett. Az Escalade nem volt sehol. Vagyis Butch még nem volt a házban.

Kelet felől az égbolton már előbukkantak a nap első sugarai, amelyek égették az arcát, ezért gyorsan visszahúzta a fejét. Visszament a lakásba, és leült a számítógép-
arzenál elé. Előhívta az Escalade koordinátáit, és azt látta, hogy a kocsit a Sikoly mögött parkol.

Ez jó jel volt. Legalább afelől biztos lehetett, hogy Butch nem csavarodott fel egy fára...

Hirtelen mozdulatlaná dermedt. Szörnyű érzés lett úrrá rajta, égető és viszkető, mint egy kiütés. Lassan benyúlt a bőrnadrágja farzsebébe, és elővette a telefonját. Felnyitotta, és felhívta a hangpostáját. Az első nem fogadott hívás Butch számára jött, üzenet nélkül.

Amikor a második hívás szövege megszólalt, az ablakokon elkezdtek leereszkedni az acélredőnyök nappalra.

Vishous a homlokát ráncolta. Először egy sípolást hallott, amely a hangpostáján volt, aztán egy olyan hangos kattanást, hogy el kellett vennie a telefont a fülétől.

Ezek után felhangzott Butch erőteljes, kemény hangja.

– *Válj láthatatlanná! Most!*

Aztán egy másik férfihang.

– *De... de..*

– *Most azonnal! Az isten szerelmére, tűnj már el innen, különben koporsóban visznek haza!* – Tompa csapkodó hangok hallatszottak a háttérből.

– *De miért csinálod ezt? Te csak egy ember vagy...*

– *Annyira elegem van már ebből a dumából! Menj!*

Egy fémes kattanás jelezte, hogy egy fegyvert újratöltettek, majd Butch hangja hallatszott.

– *Ó, a francba...*

Aztán elszabadult a pokol. Lövések dörrentek, valaki nyögött, aztán valami tompa puffanást lehetett hallani.

V olyan gyorsan ugrott fel az asztal mellől, hogy a mozdulattal hátradöntötte a székét. Ekkor azonban eszébe jutott, hogy már nappal volt. A napfény börtönbe zárta.

4. fejezet

Amikor Butch magához tért, az volt első gondolata, hogy valaki zárja már el azt a csöpögő csapot! Csöpp, csöpp, csöpp. Rendkívül idegesítő volt!

Aztán nagy nehezen felnyitotta az egyik szemhéját, és rájött, hogy a saját vére az. *Ja... igen.* Összeverték, és most vérzik.

Ez egy nagyon hosszú és nagyon-nagyon rossz nap volt. Hány órán át is vallatták? Tizenkettő? Legalább ezernek tűnt.

Megpróbált mély levegőt venni, de néhány bordája eltört, így inkább az oxigénhiányt választotta a még több fájdalom ellenében. Istenem! Foglyul ejtőjének köszönhetően minden egyes porcikája fáj, a lőtt sebét azonban legalább ellátta és bekötözte a gazember.

Persze csak azért, hogy hosszabb ideig kínozhassa.

Az egyedüli jó dolog ebben a szörnyű rémálomban az volt, hogy a testvériségről semmit sem árult el. Egyetlen apró információt sem. Még akkor sem, amikor az *alantas* a körmeit és a lába közét kezdte megdolgozni. Butch tudta, hogy hamarosan meg fog halni, de legalább bátran bele mer majd nézni Szent Péter szemébe, amikor a mennyországba kerül, tudván, hogy nem lett áruló.

Vagy már meg is halt, és a pokolban van? Ez lett volna a pokol? Tekintve, hogy mi mindent követett el életében, nem nagy csoda, hogy végül az ördög vendégházában végezte. De akkor miért nincs szarva a kínozójának? Ha már egyszer ördög?

Na jó, ebbe így bele fog örülni.

Egy kicsit kijebb nyitotta a szemét, mert eldöntötte, hogy ideje végre szembenéznie a valósággal, ahelyett hogy tovább folytatja ezt az idegőrlő játékot a képzeletével. Sejtette, hogy ez lesz az utolsó éber pillanata, ezért jól ki akarta használni az időt, és alaposan megfigyelni mindent.

A látása még homályos volt. Ez itt a keze... az a lába... aha, le van láncolva. És még mindig valami keményen feküdt. Egy asztalon. A helyiség... sötét volt. A dohos szag azt jelentette, hogy valahol az alagsorban van. Egy csupasz villanykörte világított a mennyezeten, és látni engedett... igen, egy rakás kínozószerszámot. Butch megborzongva elfordította tekintetét a sok éles tárgyról.

Mi ez a hang? Egy halk üvöltés. Aztán egyre hangosabb és hangosabb lett.

Amikor hirtelen abbamaradt, odafent kinyílt egy ajtó, és egy tompa férfihang így szólt.

– Mester!

Halk válasz. Nem kivehető. Azután elkezdődött egy beszélgetés, amely alatt az egyik személy körbe-körbe járkált. A mozgástól finom por szűrődött le a padlódeszkák között. Végül recsegve kinyílt egy másik ajtó is, és megnyikordult a Butch melletti lépcső.

Hideg verejték ült ki a testére, és egy kicsit lejjebb eresztette a szemhéját. A kis résen, ami még nyitva maradt, figyelte, ki közeledik felé.

Az első fickó az *alantas*, volt, aki megkínózta.

Ugyanezzel a férfivel találkozott a múlt nyáron a Caldwelli Harcművészeti

Akadémián. Úgy emlékezett, mintha Joseph Xavier lett volna a neve. A mögötte lévő alak ragyogó fehér köntösbe volt burkolózva, az arcát és a karját is teljesen beborította a ruha. Úgy nézett ki, mint egy szerzetes vagy pap.

Kivéve, hogy a köpeny alatt nem ember rejtőzött, Butch ebben egészen biztos volt. Ahogy felfogta a lény rezgéseit, hirtelen nem kapott levegőt, annyira visszataszítónak érzékelte. Bármi volt is a köntös alatt, maga volt a megtestesült gonosz. Az az ördögi erő, amely bűnre csábította a sorozatgyilkosokat, az erőszaktevőket, a gyilkosokat, és azokat az embereket, akik élvezték, ha verték a gyerekeiket. A gyűlölet és a rosszakarat két lábon járó, testet öltött formája volt.

Butch-on elhatalmasodott a rettegés. Azt még kibírta, hogy félholtra verték, hiszen a fájdalom, bár szörnyű volt, mégis ott lebegett egy jól körülírható pont az út végén, amikor az egésznek vége szakad. Az a pillanat, amikor a szíve megszűnik dobogni és meghal. De akármi volt is a köpeny alatt, olyan szenvedést tartogatott a számára, amelyet addig elképzelni sem tudott. Ezt meg honnan tudta? Az egész teste tiltakozott a lény ellen, az ösztönei kétségbeesetten azt sugallták, hogy meneküljön, mentse a bőrét... *imádkozzon.*

Rég elfeledett szavak jutottak az eszébe, és ajka lassan megformálta őket. *Jóságos őrző pástorom az isten, szükségem...*

A köpenyes alak csuklyás feje olyan sima mozdulattal fordult felé, mint ahogy egy bagoly mozgatja a fejét.

Butch gyorsan behunyta a szemét, és magában végigdarálta a huszonharmadik zsoltár sorait. Még gyorsabban... muszáj volt minél hamarabb elmondania. *Dús rétein, mezőin megpihentet; A nyugalom vizeihez terelget... Lelkemet felüdíti szent nevében, mert az igazak ösvényére léptem...*

– Ez lenne az az ember? – Butch kiesett a ritmusból, amikor a hang megszólalt az alagsori helyiségben, és megzavarta. Zengő volt és visszhangzott, pontosan olyan hátborzongatóan torz, amelyet a sci-fi filmekben lehet hallani.

– A fegyverében olyan töltény volt, amelyet a testvériség szokott használni.

Gyorsan vissza a zsoltárhoz. Még gyorsabban! *Még akkor se rémítene az árnyék, ha a halál borús völgyében járnék...*

– Tudom, hogy ébren vagy, ember – szólalt meg a visszhangzó hang közvetlenül a füle mellett. – Tekints rám, és nézd meg jól a foglyul ejtőd mesterét!

Butch kinyitotta a szemét, odafordította a fejét, és kényszeredetten nyelt egyet. Az arc, amely rámeredt, folyékony sötétség volt, mint egy életre kelt sötét árny.

Az Omega.

A gonosz halkán felnevetett.

– Szóval tudod, hogy ki vagyok. – Kiegyenesedett. – Mindent megadott neked, ugye? *A főalantas?*

– Még nem fejeztem be.

– Aha, ezek szerint még nem. De azért látom jó munkát végzett, tekintve, hogy milyen közel került a halálhoz. Igen, érzem is, ahogy közeledik érte. Nemsokára. – Az Omega újból lehajolt, és belélegezte a levegőt Butch teste körül. – Igen. Már csak órák kérdése. Talán annyi se.

– Addig bírja, amíg akarom.

– Nem, nem így van. – Az Omega elkezdett körbe-körbe járkálni az asztal körül.

Butch figyelte a mozgását, és minden egyes körrel egyre nőtt benne a feszültség, amelynek középpontjában a gonosz állt. Körbe-körbe-körbe... Annyira remegett, hogy a fogai összekoccantak.

A reszketés azonban hirtelen abbamaradt, amikor az Omega megállt az asztal távolabbi végénél. Felemelte árnyékszerű karját, a fejéhez vitte, és megfogta a fehér köpeny csuklyáját. Aztán hátratólta a fejéről. Felette a mennyezetről lógó, csupasz

villanykörte fénye pislákolni kezdett, mintha a testet öltött gonosz elszívta volna az energiáját.

– Engedje el! – mondta az Omega. Torz hangja, mint egy hullám, hol elhalkult, hol felerősödött. – Hagyja kint az erdőben, és mondja meg a többieknek is, hogy maradjanak távol tőle!

Micsoda? – gondolta Butch.

– Micsoda? – kérdezte a *főalantas*.

– A testvériség egyik gyenge pontja a határtalan lojalitás, nem igaz? Dehogynem. Szinte bosszantóan hűségesek egymáshoz. A végsőkéig ragaszkodnak ahhoz, ami az övék. Ez az állati vonás még megmaradt bennük. – Az Omega felemelte a karját. – Kést! Úgy határoztam, hogy ennek az embernek még hasznát fogjuk venni.

– De az előbb mondta, hogy meg fog halni.

– Adok neki egy kis életet, valamint egy apró ajándékot. *Kést!*

Butch szeme tágra nyílt a rémülettől, amikor megpillantotta a húsz centi hosszú pengéjű vadászkest.

Az Omega letette az egyik kezét az asztalra, aztán a kést az egyik ujjára helyezte. Lenyomta, és egy reccsenés hallatszott, mint amikor valaki egy sárgarépból vág le egy karikát.

Aztán az Omega Butch fölé hajolt.

– Hová tegyem, hová rejtsem...

Amikor a kés felemelkedett és a teste fölött lebegett, Butch felsikoltott. Még akkor is kiabált, amikor egy kis vágást érzett a hasán. Az Omega felemelte a levágott testrészt: az egyik ujjpercét.

Butch kapálózni kezdett, küzdött a lekötözés ellen. A rémülettől kidülledt a szeme, amíg végül a látóidegre gyakorolt nyomás akkora lett, hogy egy pillanatra megvakult.

Az Omega belehelyezte az ujjának egy darabkáját Butch testébe, aztán közelebb hajolt hozzá, és ráfújta a frissen vágott sebre. A bőr összeháródott, a hús összeforrta. Azonnal. Butch érezte magában a rothadást, érzékelte, ahogy a gonosz benne mozog. Felemelte a fejét. A vágás körül a bőre máris kezdett elszürkülni.

Könnyek gyűltek a szemébe, majd lecsorogtak összevert arcán.

– Oldozza el!

A *főalantas* elkezdte kiszabadítani a láncokból, ám amikor mindet leszedte róla, Butch rájött, hogy nem tud megmozdulni. Valami megbénította.

– Majd én viszem – mondta az Omega. – Életben marad, és vissza fog találni a testvériséghez.

– Érezni fogják benne a gonoszt.

– Lehet, de akkor is vissza fogják fogadni.

– El fogja nekik mondani.

– Nem, mert nem fog emlékezni rám. – Az Omega odahajolt Butch-hoz. – Nem fogsz emlékezni semmire.

Ahogy ott néztek egymásra mereven, Butch érezte a köztük lévő rokoni viszonyt, a köteléket, a hasonlóságot. Sírva fakadt. Sírt azért, amiért így meggyalázták, de sokkal inkább a testvériség miatt. Be fogják fogadni, és megpróbálnak majd segíteni rajta, minden lehetséges módon, ahogy csak tudnak.

És amilyen biztos, hogy a gonosz benne volt, olyan biztosan tudta, hogy végül el fogja őket árulni.

Hacsak Vishous és a többi testvér nem találja meg. De hogyan is bukkanhatnának rá? Ruha nélkül amúgy is hamar halálra fagy.

Az Omega kinyújtotta felé a karját, és letörölt az arcáról egy könnyet. A nedves csepp szivárványszínekben játszott áttetsző fekete ujján, ahogy megcsillant rajta a fény. Butch szerette volna visszavenni tőle, de nem tudta. A gonosz a szájához emelte,

és amikor lenyalta az ujjáról, megízlelte benne a zsaru fájdalmát és félelmét.

Kétségbeesés lett úrrá Butch-on, ám a hit, amelyről azt gondolta, hogy már régen megtagadta, megint a zsoltárt juttatta eszébe: *Körülölel nagy jószágod, kegyelmed, társa maradsz örökké életemnek. Hosszú napok, évek támadnak, múlnak, s én ott lakozom házában az Úrnak.*

Csak hát ez már nem történhet meg soha többé. A testében már ott fészkel a gonosz.

Az Omega elmosolyodott, Butch pedig futólag arra gondolt, hogy ezt honnan tudta.

– Milyen sajnálatos, hogy nem tudunk több időt együtt tölteni, mivel ilyen törekeny állapotban vagy. De lesz még alkalmunk rá a jövőben. Amit a sajátomnak tekintek, végül mindig visszatér hozzám. Most pedig aludj!

Butch pedig, mint egy lámpa, amelyet lekapcsolnak, azonnal álomba merült.

– A pokolba is, V, felelj az átkozott kérdésre!

Vishous elfordította tekintetét a királyról. A dolgozószoba sarkában álló öreg óra megszólalt, és négy ütés után elhallgatott. Vagyis délután négy óra volt. A testvériség minden tagja egész nap a király parancsnoki központjában volt, idegesen járkáltak a nevetségesen díszes XIV. Lajos korabeli dolgozószobában, miközben a haragjuk egyre jobban megtöltötte a helyiség levegőjét.

– Vishous – morogta Wrath –, várom a válaszod. – Honnan tudod, hogy találjuk meg a zsarut? És egyáltalán miért nem említetted ezt korábban?

Mert tudta, hogy gondot fog vele okozni, és már e nélkül is volt elég problémájuk.

Miközben V azon törte a fejét, hogy mit mondjon, ránézett a többi testvérré. Phury a kandalló előtt álló, halványkék selyemhuzatú kanapén ült, hatalmas teste alatt eltörpült a bútor. Sokszínű haja már megnőtt, az álla alá ért. Z az ikertestvére mögött, a kandallópárkánynak támaszkodva állt. Szeme most megint feketén ragyogott, mivel dühös volt. Rhage az ajtófélfának dőlt, gyönyörű arcán dühös kifejezés ült, egész testéből sugárzott az idegesség, mintha a benne lakozó vadállat is legalább annyira felbőszült lenne.

És persze ott volt Wrath. A Vak Király egy elegáns íróasztal mögött ült, és maga volt a megtestesült fenyegetés. Kegyetlen arca szigorúságot tükrözött, gyenge szemét fekete keretes, fejre simuló napszemüveg takarta. Vastag alkarja, amelynek belső oldalán a származásának tiszta vérvonalát elbeszélő tetoválás futott, egy arannyal díszített mappán nyugodott.

Tohr hiánya minden jelenlévőnek úgy fájt, mint egy frissen vérző seb.

– V? Felelj a kérdésre, vagy isten látja lelkemet, kiverem belőled!

– Egyszerűen csak tudom, hogy találhatnánk meg.

– Mit titkolsz előlem?

V odasétált a bárhoz, töltött magának néhány ujjnyi vodkát, aztán egy hajtásra megitta. Néhányat nyelt még utána, majd könnyedén azt felelte.

– Ivott belőlem.

Általános döbbenet hullámozott végig a jelenlevőkön. Wrath alig hitt a fülének, amikor felállt, V pedig töltött magának még egy italt.

– Hogy *mit* csinált? – kérdezte a király szinte ordítva.

– Ivott a véremből.

– Vishous... – Wrath megkerülte az íróasztalt. Csizmás lába úgy dübörgött a padlón, mintha a föld rengett volna. Közvetlenül V orra előtt állt meg. – Hiszen férfi! És ráadásul *ember!* Mégis mi a francot gondoltál?

Még vodka! Határozottan itt volt az ideje, hogy még egy pohár vodkát igyon.

Felhajtott egy kupicával, aztán kitöltötte a negyediket is.

– Most hogy benne van a vérem, meg tudjuk találni. Ezért ivott belőlem. Láttam előre, hogy... ezt kell tennem. Ezért megtettem, és ha kell, megtenném újra.

Wrath megfordult, majd kezét ökölbe szorítva idegesen járkálni kezdett fel-alá a szobában. Miközben a főnök magában dühöngött, és mászkált, hogy lecsillapodjon, a testvériség többi tagja kíváncsian nézett Vishousre.

– Azt tettem, amit kellett – csattant fel V, és felhajtotta az italt.

Wrath megállt az egyik földig érő ablaknál. A redőnyök le voltak engedve nappalra, ezért nem jött át rajta semmi fény.

– A vénádból ivott?

– Nem.

Néhány testvér a torkát köszörülte, mintha ezzel biztatná, hogy legyen őszinte.

V nagyot káromkodott, és egy újabb italt töltött magának.

– Ó, az isten szerelmére, vele nem úgy volt! Egy pohárban adtam oda neki. Azt sem tudta, mit iszik.

– A francba, V! – dörmögte Wrath. – Meg is ölhetted volna...

– Három hónappal ezelőtt történt. Túljutott rajta, nem esett semmi baja...

Wrath hangja olyan hangosan dühöngött, mint egy repülőgép.

– Megszegted a törvényt! Egy *embert* itattál meg a véreddel? Krisztusom! Mit csináljak most veled?

– Ha át akarsz adni az Őrzőnek, önként veled megyek. De szeretnék előtte elintézni valamit. Megkeresem Butch-ot és hazahozom. Élve vagy halva.

Wrath feltolta a napszemüveget, és megdörzsölte a szemét. Ezt a szokást az utóbbi időben vette fel. Akkor csinálta, amikor belefáradt a király szerepébe.

– Ha kivallatták, lehet, hogy beszélt. És ezzel veszélybe sodort minket.

V belenézett a poharába, aztán lassan megrázta a fejét.

– Előbb hal meg, minthogy minket eláruljon. Ezt garantálom. – Felhajtotta a vodkát, és érezte, ahogy végigfolyik a torkán. – Az én barátom nagyon jó ember.

5. fejezet

Marissa arra gondolt, mennyire nem tűnt meglepettnek Rehvenge, amikor felhívta. Bár igaz, hogy mindig is megvolt az a rejtélyes képessége, hogy olvas a gondolataiban.

Felemelte fekete kabátja alját, és kilépett testvére házának ajtaján. Nem sokkal azelőtt szállt le az este. Megborzongott, de nem a hideg miatt. Szörnyű álmot látott, miközben nappal aludt. Repült, szárnyalt a táj felett, elhagyott egy befagyott tavat, amelynek túlsó végénél fenyőfák álltak, majd egy néhány fából álló pici erdőt, amíg végül lelassított és lenézett. A havas földön összegömbölyödve, vérbe fagyva egy alak feküdt... *Butch*.

Marissa még mindig nem tudta leküzdeni magában a vágyat, hogy felhívja a testvériséget, és továbbra is az álom hatása alatt volt. Na igen, de akkor milyen ostobának érezné magát, ha ingerülten visszahívnák, és azt mondanák, hogy Butch-nak semmi baja? Még azt gondolnák róla, hogy zaklatja. Csak hát, istenem... sehogy sem hagyta nyugodni az a látvány, ahogy a férfi ott fekszik véresen a fehér földön, magatehetetlenül, magzati pózba gömbölyödve.

Csak egy álom volt – gondolta. Csak egy rossz... álom.

Behunyta a szemét, és nagy akaraterővel annyira lenyugtatta magát, hogy láthatatlanná tudjon válni. A belvárosban, egy tetőteraszos luxuslakás erkélyén bukkant elő, a harmincvalahányadik emeleten. Mihelyt látható formát öltött, Rehvenge elhúzta az egyik üvegajtót.

És azonnal el is komorult.

– Nyugtalan vagy.

Marissa magára kényszerített egy mosolyt, és odament hozzá.

– Tudod, hogy ilyenkor mindig egy kicsit kényelmetlenül érzem magam.

A férfi rámutatott arany berakásos botjával.

– Nem, ez más.

Istenem, eddig még soha senki nem volt ennyire ráhangolódva az érzéseire!

– Jól vagyok.

Rehvenge megfogta a lány könyökét, és bevezette a lakásba. Marissát trópusi meleg csapta meg. Rehv mindig ilyen nagyra állította a fűtést, és földig érő cobolyprém kabátját is mindig magán tartotta, amíg le nem ültek a kanapéra. Marissa elképzelné sem tudta, hogy bírja ezt a nagy meleget, bár úgy tűnt, mintha neki pont ez kellett volna.

Becsukta az eltolható ajtót.

– Marissa, tudni szeretném, hogy miről van szó.

– Semmiről, tényleg.

Rehvenge egy mozdulattal lesegítette a kabátját, majd egy krómozott díszítéssel ellátott, fekete székre terítette. A lakás minden fala üvegből volt, így látni lehetett Caldwell két felét, a kivilágított belvárost, a Hudson folyó sötét kanyarulatát, valamint az égen ragyogó csillagokat. A pazar kilátás mellett a lakás belső dekorációja minimálisnak volt mondható. Minden ébenfekete és krémszínben pompázott... mint

Rehv a fekete kakastaréjával, aranyszínű bőrével és tökéletesen elegáns ruháival.

Más körülmények között Marissa rajongott volna ezért a lakásért.

Más körülmények között talán a férfiért is odáig lett volna.

Rehvenge ibolyaszínű szeme elkeskenyedett, amikor a botjára támaszkodva odalépett hozzá. Hatalmas férfi volt, olyan testfelépítésű, mint egy testvér, most azonban nyugtalanság sugárzott róla, jóképű arcáról szigorú kifejezés tükröződött.

– Ne hazudj nekem!

Marissa félszegen elmosolyodott. A férfiak egy idő után hajlamosak voltak védelmezővé válni, és bár ők ketten nem voltak házások, nem lepődött meg azon, hogy úgy látta, Rehvenge bármire képes lenne érte.

– Nagyon nyugtalanító álomom volt ma reggel, és még mindig a hatása alatt vagyok. Csupán erről van szó.

Hogy Rehv nézte őt, a lánynak az a különös gondolata támadt, mintha a férfi az érzésit vizsgálgatná, azt tanulmányozná, hogy belül hogyan kapcsolódnak egymáshoz.

– Add ide a kezed! – mondta.

Marissa habozás nélkül felé nyújtotta. Rehvenge mindig betartotta *az elit* protokollját, és most még nem üdvözölte úgy, ahogy a szokás megkívánta. Amikor azonban összeért a kezük, nem vitte a szájához, hogy futó csókot leheljen rá. Ehelyett a hüvelykujját rátette a csuklójára, és egy kicsit lenyomta. Aztán erősebben. Majd hirtelen, mintha megnyílt volna egy kapu, Marissa félelme és aggodalma végigáramlott a karján, és az egymásba tett kezükön keresztül átment a férfiba.

– Rehvenge? – suttogta alig hallhatóan.

Abban a pillanatban, amikor Rehv elengedte a kezét, minden érzelme visszatért, és megszűnt a különös „nyitott kapu” érzés.

– Ma este nem tudsz velem lenni.

Marissa elpirult, és megdörzsölte a csuklóját ott, ahol a férfi megnyomta.

– Dehogynem. Már... eljött az ideje.

Jelezve, hogy el akarja kezdeni, odament a fekete bőrkanapéhoz, amelyet mindig használtak, és megállt mellette. Egy rövid perc múlva Rehvenge odalépett hozzá, levette a kabátját, és leterítette a kanapéra, hogy arra feküdjenek. Aztán kigombolta az öltönye zakóját, és azt is levetette. A keze nyomán szétnyílt finom anyagú, selyeminge is, majd feltárult szőrtelen, izmos mellkasa. Tetoválások borították a mellizmát, két ötágú csillag, vörös tintával rajzolva, izmos hasán pedig egyéb minta is volt.

Amikor leült a kanapéra, és hátradőlt, izmai megfeszültek. Felnézett Marissára, ragyogó ametiszt színű szeme hívogatta, aztán már a karja is, amikor felé nyújtotta, és begörcsítette a mutatóujját.

– Gyere, *tahilly!* Vedd el, amire szükséged van!

Marissa felemelte a szoknyája alját, és felmászott a férfi lába közé. Rehv mindig ragaszkodott hozzá, hogy a torkából igyon, de a három alkalommal, amikor ezt csinálták, egyszer sem jött szexuális izgalomba. Amely egyszerre volt megkönnyebbülés, és fájdalmas emlékeztető számára. Wrath-nak sem volt soha erekciója, amikor vele volt.

Amikor lenézett Rehv férfias, szőrtelen felsőtestére, az utóbbi pár napban érzett gyenge éhsége hirtelen felerősödött. A mellkasára támaszkodva felé hajolt, miközben figyelte, ahogy a férfi behunyja a szemét, oldalra fordítja a fejét, és végigsimítja a karját letről felfelé. Rehvenge alig hallhatóan felnyögött, mint mindig, mielőtt Marissa a nyakába harapott volna. Más helyzetben a lány azt gondolta volna, hogy ez az izgatott várakozást jelzi, de tudta, hogy nem így van. Rehv férfiassága mindig petyhüdt maradt, Marissa pedig nem tudta elképzelni, hogy ennek ellenére szereti, hogy ilyen sokszor használja a testét.

Kinyitotta a száját. Szemfoga megnyúlt, lefelé a felső fogsorából. Odahajolt Rehv

nyakához, és...

Megint eszébe jutott Butch vérbe fagyott teste a hóban, és megmerevedett. Meg kellett ráznia a fejét, hogy kiűzze a nyomasztó képet a gondolataiból, és újból az előtte lévő férfi torkára és az éhségére összpontosíthasson.

Igyál! – mondta magának. *Vedd el, amit felkínált!*

Ismét megpróbálta, de Rehvenge nyaka előtt megint megállt. Csalódottságában összeszorította a szemét. Rehv az álla alá nyúlt, és felemelte a fejét.

– Ki az a férfi, *tahlly*? – Hüvelykujja az alsó ajkát simogatta. – Ki az, akit szeretsz, de nem engedi, hogy igyál belőle? Nagy sértésnek veszem, ha nem árulod el.

– Ó, Rehvenge... nem ismered.

– Lehet, de azt tudom, hogy bolond.

– Nem igaz, én vagyok a bolond.

Rehvenge egy váratlan fellángolástól indítatva magához húzta, és hevesen megcsókolta. Marissa annyira meglepődött, hogy levegőt sem kapott. Aztán a férfi heves vágytól fűtötten behatolt a nyelvével a szájába. Tapasztaltnak tűnt, ahogy csókolta, finom, sikamlós mozdulatokkal fedezte fel a szája belsejét. Marissa nem jött izgalomba, de érezte, hogy milyen szerető lenne a férfi: domináns, erőteljes... alapos.

Megpróbált elhúzódni, Rehvenge pedig engedte, hogy eltávolodjon tőle.

Amikor hátradőlt, ametiszt színű szeme élénken ragyogott, gyönyörű lila szín sugárzott belőle, egyenesen a lány szemébe. Habár Marissa nem érezte, hogy a férfinak erekciója lenne, abból, ahogy hatalmas, izmos teste remegett, tudta, hogy a szex ott van a gondolataiban és a vérében... és nagyon szeretne a testébe hatolni.

– Meglepettnek tűnsz – szólalt meg Rehvenge mély hangon.

Figyelembe véve, hogy a legtöbb férfi hogy tekintett rá, Marissa nagyon is az volt.

– Váratlanul ért. Különösen azért, mert nem hittem, hogy tudsz...

– Képes vagyok nőekkel szeretkezni. – A szemhéját leeresztette, és egy pillanatra ijesztőnek tűnt. – Bizonyos körülmények között.

Hirtelen a semmiből Marissa egy megdöbbenő képet látott maga előtt: meztelenül feküdt a cobolyprém kabáton, Rehv szintén meztelenül, ágaskodó erekcióval ráfeküdt, és a csípőjével széttárta a lábát. A saját combja belső oldalán harapás nyomát látta, mintha a férfi abból a vénából ivott volna.

Riadtan nagy levegőt vett, és eltakarta a szemét, mire a kép eltűnt. Rehvenge halkán megszólalt.

– Ne haragudj, *tahlly*! Attól tartok, túlságosan is élénk a fantáziám. De ne aggódj, majd igyekszem féken tartani.

– Édes istenem, Rehvenge, ezt soha nem gondoltam volna! Talán, ha másképp alakultak volna a dolgok...

– Ne is folytasd, értelek! – Egy pillanatra mélyen a lány szemébe nézett, aztán megrázta a fejét.

– Nagyon szeretném megismerni azt a férfit, akivel együtt vagy.

– Éppen ez a probléma. Nem vagyunk együtt.

– Akkor továbbra is azt mondom, amit az előbb: az az illető egy bolond. –

Rehvenge megsimogatta Marissa haját. – Sajnos, bármennyire is éhes vagy, erre majd máskor kell sort kerítenünk, *tahlly*. A szíved ma este nem képes rá.

Marissa eltolta magát a férfitől, és felállt. A tekintete az ablakra és a kint fényárban úszó városra tévedt. Arra gondolt, hol lehet most Butch, és vajon mit csinál. Aztán visszanézett Rehvenge-re, és nagyon szerette volna tudni, miért nem vonzódik hozzá. Hiszen gyönyörű volt, mint egy harcos: hatalmas, szenvedélyes, erős... különösen most, ahogy izmos teste elterült a cobolyprém kabáttal leterített kanapén, és széttárta a lábát szégyentelen szexuális hívogatásként.

– Bárcsak kívánnálak, Rehv!

A férfi szárazon felnevetett.

– Furcsa, de pontosan tudom, hogy érted ezt.

Vishous kiszaladt a ház díszes előcsarnokából az udvarra, és megállt a közepén. A magas kőépület árnyékában kiterjesztette érzékeit és gondolatait a levegőbe, majd mint egy radar, jelet keresett.

– *Nem* fogsz egyedül odamenni – mordult fel Rhage közvetlenül a füle mellett. – Megtalálod a helyet, ahol fogva tartják, aztán rögtön hívsz minket!

Amikor V nem válaszolt, Rhage megragadta a nyakánál fogva, és úgy megrázta, mint egy rongybabát, annak ellenére, hogy V maga is nagydarab, és legalább két méter magas volt.

Rhage belemászott az arcába, és egy „*ne-szórakozz-velem-haver*” típusú tekintettel nézett rá.

– Vishous? Hallottad, amit mondtam?

– Aha. Hallottam. – Lerázta magáról a testvért, és ekkor vette észre, hogy nincsenek egyedül. A testvériség többi tagja is ott állt, felfegyverkezve, dühösen, pattanásig feszült idegekkel. Mégis... minden agressziójuk ellenére nyugtalansággal telve néztek rá. V-nek teljesen az agyára ment ez a nagy aggodalom, ezért elfordult.

Összpontosított, és gondolatait az éjszakai ég felé fordította. Próbálta megtalálni saját maga visszhangját Butch testében. Érzékei áthatoltak a sötétségen, kutatva szárnyaltak a mezők, hegyek, befagyott tavak és csobogó patakok felett. Egyre távolabb... és távolabb... amíg...

Ó, istenem!

Butch életben volt. De csak alig. Északkeleti irányban. Húsz, legfeljebb huszonnégy kilométerre a testvériség központjától.

Amikor V elővette a pisztolyát, egy acélkemény kéz markolta meg a karját. Rhage szeme ismét villámokat szórt.

– *Nem* fogod egyedül elintézni azokat az *alantasokat*, megértetted?

– Aha.

– Esküdj meg! – mordult rá Rhage. Mintha sejtette volna, hogy V kész lenne egyedül is szembeállni bárkivel, aki fogva tartja a barátját, és aztán már csak a tisztogatásra odahívni a többieket.

Ez az ügy most személyes volt, itt már nem a vámpírok és az Alantasok Társasága között folyó harc volt az alap. Azok az élőhalott gazemberek elvették az ő... nem is tudta, mi neki Butch pontosan, de abban biztos volt, hogy sokkal mélyebben érez iránta, mint hosszú ideje bárki más iránt.

– Vishous...

– Majd hívlak, ha szükségem lesz rátok – mondta búcsúzóul, és testvére szorításából láthatatlanná vált.

Molekulákra szétesve, mint egy ködfátyol utazott keresztül Caldwellen, ki a városból a vidéki területekig, végül egy még mindig befagyott tó mögötti kis erdőig. Úgy számította ki a megjelenését, hogy körülbelül száz méterre bukkanjon elő attól a helytől, ahol a Butch testéből érkező jelet érzékelte. Összegörnyedve jelent meg, készen arra, hogy azonnal támadhasson.

Ami nagyon jó terv volt, mivel... szentséges isten... körös-körül, mindenhol *alantasokat* érzékelt...

A feszült csendben visszatartotta a lélegzetét. Lassan lépkedett, félkörívben közelítette meg a helyet, s közben folyton a környezetet kémlelte. A látását és a hallását használta, nem pedig az ösztöneit. Sehol nem voltak gyilkosok a közelben. Tulajdonképpen egyáltalán *semmi* nem volt ott. Se egy kunyhó, se egy vadászház.

Semmi.

Hirtelen megborzongott. Nem, mégis volt valami a fák között. Igen, valami nagyon nagy, a rosszindulat és a gonoszság összesűrűsödött formája, amitől ideges lett.

Az Omega.

Ahogy a rémisztő démoni erő felé fordította a fejét, egy jéghideg fuvallat csapott az arcába, mintha a természet is arra akarná rávenni, hogy az ellenkező irányba menjen.

Nem lesz könnyű, de ki kell innen vinnie a szobatársát.

Abba az irányba futott, ahol Butch-ot érezte, csizmája letaposta a jéggé fagyott havat. Fent a felhőtlen égen telihold világított, a gonosz érzete azonban annyira erős volt, hogy V akár bekötött szemmel is odatalált volna. Istenem, Butch a sötétség kellős közepén volt!

Ötven méterrel később észrevette a prérifarkasokat. Valamit kerülgettek, ami a földön feküdt, és közben morogtak, de nem úgy, mintha éhesek lennének, hanem úgy, mintha valami fenyegetné a falkát.

Bármi kötötte is le a figyelmüket, olyan nagy hatással volt rájuk, hogy észre sem vették, amikor V a közelükbe ért. Hogy szétszélessze őket, a testvér magasba emelte a pisztolyát, és néhány lövést adott le a levegőbe. A prérifarkasok szétugrottak, majd...

V döbbenetesen megállt. Képtelen volt megmozdulni, amikor meglátta, mi fekszik a földön. Mintha valami megbénította volna.

Butch-ot pillantotta meg, az oldalára fordulva feküdt a hóban. Meztelen volt, véres testén verés nyoma látszott, arca feldagadt, és zúzódások borították. A combja gézzel volt bekötve, de bármilyen volt is alatta a seb, már jócskán átvérzett. Azonban nem ez volt a legijesztőbb rajta. A gonosz körbevette... mindenhol ott volt... istenem, *ő maga* volt az a fekete sötétség, amit V érzett!

Szentséges szűz az égben!

Vishous gyorsan megvizsgálta a környezetet, majd térdre rogyott, és kesztyűs kezét gyengéden a barátjára fektette. Amikor egy fájdalmas áramlat sugárzott végig a karján, az ösztönei azt súgták, hogy meneküljön innen minél messzebb, mert amire most rátette a kezét, azt mindenáron el kell kerülnie. Ez volt maga a Gonosz.

– Butch, én vagyok az. Butch?

A zsarú megmozdult, halkán felnyögött, majd halvány remény gyúlt megvert arcán, mintha a nap felé fordította volna a fejét. Aztán a kifejezés hirtelen eltűnt róla.

Édes istenem, a szeme befagyott, mert amikor sírt, a könnyei nem csorogtak le, hanem odafagytak a szemére a hidegben.

– Ne aggódj, zsarú, majd én... – *Mit csinál?* Hiszen a halálán volt itt kint. De mi az ördögöt művelhettek vele? Teljesen körülvette a sötétség.

Butch szája megmozdult. A rekedt hangok, amelyek elhagyták a torkát, talán szavak lehettek, de nem lehetett érteni őket.

– Ide figyelj, zsarú, ne mondj semmit! Majd én gondoskodom rólad...

Butch megrázta a fejét, és megmozdult. Szánalmas gyengeséggel kinyújtotta a karját, belemarkolt a földbe, és megpróbálta arrébb vonszolni meggyötört testét a havon. V-től távolabb.

– Butch, én vagyok az...

– Ne! – A zsarú elkeseredetten küszködött, hogy minél messzebb kerüljön tőle. – Fertőzött... vagyok... nem tudom... hogy fertőztek meg... de nem... vihatsz el innen. Nem tudom, miért...

Vishous ingerülten rászólt. Hangja éles volt és hangos, mint egy arculcsapás.

– Butch! Hagyd abba!

A zsarú engedelmeskedett, bár nem lehetett tudni, hogy azért-e mert a parancsnak akart eleget tenni, vagy csak elfogyott az ereje.

– Mi a francot műveltek veled, haver? – Vishous elővett egy ezüstszerű

mentőtakarót a dzsekije alól, és ráterítette.

– Fertőzött. – Butch sután hanyatt fordult, és ledobta magáról az ezüstsínű leplet, majd meggyötört kezét a hasára tette. – Fer... tőzött.

– Mi a franc...

Egy öklömnyi nagyságú fekete kör volt a hasán, mint egy véraláfutás, de jól körülhatárolt szélekkel. A közepén úgy látszott, mintha egy... sebészeti vágás lett volna.

– A fenébe... – Valamit bele tettek.

– Ölj meg! – Butch reszelős hangja jéghidegen csengett. – Ölj meg most! Fertőzött vagyok. Valami van... bennem. És egyre nagyobb lesz...

Vishous visszaült a sarkára, és hátrasimította a haját. Érzelmait félretéve erőltetni kezdte az agyát, és remélte, hogy kivételesen fejlett szürkeállománya ezúttal is a segítségére siet majd. Pillanatokkal később meglehetősen radikális, ám teljesen logikus következtetésre jutott, amelytől szinte meg is nyugodott. A keze egyáltalán nem remegett, amikor kihúzta a fegyvertartójából az egyik fekete tört, és a szobatársa felé hajolt.

Annak a dolognak, aminek nem szabad ott lennie, ki kell jönnie. És mivel az a valami ennyire gonosz, a beavatkozást itt kell elvégeznie, semleges környezetben, nem pedig otthon vagy Havers klinikáján. Ráadásul a halál már ott lihegett Butch nyakában, ezért minél hamarabb távolítja el belőle a fertőzést, a zsarunak annál több esélye lesz az életben maradásra.

– Butch, haver, szeretném, ha vennél egy mély lélegzetet, aztán egy kis ideig mozdulatlanul maradnál, oké? Ki fogom...

– Óvatosan, harcos!

Vishous guggolva megpördült. Mögötte, a föld felett lebegve, az Őrző állt. Mint mindig, most is sugárzott belőle az erő, fekete ruháját nem fodrozta a szél. Arcát eltakarta a ruha, a hangja azonban tiszta volt, mint az éjszakai levegő.

V szólásra nyitotta a száját, az Őrző azonban belefojtotta a szót.

– Mielőtt átléped a határokat és kérdést intézel felém, közlöm, hogy nem, nem tudok közvetlenül segíteni. Az ilyesimből ki kell maradnom. Azonban azt elmondhatom, hogy bölcs döntés lenne most hasznát vened az átkodnak, amelyet annyira megvetsz. Ha azzal a valamivel, ami benne van, kapcsolatba kerülsz, közelebb jutsz a halálhoz, mint amennyire valaha is voltál. De te vagy az egyetlen, aki kiveheti belőle. – Halványan elmosolyodott, mintha olvasott volna V gondolataiban. – Igen, ez a pillanat az egyik oka annak, hogy korábban látomásod volt róla. Azonban lesz még egy ok, amelyet majd csak a jövőben fogsz megtudni.

– Túl fogja élni?

– Láss munkához, harcos! – felelte az Őrző keményebb hangon. – Többet tudsz tenni a megmentéséért, ha cselekszel, mint ha megsértesz azzal, hogy kérdést teszel fel nekem.

Vishous barátja fölé hajolt, és gyorsan a zsaru hasa fölé emelte a kést. Mire egy halk nyögés elhagyta Butch kiszáradt száját, a seb máris feltárult.

– Ó, Jézusom! – Valami fekete volt a húsába ágyazódva.

Az Őrző hangja ezúttal közelebből hallatszott, mintha V válla mögött lenne.

– Vedd le a kesztyűt a kezdről, harcos, de ne sokat késlekedj! Az a valami nagyon gyorsan növekszik.

V visszatette a tört a fegyvertartóba, majd lehúzta a kesztyűt a kezéről. Butch hasa felé közelítette a tenyerét, de hirtelen megállt.

– Várj! Ezzel nem érinthetek meg senkit.

– A fertőzés védelmet biztosít az embernek. Csináld, harcos, és amikor hozzáérsz, képzeled azt, hogy a tenyered fehér izzása körülveszi az egész testedet, mintha fényben

fürdenél.

Vishous kinyújtotta a kezét, miközben elképzelte, hogy tiszta, ragyogó fény veszi körül. Abban a pillanatban, ahogy hozzáért a fekete valamihez, a teste megrázkódott és hátratántorodott. A dolog, bármi volt is az, egy szisszenés és egy pukkanó hang kíséretében semmivé vált, ő viszont... a francba... nagyon rosszul lett.

– Lélegezz! – mondta az Őrző. – Lélegezz mélyeket!

V megszéduült, de még mielőtt a földre zuhant volna, a tenyerét lehelyezve megtartotta magát. A feje ernyedten lógott, a gyomra felkavarodott.

– Azt hiszem...

Igen. Hánynia kellett. Ahogy az öklendezés újra és újra megrázta a testét, érezte, hogy furcsa mód egyre könnyebb tartania magát. Az Őrző átölelte, miközben hányt, és amikor vége lett, Vishous fáradtan hozzádólt.

Egy pillanatig úgy érezte, mintha a nő a haját is megsimogatta volna.

Aztán a semmiből hirtelen ott termett a mobiltelefonja a jobb kezében, és a vonalban hangosan az Őrző hangját hallotta.

– Most eredj, vidd magaddal ezt az embert, és higgy benne, hogy a gonosz gyökere a lélekben rejtőzik, és nem a testben! Aztán hozd vissza ide az ellenséged egyik urnáját! Hozd el ide, erre a helyre, és használd rajta a kezedet! Ne késlekedj, cselekedj mihamarabb!

Vishous bólintott. Az Őrző önként adott tanácsát nem volt ajánlatos félvállról venni.

– És, harcos, ha ennek az embernek a közelében vagy, mindig tartsd magad körül a fény pajzsát! A későbbiekben használd arra a kezedet, hogy meggyógyítsd! Még ezek után is meghalhat, ha nem jut a testébe és a szívébe elég fény.

Vishous érezte, hogy az Őrző ereje csökken, és megint rátört a hányinger. Miközben a gonosszal való érintkezés utóhatásaival birkózott, arra gondolt, Jézus Mária! Ha ő ilyen rosszul van, mit érezhetett Butch?

Amikor megcsörrent a kezében a telefon, rájött, hogy már egy jó ideje hanyatt fekszik a hóban.

– Halló? – szólt bele bizonytalan hangon.

– *Hol vagy? És mi történt?* – Rhage mély hangú kiáltása nagy megkönnyebbülés volt számára.

– Megtaláltam. Meg... – Rápillantott a véres roncsra, amely a szobatársa volt. – Kell egy kocsi. A francba, Rhage... – V a szeme elé tette a kezét, és remegni kezdett. – Rhage... istenem, mit tettek velem...

Rhage hangja azonnal ellágyult, mintha érezte volna, hogy V-nek most erre van szüksége.

– Oké, csak nyugi! Mondd meg, hol vagytok!

– Az erdőben... Nem tudom... – Jó ég, az agya teljesen leállt. – Nem látsz a GPS-en?

Egy hang kiáltott fel a háttérből, valószínűleg Phury.

– Megvannak!

– Rendben, V, látunk, és azonnal indulunk...

– Ne, a hely fertőzött! – Amikor Rhage elkezdte volna faggatni, V a szavába vágott. – Egy kocsi. Szükségünk van egy kocsira. De nekem kell kivinnem őt innen. Nem akarom, hogy bárki idejöjjön.

Szavait hosszú csend fogadta.

– Rendben, testvér. Indulj el egyenesen észak felé! Körülbelül hatszáz méter múlva kiérsz a 22-es útra. Ott fogunk várni benneteket.

– Hívd fel... – Meg kellett köszörölnie a torkát, és megtörölnie a szemét. – Hívd fel Haverst! Mondd meg neki, hogy egy traumás esetet viszünk. És azt is mondd meg,

hogy karanténra lesz szükség.

– Jézusom... mi a francot műveltek velem?

– Siess, Rhage... Ne, várj! Hozd magaddal az egyik *alantas* urnáját!

– Minek?

– Most nincs időm elmagyarázni. Csak hozz egyet magaddal, oké?

Vishous a zsebébe csúsztotta a telefonját, felvette a kesztyűt a még mindig izzó kezére, és odament Butch-hoz. Miután megbizonyosodott róla, hogy a melegítő takaró jól körülfogja, a karjaiba vette a testét, és felemelte a súlyos terhet a földről. Butch fájdalomában felszisszent.

– Nehéz menet lesz, haver – mondta V –, de muszáj innen kijutnunk.

Ekkor azonban a földre pillantott, és elkomorodott. Butch már nem vérzett, de szentséges isten, mi lesz, ha az ő lábnyoma itt marad a hóban? Ha egy *alantas* netalán visszatérne ide, azonnal észrevenné, merre indultak el.

A semmiből hirtelen viharfelhők gyülekeztek az égre, és sűrű hóesés zúdult a tájra. Azt a mindent! Az Őrző nagyon értette a dolgot.

Miközben V a már szinte hóviharként tomboló havazásban lépkedett, elképzelte, hogy ragyogó fény veszi körül őt és Butch-ot a karjában.

– Hát mégis visszajöttél!

Marissa elmosolyodott, és becsukta a vidám, ablaktalan kórterem ajtaját. A kórházi ágyon egy hétéves kislány ült. Törékenynek és aprónak tűnt. Mellette az édesanyja állt, aki egy kicsit nagyobbnak, ám még nála is törékenyebbnek nézett ki.

– Megígértem tegnap, hogy visszajövök, nem?

Amikor a gyerek szélesen elmosolyodott, egy fekete lyuk látszott elöl a fogsorában, ahol hiányzott egy foga.

– Tudom, de akkor is nagyon örülök, hogy itt vagy. Olyan csinos vagy!

– Te is. – Marissa leült az ágyra, és megfogta a kislány kezét. – Hogy érzed magad?

– A mamával tévét néztünk.

Az anya halványan elmosolyodott, ám a szemén és az arcán nem tükröződött a vidámság. A gyereket három nappal azelőtt hozták be, és azóta az anya, mintha valami zsidó robotpilóta üzemmódban lett volna. Csak akkor látszott rajta valami érzélem, amikor valaki belépett a szobába, mert akkor rögtön megriadt.

– *Mama* azt mondja, csak egy rövid ideig maradhatunk itt. Igaz ez?

Az anya szólásra nyitotta a száját, de Marissa válaszolt helyette.

– Emiatt nem kell aggódnod! Először azonban a lábadat kell meggyógyítanunk.

Nem voltak gazdag civilek, és valószínűleg nem tudták volna megfizetni a kezelés költségeit, de Havers soha senkit nem utasított el. És az elmenetelüket sem fogja sürgetni.

– *Mama* azt mondja, hogy rossz a lábam. Tényleg rossz?

– Igen, de már nem sokáig. – Marissa a takaróra pillantott. Havers jelen pillanatban csak a nyílt törést tudja megoperálni. Remélhetőleg a csont majd jól fog összeforrni.

– *Mama* azt mondja, hogy egy órán keresztül leszek a zöld szobában. Nem lehetne ennél kevesebb?

– A testvérem csak addig tart ott, ameddig szükséges.

Havers egy titánötvözetű rúddal fogja helyettesíteni a sípcsontot. Jobb megoldás, mintha a kislány elveszítené a lábát, de így is nagyon nehéz lesz neki. A jövőben, ahogy a teste egyre növekszik, még számos operációra lesz szüksége. Az anya, kimerült tekintetéből ítélve, tudta, hogy ez még csak a kezdet.

– Nem félek. – A kislány magához ölelte rongyos plüssállatát, egy tigrist. –

Mastimon is velem jön. A nővér azt mondta, hogy bevihetem.

– Rendben. Mastimon majd vigyáz rád, hiszen bizonyára olyan ádáz, amilyenek egy tigrisnek lennie kell.

– Azért megmondtam neki, hogy ne faljon fel senkit.

– Ez nagyon bölcs dolog volt tőled. – Marissa benyúlt rózsaszín köpenye zsebébe, és kivett belőle egy bőrdobozkát. – Van valamim a számodra.

– Ajándék?

– Igen. – A kislány felé fordította a dobozt, és felnyitotta a tetejét. A belsejében egy aranytányér feküdt, akkora, mint egy csészealj, de ragyogóra polírozva. Tükörfényes volt, és úgy csillogott, mint a napfény.

– Milyen gyönyörű! – lehelte a kislány.

– Ez az én kívánságtányérom. – Marissa kivette, és megfordította a keze között. –

Látod a nevem kezdőbetűjét a hátulján?

A kislány hunyorogni kezdett.

– Igen. És nézd! Ott van egy betű az én nevemből is!

– Rávészttem a tiedet is. Szeretném, ha elfogadnád tőlem.

Az anya alig hallhatóan felszisszent a sarokban. Nyilvánvalóan tisztában volt vele, mennyit érhet az aranytányér.

– Komolyan? – kérdezte a gyermek.

– Nyújtsd ki a kezed! – Marissa bele tette a tányért a kislány tenyerébe.

– Ó, milyen súlyos!

– Tudod, hogy működnek az ilyen kívánságtányérok? – Amikor a gyerek megrázta a fejét, Marissa elővett egy kis darab pergament és egy töltőtollat. – Gondolj valamire, aztán írd le! Miközben alszol, az Őrző eljön hozzád, és elolvassa.

– És ha nem teljesíti a kívánságomat, az azt jelenti, hogy rossz vagyok?

– Dehogysis! Csak azt, hogy valami sokkal jobbat tartogat a számodra. Szóval, mi legyen a kívánságod? Bármit kívánhatsz. Fagyit, amikor felébredsz. Még több tévézést.

A kislány elmélyülten gondolkozott.

– Azt szeretném, hogy *mama* ne sírjon többet. Megpróbál úgy tenni, mintha nem sírna, de azóta szomorú, amióta... leestem a lépcsőn.

Marissa nagyot nyelt, mert pontosan tudta, hogy a gyerek nem így törte el a lábát.

– Rendben, akkor ez lesz a kívánságod. Leírom.

Az ősi nyelv cirkalmas betűivel, vörös tintával papírra vetette a kérést: *Ha nem sértelek meg veled, hálás lennék, ha a mamám boldog lenne.*

– Kész is van. Hogy tetszik?

– Tökéletes!

– Most pedig összehajtuk és beletesszük. Talán az Őrző még az alatt elolvassa, amíg te a mütő... a zöld szobában vagy.

A gyerek szorosán átölelte.

– Az nagyon jó lenne!

Amikor a nővér bejött a helyiségbe, Marissa felállt. Hirtelen érzelemhullám öntötte el, és úgy érezte, meg kell védenie a kislányt, megóvnia mindattól, ami otthon történt vele, és attól is, ami a mütőben fog.

Ehelyett csak ránézett az anyára.

– Minden rendben lesz.

Odament hozzá, és csontos vállára tette a kezét. A nő megborzongott, majd keményen megragadta Marissa tenyerét.

– Mondja, hogy nem juthat ide be! – szólalt meg halkán. – Ha ránk talál, meg fog ölni mindkettőnket.

Marissa suttogva felelt neki.

– Senki sem szállhat be a liftbe anélkül, hogy egy kamera ne kísérné a mozgását. Itt biztonságban vannak. Esküszöm!

Amikor a nő bólintott, Marissa kiment a szobából, hogy a kicsinek beadhassák a nyugtató injekciót.

Odakint a folyosón nekidőlt a falnak, és hatalmas dühöt érzett. Elnézve ezt a két ártatlant, ahogy egy erőszakos férfi miatt szenved, kedve lett volna megtanulni, hogy kell használni a fegyvereket.

Istenem, nem engedheti, hogy ez a nő és a kislánya védtelenül visszamenjenek a világba, mert a *parancsolója* egészen biztosan rájuk fog találni, mihelyt elhagyják a klinikát. Sok férfi általában magasabbra helyezte a feleségét, mint saját magát, és tisztelettel vette körül, azonban a fajon belül mindig is volt egy réteg, amely durva volt, a családon belüli erőszak pedig nagyon kegyetlen volt, és messzire elért.

Balra kinyílt egy ajtó, mire Marissa felkapta a fejét. Havers jelent meg sietve a folyosón, belemerült egy beteg kórlapjába. Furcsa... sárga műanyag lábzsákot viselt, olyat, amelyet mindig akkor vett fel, ha védőruhát öltött magára.

Felnézett a kórlapból, és feljebb tolta az orrán teknőckeretes szemüvegét. Vidám csokornyakkendője félrecsúszott a nyakában.

– Visszajött?

Marissa mosolyogva a testvére lába felé bökött a fejével.

– A laboratóriumban voltál?

– Ja... igen. Ott. – Sietve levette a cipőjéről a lábzsákot, és a sárga műanyag védőruhát a kezében gyűrögte. – Marissa, lennél olyan szíves, és visszamennél a házba? Jövő hétfőre meghívtam vacsorára a *hercegek* tanácsának *elnökét* és hét másik tagot. A menünek tökéletesnek kell lennie. Én magam beszélnék Karollynnal, de a mütőbe kell mennem.

– Természetesen. – A lány a homlokát ráncolta, amikor azt látta, hogy testvére még mindig olyan merev, mint egy szobor. – Minden rendben van?

– Igen, persze. Most menj... menj már! Igen... kérlek, menj vissza a házba!

Marissa legyőzte magában a vágyat, hogy tovább faggassa a testvérét, mert nem akarta feltartani a kislány mütétje előtt. Homlokon csókolta, megigazította a csokornyakkendőjét, és elment. Amikor odaért a váróterem szárnyas ajtajához, valami mégis azt súgta neki, hogy nézzen vissza.

Havers a korábban viselt sárga lábzsákot egy veszélyes hulladékot gyűjtő szemetesbe tömte, miközben az arca továbbra is nagyon feszült maradt. Nagy levegőt vett, és megpróbálta kicsit összeszedni magát, mielőtt kinyitotta a mütő előterébe vezető ajtót.

Szóval ezért volt olyan ideges, gondolta Marissa. Nyomasztotta a kislány mütétje. De hát ki okolhatná érte?

Visszafordult az ajtóhoz... aztán csizmás léptek kopogására lett figyelmes.

Mozdulatlanná dermedt. Csak egy férfi dübörgött így, amikor közeledett.

Hátranézett, és Vishoust pillantotta meg a folyosón. A férfi fejét lehajtva lépkedett, mögötte Phury és Rhage hasonlóan vészjósló arckifejezéssel követték. Mindhárman teljes fegyverzetben voltak, és fáradtnak tűntek.

Vishousnek véres volt a bőrnadrágja és a bőrdzsekije. De miért voltak Havers laboratóriumban? Csak az az egy helyiség volt a folyosónak azon a részén.

A testvérek észre sem vették őt, amíg gyakorlatilag neki nem ütköztek. Egy emberként torpantak meg, és tekintetüket gyorsan elfordították róla, nyilvánvalóan azért, mert már nem volt *Wrath fele*.

Szentséges isten, így közelről még rosszabbul festettek! Mintha betegek lettek volna, miközben nem is voltak rosszul. Már amennyire ez így lehetséges.

– Tehetek valamit értetek? – kérdezte Marissa.

– Nem. Minden rendben van – válaszolta Vishous kemény hangon. – Ha megbocsátasz...

Az álmom... Butch, ahogy a hóban fekszik...

– Valaki megsérült? Csak nem... Butch...

Vishous mindössze egy vállrándítással válaszolt, majd elment mellette, és benyitott a váróterembe. A másik két testvér egy feszült mosolyt villantott felé, és követték V-t.

Marissa távolról figyelte őket, ahogy elmennek a nővérpult előtt, és a liftekhez sétálnak. Miközben várták a liftet, Rhage átölelte Vishous vállát, mire a testvér mintha megborzongott volna.

A jelenet láttán Marissában megszólalt egy vészcsengő, és ahogy bezárult a testvérek mögött a lift ajtaja, azonnal visszaindult a klinikára, ahonnan a három férfi jött. Sietve elszaladt a hatalmas, fényárban úszó laboratórium előtt, aztán bekukkantott hat régebbi kórterembe. Mind üres volt.

Miért voltak itt a testvérek? Lehet, hogy csak Haversszel akartak beszélni?

Ösztönösen odament a fő íróasztalhoz, és belépett a számítógépes rendszerbe, hogy megnézzé a betegfelvételeket. Semmit sem talált Butch-ról vagy a testvérekről, de tudta, hogy ez még nem jelent semmit.

A harcosokat sohasem vették fel a rendszerbe, ezért úgy gondolta, hogy Butch-csal is ugyanez lenne a helyzet, ha itt lenne. Inkább arra volt kíváncsi, hány ágy volt foglalt a klinika harmincöt ágyából.

Összeszámolta, aztán gyorsan körbejárt, és benézett minden kórterembe. Minden stimmel. Semmi sem tért el a szokásostól. Butch-ot nem vették fel, hacsak nem az egyik szobában feküdt fent a házban. Néha a különlegesen fontos betegeket ott helyezték el.

Marissa megemelte a szoknyáját, és felsietett a lépcsőn.

Butch összegömbölyödött, bár nem fázott. Arra gondolt, ha elég magasra fel tudja húzni a térdét, talán kissé csökken a fájdalom a hasában.

Nem úgy lett. Az altestében érzett égő érzés cseppet sem hatódott meg ettől a tervtől.

Kinyitotta felduzzadt szemhéját, és miután többször pislogott, és mély levegőt vett, arra a következtetésre jutott, hogy nem halt meg. Kórházban volt. És valószínűleg az a nyavalyás lötyt táplálta benne az életet, amely a karjába szúrt csövön keresztül áramlott a testébe.

Amikor óvatosan megfordult, még valamire rájött. A testét bokszzsáknak használták. Ja... és valami rossz volt a hasában, mintha romlott marhasültet evett volna utoljára.

Mi a franc történt velem?

Csupán néhány homályos kép villant az emlékezetébe. Vishous rátalált az erdőben, miközben ő erős ösztönrel azt érezte, hogy a testvérenek ott kellene hagynia őt meghalni. Aztán V csinált valamit egy késsel... meg a kezével. Azt a fénylő testrészt arra használta, hogy kivegyen belőle valami gonoszt...

Oldalra fordult, és már a pusztá gondolattól is hányingere lett. Valami démoni volt a hasában. Igazi, hamisítatlan gonosz, egy sötét erő, amely gyorsan növekedett.

Remegő kézzel megfogta a kórházi hálóinget, amelyet viselt, és felrántotta magáról.

– Ó... Jézusom...

Egy fekete foltot látott a hasán, mintha egy tűz megperzselődött nyoma lett volna, amelyet eloltottak. Kétségbeesetten törte fáradt agyát, hogy megpróbálja visszaidézni, hogy került rá az a sötét folt, és egyáltalán mi volt az. Azonban semmire sem jutott.

Nem emlékezett semmire.

Ezért igazi nyomozóhoz illően, felmérte a helyszínt. Jelen esetben a saját testét. Felemelte az egyik karját, és látta, hogy a körmei szörnyen néznek ki, mintha valaki egy ráspolyt vagy néhány apró szöveget próbált volna alájuk beszúrni. Egy mély lélegzetvétel elárulta, hogy néhány bordája is eltört. Feldagadt szemhéjából ítélve pedig az arca párszor összecsókolózhatott egy boxerrel.

Megkínózták. Nem sokkal azelőtt.

Újra visszanyúlt a fejébe, és az emlékei közt kutatott, hogy eszébe jusson az utolsó hely, ahol volt. Zero Sum. Zero Sum és... jaj ne!... az a nő. A mosdóban. Névtelen, „kit érdekel” a szex. Aztán kiment és... *alantasok*. Harcolt az *alantasokkal*. Meglőtték, majd... Semmi.

Ezen a ponton véget értek az emlékképek. Az emlékezés folyamata átváltott tanácstalan találgatásba.

Elárulta vajon a testvériséget? Mondott róluk valamit? Kiadta a legkedvesebb barátait?

És mi a francot csináltak a hasával? Jóságos ég, annak a valaminek köszönhetően, ami ott rohadt a testében, úgy érezte, mintha iszap folyt volna az ereiben.

Ellazította magát, és egy ideig a száján vette a levegőt, de rájött, hogy így sem tud megnyugodni.

Az agya továbbra is képeket villantott fel előtte, mintha nem akart volna leállni, vagy csak fel akart volna vágni előtte. Képeket a távoli múltból. Születésnapokat, amikor az apja feszülten nézett rá, az anyja meg úgy füstölt, mint egy gyárkémény. Karácsonyokat, amikor a testvérei kaptak ajándékot, ő viszont nem.

Forró júliusi éjszakákat, amikor nem volt ventilátoruk, amely enyhítette volna a hőséget, ezért az apja a hideg sörhöz menekült. Majd részegen azzal ébresztette fel, hogy összevissza verte. A többieket persze nem, csak mindig őt.

Az emlékek, amelyeket már évek óta eltemetett magában, hivatlan vendégekként tértek vissza. Látta a testvéreit boldogan kiáltozva játszózni a réten, és emlékezett, mennyire szeretett volna köztük lenni ahelyett, hogy a háttérbe húzódva állt, mint egy különc, aki nem tudott beilleszkedni a család többi tagja közé.

Aztán pedig... Ó, kérlek, uram, ne... csak ezt az emléket ne!

Túl késő. Látta magát tizenkét évesen, véznán és kócosan, ahogy Dél-Bostonban az O'Neal család háza előtt áll a járdaszívet mellett. Tiszta, gyönyörű őszi délután volt. Figyelte, ahogy nővére, Janie beszáll egy piros Chevy Chevette-be, amelynek szivárványszínű levonó húzódott végig az oldalán. Tökéletesen tisztán emlékezett arra, ahogy a nővére integetett neki hátul az ablakon keresztül, miközben a kocsi elhajtott.

Most, hogy a rémálom kapuja kitárult, már nem tudta megállítani a szörnyű képeket. Emlékezett arra, hogy kiment hozzájuk a rendőrség, és az anyja összecsóklott, amikor a rendőrök elmondták neki, mi történt. Felidézte, hogy őt is kihallgatták, mert ő volt az, aki utoljára élve látta Janie-t. Hallotta magát, ahogy kisfiúként elmondja a rendőröknek, hogy nem ismerte a fiút, és figyelmeztetni akarta a nővérét, hogy ne szálljon be hozzá.

Ezután azonban csak az anyja szemét látta, amelyben annyi fájdalom tükröződött, hogy már a könnyei is elapadtak.

Aztán vagy húsz év grász előre. Istenem... mikor volt utoljára, hogy felhívta vagy meglátogatta volna valamelyik szülőjét? Vagy a testvéreit? Öt éve? Körülbelül. Istenem, hogy megkönnyebbült az egész család, amikor elköltözött, és már nem járt vissza a családi összejövetelekre!

Igen, az O'Neal-klán karácsonyi asztalterítójén minden családtag a minta része volt, ő viszont csupán egy folt volt rajta. Végül egyáltalán nem ment haza, és csak egy

telefonszámot hagyott meg nekik, amelyen elérhették. Természetesen sohasem hívták fel.

Ha most meghalna, arról sem tudnának. V kétségtelenül minden apró részletet tudott az O'Neal családról, a társadalombiztosítási számuktól kezdve a bankszámlaszámukig, Butch azonban soha nem beszélt róluk. Vajon a testvériség felhívja őket? És mit mond nekik?

Butch végignézett magán, és tudta, nagyon jó esélye van rá, hogy soha többé nem hagyja el ezt a szobát. A teste nagyon hasonlított azokhoz, amelyeket a munkája során látott, amikor az erdőben nyomozott. Hát persze. Őt is ott találta meg V. Eldobva. Összeverve. Ott hagyva meghalni.

Mint Janie.

Pontosan úgy, mint Janie.

Behunyta a szemét, és átadta magát a fájdalomnak, amely átjárta a testét. A gyötrelem hullámai között hirtelen Marissát látta maga előtt azon az estén, amikor először találkoztak. A kép olyan éles volt, hogy szinte érezte a lány friss óceánillatát, és látta, milyen volt: fátyolszerű sárga ruhát viselt... látta, milyen volt a haja, ahogy a vállára hullott... és mintha ott lettek volna a citromsárga színű nappaliban, ahol együtt voltak.

Butch számára Marissa olyan nő volt, akit nem tudott elfelejteni. Akihez fogható soha nem kapott meg, és már nem is fog, ennek ellenére olyan nagy hatással volt rá, ahogy még soha senki.

Istenem, annyira fáradt volt!

Kinyitotta a szemét, és még mielőtt tudatosult volna benne, hogy mit is csinál, cselekedni kezdett. Odanyúlt a felkarjához, és letépte az átlátszó ragasztócsíkot az infúzió bemenetéről. Sokkal könnyebb volt kihúzni a tűt a vénájából, mint gondolta volna, mivel a teste még mindig annyira fáj, hogy ez az apró mozdulat a csövel, csak csepp volt a tengerben.

Ha több ereje lett volna, elment volna, és keres valamit, amivel hatékonyabban be tudja fejezni az életét. De az idő... igen, az idő lesz a fegyvere, mivel jelenleg ez az egy dolog áll a rendelkezésére. És abból ítélve, milyen szörnyen érzi magát, nem fog sokáig tartani. Gyakorlatilag már szinte hallotta, ahogy a szervei egymás után felmondják a szolgálatot.

Behunyta a szemét, és elernyed. Csak halványan érzékelte a gépek riadt sípolását az ágya mögött. Habár alaptermészeténél fogva küzdő szellem volt, meglepte, milyen könnyen képes volt feladni a harcot. Hatalmas kimerültség lett úrrá rajta. Ösztönösen érezte, hogy ez már nem az alvás fáradtsága, inkább a halálé, és hálás volt azért, hogy ilyen gyorsan elérkezett.

Függetlenítette magát mindentől, és azt képzelte, hogy egy hosszú, vakító folyosó elején áll, amelynek a végén egy ajtót lát. Marissa állt az ajtó előtt, és rámosolygott, majd kinyitotta, és feltárult mögötte egy ragyogó fénybe öltözött fehér hálószoba.

Butch lelke megnyugodott, amikor mély levegőt vett, és belépett a szobába. Szerette volna azt hinni, hogy a mennyországba jutott, mindazon rossz dolgok ellenére, amelyeket életében elkövetett, de nem tűnt valószínűnek.

Marissa nélkül a mennyország sem lett volna az igazi.

6. fejezet

Vishous a klinika parkolójában állt, és figyelte, ahogy Rhage és Phury kihajtanak a fekete Mercedessel. Visszamennek a Sikolyhoz, hogy a mögötte lévő sikátorban megkeressék Butch telefonját, aztán felvegyék az Escalade-et a Zero Sum parkolójából és hazavigyék.

Magától értetődő volt, hogy V nem megy vissza az utcára aznap este. A gonosz, amellyel kapcsolatba került, még mindig a testében volt, és legyengítette. De ennél egy kicsit többről is szó volt. Az a látvány, ahogy Butch összeverve, félholtan feküdt, lelkiileg is nagyon megrázta. Úgy érezte magát, mintha a lelkének egy része megzavarodott volna, mintha belül egy rejtett csapóajtó kinyílt volna, és személyiségének fontos elemei kiszivárogtak volna rajta keresztül.

Igazság szerint már egy ideje kínozza ez az érzés. Azóta, hogy megszűntek a látomásai. Ez az éjszakai horror azonban sokat rontott a helyzeten.

Magány. Magányra volt szüksége. Csakhogy a Gödörbe képtelen volt visszamenni. Nem tudta elviselni a síri csendet, látni a kanapét, ahol Butch mindig ülni szokott, és azzal a nyomasztó tudattal ott lenni, hogy valami hiányzik.

Ezért elment a titkos helyére. Láthatatlanná vált, majd egy felhőkarcoló harmincadik emeletén bukkant elő, egy tetőteraszos luxuslakás erkélyén. Fúj a szél, ám a csontig hatoló, jeges fuvallat nagyon jólesett, mivel legalább mást is érzett, nem csak a szívében tátongó hatalmas ürességet.

Kisétált az erkély szélére. Rátámaszkodott a korlátra, és lenézett a felhőkarcoló tetejéről az utcára. Lent autók suhantak el. Emberek léptek be az épület előcsarnokába. Valaki behajolt egy taxiba, hogy kifizesse a fuvardíjat. Minden olyan hétköznapiak tűnt. Teljesen normálisnak...

Miközben ő itt fent haldoklott.

Butch nem fogja túlélni. Az Omega benne volt a testében. Ez lehetett az egyetlen magyarázat arra, amit vele tettek. És bár a gonoszt eltávolították belőle, a fertőzés halálos volt, és már túl nagy kárt okozott benne.

Megdörzsölte az arcát. Mi a fenéhez kezd majd enélkül a nagyokos, káromkodó, whiskyt vedelő gazember nélkül? Ennek a durva zsarunak valahogy sikerült kisimítania az életet, talán azért, mert ő maga is olyan volt, mint a dörzspapír, egy kérges felületű, állhatatos smirgli, amely simábbra csiszolt mindent, amin átment.

V elfordult a csaknem százméteres mélységtől. Odament az ajtóhoz, kivett egy aranykulcsot a zsebéből, és a zárba tette. Az ajtó mögötti lakás az ő magánszférája volt, a saját kis... dolgaihoz. A sötétben még mindig érezte a tegnapi esti nő illatát.

A gondolatának erejével meggyújtott néhány fekete gyertyát. A fal és a mennyezet fekete volt, így a szoba rögtön elnyelte azt a kis fényt, amelyet a gyertyák adtak. Az egyetlen igazi bútor egy hatalmas méretű franciaágy, amely fekete szaténnal volt leterítve. Persze V nem sok időt töltött a matracon.

Inkább a keretet használta. A kemény peremet és a lekötöző eszközöket. Azokat a tárgyakat is gyakran igénybe vette, amelyek rákötözve lógtak róla: a bőrszíjakat, a rudakat, szájspecket, a szegecses nyakörvet, az ostort... és minden alkalommal az

álarcot. Muszáj volt, hogy a nők névtelenek maradjanak, el kellett takarnia az arcukat és lekötöznie a testüket. Nem akart tudni róluk semmit, csak felhasználni őket saját perverz vágyainak kielégítésére.

A francba, elfajult a szexben, és ezt nagyon jól tudta. Sok mindent kipróbált, mire végül rátalált arra, ami megfelelt neki. És szerencsére voltak nők, akiknek tetszett az, amit velük tett. Volt, hogy egyyel, de olyan is előfordult, hogy kettővel, miközben uralkodott rajtuk. Vágytak rá, legalább annyira, amennyire ő a kielégülésre, amelyet ez a fajta szex adott meg neki.

Ma azonban... ahogy végignézett a perverz eszközökön, mocskosnak érezte magát. Talán azért, mert csak akkor jött ide, amikor rá volt hangolódva erre a fajta játszadozásra. Tiszta fejjel még sohasem nézett végig a tárgyakon.

Megriadt, amikor megszólalt a mobiltelefonja. Ránézett a kijelzőre, és félelem szorította össze a szívét. Havers volt.

– Meghalt?

A doktor hangja közömbösen, az orvosokra jellemző szenvtelenséggel csengett. Ez még inkább elárulta, hogy Butch élete egy hajszálon függött.

– Összeomlott, uram. Kihúzta magából az infúziót, és az értékei nagyon lecsökkentek. Visszahoztuk, de nem tudom, meddig tudjuk még életben tartani.

– Le lehet kötözni?

– Már megtettük. De szeretném, ha felkészülne a legrosszabbra. Végül is csak egy ember...

– Nem, *nem* csak az!

– Ó... természetesen, uram. Nem úgy értettem...

– A francba. Nézd, visszamegyek. Vele akarok lenni.

– Jobban örülnék, ha nem tenné, uram! Felizgatja, ha valaki ott van a szobában, és ez nem segíti a gyógyulását. Jelenleg annyira stabil, amennyire csak lehetséges, és viszonylag jól is van.

– Nem akarom, hogy egyedül haljon meg.

Havers egy pillanatig nem felelt.

– Uram, mindannyian magunkra maradunk, amikor meghalunk. Még ha ott lenne is vele a szobában, akkor is... egyedül távozna el az Árnyékba. Nem szabad felizgatnunk, hogy a teste eldönthesse, vissza akar-e térni az életbe, vagy sem. Mi mindent megteszünk érte, amit csak lehet.

Vishous eltakarta a szemét a kezével. Vékony hangon, amit maga sem ismert fel, azt mondta.

– Nem... nem akarom elveszíteni. Én... ó, a francba... nem is tudom, mihez kezdenék, ha... – Köhögött néhányat. – A pokolba!

– Úgy fogok vigyázni rá, mintha a családom tagja lenne. Adjon neki egy-két napot, hogy stabilizálódjon az állapota!

– Rendben, akkor holnap napnyugtakor megyek be. Ha pedig rosszabbodna az állapota, azonnal hívjon!

Ezzel letette a telefont, és rájött, hogy az egyik meggyújtott fekete gyertyát bámulja mereven. A fekete viasztest tetején lágyan hullámozott a kicsi láng a szobában áramló levegőben.

Az apró tűz gondolkodóba ejtette V-t. A ragyogó sárga fény olyan volt... igen, olyan színű volt, mint egy szőke haj.

Felnyitotta a telefonját, és úgy döntött, Haversnek nem volt igaza abban, hogy nem szabad meglátogatniuk Butch-ot. Csak az nem volt mindegy, hogy ki a látogató.

Tárcsázott egy számot, s közben nagyon nem örült az egyetlen megoldásnak, ami eszébe jutott. És azt is tudta, hogy valószínűleg nem tisztességes. Alighanem hatalmas zúrt fog vele okozni, de ha egy barát ennyire közel jár a Kaszáshoz, az ilyen dolgok

valahogy elveszítik a jelentőségüket.

– Úrnóm?

Marissa felnézett a testvére íróasztala mellől. A *hercegek* vacsorájának ülésrendjét tanulmányozta, de nem tudott koncentrálni. Azok után, hogy átkutatta az egész klinikát és a házat is, semmit nem talált. Mindeközben az ösztönei azt súgták, hogy valami nincs rendben.

Magára kényszerített egy mosolyt, és felnézett a *hűségese*re, aki az ajtóban állt.

– Igen, Karolyn?

A szolga meghajolt.

– Telefonon keresik. Az egyes vonalon.

– Köszönöm. – A *hűségese* meghajolt, és elment, amikor Marissa felvette a kagylót.

– Halló?

– A testvéred laboratóriuma melletti szobában fekszik.

– Vishous? – Marissa talpra ugrott. – Mi...?

– Menj be azon az ajtón, amire az van írva, hogy RAKTÁR! A jobb oldalon van egy fal, amit ha megnyomsz, kinyílik. Ne felejts el védőruhát húzni, mielőtt bemész...

Butch... szentséges isten, *Butch!*

– Mi...

– Hallod, amit mondok? Vedd fel a védőruhát, mielőtt belépsz hozzá, és tartsd magadon, amíg bent vagy!

– Mi tört...

– Autóbaleset. Indulj azonnal! A halálán van.

Marissa kiejtette a kezéből a telefont, és kirohant Havers dolgozószobájából. A folyosón majdnem feldöntötte Karolynt.

– Úrnóm! Mi történt?

Válasz nélkül átrohant az ebédlőn, kinyitotta a komornyik ajtaját, és beszédült a konyhába. Amikor bekanyarodott, hogy a hátsó lépcsőhöz fusson, elvesztette az egyik magas sarkú cipőjét, ezért lerúgta a másikat is, és harisnyás lábbal rohant tovább. Miután leért a lépcsőn, beütötte a biztonsági kódot, hogy beléphessen a klinika hátsó részébe, aztán berontott a műtő várószobájába.

A nővérek a nevét kiáltották, ő azonban nem is figyelt rájuk, futott a laboratórium folyosójához. Elszárguldott a laboratórium előtt, megtalálta a RAKTÁR feliratú ajtót, és benyitott.

Ahogy lihegve körülnézett, nem látott... semmit. Csak felmosórudak, üres vödörök és köpenyek voltak körös-körül. Pedig Vishous azt mondta, hogy...

Várjunk csak! A földön halvány nyomokat látott, amiből arra következtetett, hogy egy rejtett ajtó van valahol. Ledobálta a felakasztott köpenyeket a fogasról, és rábukkant egy furcsa falburkolatra. Nekiesett a körmével, és végül valahogy sikerül kinyitnia. A homlokát ráncolta, amikor benézett. Halványan megvilágított, megfigyelő szoba volt, tele számítógépekkel és a beteg állapotát kijelző műszerekkel. Odahajolt az egyik kék képernyőhöz, és egy kórházi ágyat pillantott meg. Egy férfi feküdt rajta hanyatt, kiterülve, lekötözve, testéből csövek és vezetékek lógtak ki. *Butch!*

Marissa bizonytalan léptekkel elment a sárga védőruhák és védősisakok mellett, amelyek az ajtó mellett voltak felakasztva, és kinyitotta az ajtót. A légszilip egy szisszenéssel kinyílt, ő pedig belépett.

– Szentséges szűz az égben... – lehelte, és a szája elé kapta a kezét.

Butch valóban a halálán volt. Érezte. De volt még valami más is... valami félelmetes, valami, ami felébresztette benne a védekező ösztönt, mintha egy fegyveres támadóval került volna hirtelen szembe. A teste sikítva követelte, hogy meneküljön

innen, fusson, mentse az életét.

A szíve azonban az ágy felé húzta.

– Ó... istenem!

A kórházi hálóing fedetlenül hagyta Butch karját és alsó lábszárát, amely alapján úgy tűnt, hogy az egész testét zúzódások borítják. Az arca pedig... édes istenem, szörnyen össze volt törve.

Butch halkan felnyögött, Marissa pedig kinyújtotta a karját, és megfogta a kezét. Jaj ne! Még itt is! Tompa ujjai feldagadtak a körömágy alatt, a bőre lila volt, és néhány körme hiányzott.

Szerette volna megérinteni, de nem talált rajta egyetlen ép pontot sem.

– Butch?

A férfi teste megrándult a hangjára, és kinyílt a szeme. Vagyis, csak az egyik.

Amikor ránézett, alig észrevehető mosoly tűnt fel a szája sarkában.

– Visszajöttél! Láttalak... az ajtóban. – Hangja vékony és gyenge volt, csak távolról emlékeztetett korábbi mély, zengő hangszínére. – Láttalak az előbb... aztán... elvesztettelek... De most megint itt vagy.

Marissa óvatosan leült az ágy szélére, és arra gondolt, melyik nővérrel keveri össze.

– Butch...

– Hol van... a sárga ruhád? – A szavai eltorzultak, a szája nem nagyon tudott mozogni, mintha eltört volna az állkapcsa. – Olyan gyönyörű voltál... abban a sárga ruhában...

Igen. Most már egész biztos, hogy egy nővért látott. Azok a védőruhák, amelyek az ajtó mellett lógtak felakasztva, sárgák voltak... *Jézusom!* Elfelejtette felvenni! Szentséges isten, ha Butch immunrendszere gyenge, fel kellett volna vennie, nehogy megfertőzze valamivel!

– Butch, kimegyek, és felveszek egy...

– Nem! Ne hagyj itt... ne menj el... – Kezét elkeseredetten mozgatta a lekötözésben, a bőrszíjak nyikorogtak. – Kérlek... édes istenem... ne hagyj itt...

– Nincs semmi baj, mindjárt visszajövök.

– Ne... imádom... a sárga ruhát... *ne hagyj magamra...*

Marissa nem tudta, mit tegyen. Lehajolt, és lágyan megsimogatta az arcát.

– Nem hagylak magadra!

Butch odanyomta összetört arcát a tenyeréhez, repedezett ajka a bőrét cirógatta, amikor azt suttogta.

– Ígérd meg!

– Íg...

A légszilip egy halk szisszenéssel kinyílt, Marissa pedig hátranézett a válla fölött.

Havers úgy rontott be a szobába, mintha puskából lőtték volna ki. A fején viselt sárga védősisak ellenére is jól látható volt a rémület a szemében.

– *Marissa!* – Megtántorodott a védőruhában, a hangja tompán, de hisztérikusan csengett. – Szentséges úristen, mit keresel... *Miért nincs rajtad védőöltözet?!*

Butch idegesen fészkelődni kezdett az ágyon, de Marissa megsimogatta a karját.

– Nyugodj meg... itt vagyok. – Amikor a férfi egy kicsit lenyugodott, azt mondta. – Most megyek és felveszek egyet...

– Fogalmad sincs róla, hogy... ó, istenem! – Havers egész testében remegett. – Most már veszélyben vagy te is. Lehet, hogy meg is fertőzöttél.

– Megfertőződtem? – Marissa lenézett Butch-ra.

– Neked is érezned kellett, amikor beléptél ide! – kiáltotta Havers, majd olyan szavakat vágott a fejéhez, amelyeket Marissa még soha nem hallott.

Miközben a testvére tovább folytatta a szóáradatot, a lány újraértékelte magában a

dolgok fontossági sorrendjét, és komoly elhatározásra jutott. Nem számított, hogy Butch-nak fogalma sem volt róla, hogy ő kicsoda. Ha ez a téves személyazonosság életben tartja, és ráveszi, hogy küzdjön az életéért, más nem fontos.

– Marissa, figyelsz arra, amit mondok? Fertőzött...

A lány hátrapillantott.

– Nos, ha fertőzött vagyok, az azt jelenti, hogy itt kell maradnom veled, nem igaz?

7. fejezet

John Matthew támadóállásba helyezkedett a cél előtt, és szorosan megmarkolta a kezében tartott tört. A tornaterem távolabbi végében, a kék tornaszőnyegek tengere mögött, a kiugró lelátó alsó részéről három bokszzsák lógott. Ahogy összpontosított rájuk, a gondolataiban a középső átalakult *alantassá*. Elképzelte a gyilkos fehér haját, kifakult szemét és sápadt bőrét, amely az álmaiban is kísértette. Futásnak eredt. Meztelen talpa csattogott a műanyag tornaszőnyegeken.

Apró teste nem volt sem gyors, sem erős, az akaratereje azonban hatalmas volt. És a következő vagy az azutáni évben a teste többi része is felzárkózik majd mérhetetlen gyűlöletének erejéhez.

Már. Alig. Bírta. *Kivárni*. Hogy megtörténjen az átváltozás.

A feje fölé emelte a tört, és kinyitotta a száját, hogy egy fülsiketítő csatakiáltást hallasson. Semmi nem jött ki a torkán, mivel néma volt, de gondolatban hatalmasat ordított.

Ami őt illette, az *alantasok* megölték a szüleit. Tohr és Wellsie befogadták, elmondták neki, ki is ő valójában, és szeretetet is csak tőlük kapott az élete során. Amikor azok az átkozott gyilkosok megölték Wellsie-t, és Tohrnak nyoma veszett, John egyedül maradt a bosszúvággyal. Meg akarta bosszulni őket, valamint azt az ártatlan életet, amelyet szintén januárban oltottak ki.

Felemelt karral, teljes erejéből rohanni kezdett a bokszzsák felé. Az utolsó pillanatban összegömbölyödött, bukfencet vetett a szőnyegen, és amikor a törrel a kezében felugrott, alulról a bokszzsákba szúrta a pengét. Ha valóságos harc lett volna, az *alantas* hasában kötött volna ki a tör. Mélyen.

Megforgatta a markolatot.

Aztán felpattant, megpördült, és elképzelte, hogy az *alantas* térdre rogyik, és a hasán lévő lyukra szorítja a kezét. Ekkor beledöfte a tört fentről is, és szinte látta, ahogy a penge a gazember nyakába fúródik...

– John?

Lihegve megfordult.

A nő láttán remegni kezdett. Nem csak azért, mert halálra rémisztette. Beth Randall állt előtte az edzőteremben, a félig vámpír királyné, aki egyben a testvére is volt, vagy legalábbis ezt mutatta ki a vérvizsgálat. Furcsa, akárhányszor meglátta, a feje mindig szédülni kezdett, az agya leállt, de legalább már nem ájult el, mint az első alkalommal, amikor találkoztak.

Beth odasétált hozzá a szőnyegeken. Magas volt és karcsú, farmert és fehér magas nyakú garbót viselt. Sötét haja ugyanolyan színű volt, mint Johné. Amikor közelebb ért hozzá, a fiú érezte rajta Wrath szerelmi illatát, egy egyedi sötét fűszeres illatot, amely csak a *parancsolójára* volt jellemző. John sejtette, hogy az illat a szex során került rá, mivel mindig a nap első étkezésénél volt a legerősebb, amikor lejöttek a hálószobájukból.

– John, csatlakozol hozzánk az utolsó étkezésnél?

Itt kell maradnom és gyakorolnom, mutogatta a jelbeszéddel. A házban már

mindenki megtanulta a kommunikációnak ezt a formáját, őt azonban bosszantotta, hogy a többieknek alkalmazkodniuk kellett az ő hiányosságához és a némaságához. Azt kívánta, bár csak ne kellett volna ilyen engedményeket tenniük miatta. Szeretett volna ő is hétköznapi lenni.

– Szeretnék látni téged. Túl sok időt töltesz itt.

Fontos a gyakorlás.

Beth a fiú kezében tartott törre pillantott.

– Ahogy más dolgok is.

John nem felelt csak nézett rá, mire Beth körülnézett az edzőteremben, és próbált valami igazán meggyőző érvet találni.

– Kérlek, John, nagyon... aggódunk miattad.

Három hónappal ezelőtt boldog lett volna, ha ezeket a szavakat hallja tőle. Vagy bárkitől. De többé már nem. Nem akarta, hogy Beth aggódjon érte, csak azt, hogy ne álljon az útjába.

Megrázta a fejét, mire a királyné nagy levegőt vett.

– Rendben, akkor viszek ennivalót az irodába, jó? Kérlek... egyél!

John egyszer bólintott, és amikor Beth felemelte a karját, hogy megérintse, ellépett előle. A nő szó nélkül megfordult, és a kék szőnyegeken lépkedve kiment a teremből.

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, John visszakocogott a helyiség túlsó végébe, aztán előrehajolt, hogy futásnak eredjen. Magasba emelt törrel, teljes erejéből nekiiramodott, miközben érezte magában a forrongó gyűlölet, amely az erejét táplálta.

Mr. X fényes nappal lendült akcióba. Abban a házban, ahol lakott, lement a garázsba, és beszállt a teljesen hétköznapi látszó furgonba, amellyel remekül el tudott veygülni Caldwell járműforgalmában.

Nem érdekelte a feladata, de *főalantasként* nem tehette meg, hogy nem hajtja végre az utasítást, ha a mester valamire felszólította. Ha mégis megpróbálta volna, az Omega azonnal félreállította volna. Mr. X ezen már egyszer keresztülment, és akkor sem élvezte. Ha az Omega valakit kirúgott, az legalább annyira jó móka volt, mint szögesdrótsalátát enni.

Mr. X még mindig alig hitte el, hogy visszatért a földre, ráadásul éppen ebben a szerepben. Úgy tűnt, mintha a mester megalégtelte volna, hogy csak úgy jönnek-mennek a *főalantasok*, és azt akarta, hogy az egyik végre állandó maradjon. Mivel nyilvánvalóan Mr. X volt az utóbbi ötven-hatvan évben a legjobb ebben a szerepben, visszahívták még egy körre.

Másodszorra is kihozták a pokolból.

Ezért ma dolgozni indult. Elfördította a slusszkulcsot, és amikor a kocs motorja vérszegényen beindult, úgy érezte, egyáltalán nem érdekli ez a munka. Már nem az a vezér volt, mint régen. Persze nehéz is volt motiválni lenni egy olyan helyzetben, ahol csak vesztes lehetett. Az Omega úgylis megint feldühödik valamin, és az első számú helyettesén fogja levezetni a mérgét. Ez elkerülhetetlen volt.

A ragyogó napsütésben kigurult a vidám kis garázsba, majd elhajtott sok egyforma ház mellett, amelyeket az 1990-es évek végén építettek. Külsőre mindegyiknek ugyanolyan volt a szerkezete, mintha ugyanarról a futószalagról gördültek volna le, csupán apróságokban tértek el egymástól. Egy imádnivaló, gyönyörű otthon olcsó változatai. Nagy terasz terült el a bejárati ajtónál, de az épület nem volt igényesen kialakított. Az ablakokra műanyag redőnyök voltak felszerelve, és sok házat szezonális díszítések ékesítettek. Jelenleg húsvéti motívumok.

Egy *alantas* számára azonban tökéletes búvóhelynek bizonyult. A sok, magára nem sokat adó, középosztálybeli anya és az ideges, dolgozó apa közé feltűnés nélkül be

tudott illeszkedni.

A Liliom utca végén megállt a stoptáblánál, mielőtt kikanyarodott a 22-es útra. A GPS nyomkövető segítségével pontosan be tudta határolni azt a helyet az erdőben, amit az Omega szeretett volna, hogy ellenőrizzen. Az út a célpontig tizenkét percnél ígérkezett, ami nagyon jó volt. A mester rendkívül türelmetlen volt, és alig várta, hogy megtudja, működött-e a terve a trójai falót játszó emberrel. Vajon a testvérek visszafogadták a társukat?

Mr. X a fickóra gondolt, és az volt az érzése, hogy valahol már találkoztak korábban. Nem emlékezett rá, hogy mikor és hol, de ez most nem is igen számított. És persze akkor sem, amikor megdolgozta a szívós gazembert.

Jézusom, micsoda kemény dió volt! Egy szó sem hagyta el az ajkát a testvériségről, bármit csinált is vele. Mr. X le volt nyűgözve. Micsoda kincs lenne a társaságnál, ha át tudnák állítani az ő oldalukra!

Vagy talán már meg is történt? Lehet, hogy azóta az ember már hozzájuk tartozik.

Nem sokkal később Mr. X lekanyarodott a 22-es útról, és behajtott az erdőbe. Előző este nagy hóesés volt, átkozott márciusi hóvihar, ami után a fenyők ágait vastag hóréteg borította, mintha a fák elhatárolták volna, hogy hatalmas hócsatát fognak vívni egymással. Ha valaki odáig volt az ilyen „természet szépsége” szarságért, még akár elbűvölőnek is találta volna a látványt.

Minél beljebb haladt az erdőbe, annál kevésbé volt szüksége a GPS-re, mivel olyan tisztán érezte az Omega jelenlétét, mintha a mester maga lett volna a célpont. Lehet, hogy mégsem vitték el a testvérek az embert?

Nocsak, nocsak, mik vannak!

Amikor kijutott a tisztásra, egy megperzselődött kört talált a földön. A hó olyan nagy volt, hogy azon a helyen megolvasztotta a havat, és sárrá változtatta a földet, most pedig a visszafagyott talaj látni engedte az égés körvonalait. Az Omega jelenlétének maradványai még mindig ott lebegtek körös-körül a levegőben, mint nyáron a szemét büze, még jóval az után is, hogy a szemetet elvitték.

Mr. X beszívta a levegőt az orrán keresztül, és mélyet lélegzett. Igen, határozottan volt benne emberi szag is.

Szentséges isten, megölték a fickót! A testvériség likvidálta az embert. Érdekes. Hacsak... de miért nem érezte az Omega, hogy meghalt? Lehet, hogy nem volt benne elég a mesterből, hogy hazahívhatta magához?

Az Omegának nem fog tetszeni ez a jelentés. Allergiás volt a kudarcra, ideges lett tőle. Az idegessége pedig nem sok jót jelentett a *főalantas* számára.

Mr. X letérdelt a kiégett földre, és irigységet érzett. Milyen szerencsés volt ez a gazember! Amikor egy *alantas* meghalt, a túlvilágon vég nélküli kín, szenvedés és fájdalom várta. Olyan szörnyűséges, amely még a keresztények pokolról alkotott elképzeléseit is ezerszeresen felülmúlta. Miután egy gyilkos meghalt, visszatért az Omega gonosz testébe, és az ereiben keringett körbe-körbe a többi halott *alantassal* együtt, majd a vérévé vált. Ezt a vért töltötte át a mester a beavatási szertartáson az újonnan toborzott tagok testébe. És az átlényegült *alantasok* számára végtelen időnkig megmaradt a pusztító hideg, a kínzó éhség, vagy a megsemmisítő nyomás érzékelésének képessége, mivel a tudatuk változatlanul éber maradt. Örökkön-örökké.

Mr. X megborzongott. Mivel egész életében ateista volt, mindig úgy gondolt a halálra, mint egy hosszú alvásra a földben. Most, hogy *alantas* lett, már tudta, mi vár rá, ha a mester elveszíti a türelmét, és újra „kirúgja”.

De talán még nem veszett el minden remény. Talált egy apró kibúvót, feltéve, hogy a dolgok az elképzeléseinek megfelelően alakulnak.

Egy kis szerencsével megtalálhatja a kiutat az Omega világából.

8. fejezet

Butch három hosszú nap után tért magához. Úgy ébredt fel a kómából, mint ahogy egy bója felbukkan a víz tetején. A feneketlen semmiből hirtelen átlépett a képek és a hangok tengerének valóságos világába. Lassan összerakta a mozaikdarabkákat, és tudatosult benne, hogy egy fehér falat lát maga előtt, a háttérben pedig halk csipogó hangot hall.

Kórteremben van. Igen. És eltűntek a szíjak a csuklójáról és a bokájáról.

Csak a próba kedvéért hanyatt fordult, és felemelte a fejét meg a vállát az ágyról. Próbálta magát függőleges helyzetben megtartani, mert tetszett neki az érzés, hogy forog körülötte a szoba. Legalább elvonta a figyelmét a fájdalomról.

Atyaég, milyen különös és csodálatos álmodott! Marissa itt ült az ágyán és ápolta. Simogatta a karját, a haját és az arcát. Suttogva kérte, hogy maradjon itt vele. A lány hangja volt az egyetlen, amely ebben a testben tartotta, és megakadályozta, hogy visszamenjen a fehér fénybe, amelyről minden idióta, aki már látta a *Poltergeist – Kopogó szellem* című filmet, egyértelműen tudta, hogy a túlvilág. Marissa miatt valahogy túljutott a krízisen, és erős szívveréséből ítélve már sejtette, hogy életben marad.

Persze az egész csak álom volt. A lány nem volt ott, ő viszont már itt ragadt a saját bőrében, legalábbis addig, amíg a következő gazember el nem látja a baját. A francba, micsoda nyavalyás szerencse, hogy még él!

Ránézett az infúziós állványra, majd a katéteres zacskót méregette. Aztán egy fürdőszobának látszó helyiség felé pillantott. Zuhany! Istenem, a fél karját is odaadta volna azért, ha most lezuhanyozhatott volna!

Nekilátott, hogy leemelje a lábát az ágyról, de azonnal rájött, hogy amire készül, valószínűleg nagyon rossz ötlet. Mindenesetre felakasztotta a katéteres zacskót az infúziós állványra, és azzal nyugtatta magát, hogy legalább a szédülés úgy-ahogy megszűnt, és már nem érzi úgy, hogy forog körülötte a világ.

Vett néhány mély levegőt, aztán megmarkolta az állványt, hogy rátámaszkodjon.

Amikor leért a lába a földre, lassan ráengedte a testének súlyát.

És a térde úgy csuklott össze, mint a parancsolat.

Visszazuhant az ágyra, és tudta, hogy semmiképp nem fog tudni eljutni a fürdőszobába. Minden reménye elszállt a forró vízre, ezért csak a fejét fordította abba az irányba, hogy leplezetlen sóvárgással nézze a zuhanyzót...

Hirtelen úgy meglepődött, mintha hátulról fejbe kólintották volna.

Marissa feküdt összegömbölyödve a szoba sarkában a földön, és aludt. A feje egy párnán nyugodott, gyönyörű világoskék selyemruhája eltakarta a lábát. A haja, az a hihetetlenül szép, szőke hajzuhatag, amely mintha egy középkori romantikus regény hősnőjéé lenne, szétterült mellette a földön.

Szentséges isten! Mégiscsak itt volt vele! Tényleg ő mentette meg.

A teste újjult erővel telt meg, és a linóleumpadló felé hajolt. Le akart térdelni mellé, de tudta, ha egyszer lekerül a földre, egész biztos nem tud majd felkelni onnan, ezért beérte annyival, hogy csak megállt felette.

Miért volt itt? Legutoljára, amikor szeptemberben elment meglátogatni, Marissa nem volt rá kíváncsi. A pokolba, még arra sem volt hajlandó, hogy személyesen találkozzon vele! Pedig Butch remélte, hogy talán megkap tőle... mindent.

– Marissa? – A hangja szörnyen csengett, ezért megköszörülte a torkát. – Marissa, ébredj fel!

A lány felnyitotta a szemhéját, és riadtan felült. Halványkék, üvegszerűen átlátszó szeme rászegeződött.

– Úristen, el fogsz esni!

Amikor Butch hátratántorodott, és majdnem hanyatt esett, Marissa talpra ugrott, és elkapta. Törekenysége ellenére könnyedén megtartotta a férfi súlyát, amivel emlékeztette rá, hogy nem ember, és emiatt valószínűleg sokkal erősebb nála. Visszafektette az ágyra, majd gondosan betakarta. Butch büszkesége nehezen tudta lenyelni, hogy míg ő gyenge, mint a harmat, Marissa úgy bánik vele, mint egy kisgyerekekkel.

– Miért vagy itt? – kérdezte éles hangon, hogy leplezze a zavarát.

Amikor látta, hogy a lány nem néz a szemébe, tudta, hogy neki is kényelmetlen a helyzet.

– Vishous elmondta, hogy megsebesültél.

Aha, szóval V rángatta bele ebbe a gondoskodó ápolónő szerepbe. Az a gazember pontosan tudta, mennyire odavan a lányért, és hogy a hangja azt fogja vele tenni, amit végül is tett: visszahozza az életbe. Ám ezzel Marissát is kínos helyzetbe hozta, mert milyen dolog már az, ha valaki vonakodva dob mentőövet egy fuldoklónak?

Butch felmordult, és megigazította magát az ágyon. Aztán próbálta kiheverni az övön aluli ütést, amit a büszkesége kapott.

– Hogy érzed magad? – kérdezte a lány.

– Jobban. – Fogjuk rá. Végül is akár egy busz is húzhatta volna maga után métereken keresztül, bár még akkor is sokkal jobb állapotban lenne, mint az után, amit az *alantas* művelt vele. – Nyugodtan elmehetsz.

Marissa elengedte a takarót, és lassan vett egy mély lélegzetet. A melle megemelkedett a szoros fűzőben a ruha alatt. Átkarolta magát, és ettől a teste úgy nézett ki, mint egy elegáns „S” betű.

Butch elfordította róla a tekintetét, mert szégyellte, hogy egy része szeretné kihasználni a sajnálatát, és maga mellett tartani.

– Marissa, most már elmehetsz.

– A helyzet az, hogy nem mehetek ki innen.

Butch felvonta a szemöldökét, és visszanézett rá.

– Miért nem?

A lány elsápadt, de aztán felszegte az állát.

– Mert te most karanté...

Egy szisszenés hallatszott az ajtó felől, aztán megjelent a szobában egy földönkívüli. Sárga ruhát és oxigénmaszkot viselt. A párás műanyag mögött női arc volt látható, bár a vonásait nem lehetett igazán jól kivenni.

Butch halálos rémülettel nézett vissza Marissára.

– Mi a francért nincs rajtad ilyen védőruha?

Fogalma sem volt róla, milyen fertőzés történt vele, de ha a kórházi személyzet ilyet húz magára, akkor egész biztosan halálos.

Marissa megvonaglott, és úgy érezte magát, mint egy bűnöző.

– Csak... mert nincs.

– Uram? – szólt közbe a nővér kedvesen. – Szeretnék vért venni öntől, ha nem bánja.

Butch előrenyújtotta a karját, a szemét azonban egy pillanatra sem vette le

Marissáról.

– Neked is fel kellett volna vened ezt a ruhát, amikor bejöttél, ugye? *Ugye?*

– Igen.

– A pokolba! – csattant fel. – Akkor miért nem...

Amikor a nővér beleszúrta a tűt a könyökhajlatába, Butch-ot elhagyta minden ereje.

Mintha az energiaközpontját lyukasztotta volna ki azzal a szúrással.

Elszédült, és hátrahajtotta a fejét a párnára. De még mindig nagyon dühös volt.

– Neked is ilyet kellene viselned!

Marissa nem válaszolt, csak járkálni kezdett a szobában.

A beállt csendben Butch a kis fiolára tekintett, amely a tű végéhez volt csatlakoztatva. Amikor a nővér kicserélte egy üresre, Butch nem tudta nem észrevenni, mennyivel sötétebb a vére, mint a szokásos.

– Jóságos isten... mi a franc folyik ki belőlem?

– Pedig már sokkal jobb, mint volt. Sokkal jobb – közölte a nővér a maszk alatt mosolyogva.

– Miért, milyen színű volt akkor? – dűnyögte Butch, és arra gondolt, a barnás folyadék úgy néz ki, mintha hígított iszap lenne. Amikor a nővér végzett a vérvétellel, lázmérőt dugott a nyelve alá, majd ellenőrizte az ágy mögött álló monitorokon kijelzett értékeket.

– Azonnal hozok valami ennivalót.

– Ő evett már? – dörmögte Butch.

– Tartsa csukva a száját! – Egy sípoló hang hallatszott, mire a nővér kivette a műanyag lázmérőt a szájából. – Na, ez már sokkal jobb. Van valami, amit szeretne?

Butch Marissára gondolt, aki büntudatból kockáztatja érte az életét.

– Igen. Szeretném, ha ő kimenne innen.

Marissa meghallotta a szavakat, és megállt járkálása közben. Nekidőlt a falnak, és végignézett magán. Meglepetten tapasztalta, hogy a ruhája még mindig ugyanúgy jó rá, miközben feleakkorának érzi magát, mint néhány perccel korábban. Aprónak. Jelentéktelennek.

Amikor a nővér elment, Butch mogyoróbarna szeme szikrát szórt.

– Meddig kell itt maradnod?

– Amíg Havers azt nem mondja, hogy kimehetek.

– Beteg vagy?

Marissa megrázta a fejét.

– Mit kezelnek rajtam?

– Az autóbalesetben szerzett sérüléseidet. Ami nem kevés.

– Autóbaleset? – Butch zavartnak tűnt, aztán az infúziós állvány felé bökött a fejével, mintha témát akarna váltani. – Mi van ebben?

Marissa keresztbe fonta a karját a mellkasán, és felsorolta az antibiotikumokat, tápanyagokat, fájdalomcsillapítókat és véralvadásgátló gyógyszereket, amelyek az infúziós palackban voltak.

– És Vishous is be szokott jönni segíteni.

Marissa a testvérré gondolt, őszinte, gyémántsínű szemére, a halántékán lévő tetoválásra... és arra, mennyire nem kedveli a férfi, ő volt az egyetlen személy, aki védőöltözet nélkül ment be a szobába. Naponta kétszer látogatta meg Butch-ot, egyszer az éjszaka kezdetén, és egyszer a végén.

– V be szokott jönni hozzám?

– Igen. A hasadra teszi a kezét, ami megnyugtat téged. – Az első alkalommal, amikor Vishous bement, és felhúzta a kórházi hálóinget Butch testén, Marissa szóhoz

sem jutott a meglepetéstől. A meztelen férfitest látványa, és a testvér bizalmas mozdulata egyaránt váratlanul érte. Volt azonban egy másik ok is, ami miatt nem tudott megszólalni. Butch hasi sérülése félelmetesen nézett ki. Majd Vishous is megijesztette. Levette a kezéről a kesztyűt, ami pedig mindig rajta volt, és láthatóvá vált, hogy mindkét oldalon tele van tetoválásokkal. Aztán a tenyere világitani kezdett.

Marissa megrémült, hogy mi fog történni ezek után, Vishous azonban csak Butch hasa fölé tette a tenyerét, úgy egy arasznyi magasságban, és egy ideig ott is tartotta. Butch még kómában volt, ennek ellenére megkönnyebbülten felsóhajtott.

Amikor Vishous befejezte, visszahajtotta rá a hálóinget és a takarót, majd Marissához fordult. Azt mondta neki, hogy csukja be a szemét, amit a lány, bár halálra volt rémülve, megtett. Szinte azonnal végtelen béke töltötte el, és úgy érezte, mintha ragyogó, megnyugtató fényben fürödne. Minden alkalommal megismételték ezt, mielőtt elment, és Marissa tudta, hogy ezzel védi. Azt azonban nem értette, hogy miért teszi meg érte, mivel nyilvánvaló volt, hogy a férfi megveti.

A gondolatai visszakanyarodtak Butch-hoz, és a sebeire gondolt.

– Nem is autóbaleseted volt, ugye?

A férfi behunyta a szemét.

– Nagyon fáradt vagyok.

Miután Butch így kizárta őt, Marissa leült a földre, felhúzta mindkét térdét, és a karjával átölelte. Havers szeretett volna behozatni neki egy ágyat vagy egy kényelmes karosszéket, de Marissa félt, hogy ha Butch megint kritikus állapotba kerülne, a kórházi személyzet nem tudná elég gyorsan odavinni a szükséges gépeket és felszereléseket az ágyához. Havers ezért nem ellenkezett.

Isten tudja, hány napja feküdt már a földön. A háta fájt, a szemhéja olyan volt, mint a smirgli, mégsem érezte, hogy fáradt, mert minden erejét lekötötte, hogy életben tartsa Butch-ot. Észre sem vette az idő múlását, csak mindig meglepődött, amikor ennivalót hoztak, vagy a nővérek és a testvére bementek a kórterembe. Vagy amikor Vishous megérkezett.

Eddig nem lett beteg. Igaz, egyszer, mielőtt Vishous először jött, rosszul érezte magát. De azóta, hogy a kezével azt a dolgot csinálta vele, már nem volt semmi baja.

Felnézett az ágyra. Még mindig nem értette, hogy Vishous miért hívta ide, hiszen egyértelmű volt, hogy a kezével többet tudott segíteni Butch-on, mint ő.

Miközben a gépek halkán csipogtak, és a mennyezetten bekapcsolt a ventilátor, Marissa végignézett Butch mozdulatlan testén. Enyhe pír öntötte el az arcát, amikor arra gondolt, mi rejtőzik a takaró és a hálóing alatt.

Mostanra már a teste minden porcikáját ismerte.

A bőre sima volt az izmai felett, hátul a derekán pedig egy fekete tintával készített tetoválást látott: négy csoportba rendezett egyenes vonalakat, amelyek mindegyikét egy hosszabb, ferde vonal húzott át. Huszonöt vonalat számolt, ha jól adta össze őket, bár némelyik már elhalványult, mivel biztosan régen került rá. Kíváncsi volt, mit jelenthetnek.

Ami a mellkasát illeti, Marissa meglepetten látta rajta a szőrt, mivel nem tudta, hogy az emberek nem ugyanolyan szőrtelenek, mint a fajtársai. Butch nem volt nagyon szőrös, és ahogy lefelé haladt, a köldöke alatt, egyre vékonyodott.

Aztán... Nagyon szégyellte magát, de megnézte a férfiasságát is. A két combja találkozásánál nagyon sűrű lett a fekete szőrzet, a közepéből pedig egy vastag vessző lógott lefelé, legalább olyan széles, mint a csuklója. Alatta pedig két súlyos zacskó.

Ő volt az első férfi, akit Marissa meztelenül látott, mert a Művészettörténeti Múzeumban lévő akt szobrok nem nagyon hasonlítottak az igazira. Butch teste gyönyörű volt. Lenyűgöző.

Marissa hátrahajtotta a fejét, nekitámasztotta a falnak, és a mennyezetet bámulta.

Mennyire nem volt szép dolog, hogy így megleste az intim részét! És mennyire nem tisztességes, hogy már a pusztá gondolattól is így felbolydult a teste!

Istenem, mennyi ideig kell még itt maradnia?

Szórakozottan babrálni kezdte a ruháját, és elfordította a fejét, hogy láthassa a halványkék selyemanyagot. A híres tervező által készített ruhakölteménynek kényelmesnek kellett volna lennie, ám a fűző, amelyet mindig viselt, hiszen így illett, már kezdte nagyon idegesíteni. Az igazság az volt, hogy szeretett volna csinosnak látszani Butch előtt, bár a férfit ez egy cseppet sem érdekelte, és nem azért, mert beteg volt. Egyszerűen már nem találta vonzónak. Valamint azt sem akarta, hogy ott legyen a közelében.

Marissa mégis mindennap felvette azt a csinos tiszta ruhát, amit behoztak neki.

Kár, hogy bármit viselt is itt bent, azt a nap végén el kellett égetni. Micsoda pazarlás volt megsemmisíteni ennyi szép holmit!

9. fejezet

A fehér hajú férfi már megint itt van, gondolta Van Dean, amikor kinézett a nézőközönségre a vastag dróthálóval körülkerített küzdőtér közepéről.

Már három egymás követő hete eljött a caldwelli illegális harcra. Az éljenző tömeg közepén, akik körbevették a küzdőteret, a férfi úgy világított, mint egy neonreklám. Van nem értette, hogy miért.

Amikor azonban az oldalába rúgott egy térd, visszafordította a figyelmét arra, amit csinált. Hátrahúzta csupasz öklét, majd előrelendítette a karját, és hatalmas ütést mért az ellenfele arcába. A fickó orrából vér fröccsent ki, és a szőnyegre hullott, amit pillanatokon belül ő is követett.

Van rátette a lábát ellenfele testére, verejtéke a férfi hasára csöpögött. Nem volt a meccsnek bírója, aki megakadályozta volna, hogy Van tovább üsse a földön fekvő fejet. Nem voltak szabályok sem, amelyek visszatartották volna attól, hogy szétrúgja a veséjét, hogy egész további hátralevő életében dialízisre szoruljon. Ha úgy látszott volna, hogy ez az emberi szőnyeg egy picit is megmozdul, Van biztosan nekiesik.

Lelke egy különleges része sóvárogva vágyott rá, hogy az ellenfelét pusztá kézzel megölje. Van mindig is más volt. Nemcsak az ellenfeleitől különbözött, hanem mindenki mástól is, akivel valaha találkozott. Lelke legmélyén nemcsak egy bunyós volt, hanem igazi harcos. Olyan, mint az ókori római katonák. Szeretett volna abban a korban élni, amikor a harcosok kibeledték az ellenfelüket, miután legyőzték őket... Aztán megkeresték az otthonukat, megerőszakolták a feleségüket és lemészárolták a gyerekeiket. És miután kifosztották a házukat, porig égették azt, ami megmaradt belőle.

Ő azonban itt és most élt, nem a múltban. Akadt egy másik problémája is az utóbbi időben. A test, amely otthont adott lelke ezen különleges részének, kezdett tönkremenni. A válla és a térdé nagyon fáj, de arra mindig gondosan ügyelt, hogy ezt se a küzdelmei során, se az arénán kívül senki ne vegye észre.

Felemelte kitért karját. Valami megreccsent a vállában, de elrejtette fájdalmas arcrándulását. Eközben ötven éljenző néző ordított és zörgette a három méter magas drótkerítést. Istenem, a rajongói imádták! A nevét harsogták. Szerettek volna többet látni tőle.

A lelke különleges részét azonban ez nem érintette meg.

A közönség sorai között elkapta a fehér hajú férfi pillantását. Az ördögbe, nagyon furcsa szeme volt! Üres. Hiányzott belőle az élet szikrája. És a férfi nem is éljenzett, mint a körülötte állók.

Mindegy.

Van meztelen lábfejjével megbökte az ellenfelét. A férfi felnyögött, de nem nyitotta ki a szemét. A játszmának vége volt.

A közel ötven, kiabáló néző őrvongva helyeselt a küzdőtér körül.

Van felmászott a kerítés tetejére, és átlendítette rajta kilencvenkilós testét. Amikor a másik oldalon földet ért, a tömeg még hangosabban kiabált, de elhátráltak az útjából. Az előző héten valaki nem volt elég gyors, és a végén el kellett búcsúznia egy

fogától.

A meccset egy használaton kívüli, föld alatti parkolóban rendezték. Az elhagyatott betonépület tulajdonosa szervezte a mérkőzéseket. Az egész valahogy gyanús üzlet volt, amelyben Van és az ellenfelei nem voltak mások, mint a harci kakasok emberi megfelelői. A fizetség azonban nem volt kevés, és eddig még nem volt egyetlen vesztes meccse sem, bár a vereség mindig benne volt a pakliban. A vér és a fogadások ellenére a caldwelli rendőrség nem bukkanhatott rájuk, mivel ez zárt közösség volt, mint egy magánklub, és ha valaki beszélt róla, azt finoman szólva azonnal kizárták. A tulajdonosnak volt egy csapat nehézfiúja, akik csak az alkalomra vártak.

Van odament a fizető emberhez, felvette az ötszáz dolcsiját, visszakapta a dzsekijét, és kísértelt a kocsijához. A pólója véres volt, de nem érdekelt. Sokkal jobban foglalkoztatta fájó ízülete. És a bal válla.

A francba! Úgy tűnt, minden évben egyre többet kivett belőle, hogy kielégítse lelke különleges részének igényeit, és a földre küldje azokat a fickókat. Pedig még csak most kezdett bele. A harminckilenc éves kor újoncnak számított a küzdelem világában.

– Miért álltál meg?

A férfi a kocsija felé közeledett, ezért Van a vezető oldali szélvédőben nézte meg, hogy ki az. Nem lepődött meg, hogy a fehér hajú fickót látja.

– Nem szoktam beszélgetni a rajongóimmal.

– Nem vagyok rajongó.

A szélvédő visszatükrözésében a tekintetük egy időre összekapcsolódott.

– Akkor miért jön el a mérkőzéseimre olyan gyakran?

– Mert van egy ajánlatom a számodra.

– Nincs szükségem menedzserre.

– Nem vagyok menedzser.

Van hátrapillantott a válla fölött. A fickó nagytermetű volt, és olyan testfelépítésű, mint egy harcos. Széles váll, laza kar, vasmarok, amely ha ökölbe szorult, legalább akkora volt, mint egy tekegolyó.

Aha, szóval ez lenne az ajánlata.

– Ha meg akar mérkőzni velem, akkor ott kell elintéznie – mondta, és a fizető emberre mutatott.

– Nem erről van szó.

Van megfordult, mert elege lett a barchobázásból.

– Akkor mit akar tőlem?

– Először is tudnom kell, miért álltál meg.

– Már a földön feküdt.

A férfi tekintetében enyhe bosszúság villant meg.

– Na és?

– Tudja mit? Kezd idegesíteni.

– Az jó, mert én olyan embert keresek, akire illik a személyleírásod.

Na, ezzel aztán nemigen szűkült le a kör. Betört orr, átlagos arc, rövidre nyírt haj. Remek.

– Sokan néznek így ki.

Nos, kivéve a jobb kezét.

– Árulj el nekem valamit! – mondta a fehér hajú. – Kivették a vakbeled?

Van összehúzta a szemét, és visszatette a zsebébe a slusszkulcsot.

– Ide figyeljen! Két dolog történhet, és önre bízom, hogy melyiket választja. Az egyik, hogy elsétál innen, én pedig beülök az autómbe, és elhajtok. A másik, hogy tovább nyomja a sódert, de akkor baj lesz. Maga választ.

A kifakult férfi közelebb lépett hozzá. Atyaúristen, milyen furcsa szaga volt!
Mint... a babahintőpor?

– Ne fenyegezz engem, *fiam!* – A férfi halkán beszélt, de a teste felkészült a harcra.

No lám csak... Ki gondolta volna! Egy igazi harcos. Van még közelebb tolt a
arcát a férfiéhez.

– Akkor térjen végre a lényegre!

– Mi a helyzet a vakbeleddel?

– Kivették.

A férfi elmosolyodott, és egy kicsit megnyugodott.

– Mit szólnál egy álláshoz?

– Már van. Meg itt van még ez is.

– Ja, igen. Az építőiparban dolgozol, itt meg pénzért vered agyon az idegeneket.

– Mindkettő tisztességes pénzkereset. Különböen is, mióta szaglászok utánam?

– Egy ideje. – A férfi kinyújtotta felé a kezét. – Joseph Xavier.

Van nem viszonzta a kézfogást.

– Nem érdekel az ajánlata, Joe.

– Neked, Mr. Xavier, fiam. De biztos vagyok benne, hogy nincs kifogásod az ellen,
hogy legalább meghallgasd az ajánlatomat.

Van félrebiccentette a fejét.

– Tudja mit? Én olyan vagyok, mint egy kurva. Szeretem, ha megfizetik a
fáradásaimat. Szóval, Joe, ha idenyom a kezembe egy százast, már mondhatja is az
ajánlatát.

Miközben a férfi csak nézte, Van váratlanul halvány félelmet érzett. Jó ég, ezzel a
férfival valami nem stimmelt!

A fickó hangja még mélyebb lett, amikor megszólalt.

– Először mondd ki a nevem helyesen, fiam!

Hát legyen. Száz dolcsiért még egy ilyen félőrütnék is megteszi, amit kér.

– Xavier.

– Neked *Mr.* Xavier! – A fickó úgy mosolygott, mint egy ragadozó. Csupa fog,
semmi vidámság. – Mondd ki, fiam!

Valami ismeretlen ösztön arra készítette Vant, hogy kinyissa a száját.

Még mielőtt kimondhatta volna a szavakat, hirtelen visszaemlékezett arra, amikor
fejest ugrott a Hudson folyóba. Már a levegőben volt, amikor meglátta a sziklát a víz
alatt, ami felé megállíthatatlanul zuhant, és tudta, hogy már nem tehet ellene semmit.
Úgy fejtelt bele a kőbe, mintha eleve így lett volna megírva a sors könyvében, mintha
valamiféle mágnes lett volna a testében, amit a kő ellenállhatatlanul vonzott magához.
De nem volt vészes. Legalábbis az elején. A becsapódás utáni pillanatokban kellemes,
éternyugalom szállta meg, mintha beteljesítette volna a sorsát. Ösztönösen tudta,
hogy ez az érzés a halál előszele.

Furcsa, de most is ezt a különös zavarodottságot érezte. És azt, hogy ez a férfi itt
előtte a hófehér bőrével olyan, mint a halál: elkerülhetetlen és eleve elrendeltetett, aki
csakis érte jött.

– Mr. Xavier – suttozta Van.

Amikor a százdolláros megjelent előtte, kinyújtotta a kezét, amelyről hiányzott egy
ujja, és elvette. S közben tudta, hogy a pénz nélkül is meghallgatta volna.

Órákkal később Butch az oldalára fordult, és azonnal Marissát kereste.

A sarokban ülve pillantotta meg, előtte egy nyitott könyv hevert a földön, de nem
azt olvasta. A linóleum mintáját nézte mereven, és kecses, hosszú ujjával
körberajzolta rajta a kockákat.

Olyan fájdalmasan szomorú és gyönyörű volt, hogy Butch szeme megtelt könnyel. Istenem, legszívesebben elvágta volna a saját torkát, annyira nehéz volt elviselnie a gondolatot, hogy megfertőzheti, vagy bármilyen módon veszélyeztetheti az egészségét!

– Bárcsak ne jöttél volna be hozzám! – mondta rekedt hangon. Amikor látta, hogy a lány arca megrándul, visszacsengtek saját szavai a fülében. – Úgy értem...

– Tudom, hogy érted. – Marissa hangja megkeményedett. – Éhes vagy?

– Igen. – Nagy nehezen felült. – De egy zuhanyra nagyobb szükségem lenne.

Marissa olyan könnyed mozdulattal állt fel, mint egy szellő, és odament Butch-hoz. A férfinak elállt a lélegzete. Istenem, ez a halványkék ruha pont olyan színű, mint a szeme!

– Segíték odamenni a fürdőszobához.

– Nem, egyedül is boldogulok.

Marissa keresztbe tette a karját a mellkasán.

– Ha egyedül próbálsz meg elmenni odáig, elesel és megütöd magad.

– Akkor hívj egy nővért! Nem akarom, hogy hozzám éj.

A lány egy pillanatig csak bámult rá, majd pislogott egyet. Aztán még egyet.

– Megbocsátasz egy pillanatra? – kérdezte színtelen hangon. – Használnom kell a mosdót. Te is tudod hívni a nővért, ha megnyomod azt a piros gombot a távirányítón.

Ezzel bement a fürdőszobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Kinyitotta a vízcsapot.

Butch a távkapcsoló után nyúlt, de megállt a mozdulat közben, mert a fürdőszobából hallatszó vízcsobogás túlságosan is egyenletesnek tűnt. Nem szakította meg semmi, mint például, amikor valaki megmossa a kezét vagy az arcát, esetleg vizet tölt egy pohárba.

Csak zubogott folyamatosan, megszakítás nélkül.

Morogva lekászálódott az ágyról, és felállt. Az infúzióállványra támaszkodott, amíg végül a szerencsétlen szerkezet megremegett az erőfeszítéstől, hogy függőleges helyzetben tartsa őt. Egyik lábát a másik elé téve odacsoszogott a fürdőszobához, és a fülét az ajtóra tapasztotta, de nem hallott mást, csak a víz csobogását.

Hirtelen ötlettől vezérelve egyet kopogott. Majd még egyet. Még egyszer megpróbálta, aztán elfordította az ajtógombot. Tudta, hogy ha Marissa valóban a vécét használja, mindkettőjüket szörnyen kínos helyzetbe hozhatja.

A lány valóban a vécén ült, de a lehajtott tetején. Sírt. Reszketve zokogott.

– Ó... Jézus Mária! Marissa!

A lány olyan rémülten sikoltott fel, mintha a férfi lenne a legutolsó lény a Földön, akit látni szeretne.

– Tűnj innen!

Butch betámolygott a fürdőszobába, és térdre rogyott előtte.

– Marissa...

A lány az arcát a kezébe temette, és ingerülten azt felelte.

– Egy kis magányra lenne szükségem, ha nincs ellene kifogásod.

Butch odanyúlt a vízcsaphoz és elzárta. Amikor a víz gurgulázva lefolyt, a korábbi vízcsobogást a lány zaklatott lélegzésének hangja vette át.

– Nincs semmi baj – mondta Butch. – Hamarosan kimehetsz. Kiszabadulsz innen...

– Fejezd már be! – Csak annyira engedte le a kezét az arca elől, hogy ránézzen. –

Menj vissza az ágyadba, és hívd a nővért, ha még eddig nem tetted!

Butch visszaült a sarkára. Erőtlen volt, de nagyon eltökélt.

– Sajnálom, hogy itt ragadtál bent velem.

– Azt *elhiszem!*

Butch a homlokát ráncolta.

– Marissa...

A légszilip sziszegő hangja szakította félbe a mondatot.

– Zsaru? – V hangját nem tompította le a védőöltözet, mivel nem volt rajta.

– Várj meg ott! Mindjárt kimegyek – szölt ki Butch. Marissának nem volt szüksége több nézőközönségre.

– Hol vagy zsaru? Valami baj van?

Butch fel akart állni. Igazán akart. Amikor azonban megragadta az infúziós állványt, a teste cserbenhagyta, és összecsuplott, mint egy rongybaba. Marissa megpróbálta elkapni, de kicsúszott a fogásából, és elterült a fürdőszoba kövén. Az arca a vécésésze alja mellett ért földet. Homályosan hallotta, hogy a lány kétségbeesve segítségért kiált. Aztán V kecskeszakállja jelent meg a látóterében.

Ránézett a szobatársára... a francba, a szeme teljesen elhomályosodott, annyira örült, hogy újra látja a gazembert. Vishous arca most is ugyanolyan volt: sötét szakáll a szája körül ott volt, ahol lennie kellett, a halántékán nem változott a tetoválás, gyémántszínű szeme még mindig ragyogott. Ismerős. Olyan átkozottul ismerős volt. Butch számára ő jelentette a családot és az otthont... vámpír köntösbe csomagolva.

De nem engedte, hogy kicsorduljon a könnye. Hiszen már így is reménytelenül kiszolgáltatottnak látszott, ahogy kiterülve feküdt a vécésésze mellett. Ha most még könnyekre is fakad, az lenne csak a szégyenének igazi megkoronázása.

Vadul pislogva azt mondta.

– Hol van az átkozott cucc rólad, haver? Tudod, a sárga védőruha.

V elmosolyodott. A szeme egy kicsit jobban csillogott, mint máskor, mintha ő is a könnyeivel küszködne.

– Ne aggódj, én védve vagyok! Szóval, úgy tűnik, visszatértél közénk, nem igaz?

– Ja. Élek és virulok.

– Azt látom!

– De komolyan. Azon gondolkodom, hogy a jövőben belevágok az építőiparba. Most is épp azt vizsgálom, hogy rakták össze ezt a fürdőszobát. Öregem, ez a padló remekül van leburkolva! Neked is meg kellene nézned!

– Mi lenne, ha visszavinnék az ágyadba?

– Jó, de előtte még a lefolyócsöveket is meg akarom nézni.

V mosolyában tisztán látszott a tisztelet és a szeretet.

– Akkor legalább hadd segítsek felállni!

– Nem kell, egyedül is megy. – Butch egy nyögéssel megkísérelte magát függőleges helyzetbe hozni, de visszahanyatlott a földre. Úgy érezte, az is túl nagy erőfeszítést igényelne, hogy a fejét megemelje. Bár, talán ha adnának neki elég időt... mondjuk, egy hetet, vagy tíz napot?

– Ugyan már, zsaru! Itt a segítség, engedd, hogy felállítsalak!

Butch hirtelen túl fáradtnak érezte magát ahhoz, hogy ellenkezzen. Elszállt belőle minden erő, de közben látta, hogy Marissa őt nézi, és arra gondolt, hogy lehet egy ember ennyire erőtlen? A francba, de legalább a fenekén nem érzett hús szellőt.

Ami azt jelentette, hogy a hálóinge nem nyílt szét hátul. Köszönöm, istenem!

A következő percben érezte, hogy V a teste alá csúsztatja izmos karját, és könnyedén megemeli. Az ágy felé menet nem engedte, hogy a feje a testvér vállára dőljön, bár rendkívüli erőfeszítésébe került, hogy egyenesen tartsa. Amikor újra az ágyon feküdt, hidegrázás tört rá, és a szoba forogni kezdett körülötte.

Mielőtt V felegyenesedett volna, Butch megragadta a karját, és lehúzta magához.

– Beszélnem kell veled. Négy szemközt – suttogta.

– Mi a gond? – kérdezett vissza V ugyanolyan halkán.

Butch Marissára pillantott, aki a sarokból figyelte őket.

A lány elpirulva elfordult, és a fürdőszobára nézett, majd felvett két nagyméretű

papírzacskót a földről, és azt mondta.

– Azt hiszem, lezuhanyozom. Megbocsátotok?

Nem várta meg a választ, gyorsan eltűnt az ajtó mögött.

Amikor kettesben maradtak, V leült az ágy szélére.

– Na, beszélj!

– Milyen veszélyben van Marissa?

– Már gondoskodtam róla, és úgy tűnik, hogy három napja rendben van.

Valószínűleg hamarosan elhagyhatja a szobát. Mostanra már biztosnak látszik, hogy nem fertőztet meg.

– De minek volt kitéve? És én?

– Azt tudod ugye, hogy az *alantasoknál* voltál?

Butch felemelte az egyik összeroncsolt kezét.

– És én még azt gondoltam, hogy manikűrösnél jártam!

– Ez jó. Szóval, legalább egy teljes napig voltál...

Butch hirtelen megszorította V karját.

– Nem törtem meg. Bármit csináltak is velem, egy szót sem árultam el a testvériségről. *Esküszöm!*

V Butch kezére tette a kezét, és megszorította.

– Tudom, haver. Tudom, hogy soha nem tennél ilyet.

– Jó.

Amikor elengedték egymás kezét, V a barátja körmére pillantott, és elképzelte, mit művelhettek vele.

– Mire emlékszel?

– Csak az érzésekre. A fájdalomra és a... rettegésre. Félelemre. Büszkeségre... büszke voltam magamra, hogy nem lettem áruló, hogy nem tudtak megtörni.

V bólintott, és elővett a zsebéből egy kézzel csavart cigarettát. Mielőtt meggyújtotta volna, az oxigénpalackra pillantott, nagyot káromkodott, majd visszatette a zsebébe.

– Figyelj, zsarú, muszáj megkérdeznem, hogy... szóval... minden oké a fejedben?

Úgy értem, aki ilyesmin megy keresztül...

– Jól vagyok. Mindig is túl béna voltam ahhoz, hogy ilyen poszttraumatikus sokkot vagy mit kapjak, különben sem emlékszem igazán arra, hogy mi történt. Azok után, hogy Marissa épen és egészségesen kísértált innen, minden rendben lesz. – Megdörzsölte az arcát, és érezte, hogy az álla kezd borostásodni. Leengedte a karját, és amikor a keze a hasához ért, eszébe jutott a fekete seb. – Van valami elképzelésed arról, hogy mit csinálhattak velem?

V megrázta a fejét, Butch pedig káromkodott egyet. A testvér olyan volt, mint egy két lábon járó Google, vagyis ha valamit nem tudott, az rosszat jelentett.

– De rajta vagyok, zsarú. Ígérem, hogy kiderítem! – Butch hasa felé bökött a fejével. – Most hogy néz ki?

– Nem tudom. Túlságosan lefoglalt a kóma, hogy emiatt aggódjam.

– Nem bánod, ha...

Butch megvonta a vállát, és felhajtotta magáról a takarót. V felemelte a hálóinget, és mindketten a hasára meredtek. A seb körül nagyon csúnyán nézett ki a bőre. Szürke volt és ráncos.

– Fáj? – kérdezte V.

– Mint a franc. Olyan... hideg érzés. Mintha szárazjég lenne a hasamban.

– Megengednél nekem valamit?

– Mit?

– Csak egy rövid gyógyítást, amit már egy ideje csinállok rajtad.

– Persze. – Amikor azonban V felemelte a kezét, és kezdte lehúzni róla a kesztyűt,

Butch rémulten hátrahőkölt. – Mit akarsz azzal a kezeddal?

– Csak bízz bennem, oké?

Butch rekedten felnevetett.

– Ja, persze, amikor legutóbb ezt mondtad, egy jó kis vámpírkoktétlt itattál meg velem, nem emlékszel?

– És megmentettem veled az életedet. Ezért tudtalak megtalálni.

Szóval *ezért* kellett!

– Na jó, akkor ide azzal a kézzel!

Azért, amikor V világító keze a hasa fölé ért, Butch megvonaglott.

– Nyugi, zsarú! Nem fog fájni.

– Aha. Láttam már, hogy égetsz vele porig egy házat.

– Jogos. De most nem gyújtogatni fogok.

V a seb felé tartotta tetovált, fénylő kezét, mire Butch megkönnyebbülten felnyögött. Úgy érezte, mintha friss, meleg víz áramlana a sebbe, aztán szétterjedne a testében, és kitisztítaná, atmosná belülről.

Lehunyta a szemét, és hátrahajította a fejét a párnára.

– Ó... istenem... ez nagyon jó.

Ellazult a teste, és úgy érezte, lebeg, megszabadult a fájdalomtól, és egy álomszerű állapotba került. Elengedte magát, és hagyta, hogy szabadon szárnyaljon a semmiben.

Szinte fizikailag is érezte a gyógyulást, mintha a teste regenerálódási folyamatai hirtelen magasabb sebességre kapcsoltak volna. Ahogy teltek-múltak a másodpercek, majd a percek, úgy érezte, mintha az idő végtelenné vált volna, és több napi pihenés, evés és alvás zajlott volna le benne hirtelen, amely végül az összetört roncsból, ami azelőtt volt, átrepítette volna az egészség csodálatos világába.

Marissa hátrahajította a fejét, és mozdulatlanul állt a zuhany alatt. Hagyta, hogy a víz a testére zuhogjon. Gyengének érezte magát és túlérzékenynek, főleg miután látta, hogy Vishous ölben viszi az ágyba Butch-ot. Ők ketten nagyon közel álltak egymáshoz, a kölcsönös kötődés egyértelműen látszott abból, ahogy egymásra néztek.

Hosszú idő múlva kiszállt a víz alól, megtörölközött, és megszáritotta a haját. Amikor a tiszta fehérneműért nyúlt, rápillantott a fűzőre, és arra gondolt, ezt most nem fogja felvenni. Képtelen lett volna elviselni az acélos szorítást a bordáin. Visszatette a papírzacskóba.

Magára vett egy barackszínű ruhát a fején keresztül, és ahogy az anyag a meztelen melléhez ért, furcsának találta, de elege volt már a kényelmetlenségéből. Legalábbis egy ideig. Különben is, ki tudná meg?

Gondosan összehajította a halványkék ruhát, és a fehérneműjével együtt beletette egy veszélyes hulladékos szemetesbe. Aztán összeszedte magát, és kinyitotta az ajtót.

Butch hanyatt feküdt az ágyon, a hálóinge felhajtva hevert a mellkasán, a takaró a csípőjére húzva. Vishous fénylő keze egy arasznyira lebegett a fekete seb felett.

Marissa úgy érezte magát a csendben, mint egy betolakodó. De nem volt hová mennie.

– Alszik – mordult fel Vishous.

A lány megköszörülte a torkát, de nem jutott eszébe semmi, amit mondhatna.

Hosszú hallgatás után így szólt.

– A családja... tudja, mi történt veled?

– Igen. A testvériség tagjai mind hallottak róla.

– Nem. Úgy értem... az emberi családja.

– Ők nem számítanak.

– De nem kellene...

V türelmetlenül felnézett, gyémántsínű szeme szigorúan és egy kicsit dühösen nézett rá. Marissa most először vette észre, hogy a férfi teljes fegyverzetben van, a fegyvertartójában fekete török állnak keresztbe széles mellkasán.

A szigorú arckifejezés jól passzolt a fegyverekhez.

– Az emberi családja nem kíváncsi rá. – V hangja csikorgott, mintha egyáltalán nem kellene magyarázkodnia, de mégis megtette, csak azért, hogy a lányt elhallgattassa. – Ezért nem számítanak. Most pedig gyere ide! Szüksége van rád, hogy a közelében légy.

Marissát megzavarta a testvér arckifejezése és a parancs, hogy menjen közelebb. Nem kevésbé azonban az a tény, hogy Vishous keze volt a legnagyobb segítség.

– Egyáltalán nincs szüksége rá, és nem is akarja, hogy itt legyek – motyogta, és ismét nem értette, miért szólt neki Vishous három nappal azelőtt.

– Aggódik érted, ezért akarja, hogy kimenj innen.

Marissa elpirult.

– Tévedsz, harcos.

– Én sohasem tévedek. – Hirtelen a lányra emelte sötétkék szegélyű fehér szemét. Olyan hideg volt a tekintete, hogy Marissa önkéntelenül is hátrálni kezdett, de Vishous megrázta a fejét. – Gyere ide, és érintsd meg! Engedd, hogy érezze a kezedet! Tudnia kell, hogy itt vagy.

Marissa felvonta a szemöldökét, és azt gondolta, hogy a férfi megőrült. Azért mégis odasétált az ágy végéhez, és megsimogatta Butch haját. Abban a pillanatban, ahogy hozzáért, Butch felé fordította az arcát.

– Látod? – Vishous ismét a sebet tanulmányozta a hasán. – Odáig van érted.

Bárcsak így lenne! – gondolta Marissa.

– Ezt komolyan így gondolod?

A lány megmerevedett.

– Kérlek, ne olvass a gondolataimban! Nem illik.

– Nem kellett. Hangosan mondtad.

A keze megremegett Butch haján.

– Ó. Akkor elnézést.

Egy ideig egyikük sem szólalt meg, és mindketten Butch-ot figyelték. Majd kemény hangon Vishous azt mondta.

– Miért utasítottad el, Marissa? Amikor múlt ősszel elment téged meglátogatni, miért nem akartál találkozni vele?

A lány a homlokát ráncolta.

– Nem is jött el hozzám.

– De igen.

– Tessék?

– Hallottad, amit mondtam.

Ahogy néztek egymásra mereven, a lány rájött, hogy Vishous akármennyire ijesztő és kemény, nem hazudik.

– Mikor? Mikor jött?

– Várt néhány hetet az után, hogy Wrath-t meglőtték. Aztán elment meglátogatni téged. Amikor visszajött, azt mondta, hogy még arra sem voltál hajlandó, hogy személyesen lemenj hozzá. Istenem, ez nagyon kegyetlen húzás volt! Tudtad, hogy érez irántad, mégis elutasítottad. Csak egy szolgát küldtél magad helyett. Mondhatom, *szép*.

– Nem... én sohasem tettem ilyet... Nem jött el... senki nem mondta nekem...

– Ó, *kérlek!*

– *Ne merészelj* ilyen hangon beszélni velem! – Amikor Vishous ránézett, Marissa túlságosan mérges volt ahhoz, hogy mérlegelje, kivel áll szemben. – A nyár végén

influenzás lettem, mert Wrath túl sokat ivott belőlem, és közben még a klinikán is dolgoztam. Sokáig betegen feküdtem. Amikor nem hallottam Butch felől, azt hittem, meggondolta magát kettőnkkel kapcsolatban. Mivel... nincs sok tapasztalatom a férfiak terén, eltartott egy ideig, amíg összeszedtem a bátorságomat, és én mentem oda hozzá. Amikor ez történt, három hónappal ezelőtt itt a klinikán, világosan a tudtomra adta, hogy nem akar látni. Ezért légy oly szíves, és *ne* hibáztass olyasmiről, amit *nem* követtem el!

Hosszú csend következett, aztán Marissa szóhoz sem jutott a meglepetéstől, amikor Vishous... rámosolygott.

– Nocsak, hogy mik ki nem derülnek!

A lány zavartan lenézett Butch-ra, és megint simogatni kezdte a haját.

– Esküszöm neked, hogy ha tudtam volna, hogy ő az, térden csúszva vonszoltam le volna magam, hogy saját kezűleg nyissam ki neki az ajtót.

Vishous halkán azt dörmögte.

– Jó válasz... jó válasz.

A csendben, ami közéjük telepedett, Marissa visszagondolt az elmúlt nyárra. Amikor influenzás volt, nem csak a betegségből kellett felépülnie. Mélyen megrendítette az a tény, hogy Havers Wrath életére tört. Hogy a testvére, a mindig nyugodt, megfontolt gyógyító képes volt olyan messzire elmenni, hogy elárulja a király tartózkodási helyét egy *alantasnak*. Igaz, hogy azért tette, hogy *megbosszulja* őt, amiért Wrath eldobta a királyné miatt, de ez akkor sem lehetett mentség a számára.

Szentséges isten az égben, Butch látni akarta! De miért nem mondta ezt neki senki?

– Fogalmam sem volt róla, hogy eljöttél hozzám – mormolta neki, és hátrasimította a haját.

Vishous elvette a kezét Butch hasa felől, és visszahúzta rá a takarót.

– Hunyd be a szemed, Marissa! Most te következel.

A lány felnézett.

– Nem tudtam.

– Hiszek neked. Most pedig hunyd be a szemed!

Miután kezelte, Vishous odasétált az ajtóhoz. Széles válla minden lépésnél kicsit oldalra billent. A légszilip előtt visszanezített.

– Ne gondold, hogy csak miattam gyógyult meg! Te vagy számára a fény, Marissa, ezt sose feledd! – A testvér szeme összeszűkülte. – De szeretném, ha valamit az eszedbe vésnél! Ha valaha is szándékosan fájdalmat okozol neki, az ellenségemnek foglak tekinteni.

John Matthew egy osztályteremben ült, amely pont úgy nézett ki, mint annak idején a caldwelli középiskola egyik terme. Hét hosszú asztal állt a táblával szemben, és egy kivételével mindegyikben két diák ült.

John egyedül volt a padban, a leghátsó sorban. Ami szintén ugyanúgy volt, mint amikor még középiskolába járt.

A különbség e között és az akkori között az volt, hogy most jegyzetelt, és feszülten figyelt, mintha a táblán a kedvenc filmjeit vetítették volna egymás után megállás nélkül.

Persze, itt azért a geometria nem került elő.

Ma délután Zsadist volt a tanár. Az osztály előtt fel-alá járkálva a C4-es robbanószer vegyi összetételéről beszélt. Ruházata a már védjegyévé vált fekete magas nyakú garbó és a lezser, műszálas melegítőalsó volt. Az arcát kettészelő mély sebhellyel úgy nézett ki, mint aki valóban elkövette azokat a dolgokat, amelyekről a pletykák suttoztak: nőket ölt, *alantasokat* gyalázott, olykor még a testvéreire is ok

nélkül rátámadt.

Furcsa mód azonban kitűnő tanár volt.

– És most áttérek a detonátorokra – mondta. – Személy szerint én a távirányítású változatot kedvelem.

John lapozott egyet a jegyzetfüzetben, Zsadist pedig felvázolt a táblára egy háromdimenziós szerkezetet, egy dobozt kapcsolási rajzzal. Amikor valamit rajzolt, az olyan részletes és valóságos lett, hogy szinte meg lehetett érinteni.

Egy pillanatnyi csend támadt, John pedig ránézett az órájára. Még tizenöt perc, és mehetnek enni, aztán irány az edzőterem. Már alig várta.

Amikor elkezdődött az iskola, ki nem állhatta a vegyes harcművészeti oktatást. Most azonban imádta. Ügyességben még mindig utolsó volt a többiek között, azonban az utóbbi időben a benne tomboló düh majdhogynem ellensúlyozta minden hátrányát. Az agresszivitásának köszönhetően a társadalmi helyzete is megváltozott az osztályban.

Az elején, három hónappal azelőtt, az osztálytársai kinevették, és azzal vádolták, hogy ráakaszodik a testvérekre. Csúfolták, mert az anyajegye úgy nézett ki, mint a testvériség kör alakú mellkasi hege. Most azonban mindenki óvatosabb volt a közelében. Kivéve Lash-t. Ő továbbra is gúnyolta, folyton megszegyenítette, és ahol csak tudott, keresztbe tett neki.

Nem mintha John ez olyan nagyon érdekelte volna. Lehet, hogy itt volt az osztályban a többi diákkal, lehet, hogy gyakorlatilag a testvériség házában lakott, és feltehetően az apja révén vérségi kötelék fűzte a testvérekhez. Amióta azonban elveszítette Tohrt és Wellsie-t, szabad léleknek tekintette magát, aki senkihez sem kötődött.

Ezért a többiek itt az osztályteremben senkik voltak számára.

Fejét kicsit elmozdítva Lash tarkójára szegezte a tekintetét. A srác hosszú szőke haja hátul össze volt fogva, és a zakójára simult, amelyet egy híres divattervező készített. Hogy honnan tudott John a divatos, drága zakóról? Onnan, hogy Lash, amikor besétált az osztályba, állandóan eldicsekedett azzal, hogy éppen mit visel.

Ma este a vadonatúj, gyémántberakású órájáról sem felejtett el említést tenni.

John összehúzta a szemét, és már a gondolattól is tűzbe jött, hogy milyen lenne, ha ők ketten össze csapnának az edzőteremben. Lash, mintha megérezné a heves vágyat, hátrafordult. Gyémánt fülbevalója megcsillant a lámpa fényében. Ajka gúnyos mosolyra húzódott, és lebiggyedt, amikor egy puszit küldött John felé.

– John? – Zsadist hangja jéghideg volt. – Lennél szíves rám figyelni?

A fiú elvörösödve felnézett, Zsadist pedig tovább folytatta a magyarázást, és közben a táblát ütögette hosszú mutatóujjával.

– Miután egy ilyen szerkezetet aktiváltunk, sok minden beindíthatja a robbanást. Ezek közül leggyakoribb a hangfrekvencia. Fel lehet hívni egy mobiltelefonról vagy számítógépről, de rádiójel segítségével is.

Zsadist megint rajzolni kezdett, a kréta csikorgása hangosan hallatszott a teremben.

– Vagy itt van egy másik fajta detonátor. – Hátralépett. – Ez egy tipikus, autóba szerelhető bomba. Rá kell kötni az autó elektromos hálózatára. Miután a bombát aktiválták, a legközelebbi indításkor *tik, tik, bumm*.

John hirtelen megszorította a tollat a kezében, és sűrűn pislogni kezdett, majd szédülés tört rá. A vörös hajú diák, Blaylock azt kérdezte.

– Az indítás után azonnal felrobban?

– Általában van néhány másodperces késedelem. Azt is megjegyezném, hogy mivel az autó elektromos rendszerébe beleavatkoztak, a motor nem indul be elsőre. A sofőr elfordítja a kulcsot, de csak a motor köszörülését hallja.

Hirtelen gyors egymásutánban képek villantak be John agyába.

*Eső... fekete eső az autó szélvédőjén.
Egy kéz, benne a slusszkulcs. Előrenyúl a kormányoszlop felé.
A kulcs elfordul, de a motor nem indul be. Vak rémület, hogy valakit elvesztettek.
Aztán egy vakító fehér villanás...*

John kiesett a padból és a földre zuhant, de nem volt tudatában annak, hogy rohama van. Túlságosan lefoglalta a sikítás a fejében, ezért fizikailag semmit nem érzékelt.

Valakit elvesztettek! Valakit... cserbenhagytak. Ő hagyott cserben valakit...

10. fejezet

Amikor a hajnal felvirradt, és az acélredőnyök leereszkedtek nappalra a biliárdszobában, Vishous beleharapott egy marhahúsos szendvicsbe. Olyan íze volt, mint egy telefonkönyvnek, de nem azért, mert silány volt a minősége.

Amikor a biliárdgolyók halkan összekoccantak, V felnézett. Beth, a királyné, éppen felegyenesedett a zöld filcasztalról.

– Szép lövés – jegyezte meg Rhage, és nekidőlt a selyemtapétának.

– A sok gyakorlás eredménye. – Beth megkerülte az asztalt, miközben azt méregette, honnan indíthatná a következő lövést a legjobb szögben. Lehajolt, a bal kezébe fogta a dákót, és középső ujján megcsillant a Szaturnusz-rubin.

V megtörölte a száját egy papírszalvétával.

– Megint meg fog verni, Hollywood.

– Nagyon úgy tűnik.

De Beth-nek nem volt rá lehetősége. Wrath lépett a szobába, és látszott rajta, hogy nincs jó hangulatban. Hosszú fekete haja már leért a derekáig. Meg-meglibbent, miközben ment, aztán visszahullott széles hátára.

Beth letette a dákót.

– Hogy van John?

– Ki a franc tudja? – Wrath odament hozzá, és adott egy csókot a szájára, aztán a vénájára a nyaka mindkét oldalán. – Nem hajlandó elmenni Havershöz, de még a klinika közelébe sem. Most Tohr irodájában alszik, nagyon kimerült.

– Ezúttal mi váltotta ki nála a rohamot?

– Zsadist a robbanóanyagokról tartott nekik előadást. A srác kiesett a padból, és a földön találta magát. Ugyanúgy, mint korábban, amikor először meglátott téged.

Beth Wrath dereka köré fonta a karját, és hozzásimult. Fekete hajuk egymásba olvadt, a *parancsolójáé* egyenes volt, az övé hullámos. Istenem, Wrath-é már nagyon hosszúra nőtt! Azt beszéltek, hogy Beth-nek tetszett ilyen hosszan, Wrath ezért növesztette meg.

Vishous megint megtörölte a száját. *Furcsa, hogy néhány férfi mire nem képes!*

Beth megrázta a fejét.

– Bárcsak John itt lakna velünk a házban! Abban a székben aludni az irodában... Túl sok időt tölt ott egyedül, és mostanában már nem is eszik eleget. Ráadásul, Mary szerint nem hajlandó arról beszélni, ami Tohrral és Wellsie-vel történt. Teljesen magába zárkózik.

– Nem érdekel, miről beszélget, ha elmegy végre ahhoz a nyavalyás orvoshoz. – Wrath Vishous felé fordította fejre simuló, fekete napszemüvegét. – És hogy van a másik betegünk? Krisztusom, lassan már saját orvosra lesz szükségünk itt a házban!

Vishous belenyúlt a szendvicses zacskóba, és kivett belőle egy újabbat.

– A zсарu gyógyul. Szerintem egy-két nap múlva kijöhet a klinikáról.

– Tudni akarom, mi a francot műveltek vele. Az Őrző nem árult el róla semmit.

Hallgat, mint a sír.

– Tegnap elkezdtem kutatni ez ügyben. A krónikákkal kezdtem. – A vámpír

történelem krónikája tizennyolc kötetből állt, és az ősi nyelven íródott. Istenem azok a könyvek! Legalább annyira unalmasak voltak, mintha egy vaskereskedés leltárát olvasta volna. – Ha nem találok bennük semmit, van még más hely is, ahol utánanézhetek. Például a szóbeszéd útján őrzött történelem kivonatában, amelyeket végül papírra vetettek, meg az ehhez hasonlóknak. Nem tartom valószínűnek, hogy a kétezer éves létezésünk során még sohasem fordult elő hasonló eset ezen a földön. A mai napot azzal fogom tölteni, hogy keresgélek.

Mivel most sem jött álom a szeméremre, mint ahogy az utóbbi időben sem. Több mint egy hete volt utoljára, hogy jól aludt, és nagy valószínűséggel ma délután sem lesz ez másképp.

Szent isten... nem nagyon használt az agyműködésének, hogy zsinórban nyolc teljes napja ébren volt. Az alvás pihenése nélkül bárkinél könnyen kialakulhatott az elmezavar, és nem kellett sok hozzá, hogy átkódolódjon a szervezet működése. Az a csoda, hogy nála eddig még nem következett be.

– V? – mondta Wrath.

– Bocsánat, mondtál valamit?

– Jól vagy?

Vishous beleharapott a marhahúsos szendvicsbe, és rágni kezdett.

– Persze. Semmi bajom. Minden oké.

Tizenkét órával később, amikor leszállt az éjszaka, Van Dean megállt a kocsijával egy szép, takaros kis utcában, egy juharfa alatt.

Nem tetszett neki ez a helyzet.

A kis füves terület mögött álló házzal látszólag semmi probléma nem volt. Egy teljesen átlagos koloniális stílusú épület egy hasonlóképpen átlagos környéken. A gondot a kocsibejárón parkoló autók jelentették. Négyen voltak.

Van úgy tudta, hogy négyszemközt fog találkozni Xavier-vel.

Szemügyre vette a házat, még mielőtt kiszállt volna a kocsiból. Minden redőny le volt engedve, bent csak két villany égett. A teraszvilágítás nem volt felkapcsolva.

Sok minden forgott most kockán. Ha igent mond erre az ajánlatra, akkor felmondhatna az építkezésen, és nem hajtaná annyira túl a testét, ahogy eddig.

Valamint kétszer annyit kereshetne, mint most, ami azt jelentené, hogy félre tudna tenni egy kis pénzt arra az időre, amikor már nem tud harcolni.

Kiszállt a kocsiból, és felsétált a teraszra a bejárati ajtóhoz. Egy kicsit túlzásnak érezte a borostyánlevél mintájú lábtörlőt, amelyre csizmás lábával rálépett.

Az ajtó még az előtt kinyílt, hogy megnyomta volna a csengőt. Xavier állt a másik oldalon, szokásos hatalmas, kifakult testével.

– Késtél.

– Maga pedig azt mondta, hogy kettesben leszünk.

– Csak nem attól félsz, hogy nem tudod kezelni a társaságot?

– Attól függ, milyen az a társaság.

Xavier ellépett jobbra.

– Gyere be, és nézd meg magad!

Van nem mozdult a lábtörlőről.

– Csak hogy tudja, megmondtam a testvéremnek, hogy hová megyek. Címet meg mindent.

– Melyik testvérednek? Az öcsédnek vagy a bátyádnak? – Xavier elmosolyodott, mire Van összehúzta a szemét. – Igen, tudunk róluk. Címet meg mindent.

Van beledugta a kezét a dzsekije zsebébe. A kilenc milliméteres pisztoly, amit magával hozott, úgy siklott a markába, mintha hazatalált volna.

A pénz! Gondolj a pénzre!

Egy pillanat múlva megszólalt.

– Akkor most kezdjük, vagy itt cseverészünk tovább ebben a huzatban?

– Nem én állok a küszöb rossz oldalán, fiam.

Van belépett, a szemét azonban nem vette le Xavier-ről. Bent hideg volt, mintha a fűtést levették volna, vagy mintha nem is lakna senki a házban. A bútorzat hiánya az utóbbit sejtette.

Amikor Xavier benyúlt a hátsó zsebébe, Van megmerevedett. Amit előhúzott, fegyvernek is lehetett nevezni: tíz darab ropogós, százdolláros bankjegyet tartott a kezében.

– Akkor megegyeztünk? – kérdezte a fehér hajú.

Van körülnézett, aztán elvette a pénzt, és zsebre tette.

– Igen.

– Akkor jó. Ma este kezdsz. – Xavier megfordult, és a ház hátsó része felé indult.

Van követte, de végig éberem figyelte. Főleg amikor lementek az alagsorba, és a pincében meglátott hat másik, Xavier-hez hasonló külsejű fickót. Mindannyian magasak voltak, fehér hajúak, és olyan szaguk volt, mint az öregasszonyoknak.

– Úgy látom, magának is van néhány testvére – jegyezte meg Van könnyedén.

– Ők nem testvérek. És ne használd itt ezt a szót! – Xavier a nehézfiúkra pillantott.
– Ők lesznek a tanítványaid.

Butch, a teljes védőfelszerelésbe öltözött nővér figyelő tekintete mellett, visszament az ágyához a saját pizsamájában és lefeküdt. Végre lezuhanyozhatott és megborotválkozhatott. A katétert és az infúziót kivették belőle, és már sikerült is egy jót ennie. Ezenkívül az elmúlt tizenkét órából tizenegyet mély alvással töltött.

Istenem... kezdte végre ismét embernek érezni magát, és a sebesség, amivel közlekedett, úgy vélte, isten ajándéka.

– Nagyon ügyes volt, uram – mondta a nővér.

– A következő cél az olimpia. – Magára húzta a takarót.

Miután a nővér kiment, Marissára pillantott. A lány egy ágyon ült, amelyhez Butch ragaszkodott, hogy behozzanak, és a kézimunkája felé hajolt, amit hímezett. Amióta a férfi egy órával azelőtt felébredt, Marissa furcsán viselkedett. Mintha mondani akart volna valamit, de nem tudta volna megfogalmazni.

Butch figyelte szőke hajkoronáját, finom kezét, barackszínű ruháját, amely beterítette az ágyat... aztán tekintete megállapodott a ruhája elején. Apró gombok voltak rajta elől le egészen a derekáig. Legalább száz darab.

Megmozdította a lábát, és valami nyugtalanságot érzett belül. Aztán azon kapta magát, hogy elgondolkozik, mennyi ideig tartana, amíg minden apró gyöngyszemet ki nem gombolna rajta.

A teste felkavarodott, a vér a lába közé tolult, és a férfiassága megkeményedett.

Nocsak, nocsak. Most már *tényleg* jobban volt.

De mégis, hogy lehet ekkora gazember!

Elfordította a tekintetét a lányról, és behunyta a szemét.

Így sem lett jobb a helyzet, mivel csukott szeme mögött azt a jelenetet látta, amikor a múlt nyáron Darius házában megcsókolta. Ó, a francba! Olyan élesen emlékezett rá, mintha csak egy fényképet nézett volna. Egy karosszéken ült, Marissa pedig a lába között állt, és vadul csókolták egymást. Végül pedig a földre estek, amikor letörte a szék karfáját...

– Butch?

Kinyitotta a szemét és hátrahökölt. A lány közvetlenül előtte állt, feje egy

magasságban volt az övével. Butch rémülten a csípőjére pillantott, hogy megbizonyosodjon róla, a takaró elrejtje azt, ami a lába között történt.

– Igen? – kérdezte olyan rekedt hangon, hogy meg kellett ismételnie. Krisztusom, a hangja mindig is rekedt volt, a szavai folyton egy kicsit kemények, az viszont cseppet sem javított a helyzeten, hogy azt képzelte, meztelenül fekszik. Marissa mellett.

Miközben a lány az arcát fürkészte, Butch félt, hogy mindent kiolvasson a szeméből. Hogy belelát egészen a lelke mélyéig, és észreveszi benne az iránta érzett végtelen rajongást.

– Marissa, azt hiszem, rám férne most egy kiadós alvás. Tudod, hogy pihenjek, meg minden.

– Vishous azt mondta, hogy eljöttél hozzám. Miután Wrath-t meglőtték.

Butch szoroson behunyta a szemét. Az első gondolata az volt, hogy kivonszolja magát az ágyból, megkeresi a szobatársát, és jól ellátja a baját. A francba, V...

– Nekem nem szólt senki – folytatta. Amikor Butch rámeredt, és felvonta a szemöldökét, a lány megrázta a fejét. – Egészen addig fogalmam sem volt róla, amíg tegnap Vishous el nem mondta. Kivel találkoztál, amikor eljöttél hozzánk? Mi történt?

Nem tudott róla?

– Egy... egy *hűség* nyitott ajtót. Felment az emeletre, és miután lejött, közölte, hogy nem fogadsz engem, és hogy majd felhívsz. De nem hívtál... én pedig úgy gondoltam, nem fogok utánad járkalni vagy ilyesmi.

Nos... ez persze nem egészen így történt, csak szerencsére a lány nem tudott róla. Hacsak Vishous, az a lepcsés szájú pletykafészek ezt is el nem mondta neki. *A gazember!*

– Butch, megbetegedtem, és szükségem volt egy kis időre, hogy meggyógyuljak. De szerettelek volna látni téged. Ezért kértelek meg, hogy gyere el néha hozzám, amikor decemberben összefutottunk a klinikán. Amikor nemet mondtál, azt hittem... hogy már nem érdekellek.

Marissa látni akarta? Tényleg ezt mondta volna?

– Butch, látni akartalak.

Igen, tényleg ezt. Kétszer is.

Nos, hát... ennél jobb hírt nem is hallhatott volna!

– A francba! – suttogta, és a lány szemébe nézett. – Van fogalmad róla, hányszor mentem el kocsival a házatok előtt?

– Arra mentél?

– Igen. Gyakorlatilag minden este. Szánalmas voltam. – A fenébe, még mindig az volt!

– De hiszen folyton azt akartad, hogy menjek ki ebből a szobából. Dühös voltál, hogy itt vagyok.

– Igen, kiba... akarom mondani, nagyon haragudtam, mert nem vetted fel a védőruhát. És feltételeztem, hogy ezzel akaratod ellenére belerángattalak abba, hogy itt maradj velem. – Remegő kézzel odanyúlt a lány szőke hajához, és megfogott egy tincset. Istenem, milyen selymes volt! – Vishous nagyon meggyőző tud lenni. Nem akartam, hogy sajnálj vagy szánakozz rajtam, és nem akartalak rákényszeríteni, hogy ott legyél, ahol nem akarsz.

– Itt akartam lenni. És most is akarok lenni. – Marissa megfogta a kezét, és megszorította.

Egy „*jóságos-ég-biztos-karácsony-van*” csend telepedett közéjük, amelyben Butch megpróbálta átértékelni az elmúlt hat hónapot, és felfogni végre a valóságot, amit mindketten félreértettek. Akarta Marissát. És a lány is akarta őt. Igaz lehet ez?

Annak tűnt. És nagyon jó volt. Olyan érzés, mintha...

Hagyta, hogy meggondolatlan, kétségbeesett szavak hagyják el a száját.
– Szánalmasan odáig vagyok érted, Marissa! Igen, baromira... akarom mondani, teljesen odáig vagyok. Érted.

A lány halványkék szeme megtelt könnyel.

– Én... is. Érted.

Butch észre sem vette a mozdulatot, amit tett. Csak azt tudta, hogy az egyik pillanatban még távol voltak egymástól, a másikban pedig már a szája a lányéra préselődött. Amikor Marissa megrándult, elhúzódott.

– Ne haragudj...

– Nem... nincs semmi baj... csak meglepődtem. – mondta, de közben Butch száját nézte. – Ne hagyj abba...

– Jó. – Butch oldalra biccentette a fejét, és leheletfinoman végigsimította a lány ajkát az ujjával. – Gyere közelebb hozzám!

Egy mozdulattal felhúzta Marissát maga mellé az ágyra, aztán egy kis igazítás után a lány már rajta is feküdt. A súlya alig volt több mint a levegő, de Butch imádta, és főleg azt, ahogy hosszú szőke haja betakarta. Két kezébe fogta az arcát, és mélyen a szemébe nézett.

Amikor Marissa szeretetteljesen rámosolyodott, és a szája kissé szétnyílt, Butch megpillantotta a szemfoga hegyét. Ó, istenem, muszáj bejutnia a testébe, behatolni valamilyen módon! Felemelte a fejét, és a nyelvvel kezdett hozzá. Marissa felnyögött, amikor a férfi megnyalta a száját, a következő pillanatban pedig már ismét vad csókban forrtak össze. Butch a hajába túrt, és a tenyerébe fogta a tarkóját. Szétnyitotta a lábát, mire a lány teste becsúszott közé, és hozzányomódott ahhoz a helyhez, amely már eddig is kemény, forró és lüktető volt.

Hirtelen a semmiből egy kérdés jutott eszébe, egy kérdés, amelyet nem volt joga megkérdezni, de amely nem hagyta nyugodni, és emiatt ki is esett a ritmusból. Végül elhúzódott.

– Butch? Mi történt?

Megsimogatta a száját az ujjával, és arra gondolt, volt-e a lánynak rajta kívül más férfi is az életében. Volt-e szeretője az óta, hogy kilenc hónappal azelőtt megcsókolta? Esetleg nem is egy?

– Butch?

– Semmi – felelte, és vad birtoklási vágy kerítette hatalmába.

Megint lecsapott Marissa szájára, ám ezúttal olyan tulajdonjog érzésével, amelyhez nem volt joga. Az egyik kezével végigsimított a lány hátán, és magához szorította a testét, hogy erősebben hozzányomja lüktető férfiasságához. Érezte a vágyat, hogy valahogy rátegye a saját jelét, hogy Marissa csak az övé, hogy minden férfi tudja, kihez tartozik. Ami teljességgel örültség volt.

Marissa hirtelen elhúzódott. Beleszagolt a levegőbe, és zavartnak tűnt.

– Az emberek is megjelölik azt, akivel összekötődnek?

– Hát... érzelmi szempontból, igen.

– Nem... úgy értem, fizikailag is megjelölik? – Beletemette az arcát a férfi nyakába, mély levegőt vett, aztán az orrát a bőréhez dörzsölte.

Butch megragadta a lány csípőjét, és arra gondolt, meddig fognak most eljutni. Nem volt benne biztos, hogy van elég ereje a szexhez, még akkor sem, ha az erekciója tökéletes volt hozzá. Nem akart előre tervezni semmit, de isten az égben, majd meghalt érte, annyira akarta!

– Imádom az illatodat, Butch.

– Biztos csak a szappan, amivel fürödtem. – Amikor megérezte, hogy a lány végigkarcolja a szemfogát a nyakán, felnyögött. – Ó, istenem... ne... hagyj abba!

11. fejezet

Vishous bement a klinikára, és egyenesen a karantén helyiség felé igyekezett. A nővérek közül senki sem kérdőjelezte meg a jogát, hogy odamenjen, és miközben végigviharzott a folyosón, az orvosi személyzet sietve elhátrált az útjából.

Nagyon okosan tették, mivel fegyver volt nála, és pattanásig feszültek az idegei.

Az egész napja pocskba ment. Semmit sem talált a krónikákban, ami egy kicsit is hasonlított volna arra, ami Butch-csal történt. Sem a szóbeszéd útján őrzött történelemben. És ami még ennél is rosszabb volt, hogy érzett valamit a jövőben, hogy valakinek meg fog változni a sorsa, de nem látott semmi konkrétat abból, amit az ösztönei már előre sejtettek. Olyan érzés volt, mintha leengedett függőnynél kellett volna végignéznie egy színházi előadást. Néha-néha nekiment valaki a függönynek, amitől az megmozdult, máskor tompa hangokat hallott kiszűrődni, esetleg a rojtos szegély alatt látszott, hogy megváltozott a világítás. Konkrétumot azonban nem tudott, és hiába erőltette az agyát, csak a semmiben tapogatózott.

Elhaladt Havers laboratóriuma előtt, és bement a takarítószereket tároló raktárba. Amikor átjutott a rejtett falon keresztül, látta, hogy az előtér üres. A monitorok és a számítógépek magányosan végezték megfigyelő feladatukat.

Döbenten megtorpant.

A hozzá legközelebb eső képernyőn Marissát pillantotta meg. A lány az ágyon feküdt, pontosabban Butch-on. A zsarú karja átölelte a hátát, meztelen térde szélesre volt tárva, hogy a lány elférjen közöttük, és mindketten szorosan egymáshoz simulva mozogtak szabályos hullámokban. V nem látta az arcukat, de nyilvánvaló volt, hogy a szájuk egymásra tapad, a nyelvük pedig összefonódva játszadozik.

Megdörzsölte az állát, és csak halványan érzékelte, hogy a fegyverek és a bőrruha alatt felforrósodott a teste. Istenem... a francba... Butch keze lassan felkúszott Marissa hátán, és eltűnt a gyönyörű szőke hajzuhatag alatt. Megtalálta a tarkóját, és gyengéden simogatni kezdte.

Butch teljesen fel volt izgulva, de végtelenül gyengéden bánt Marissával.

Vishous arra gondolt, neki milyen szexben volt része azon az estén, amikor a zsarut elrabolták. Abban semmi gyengédség nem volt, bár éppen ez volt a lényeg mindkét fél számára.

Butch pozitúrát változtatott, és legördítette magáról Marissát, majd megpróbált ráfeküdni. Közben a hálóinge szétnyílt, a kötője kioldódott, és feltárta izmos hátát, erős alsótestét. A derekán megfeszült a tetoválás, majd elernyedett, miközben a csípőjét – s ezzel együtt kétségtelenül kőkemény férfiasságát – Marissa lába közé nyomta a szoknyáján keresztül, mintha próbálna belehatolni. A lány finom keze simogatni kezdte a hátát, majd belemarkolt meztelen fenekébe.

Amikor belevájta a bőrbe a körmét, Butch felemelte a fejét, és felnyögött az élvezettől.

Jézus, V szinte hallotta a hangot... Igen... tényleg hallotta. Váratlanul valami furcsa vágyakozást érzett belül. *A francba!* Mégis mi az ő szerepe ebben a forgatókönyvben?

Butch visszahajította a fejét Marissa nyakára. Csípője előrelendült, majd

visszahúzódott, aztán megint előredőfött. Háta hullámzott, széles válla előreesett, aztán felemelkedett, és szabályos ritmusban mozgott. V nagyon gyorsan kezdett pislogni. Aztán egyáltalán nem pislogott.

Marissa ívben megfeszítette a hátát, emelte felsőtestét az ágyról, fejét hátravetette, ajka kissé szétnyílt. Krisztusom, micsoda lenyűgöző látványt nyújtott, ahogy Butch alatt feküdt, szőke haja szétterült a párnán, néhány tincse pedig a zsaru izmos karjára tekeredett. Szenvedélye hevében, abban a hullámzó, barackszínű ruhában maga volt a napkelte, a hajnal, a hőség ígérete, a mázlista Butch pedig élvezte mindazt, amit kapott tőle.

Az előtér ajtaja kinyílt, mire Vishous megpördült, és a testével eltakarta a monitort.

Havers letette Butch kórlapját egy polcra, és a sárga védőruha után nyúlt.

– Jó estét, uram. Eljött megint, hogy gyógyítsa?

– Igen... – Vishous hangja megbicsaklott, ezért megköszöri a torkát. – De most nem alkalmas rá az idő.

Havers, kezében a védőöltözettel, megállt.

– Alszik?

A legkevésbé sem.

– Igen. Ezért mi most szépen kimegyünk innen, és hagyjuk pihenni.

Az orvos felvonta a szemöldökét teknőckeretes szemüvege mögött.

– Hogy mondta, uram?

V fogta a kórlapot, és a doktor kezébe nyomta, aztán elvette tőle a védőruhát és visszaakasztotta a szögre.

– Majd máskor megnézi, doki.

– De meg... meg kell vizsgálnom. Úgy gondolom, hamarosan hazamehet...

– Remek. De most kimegyünk.

Havers ellenkezni akart, V azonban megelégette a beszélgetést. Megragadta az orvos vállát, mélyen a szemébe nézett, és a gondolatának erejével egyetértésre bírta.

– Igen... – mormolta Havers. – Majd máskor. Ho-holnap?

– Igen. A holnap jó lesz.

Miközben kivonszolta a doktort a folyosóra, nem tudott másra gondolni, csak a képernyőn látott jelenetre. Olyan helytelen volt, hogy végignézze!

És olyan helytelen volt, hogy... vágyott rá!

Marissa tűzben égett.

Butch... jószágos isten, Butch! Nehéz és hatalmas volt a teste, ahogy ránehezedett. Olyan nagy, hogy Marissának szélesre kellett nyitnia a lábát a ruha alatt, hogy elérjen közötte. És ahogy mozgott... a csípője ritmusa megőrizte.

Amikor végül elszakadt az ajkától, a férfi alig kapott levegőt, és mogyoróbarna szemében vad szexuális vágyakozás tükröződött, igazi nyers, férfias éhség. Marissa úgy gondolta, talán megrendültnek kellene lennie, mivel fogalma sincs róla, hogy mit csinál, ehelyett azonban erősnek érezte magát.

Amikor a csend túl hosszúvá nyúlt, megszólalt.

– Butch? – Maga sem tudta, mit akar kérdezni.

– Ó... istenem, bébi! – Butch leheletfinom érintéssel lecsúsztatta a kezét a lány nyakáról a vállára. Amikor odaért a ruha tetejéhez, egy pillanatra megállt, nyilvánvalóan engedélyt kért tőle, hogy levehesse róla.

Marissa erre azonnal kijózanodott. A mellét átlagos méretűnek gondolta, nem mintha valaha is látott volna más nőt meztelenül, hogy összehasonlítsa magát vele. De nem tudta volna elviselni azt az undort, amit a faj férfitagjainak arcán látott, amikor csak ránéztek. Nem, Butch-tól nem bírta volna ki! Pláne nem a meztelen teste láttán.

Elég nehéz volt azt az irtózást is eltűrnie, amit felöltözötten kapott, ráadásul olyanoktól, akik nem is számítottak neki.

– Nincs semmi baj – mondta Butch, és elvette a kezét. – Nem akarlak sürgetni.

Puhán megcsókolta, és legurult róla, majd hanyatt fekvé az ágyékára húzta a takarót. Alkarjával eltakarta a szemét, és így feküdt, miközben a mellkasa úgy emelkedett és süllyedt, mintha egy maratoni futás után dőlt volna le.

Marissa lenézett barackszínű ruhájára, és észrevette, hogy olyan kétségbeesetten szorítja a tetejét a nyakánál, hogy az ízületei már kifehéredtek a kezén.

– Butch?

Butch leengedte a karját a szeme elől, és a lány felé fordította a fejét. Az arca néhány helyen még mindig dagadt volt, az egyik szeme még kék-zöld. Marissa azt is észrevette, hogy az orra betört, de láthatóan nem az utóbbi néhány napban. Az ő szemében azonban gyönyörű volt.

– Mi az, bébi?

– Neked sok... sok szeretőd volt már?

Butch a homlokát ráncolta, és mély levegőt vett. Egy pillanatig úgy tűnt, nem is akar válaszolni, aztán mégis azt felelte.

– Igen. Igen, sok volt.

Marissa szíve megfagyott, amikor elképzelte, hogy egy másik nőt csókol meg, levetkőzteti, és szeretkezik vele. Biztos volt benne, hogy a szeretőinek nagy többsége nem tapasztalatlan szűzlány volt.

Istenem, mindjárt hányni fog!

– Ezért is nagyon jó, hogy megálltunk – tette hozzá Butch.

– Miért?

– Nem azt mondom, hogy eljutottunk volna odáig, de akkor is szükségem lesz majd egy óvszerre.

Annyit legalább már tudott, hogy mi az az óvszer.

– De miért? Most nem vagyok termékeny.

A hosszú csend nem nagyon növelte a magabiztosságát. Valamint az sem, hogy Butch alig hallhatóan nagyot káromkodott.

– Nem voltam mindig óvatos.

– Miben?

– A szexben. Voltam... sok olyan nővel is, akik nem biztos, hogy tiszták voltak. És közben nem védekeztem. – Elvörösödött, mintha szégyellné magát. A pirosság a nyakáról egyre feljebb kúszott, aztán tűzbe borította az arcát. – Ezért, igen, szükségem lesz óvszerre, ha veled leszek. Nem tudom, mi mindent hordozok a testemben.

– Miért nem voltál óvatosabb saját magaddal szemben?

– Mert baromira... vagyis, egyáltalán nem érdekelt. – Felemelte a karját, és megfogta Marissa hajának egy tincset. Odavitte a szájához és megcsókolta, majd halkán azt suttogta. – Most azt kívánom, bárcsak szűz lennék!

– Nem kaphatok el emberi vírusokat.

– De nem csak emberekkel voltam.

Marissa szíve egyszeriben jéggé fagyott. Valami oknál fogva, ha Butch fajtájáról volt szó, az emberi nőkről, azt valahogy másképp kezelte. De egy másik vámpír?

– Ki volt az? – kérdezte fojtott hangon.

– Nem hiszem, hogy ismered. – Elengedte a lány haját, és visszatette alkarját a szeme elé. – Istenem, bárcsak visszacsinálhatnám! És még nagyon sok mást is!

Ó... Jézusom!

– Nemrég történt, ugye?

– Igen.

– Sze... szerelmes vagy belé?

Butch felvonta a szemöldökét, és ránézett.

– Istenem, dehogyis! Szinte nem is ismerem. Ó, a francba, ez így még rosszabbul hangzik, ugye?

– Az ágyadba vitted? Egymás mellett aludtatok utána? – *Mi a fenéért kérdez ilyeneket?* Mintha szándékosan forgatná a tört a saját szívében.

– Nem. Egy klubban történt. – Egész biztos kiült a döbbenet az arcára, mert a férfi megint átkozódott. – Marissa, az életem nem szép. Az, ahogy megismertél engem, hogy a testvérekkel vagyok, és elegáns ruhákat hordok... nem így éltem korábban. És ez igazából nem én vagyok.

– Akkor milyen vagy?

– Remélem, azt sohasem fogod megtudni. De ha vámpír lennék is, akkor sem keresztené egymást az utunk. Tudod, én olyan melós típus vagyok. – A lány zavart arckifejezése láttán hozzátette. – Alsóbb osztálybeli.

Közömbös hangon mondta mindezt, mintha csak a személyi adatait sorolná fel.

– Én nem úgy tekintek rád, mint egy alsóbb osztálybelire, Butch.

– Ahogy már mondtam, nem ismeresz engem.

– Amikor ilyen közel fekszem hozzád, és érzem az illatodat, hallom a hangod, mindent tudok rólad, ami számít. – Végignézett a testén. – Te vagy az a férfi, akivel szeretkezni akarok. Számomra ez vagy te.

Hirtelen buja, fűszeres illat áradt ki a férfi bőréből, olyan, amit Marissa a kötődés illatának gondolt volna, ha Butch vámpír lett volna. Mélyen belélegezte, és erőt merített belőle.

Remegő ujjakkal megfogta a ruhája legfelső gombját.

Butch egy kezével átfogta mindkét apró kezét.

– Ne kényszerítsd magad, Marissa! Vannak dolgok, amiket szeretnék megkapni tőled, de nem akarlak sűrgetni.

– De akarom. Veled akarok lenni. – Eltolta magától a férfit, és nekilátott a ruha kibontásához. Nem jutott messzire, mert a keze túlságosan remegett. – Azt hiszem, jobb lesz, ha inkább te folytatod.

Butch vágyakozva szívta be a levegőt.

– Biztos vagy benne?

– Igen. – Amikor a férfi még mindig tétovázott, Marissa a ruhája felé bökött a fejével. – Kérlek! Vedd le rólam!

Butch lassan egymás után kigombolta az apró gyöngyöket, meggyötört ujjai nem remegtek, és ahogy haladt lefelé, a ruha egyre jobban szétnyílt. Mivel nem vette fel a fűzőt, az egyre szélesebb V-alakban meztelen bőre tárult fel.

Amikor Butch az utolsóval is végzett, a lány remegni kezdett.

– Marissa, nem is akarod igazán.

– De... csak arról van szó, hogy... férfi még soha nem látott engem így.

Butch megmerevedett.

– Vagyis még mindig...

– Érintetlen vagyok, igen – felelte a lány, és gyűlölte a szót.

Most Butch-on volt a sor, hogy megremegjen. A buja, fűszeres illat pedig még erősebben áradt ki a testéből.

– Nem számítana, ha nem lennél az. Szeretném, ha ezt tudnád.

Marissa félénken elmosolyodott.

– Tudom. Kérlek... – Amikor Butch keze a ruhájához ért, azt suttozta. – Kérlek, légy kedves velem, jó?

Butch a homlokát ráncolta.

– Tetszeni fog, amit majd látok, hiszen te vagy az. – Amikor Marissa nem nézett a szemébe, odahajolt hozzá. – Hidd el, hogy gyönyörű vagy!

Marissa elvesztette a türelmét, ezért ő maga fogta meg a ruha két szélét, és széthúzta a mellén. Behunyta a szemét, és még levegőt sem mert venni.

– Gyönyörű vagy!

Félve kinyitotta a szemét, és lélekben mindenre felkészült. Butch azonban nem a mellét nézte.

– De hiszen még nem is néztél rám!

– Nem szükséges.

Marissa szeme megtelt könnyel.

– Kérlek... nézz meg!

Butch lejjebb eresztette a tekintetét, és hangosan felszisszent. A hang visszhangzott a szobában. A fenébe – gondolta, Marissa – mindig is sejtette, hogy valami nem stimmel vele...

– Jézusom, milyen tökéletes vagy! – Butch lenyűgözve megnyalta az alsó ajkát. – Megérinthetlek?

A lány megrendülten bólintott, Butch pedig a derekára tette a kezét, és lassan feljebb húzta az oldalán, majd gyengéden végigsimított a melle külső részén. Marissa hozzádőlt a kezéhez, majd megnyugodott. De csak addig, amíg a férfi a hüvelykujjával meg nem érintette a mellbimbóját.

Akkor önkéntelenül is összerándult.

– Hihetetlenül... tökéletes vagy – mondta Butch rekedten. – Elvakít a szépséged.

Lehajolt, és az ajkával a két melle közé csókolt, majd apró csókokat lehelve a bőrére, lassan az egyik halom felé haladt. Marissa mellbimbója megkeményedett, és várta... igen, a száját. *Ó... istenem, igen..., igen... a száját!*

Butch felpillantott, és a tekintetük összekapcsolódott, miközben a mellét csókolgatta és nyalogatta. Egy pillanatra megszívta, majd elengedte, és forró leheletével ráfújta a csillogó bimbóra. Marissa valami sajgást érzett a lába között.

– Jól vagy? – kérdezte Butch. – Minden rendben?

– Nem tudtam... hogy ilyen érzés.

– Komolyan? – ajkával cirógatta a bimbót. – Még sohasem... érintetted meg ezt a csodálatos halmot? Nem? Biztos?

Marissának neheze ére esett a gondolkodás.

– Az én társadalmi osztályomban a nőket... arra tanítják, hogy... nem illendő ilyesmit csinálni. Csak akkor, ha a párunkkal vagyunk, és még akkor is... – Istenem, miről beszélgetnek?

– Aha... szóval, akkor én most itt vagyok veled, nem igaz? – Megint megnyalta a keményen meredező bimbót. – Igen, itt vagyok. Add ide a kezéd, Marissa! – Amikor a lány odanyújtotta neki, megcsókolta a tenyerét. – Hadd mutassam meg neked, milyen a tökéletesség!

Megfogta a lány mutatóujját, a szájába vette és megszívta, majd kivette, és a megduzzadt mellbimbóhoz vitte. Körözni kezdett rajta, és így a lányt a saját kezével simogatta.

Marissa hátrahajtotta a fejét, de a tekintetét nem vette le Butch-ról.

– Ez annyira...

– Puha és feszes egyszerre? – ráhajolt, és együtt megnyalta a mellbimbóját és az ujját. Selymes és meleg érzés volt. – Jól esik?

– Igen... jószágos ég, *igen!*

Butch a másik kezével a másik melléhez nyúlt, morzsolgatta a bimbót, majd a tenyerébe fogta az egész halmot. Olyan nagy volt így felé hajolva, a hálóing lecsúszott az egyik válláról, súlyos karja megfeszült az erőfeszítéstől, hogy feltámaszkodva tartsa a testét felette. Amikor Butch oldalt váltott, és áttért a másik mellére, sötét hajával lágyan végigsúrolta fehér bőrét.

Marissa teljesen elveszett a gyönyörben, és az egyre növekvő nyugtalanságban, ezért észre sem vette, hogy a szoknyája kezdett felhúzódni... csak akkor, amikor már felcsúszott a csípőjéig.

Mozdulatlanná dermedt, mire Butch a mellére lehelve azt kérdezte.

– Megengeded, hogy egy kicsit tovább menjek? Ha megesküszöm, hogy megállok, bármikor, amikor arra kérsz?

– Jó... igen.

Butch tenyere a lány meztelen térdére siklott, mire Marissa megrándult, de ekkor a szája újra visszatért a mellére, és a lány elfelejtkezett a félelemről. Lassú, körkörös mozdulatokkal egyre feljebb haladt a lábán, és végül a combjai találkozásához ért...

Marissa hirtelen úgy érezte, mintha valami kicsurgott volna belőle. Rémülten összecuska a lábát, és eltolta magától a férfit.

– Mi az, bébi?

Fülig pirulva azt motyogta.

– Valami... furcsát éreztem...

– Hol? Itt lent? – Megsimogatta a combja belső oldalát.

Marissa bólintott, mire Butch lassan és csábítóan elmosolyodott.

– Ó, tényleg? – Megcsókolta, és egy kicsit tovább időzött a száján, mint máskor. – Nem akarod elmondani, mi volt az? – A lány még pirosabb lett, Butch azonban nem hagyta abba a simogatást a combján. – Hogy érted azt, hogy furcsa?

– Én... – Képtelen volt kimondani.

Butch ajka félrecsúszott a szájáról, és már a füle mellett volt.

– Nedves lettél? – Amikor Marissa bólintott, halk morgás tört elő mélyen a torkából. – A nedvesség jó... Az a célo, hogy minél nedvesebb legyél.

– Tényleg? Miért?

Butch lágyan megsimogatta a lába közét a bugyiján keresztül. Mindketten megrándultak az érintéstől.

– Ó... istenem! – nyögte a férfi, és lehajtotta a fejét Marissa vállára. – Annyira felkészültél már rám!

Butch ágaskodó férfiassága fájdalmasan lüktetett, miközben ujja a nedves szaténanyagon keresztül a lány lába közét simogatta. Tudta, ha félrehúzná a bugyit, mézszerű nedvességbe nyúlna, de nem akarta ezzel megrémíteni.

Behajlította az ujjait, és a tenyere alját a csiklójához dörzsölte, oda, ahol a legjobb egy nőnek. Marissa felnyögött, és előretolta a csípőjét, majd rátalált a közös ritmusra, amelyet a férfi keze diktált. Természetesen ez az egekig izgatta Butch-ot. Hogy képes legyen uralkodnia magán, félrebillentette az ágyékát, és félig az ágyra fordulva, a matrachoz dörzsölte kemény vesszőjét.

– Butch, szükségem van... valamire... én...

– Bébi, volt neked valaha... – A francba, kizárt dolog, hogy valaha is maszturbált volna. Még azon is meglepődött, milyen érzés a saját mellbimbóját simogatni.

– Micsoda?

– Nem számít. – Elvette a tenyerét a csiklójáról, és csak az ujjaival simogatta finoman a bugyiját. – Gondoskodni fogok rólad, bébi. Bízz bennem!

Megcsókolta, és közben beszívta az ajkait, amivel a végsőkig fokozta a vágyát. Aztán óvatosan a szatén anyag alá csúsztatta az egyik ujját...

– Ó... a francba! – lehelte, és csak remélni merte, hogy a lány túl kábult ahhoz, hogy meghallja a káromkodását.

Marissa azonban meghallotta, és megpróbált elhúzódni.

– Mi a baj velem?

– Nyugalom, nyugodj meg! – Az egyik combját átvette a lány lábán, ezzel odaszögezve az ágyhoz, hogy ne tudjon mozdulni. Aztán megijedt, hogy talán

elélvezett, mivel olyan hihetetlen gyönyört érzett a vesszőjében. – Bébi, nincs semmi baj, csak, te... ó, istenem, csupasz vagy itt lent. – Megmozdította a kezét, és az ujja a redők közé siklott... Szentséges ég, milyen sima! Milyen nedves! És milyen forró!

Teljesen elvette az eszét a selymes, csupasz bőr, és a kábulat kódén keresztül csak lassan jutott el a tudatáig, hogy a lány mennyire össze van zavarodva.

– Nem vagy szőrös – mondta.

– És az rossz?

Butch felnevetett.

– Dehogyan! Gyönyörű! Számomra nagyon izgató.

Még hogy izgató? Inkább életveszélyes. Legszívesebben a lába közé feküdt volna, és nyalogatta, szívogatta volna édes kelyhét, de tudta, hogy ezzel túl messzire menne.

És bármennyire is régimódinak tűnt, végtelenül izgatónak találta, hogy ő az első férfi, aki testének ehhez a részéhez ért.

– Ez milyen érzés? – kérdezte, és egy kicsit megsimogatta.

– Istenem... *Butch!* – Marissa hátravetette a fejét, és a hátát felemelte az ágyról, teste kecses félkörívben feszült meg.

Butch tekintete a nyakára szegeződött, és valami nagyon furcsa gondolat fogalmazódott meg benne: meg akarta harapni. Már ki is nyitotta a száját, mintha valóban meg akarná tenni.

Aztán nagyon káromkodva, lerázta magáról a különös készletét.

– Butch... annyira jó, hogy már szinte *fáj*.

– Tudom, bébi. Ne aggódj, gondoskodom rólad! – Rátapadt a szájával a mellére, és komolyabban kezdte el simogatni a lába között, ütemes ritmusban, s közben nagyon vigyázott, hogy az ujja mindvégig kívül maradjon, hogy a lány ne hogy megijedjen.

De kiderült, inkább neki volt oka az ijedtségre. A dörzsölés, a melle nyalogatása és az illata mind összeadódott benne, és rájött, hogy a szeretkezést imitálja a matracon: a kezével megegyező ritmusban döfködi a csípőjét az ágyhoz. A fejét Marissa melle közé hajtotta, és tudta, hogy nem lesz képes sokáig uralkodni magán, ezért jobb lenne, ha befejezné ezt a masszírozást, amit magának csinál, és inkább Marissára figyelne.

Felnézett. A lány tágra nyílt szemmel és kissé rémülten nézett rá. A csúcs közelében volt, és nem tudta, mi következik.

– Jól van, bébi, minden rendben van. – Nem hagyta abba a lába köze simogatását.

– Mi történik velem?

Odahajolt a füléhez, úgy súgta bele.

– Mindjárt el fogsz élvezni. Csak engedd el magad! Itt vagyok, és segítek neked. Kapaszkodj belém!

Marissa erősen megszorította Butch karját, körmei a húsába vájtak, majd amikor kiserkent a vére, Butch elmosolyodott, és arra gondolt, ez így tökéletes.

A lány hirtelen felrántotta a csípőjét.

– *Butch...*

– Ez az, bébi! Élvezz!

– Nem tudok... nem tudok... – Marissa ide-oda rázta a fejét, mert megrekedt a között, amire a teste vágyott és a között, amit az agya nem tudott feldolgozni. Butch látta rajta, hogy el fogja veszíteni a pillanatot, ha nem tesz valamit nagyon gyorsan.

Anélkül, hogy végiggondolta volna, hogy ez miért tudna segíteni, a lány nyakához hajolt, és megharapta a torkát a vénája felett. Marissának épp ennyi hiányzott. Butch nevét kiáltotta, és megrázkódott a teste. A csípője előrelendült, és a háta megfeszült végig a gerince mentén. Butch mélységes örömmel segített neki lovagolni a gyönyör hullámain, egész idő alatt folyamatosan beszélt hozzá, bár fogalma sem volt róla, hogy miket mondott.

Amikor Marissa lenyugodott, felemelte a fejét a nyakából. Megpillantotta a lány

szemfogait, és olyan váratlan késztetés tört rá, ami ellen nem tudott küzdeni. Nyelvét a szájába dugta, és megnyalta a hegyes fogak végét, élvezte, hogy megkarcolják a nyelvét. Azt akarta, hogy Marissa beleharapjon a bőrébe... kiszívja belőle a vért, megtöltse vele a hasát, és belőle táplálkozzon.

Nagy nehezen megálljt parancsolt magának, bár a visszavonulás kimondhatatlanul nehezebbre esett. Szenvedett attól, hogy a vágyai nem teljesedtek be, ám ezek a vágyak nem csak szexuális természetűek voltak. Olyan dolgokra volt szüksége tőle... amelyeket nem értett.

Marissa kinyitotta a szemét.

– Nem tudtam... hogy ilyen lesz.

– Jó volt?

A lány mosolya olyan túláradó volt, hogy Butch még a saját nevét is elfelejtette, amikor meglátta.

– Ó, igen!

Gyengéden megcsókolta, lehajtotta a szoknyáját, és begombolta a ruhája elején a gombokat. Szépen visszacsomagolta a testét, mint egy ajándékot. A könyöke szegletébe vette a fejét, és kényelmesen elhelyezkedett mellette. Marissa már félig aludt, ő pedig átkozottul elégedett volt, hogy láthatja álomba merülni. Úgy tűnt ez a tökéletes, amit ilyenkor tehet: ébren figyel, és vigyáz rá, amíg alszik.

Habár szerette volna, ha fegyver is van nála.

– Alig tudom nyitva tartani a szemem – pihegte Marissa álmosan.

– Ne is próbáld!

Megsimogatta selymes szőke haját, és annak ellenére, hogy tudta, tíz perc múlva a világtörténelem legszörnyűbb kínjait fogja átélni a kielégítetlenség miatt, úgy érezte, most minden jó az életében.

Butch O'Neal, gondolta, végre megtaláltad életed párját.

12. fejezet

– Tisztára olyan, mint a nagyapja!

Joyce O’Neal Rafferty a bölcső fölé hajolt, és egy kis takaróval betakarta háromhónapos kisfiát. Ez a vita a baba születése óta tartott, és Joyce már kezdett belefáradni. A gyerek egyértelműen a nagyapjára ütött.

– Nem, inkább rád hasonlít.

Joyce érezte, hogy férje a dereka köré fonja a karját, és legyőzte magában a vágyat, hogy elhúzódjon. Úgy tűnt, a férfit nem zavarja a szülés után rajta maradt súlyfelesleg, őt azonban rendkívüli módon idegesítette.

Másról kezdett beszélni, remélve, hogy ezzel el tudja terelni párja gondolatait.

– Szóval, jövő vasárnap két dolog közül választhatsz: vagy Seanra vigyázol egyedül, vagy elmész édesanyámért az öregek otthonába.

A férfi levette a karját Joyce derekáról.

– Miért nem tud édesapád elmenni érte?

– Ismered. Nem tud anyával megfelelően bánni, pláne nem az autóban. Anya ideges lenne, apa felbosszantaná magát, és mire odaérnének a keresztelőre, az egész el lenne szúrva.

Mike nagy levegőt vett.

– Akkor azt hiszem, jobb lesz, ha te intézed édesanyádat. Sean és én remekül elleszünk együtt. Esetleg nem jöhetne velünk az egyik nővéred is?

– De. Mondjuk Colleen.

Egy ideig egyikük sem szólalt meg, csak figyelték, ahogy a baba alszik.

Aztán Mike azt kérdezte.

– Őt is meghívod?

Joyce majdnem káromkodott egyet. Az O’Neal családban csak egy valakire utaltak úgy, hogy „ő”. Brianre. Vagyis Butch-ra. Ő volt az „ő”. Eddie és Odell O’Neal a hat gyerekük közül kettőt elveszített. Janie-t meggyilkolták, Butch pedig a középiskola után gyakorlatilag eltűnt. Az utóbbit áldásnak tekintették, az előbbi átoknak.

– Úgysem jönne el.

– Akkor is illene meghívni.

– Ha mégis eljön, anya nagyon feldúlt lesz.

Odell – egyre súlyosbodó elmebaja miatt – néha azt hitte, hogy Butch meghalt, ezért nem vesz részt soha a családi összejöveteleken. A másik módszer, amelynek segítségével képes volt megbirkózni a veszteséggel az volt, hogy örült történeteket talált ki róla. Például, hogy indult a New York-i polgármester-választáson. Vagy orvosi egyetemre járt. Vagy hogy nem is Eddie fia, és ezért van az, hogy az apja ki nem állhatja. Ezek közül persze egyiknek sem volt semmi valóságalapja. Az első kettő nyilvánvaló okok miatt, a harmadik pedig azért, mert bár tény volt, hogy Eddie nem szerette, de nem azért, mert nem az ő fia volt. Eddie egyik gyermekét sem kedvelte igazán.

– Akkor is meg kellene hívnunk, Joyce. Ő is a családhoz tartozik.

– Nem igazán.

Legutoljára akkor beszélgetett a testvérével, amikor... istenem, csak nem öt éve, az

esküvőjén? Azóta pedig senki nem látta, és nem is hallott felőle semmit. Az beszéltek a családban, hogy az apjuk kapott egy üzenetet tőle még... mikor is? Igen, augusztusban, a múlt nyáron. Butch meghagyott neki egy telefonszámot, amelyen elérhetik, ha szükséges. De csak ennyi. Ennél többet senki sem tudott róla.

Sean mocorogni kezdett, és közben halkán szuszogott.

– Joyce?

– Ó, ugyan már, úgysem jönne el, még akkor sem, ha meghívnám.

– Akkor viszont elmondhatnád magadról, hogy te mindent elkövettél azzal, hogy felajánlottad, és ha nem jön el, legalább nem kell vele foglalkoznod. Bár, az is lehet, hogy mindenkit meglep, és mégis ott lesz.

– Mike, nem fogom felhívni. Minek még több dráma ebbe a családba? – Mintha nem lenne elég probléma, hogy az édesanyja megbolondult és még Alzheimer-kórban is szenved.

Joyce feltűnően az órájára nézett.

– Hé, nem most kezdődik a *Helyszínélők*?

Határozottan kitessekelte a férjét a gyerekszobából, és elterelte a gondolatait arról a témáról, amely nem tartozik rá.

Marissa nem tudta, hány óra van, amikor felébredt, de sejtette, hogy sokáig aludt. Kinyitotta a szemét és elmosolyodott. Butch is elszenderedett mellette, s közben hatalmas testével a hátához simult. Vastag combját hátulról a lába közé tette, a kezével előre nyúlva kezébe fogta a mellét, a fejét pedig a nyakába temette.

Óvatosan elhúzódott, és szembefordult vele. Végignézett a testén. A takaró, amelyet korábban magára húzott, félig lecsúszott róla, a vékony kórházi hálóing alatt pedig látszott, hogy egy vastag rúd pihen a combján. Szentséges ég... a férfiassága! Még mindig kemény volt.

– Mit nézel, bébi? – kérdezte Butch alig érthető, rekedt hangon.

Marissa megriadt és felnézett.

– Nem tudtam, hogy ébren vagy.

– El sem aludtam. Órák óta téged nézlek. – Visszahúzta magára a takarót és elmosolyodott. – Hogy érzed magad?

– Jól.

– Ha akarod, tarthatunk szünetet...

– Butch! – Istenem, hogy fogja ezt megfogalmazni? – Ugye, a férfiak szokták azt tenni a nőkkel, amit te tettél velem? Úgy értem, amikor tegnap este megérintettél.

Butch elvörösödött, és még feljebb húzta magán a takarót.

– Igen, szokták. De emiatt nem kell aggódnod!

– Miért?

– Mert nem kell.

– Megengeded, hogy megnézzelek? – kérdezte, és a férfi csípője felé bökött a fejével. – Ott lent?

Butch zavartan köhintett egyet.

– Tényleg akarod?

– Igen. Istenem, de mennyire... Szeretnék megérinteni ott.

Butch magában átkozódott, aztán azt dörmögte.

– Lehet, hogy megdöbbenesz majd azon, amit látsz.

– Már akkor is megdöbbenem, amikor a kezed a lábam közé tetted. Így érted azt, hogy megdöbbenek? Jó értelemben?

– Igen. – Az ágyéka megmozdult, mintha a gerince alatt elfordult volna. –

Jézusom... Marissa.

– Szeretnék meztelenül látni. – A lány felült a sarkára, és a hálóing felé nyúlt. – De én akarok levetkőztetni.

Butch erősen megszorította a csuklóját.

– Marissa... van fogalmad róla, mi történik, amikor egy férfi elélvez? Mert egész biztosan ez fog történni, ha simogatni kezdesz. És nem kell majd hozzá sok idő.

– Szeretném megtudni. Veled.

Butch behunyta a szemét, és mély lélegzetet vett.

– Szentséges isten az égben!

Felemelte a felsőtestét az ágyról, és előrehajolt, hogy a lány előre tudja csúsztatni a hálóing két oldalát a karján. Aztán visszafeküdt az ágyra, és feltárult a teste. Vastag nyaka széles válla felett... szőrös, izmos mellkasa... izmokkal bordázott hasa... és...

Marissa lehúzta róla a takarót... Istenem, a férfiassága...

– Olyan... hatalmas lett!

Butch meglepődve felnevetett.

– Nagyon hízelgő, amit mondasz.

– Láttam, amikor még csak... Nem is tudtam, hogy ilyen is...

Nem tudta levenni a szemét Butch szerszámáról, ahogy a hasán ágaskodva pihent. Kemény volt, és olyan színű, mint az ajka. Minden része megdöbbentően gyönyörű. Tompa vége, kecsesen ívelt gerince, valamint tökéletesen kerek és vastag töve. Alatta a két zacskó súlyos és szemérmetlenül férfias volt.

Lehet, hogy az embereké nagyobb, mint a fajtársaié?

– Hogy szeretnéd, hogy hozzád érjek?

– Ha te csinálod, akárhogy.

– Nem, mutasd meg!

Butch egy pillanatra behunyta a szemét, majd megemelkedett a mellkasa a hatalmas mennyiségű levegőtől, amit beszívott. Amikor felnyitotta a szemhéját, az ajka kissé szétnyílt, és a kezével lassan végigsimított a mellkasán és a hasán. Az egyik lábát oldalra húzta, aztán marokra fogta a vesszőjét. Férfias tenyere elég széles volt ahhoz, hogy teljesen átfogja a sötétvörös bőrrel borított kemény rudat. Lassú, finom mozdulatokkal simogatni kezdte. Le-fel húzogatta rajta a kezét a tövétől a tetejéig.

– Valahogy így – mondta fojtott hangon, de még nem hagyta abba. – Édes istenem, most azonnal el tudnék menni!

– Ne! – Marissa lefejtette a kezét kemény hímvesszőjéről, mire az mereven visszaugrott a hasára. – Azt akarom, hogy én segítsek neked benne.

Amikor hozzáért, Butch egész teste megrándult.

A teste tűzben égett, megfeszült, szerszáma olyan vastagra duzzadt, hogy a lány keze nem is érte körbe.

Marissa először tévován utánozta azt, ahogy Butch az előbb mutatta neki, apró kezét le-fel húzogatta rajta, miközben csodálta, hogy a bársonyos bőr milyen finoman siklik a kőkemény vesszőn.

Amikor Butch összeszorította a fogát, megállt.

– Jó így neked?

– Igen... a francba... – Hátravetette a fejét, az erek kidagadtak a nyakán. – Ne hagyj abba!

Marissa a másik kezével szemből is átfogta, és így mindkét kezét egyszerre mozgatta le és fel. Butch szája szétnyílt, a szeme lecsukódott, verejték csillogott a testén.

– Milyen érzés, Butch?

– Már nagyon közel vagyok. – Összeharapta az állkapcsát, és összeszorított fogai között sziszegve vette a levegőt. Aztán hirtelen megragadta Marissa kezét, és egy helyben tartotta.

– Várj! Még ne...

Vesszője vadul lüktetett a szorításukban, majd egy fényes csöpp jelent meg a tetején.

Butch zihált az izgatottságtól.

– Tartsd így még egy kicsit! Dolgoztass meg a gyönyörért! Minél jobban elnyújtod, annál jobb lesz a végén.

Marissa a nyögéseket és a kezében tartott hímtag összehúzódásait figyelve hamarosan megtanulta, mikor ért Butch a csúcs közelébe, és olyankor egy pillanatra megállt, hogy aztán pengeélen táncolva újra izgatni kezdje.

Istenem, micsoda hatalom volt a szexben, és jelenleg minden az ő kezében összpontosult. *Imádta ezt az érzést.* Butch védtelen volt és kiszolgáltatott... mint ő az előző este.

– Kérlek... bébi... – Imádta rekedt hangját, elfúlt lélegzetét, a nyakán kidagadó ereket, és azt a hatalmat, amely a kezében volt, miközben izgatta.

Váratlan ötlete támadt. Elengedte a hímvesszőt, és a zacskóját vette kezelésbe. Alátette a tenyerét, és megemelte a súlyát. Butch nagyot nyögött, és olyan erősen markolta meg a lepedőt, hogy az ízületei kifehéredtek a kézfején.

Marissa addig folytatta az édes kínzást, amíg Butch remegni kezdett, és verejték borította be a bőrét. Ekkor odahajolt hozzá, és a száját a szájára tapasztotta. Butch vadul megragadta a tarkóját, magához húzta, miközben szenvedélyesen visszacsókolta, és a nyelvvel a szeretkezést imitálta.

– Most? – kérdezte Marissa, amikor egy pillanatra levegőhöz jutott.

– *Igen!*

Ismét a kezébe fogta a lüktető hímvesszőt, és egyre gyorsabban mozgatta rajta a kezét. Butch arcát eltorzította a gyönyör, a teste ívben megfeszült.

– *Marissa...* – Egy suta mozdulattal megragadta a hálóinget, és az ágyékára húzta, hogy eltakarja magát a lány előtt, Aztán Marissa érezte, hogy a teste megrázkódik, összehúzódik, és valami meleg folyadék spriccel ki belőle, és beteríti a kezét. Ösztönösen érezte, hogy nem szabad kiesnie a ritmusból, amíg véget nem ér.

Amikor Butch szeme végül kinyílt, a tekintete ködös volt és kielégült. Rajongó melegség tükröződött benne.

– Nem akarlak elengedni – mondta Marissa.

– Akkor ne tedd! Soha.

Hímvesszője egyre puhább lett a lány kezében, mintegy visszavonulót fújva a korábbi harci állásból. Marissa megcsókolta, és kihúzta a kezét a hálóing alól, hogy megnézzze, mert nagyon kíváncsi volt, hogy mi jött ki belőle.

– Nem is tudtam, hogy fekete – jegyezte meg halkán, és kissé elmosolyodott.

Butch arcán halálos rémület tükröződött.

– *Szentséges úristen!*

Havers végigsétált a folyosón a karanténzobához.

Útközben benézett a kislányhoz, akit az előző nap operált meg. Szépen gyógyult, de még félt kiengedni őt és az anyját vissza a világba. A *parancsolója* nagyon erőszakos természetű volt, és nagy volt rá az esély, hogy hamarosan újra itt kötnek ki a klinikán. De mi egyebet tehetne? Nem tarthatja itt őket örökre. És az ágyra is szüksége volt.

Tovább sétált, elment a laboratórium elé, és intett a nővérnek, aki különböző mintákat vizsgált a mikroszkóp alatt. Amikor odaért a RAKTÁR feliratú helyiséghez, egy kicsit habozott.

Gyűlölte, hogy Marissa össze van zárva azzal az emberrel.

Most azonban az a legfontosabb, hogy nem fertőződött meg. A vizsgálat szerint, amelyet előző nap végeztek el rajta, minden rendben volt, vagyis az elővigyázatlansága minden bizonnyal nem fog az életébe kerülni.

Ami pedig az embert illeti, ma hazaengedi. A legutóbbi vérképe már majdnem normális értékeket mutatott. Megdöbbenő ütemben gyógyult és erősödött, vagyis éppen itt volt az ideje, hogy eltávolítsa Marissa közeléből. Már fel is hívta a testvériséget, és értesítette őket, hogy hazavihetik a társukat.

Butch O'Neal veszélyes volt, és nem csak a fertőzés miatt. Marissát akarta... ez egyértelműen látszott a szemén. Ezt pedig Havers nem engedhette.

Megrázta a fejét, és arra gondolt, hogy ősszel egyszer már megpróbálta őket szétválasztani. Először azt hitte, hogy a testvére csak iszik belőle, és ez ellen nem is lett volna semmi kifogása. Amikor azonban bizonyossá vált, hogy a lány a betegség alatt csakis érte epekedik, úgy érezte, sürgősen lépnie kell.

Annyira remélte, hogy Marissa egyszer majd talál egy hozzá illő férfit! De nem egy alacsonyabb rendű, műveletlen embert. Olyanra lett volna szüksége, aki méltó hozzá, bár ez alighanem nem a közeljövőben következett volna be, tekintve, hogy *az elit* milyen véleménnyel volt róla.

De talán... nos, azt észrevette, milyen szemekkel néz rá Rehvenge. Talán ez a párosítás működhetne. Rehv mindkét szülőjét tekintve nagyon előkelő származásúnak számított. Meglehet, hogy egy kicsit... kemény volt, az arisztokraták szemében azonban kifogástalan parti.

Esetleg ezt a párosítást kellene szorgalmaznia? Végül is Marissa érintetlen volt, olyan tiszta, mint amikor megszületett. Rehvenge-nek pedig volt pénze, tömérdek pénze, bár senki sem tudta, hogy miből vagy honnan. Ami pedig még ennél is fontosabb, hogy *az elit* nagyon jó véleménnyel volt róla.

Igen, gondolta Havers. Ők ketten nagyon szép pár lennének. A legjobb, amit csak remélni lehetett.

Ettől rögtön jobban érezte magát, és benyitott a raktárba. Az ember hamarosan elhagyja a klinikát, és senkinek sem kell megtudnia, hogy ők ketten napokig össze voltak zárva. A kórházi személyzet szerencsére rendkívül diszkrét. Istenem, még elképzelni is szörnyű lenne, mit tenne *az elit*, ha a tudomására jutna, hogy Marissa ilyen közeli kapcsolatba került egy emberi férfival. Már amúgy is megtépázott hírneve nem bírna ki még egy botrányt, és az igazat megvallva, Havers sem. Hihetetlenül belefáradt testvére társadalmi kudarcaiba.

Nagyon szerette, de a türelme legvégén járt.

Marissának fogalma sem volt róla, miért rángatja Butch olyan vadul be a fürdőszobába.

– Butch! Mit csinálsz?

A férfi a mosdókagyló felé hajolt, és erővel a víz alá húzta a lány kezét, majd megfogta a szappant. Miközben súrolta, a rémülettől tágra nyílt a szeme, és összepréselődött a szája.

– *Mi az ördög folyik itt?*

Mindketten egyszerre fordultak a hang irányába. Havers állt az ajtóban. Nem viselte a védőruhát, és olyan dühös volt, amilyennek Marissa még soha sem látta.

– Havers...

A doktor elhallgattatta, amikor megragadta, és kiráncigálta a fürdőszobából.

– Hagyd már abba! Jaj, Havers, ez fáj!

Ami ez után történt, túl gyors volt ahhoz, hogy Marissa agya képes legyen nyomon követni.

Havers hirtelen... eltűnt a szeme elől. Az egyik pillanatban még a karját rángatta, ő pedig küzdött ellene, a másikban pedig már arccal a falhoz préselődve állt, mivel

Butch odaszorította.

Az ember hangja remegett a dühtől, amikor lassan elnyújtva azt mondta.

– Lehet, hogy a testvére vagy, de akkor sem bánhatsz vele így! Megértetted? Soha!
– Hogy nagyobb nyomatékot adjon a szavainak, alkarjával még erősebben szorította Havers nyakát a falhoz.

– Engedd el, kérlek...

– *Megértetted?* – morogta Butch, ügyet sem vetve a lány szavaira. Amikor a doktor félénken levegőt vett és bólintott, elengedte, és mintha mi sem történt volna, nyugodtan odasétált az ágyhoz, majd a dereka köré csavart egy lepedőt.

Havers eközben botladozva ellépett a faltól, és megkapaszkodott az ágy végében. Megigazította orrán a szemüveget, majd tébolyult tekintettel Marissára nézett, és azt mondta.

– Szeretném, ha kimennél ebből a szobából. *Most!*

– Nem megyek sehova.

A doktor a döbbenettől eltátotta a száját.

– Hogy mondtad?

– Itt maradok Butch-csal.

– Szó sem lehet róla!

Marissa az ősi nyelven válaszolt.

– *Ha elfogad engem, boldogan leszek a fele.*

Havers úgy meredt rá, mintha a lány arcul ütötte volna. Annyira ledöbbsent, hogy azt hitte, nem jól hall.

– *Én pedig megtiltom neked. Hát nincs benned egy szemernyi nemes érzés sem?*

Marissa már nem tudott felelni, mert Butch közbevágtott.

– Szerintem is jobb lenne, ha most kimennél, Marissa.

A lány és a doktor egyszerre néztek rá.

– Butch? – mondta Marissa.

Az a kemény arc, amit annyira szeretett egy pillanatra ellágyult, aztán újra elkomorult.

– Ha a testvéred kienged innen, ki kell menned.

És ne is gyere vissza! – sugallta az arckifejezése.

Marissa a fivérére pillantott, és a szíve hevesen dobogni kezdett.

– Hagyj minket magunkra! – mondta neki. Amikor Havers megrázta a fejét, rákiáltott. – *Tűnj már innen!*

Vannak helyzetek, amikor egy nő hisztérikus hangjára hirtelen mindenki odafigyel. Ez is egy ilyen volt. Butch elhallgatott, Havers pedig szólni sem tudott a meglepetéstől.

Aztán az orvos Butch-ra nézett, és összehúzta a szemét.

– A testvériség mindjárt itt lesz magáért, hogy elvigye. Felhívtam őket, és elmondtam nekik, hogy már elhagyhatja a klinikát. – Ledobta az ágyra a kórlapját, mintha ezzel jelezné, hogy mostantól kezdve levette róla a kezét. – És ne jöjjön ide vissza! Soha többé!

Amikor Havers kiment, Marissa Butch-ra nézett, de még mielőtt egy szót is kipréselhetett volna szorosan összezárt száján, a férfi megszólalt.

– Bébi, kérlek, értsd meg! Nem vagyok jól. Még mindig van bennem valami.

– Nem félek tőled.

– Én viszont félek magamtól.

Marissa átfogta a hasát a karjával.

– Mi fog történni, ha most elmegyek? Kettőnkkel?

Rossz kérdés, gondolta azonnal, amikor a férfi nem válaszolt.

– Butch...

– Először ki kell derítenem, mit tettek velem. – Lenézett, és az ujjával végigsimított a köldöke melletti, ráncos, fekete seben. – Meg kell tudnom, mi van bennem. Nagyon szeretnék veled lenni, de nem így. Nem úgy, ahogy most vagyok.
– Négy napja együtt vagyunk, és nincs semmi bajom. Miért kellene elválnom...
– Menj, Marissa! – A férfi hangja üres volt és szomorú. Csakúgy, mint a szeme. – Amint tehetem, megkereslek.

Na persze, gondolta a lány.

Szentséges szűz az égben, megint azt lesz, mint Wrath-szal! Várni fog, folyton csak várni, miközben a férfi, akinek ezer fontosabb dolga lesz, mint ő, odakint éli a világát.

Háromszáz évet pazarolt már el arra, hogy feleslegesen várt valakit.

– Ezt nem vagyok hajlandó megtenni – dörmögte, aztán egy kicsit hangosabban hozzátette. – Nem fogok többet várni. Még rád sem. Az életem fele eltelt, és eddig nem csináltam mást, minthogy otthon ültem és vártam, hogy egy férfi majd eljön értem. Ezt nem vagyok hajlandó többé vállalni... akkor sem, ha... ennyire fontos vagy nekem.

– Nekem is fontos vagy. Ezért mondom neked azt, hogy menj el. Meg akarlak védeni.

– Te akarsz... „megvédeni”? – Marissa tetőtől talpig végigmérte, miközben tisztában volt vele, hogy Butch-nak csak azért sikerült az előbb lefejtetnie róla Haverst, mert váratlanul támadt rá, és a testvére civil volt. Ha harcos lett volna, Butch-nak esélye sem lett volna vele szemben. – Te akarsz *megvédeni* engem? Krisztusom, hiszen fél kézzel fel tudnád emelni a fejem fölé! Fizikailag semmi olyat nem tudsz tenni, amit én ne tudnék jobban. Szóval, légy szíves, ne tegyél nekem szívességet!

Ami természetesen a legrosszabb érv volt, amit egyáltalán felhozhatott.

Butch elfordította róla a tekintetét, összefonta a karját a mellkasán, és összeszorította a száját.

Ó, istenem!

– Ezzel nem azt akartam mondani, hogy gyenge vagy...

– Nagyon örülök, hogy emlékeztettél valamire.

Jaj, istenem!

– Mire?

Butch halálsápadt arcán feszült mosoly tűnt fel.

– Arra, hogy kétszeresen is alacsonyabb rangú vagyok, mint te. Társadalmilag és evolúciós szempontból is. – Az ajtó felé intett a fejével. – Szóval... csak menj nyugodtan! Most. És tökéletesen igazad van. Ne várj rám!

Marissa ki akarta nyújtani felé a karját, a férfi jéghideg tekintete láttán azonban meggondolta magát. A pokolba! Elszúrta.

Nem, gondolta magában. Hiszen nem is volt mit elszúrni. Akkor nem, ha Butch ki akarja zárni az élete árnyékos oldalából, és kész eltűnni valahová, magára hagyva őt, hogy aztán majd valami előre nem látható időben – valószínűleg sohanapján – eljőjön érte.

Odament az ajtóhoz, és még egyszer visszanézett. Azonnal érezte, hogy nagyon nehéz lesz kivennie a fejéből a képet, ahogy a férfi ott állt előtte félmeztelenül, a dereka köre csavart törölközőben, az egész testét beborító sebekkel, amelyek már gyógyulófélben voltak.

Kisétált az ajtón, majd a légszilip hangos szisszenéssel bezárult utána.

Jóságos isten! – gondolta magában Butch, és lerogyott a földre. Szóval ilyen érzés az, amikor valakit elevenen megnyúznak.

Megdörzsölte az állát, és csak ült magába roskadva a földön. Úgy bámult előre a semmibe, mint aki azt sem tudja, hol van, pedig pontosan tudta, melyik szobában van, egyedül a még benne lakozó gonosz maradványaival.

– Butch, haver!

Felkapta a fejét. Vishous állt az ajtóban. Harchoz volt öltözve, és egy igazi kemény, bőrruhás, gyilkológép benyomását keltette. A Valentino öltönyzsák azonban, amit a vállára vetve tartott, egyáltalán nem illett a képbe. Legalább olyan furcsán hatott rajta, mintha egy komornyik egy AK-47-es gépfegyverrel mászkált volna a házban.

– A francba, ez a Havers biztosan megőrült, hogy ilyen hamar kienged innen. Pocsékul festesz, öreg.

– Csak rossz napom van, ez minden. – És ezek után még sok hasonlóra számíthat, ezért jobb lesz, ha minél hamarabb hozzászokik.

– Hol van Marissa?

– Elment.

– Elment?

– Ne akard, hogy megismételjem!

– Ó, a pokolba! – Vishous mély lélegzetet vett, és az ágyra dobta a ruhazsákot. – Hoztam neked egy öltözet ruhát, meg egy új mobiltelefont...

– Még mindig bennem van, V. Érzem. És mintha az... ízét is érezném.

V egy gyors pillantással végignézett rajta tetőtől talpig, aztán odalépett hozzá, és kinyújtotta felé a karját.

– A tested többi része szépen és gyorsan gyógyul.

Butch megfogta szobatársa kezét, és hagyta, hogy felhúzza a földről.

– Ha kint leszek innen, talán együtt kideríthetjük. Hacsak nem találtál már valamit...

– Nem, semmit. De még nem adtam fel a reményt.

– Az jó. Akkor legalább még az egyikünk bízik benne.

Butch lehúzta az öltönyzsák cipzárját, levette a derekáról a lepedőt, és felvett egy boxeralsót. Aztán magára húzott egy fekete nadrágot és egy selyeminget.

Utcai ruhájában úgy érezte magát, mint egy csaló, hiszen még beteg volt, egy szörnyszülőtt, egy rémálom. Jézus Krisztus... mi jött ki belőle, amikor elélvezett? És Marissa... de őt legalább lemosta, amilyen gyorsan csak tudta.

– Az értékeid jók – jegyezte meg Vishous, amikor elolvasta a kórlapot, amit Havers az ágyra dobva hagyott a szobában. – Úgy tűnik, minden rendben van.

– Körülbelül tíz perccel ezelőtt elélveztem, V, és a cucc, ami kijött ki belőlem, fekete volt! Szóval *semmi* sincs rendben.

Döbönt csend fogadta a hírt. Vishous akkor sem lepődhetett volna meg jobban, ha Butch váratlanul ráront és a földre leteperve, behúz neki egy jó nagyot.

– Ó a fenébe! – motyogta a zsarú, és belebújt egy Gucci félcipőbe, majd megfogta fekete kasmírkabátját. – Inkább menjünk!

Amikor az ajtóhoz értek, még egyszer visszanézett. Az ágynemű még mindig össze volt gyűrve, attól, ahogy Marissa és ő egymásba gabalyodva rajta feküdtek.

Nagyot káromkodott magában, majd kilépett a megfigyelő szobába, és követte Vishoust, aki egy tisztítóeszközzel telepakolt raktárhelyiségbe vezette. Miután kiléptek a raktárból, végimentek a folyosón, elhaladtak a laboratórium előtt, és beléptek a klinikának azon részébe, amely a civil betegek számára volt fenntartva. Vagy legalábbis a kórtermekből erre lehetett következtetni. Menet közben Butch mindegyikbe benézett. Az egyik előtt hirtelen megtorpant.

A résnyire nyitott ajtón keresztül Marissát pillantotta meg. A kórházi ágy szélén ült, barackszínű ruhája szétterült mellette. Egy kislány kezét fogta, és halkán beszélt

hozzá, miközben egy idősebb nő, valószínűleg a gyerek édesanyja, a sarokból figyelte őket.

Csak az anya nézett fel. Amikor megpillantotta őket, összerezett, kopott kardigánját szorosabbra húzta magán, és lesütötte a szemét.

Butch nagyot nyelt, majd továbbindult.

Már a liftek előtt álltak és várták, hogy jöjjön az egyik, amikor megszólalt.

– Vishous?

– Igen?

– Bármennyire homályos is még előtted a dolog, ugye már van valami fogalmad arról, hogy mit tehettek velem? – Nem nézett rá, és V sem rá, amikor válaszolt.

– Talán. De itt nem vagyunk egyedül.

Egy csengetés jelezte, hogy a lift megérkezett, majd kinyílt az ajtaja. Mindketten némán beszálltak.

Amikor kísértáltak az épületből az udvarra, Butch azt mondta.

– Egy ideig véreztem.

– Igen, fel volt jegyezve a kórlapodon, hogy visszajött a színe.

A zsarú megfogta Vishous karját, és maga felé fordította.

– Részben már *alantas* vagyok, ugye?

Hát kibökte. Végre nyíltan is kimondta a legnagyobb félelmét, az okot, amiért Marissa elől is menekülni akart, azt a poklot, amellyel meg kell tanulnia együtt élni.

Vishous a szemébe nézett.

– Nem.

– Honnan tudod?

– Mert ezt a lehetőséget egyszerűen nem vagyok hajlandó számításba venni.

Butch elengedte a karját.

– Veszélyes dolog a homokba dugni a fejed, vámpír! Lehet, hogy azóta már az ellenséged vagyok.

– Baromság.

– V, nem kizárt, hogy...

A testvér két kézzel megragadta Butch gallérját, és durván magához rántotta. Egész testében remegett, a szeme villámokat szórt.

– *Nem vagy az ellenségem!*

Butch agyát hirtelen elöntötte a düh, és megragadta V széles vállát, marokra fogva rajta a bőrdzsekit.

– *Hogy lehetsz ebben olyan biztos?*

V felszisszent, és kivillantotta a szemfogát, fekete szemöldökét pedig mérgesen összehúzta. Butch sem volt kevésbé agresszív, miközben reménykedett, imádkozott, és felkészült rá, hogy pillanatokon belül egymásnak mennek. Várta az ütést, és vágyott rá, hogy visszaadja, és addig üssék egymást, amíg mindkettőjüket el nem borítja a vér.

Egy hosszú percig csak álltak összeakaszkodva, és némán farkasszemet néztek. Izmaik megfeszültek, a homlokukra verejték ült ki, miközben mindkettőjük idegei pattanásig feszültek.

Aztán Vishous szólalt meg. Ziháló, elkeseredett lélegzetvételei között rekedt hangja megtörte a feszült csendet.

– Te vagy az egyetlen barátom. Soha nem leszel az ellenségem.

Nem tudni, melyikük ölelte meg először a másikat, csak az volt biztos, hogy egy szempillantás alatt elillant belőlük a készlet, hogy félholtra verjék egymást, és csak a szeretet köteleke maradt meg közöttük. Szorosan összeölelkeztek, és egy ideig csak álltak kint a hideg szélben. Amikor hátraléptek, mindketten zavarban voltak.

A torkukat köszörülték, és kerülték egymás tekintetét, majd Vishous elővett egy

kézzel csavart cigarettát. Meggyújtotta, és amikor kifújta a füstöt, azt mondta.

– Nem vagy *alantas*, zsarú! Az *alantasok* szívét kivágják a mellkasukból, amikor belépnek a társaságba. A tied még mindig ott dobog a helyén.

– Akkor nem lehet, hogy csak félig sikerült nekik? Talán megzavarták őket közben?

– Erre nem tudok válaszolni. Átnéztem a faj könyveit, feljegyzéseit, hátha rábukkanok bennük valamire... akármire. Első olvasatra nem találtam semmit, ezért még egyszer át fogom rágni magam a krónikákon. A pokolba, még az emberi világban is utánanézttem, nincs-e valami rejtélyes feljegyzés ilyesmiről az Interneten. – Kifújta a török füstöt. – De rá fogok jönni. Valahogy, valahogyan, de meg fogom fejteni.

– Nem próbáltad meglátni, hogy mi fog történni?

– Úgy érted a jövőben?

– Igen.

– Dehogynem. – A földre dobta a csikket, a csizmája orrával rálépett, aztán lehajolt és felvette. A farzsebébe csúsztatta, majd folytatta. – De még mindig nincsenek látomásaim. A francba... nagyon rám férne most egy ital.

– Rám is. Menjünk a Zero Sumba?

– Biztos vagy benne, hogy készen állsz rá?

– A legkevésbé sem.

– Oké, akkor irány a Zero Sum!

Odasétáltak az Escalade-hez és beszálltak. Butch előre ült az anyósülésre. Miután bekötötte a biztonsági övét, a hasára tette a kezét. Szörnyen fáj a seb körüli terület, mert felkelt a fekvésből, de nem érdekelt a fájdalom. Igazság szerint semmi más sem.

Éppen kihajtottak Havers klinikájáról, amikor Vishous azt mondta.

– Jut eszembe, kaptál egy hívást a központi vonalon. Tegnap késő este. Egy fickó hívott, a neve Mike Rafferty.

Butch felvonta a szemöldökét. Miért hívta fel az egyik sógora, és miért pont ő? Az összes testvére közül Joyce utálta a legjobban, ezért a hívás már önmagában is sokat sejtetett, figyelembe véve, hogy a többiek hogyan éreztek iránta. Csak nem szívrohambot kapott végre az apja, végtére is már évek óta leselkedett rá?

– És mit mondott?

– Keresztelő lesz náluk, és értesíteni akart, hogy elmehess, ha akarsz. Ezen a héten lesz vasárnap.

Butch kinézett az ablakon. Egy újabb gyerek. Igaz, hogy Joyce-nak az első, de már a... hányadik unoka is? Hetedik? Nem... a nyolcadik.

Némán hajtottak a városközpont felé, a szembejövő autók fényszórója megjelent a távolban, aztán amikor elhaladtak egymás mellett, eltűnt. Házak suhantak el mellettük, majd boltok, aztán a századfordulón épült irodaépületek. Butch azokra az emberekre gondolt, akik Caldwellben laktak és dolgoztak.

– Te akarsz majd gyereket, V?

– Nem. Nem nekem való.

– Én régebben akartam.

– És már nem?

– Nem fog megtörténni, de nem is számít. Van már elég O'Neal ezen a világon. Túl sok is.

Tizenöt perccel később beértek a belvárosba, és leparkoltak a Zero Sum mögött. Butch képtelen volt kiszállni a kocsiból. Felkavarta, hogy mennyire ismerős volt ez az egész helyzet – a kocs, a szobatársa, a kedvenc kocsmája –, mert bármennyire is ugyanaz volt minden, ő közben megváltozott.

Szomorú csalódottsággal telve előrenyúlt a kesztyűtartóhoz, és kivett belőle egy Red Sox baseball sapkát. Feltette, és miközben kinyitotta az ajtót, azzal gyözködte

magát, hogy túldramatizálja a dolgot, hiszen ez is csak olyan alkalom, mint a többi.

Amikor kilépett az Escalade-ből a járdára, kővé dermedt.

– Butch? Mi az, haver?

Ez aztán nagyon jó kérdés volt. Úgy érezte, mintha a teste átalakult volna radarrá. Minden részét átjárta az energia... és vonzotta valami felé...

Megfordult, majd gyors léptekkel elindult a Tizedik utca felé. Meg kellett tudnia, mi az a mágnes, az a hívójel, amely ilyen ellenállhatatlan erővel vonzza magához.

– Butch? Hova méész, zsaru?

Vishous megragadta a karját, ő azonban lerázta magáról a testvér kezét, és futásnak eredt. Olyan volt, mintha egy kötél végén lenne, amelyet valaki magához húz.

Halványan érzékelte, hogy V ott fut mellette, és a mobiltelefonján beszél valakivel.

– Rhage? Helyzet van. Tizedik utca. Nem, Butch-ról van szó.

Butch gyorsított a tempón, kasmírkabátja lebegett mögötte a levegőben. Amikor Rhage hatalmas teste előbukkant előtte a semmiből, félreugrott, hogy kikerülje.

Rhage azonban eléállt, és elállta az útját.

– Butch, hová méész?

A testvér megragadta a vállát, Butch azonban olyan erővel taszította el magától, hogy Rhage egy téglapülete falához csapódott.

– Ne nyúlj hozzám!

Kétszáz méter múlva rájött, mi volt az, amely olyan erősen vonzotta maga felé: három *alantas* bukkant elő az egyik sikátorból.

Butch megállt, mire a gyilkosok is. Egy förtelmes pillanatig érezte velük a hasonlóságot. Könnyek gyűltek a szemébe, amikor felismerte bennük azt, ami benne is ott volt.

– Újonc vagy? – kérdezte tőle az egyikük.

– Hát persze, hogy az – felelte rá a másik. – Lekésted a ma esti bejelentkezést, idióta.

Ne... ne... ó, istenem, ne...

A három *alantas* egyszerre kapta fel a fejét, és nézett Butch mögé. Valószínűleg V és Rhage bukkantak elő a sikátor végén. A gyilkosok felkészültek az összecsapásra, támadóállásba lendültek, és felemelték a karjukat.

Egy lépést tett a trió felé. Aztán még egyet.

– Butch... – A fájdalmas hang a háta mögül jött. Vishous volt. – Istenem... *ne!*

13. fejezet

John egy kicsit fészkelődött, majd ismét lehunyta a szemét. Az elnyűtt, visszataszító, avokádózöld karosszékben feküdt, és minden lélegzetvételnél Tohr illatát érezte rajta. Ez a szék – minden lakberendező rémálma – volt fogadott apja kedvenc bútordarabja, Wellsie számára pedig egy nemkívánatos berendezési tárgy, *seatus non grata*. Ide lett száműzve az irodába, és ezen ülve Tohr nagyon sok papírmunkát elvégzett, miközben John az irodában tanult.

A fiú a gyilkosságok óta ebben aludt.

Bosszankodva mocorogni kezdett, és átvette a lábát az egyik karfán, a fejét és a vállát pedig a háttámla felső részéhez támasztotta. Még szorosabban behunyta a szemét, és imádkozott, hogy el tudjon aludni. A baj az volt, hogy a vére pezsgett, a feje szédült, pedig semmi különösebb oka nem volt rá, mégis úgy érezte, mintha hirtelen valami nagyon sürgős tennivalója lenne.

Az oktatás két órával ezelőtt fejeződött be, ő azonban még az után is ott maradt, hogy a többiek elmentek, és teljesen lefárasztotta magát. Ráadásul már egy hete nem aludt rendszeren. Bárki hasonló helyzetben ki lett volna purcanva.

Persze az is lehet, hogy csak Lash miatt volt még mindig ideges. Az a kis gazember folyton cikizte, amiért előző nap az egész osztály szeme láttára elájult. Istenem, mennyire utálta azt a gyereket! Teljes szívéből. Micsoda kis öntelt, gazdag ficsúr...

– Nyisd ki a szemed, fiú, tudom, hogy nem alszol!

John úgy összerándult ijedtében, hogy majdnem leesett a földre. Miközben feltápáskodott a székben, Zsadistot pillantotta meg az ajtóban. A testvér a szokásos testre simuló fekete garbóját és lezser tréningnadrágját viselte.

Az arcán tükröződő kifejezés olyan kemény volt, mint a teste.

– Figyelj jól, mert nem fogom kétszer elmondani!

John megmarkolta a szék karfáját. Sejtette, miről lesz szó.

– Nem akarsz elmenni Havershöz, rendben. De ezt a szarakodást fejezd be! Nem jössz fel az étkezésekre, és úgy nézel ki, mint aki napok óta nem alszik. A hozzáállásod kezd az idegeimre menni.

Na igen, ez a beszélgetés nem az a kimondott szülő/tanár megbeszélés volt, amiben Johnnak néhányszor már volt része. És nem fogadta jól a kritikát sem. Csalódottság tombolt a lelkében.

Zsadist rászögezte a mutatóujját az iroda másik végéből.

– És hagyd békén Lash-t, megértted? Ne is végy róla tudomást! Mostantól pedig meg fogsz jelenni minden étkezésnél a házban.

John a homlokát ráncolta, aztán a jegyzetfüzetéért nyúlt, hogy biztos legyen benne, Zsadist megérti, mit akar mondani.

– Ne vesződj azzal, hogy válaszolsz! Nem érdekel. – Amikor a gyerek láthatóan feldühödött, Zsadist elmosolyodott és kivillantotta hatalmas szemfogát. – Remélem, elég okos vagy ahhoz, hogy felfogd, velem nem tanácsos ujjat húzni.

John elfordult, mert tudta, hogy Z minden erőfeszítés nélkül ketté tudná törni a gerincét, ha akarná. De persze pokolian bosszantotta ez a tény.

– Hagyd abba ezt a packázást Lash-sel, világos? Ne akard, hogy én is beleavatkozzam a kettőtök dolgába, mert az egyikőtöknek sem fog tetszeni! Bólints, ha megértetted!

John szégyenkezve bólintott, miközben forrt benne a düh, de ugyanakkor kimerültnak is érezte magát.

Szinte fuldoklott a visszafojtott haragtól, de csak egy nagyot fújta, aztán megdörzsölte a szemét. Istenem, egész életében mindig olyan nyugodt volt, sőt talán félnék is. Miért húzza fel mostanában minden apróság?

– Közeledsz az átváltozásodhoz. Ezért érzed így magad az utóbbi időben.

Lassan felemelte a fejét. Jól hallotta Zsadist szavait?

Tényleg? – kérdezte mutogatással.

– Igen. Ezért különösen fontos, hogy mielőbb megtanulj uralkodni magadon. Ha átesel az átváltozáson, olyan testtel fogsz megérkezni a másik oldalra, amely elképesztő dolgokra lesz képes. Olyanokra, amelyekről nem is álmodtál. Hihetetlen fizikai erőről beszélek, fiú. Brutálisan hatalmasról. Olyanról, amellyel ölni is lehet. Azt hiszed, hogy most problémáid vannak? Várj, amíg meg kell birkóznod azzal a testtel! Ezért már most meg kell tanulnod uralkodni az indulataidon.

Zsadist elfordult, de megállt, és visszanézett a válla fölött. A fény éppen a sebhelyére esett, amely kettészelte az arcát, és eltorzította a felső ajkát.

– Még valami. Nincs szükséged valakire, akivel beszélgethetsz? Bármiről?

Na persze, gondolta John. Nincs az a pénz, amiért visszamenne Havers klinikájára ahhoz a pszichológushoz!

Éppen emiatt nem akart elmenni a faj orvosához. Amikor utoljára találkoztak, a doki megszarolta, és rákényszerített egy olyan terápiát, amelyet egyetlen porcikája sem kívánt. Esze ágában sem volt újra részt venni egy ilyen kezelésen. Azok után, ami az utóbbi időben történt, már csak az hiányzott volna neki, hogy visszatérjen a múltjába. Az egyetlen ok, ami rávehette volna, hogy visszamenjen oda, csakis az lehetett, ha a halálán van.

– John? Nem akarsz valakivel beszélgetni? – Amikor a fiú megrázta a fejét, Zsadist szeme elkeskenyedett. – Jól van, de remélem, megértetted az üzenetemet Lash-sel kapcsolatban, ugye?

John lesütötte a szemét és bólintott.

– Jó. Most pedig vonszold fel a segged az emeletre! Fritz készített neked vacsorát, én meg ott ülök majd, és figyelek, hogy megeszed-e. Te pedig meg fogod enni. Mindet! Erősnek kell lenned az átváltozásod miatt.

Butch közelebb ment az *alantasokhoz*, ám azok nem éreztek fenyegetést a részéről. Sőt, mintha inkább mérgesek lettek volna, amiért Butch nem azt teszi, amit kellene.

– Mögötted, tökfej! – mondta a középső. – A célpont mögötted van. Két testvér.

Butch megkerülte a gyilkosokat, miközben ösztönösen érzékelte a „kódjukat”. Fogalma sem volt róla, hogy ez hogy lehetséges, de megérezte, hogy a legmagasabb körülbelül egy éve került a társaság soraiba, és nyomokban még volt benne egy kevés emberi vonás. A másik kettő sokkal régebbi tag volt, és ebben nem csak azért volt biztos, mert a hajuk és a bőrük már teljesen kifakult.

Amikor a trió mögé került, megállt, és onnan nézett V-re és Rhage-re... A két testvér olyan tekintettel nézett vissza rá, mintha egy jó barátjuk épp most halt volna meg a karjukban.

Butch pontosan tudta, mikor akarnak támadni az *alantasok*, és velük együtt mozdult ő is. Amikor V és Rhage harci állást vett fel, Butch megragadta a középső gyilkost, és a nyakánál fogva a földre terítette.

A fickó felkiáltott, Butch pedig ráült a mellkasára, bár tudta, hogy nincs olyan állapotban, hogy harcoljon. Az *alantas* természetesen könnyedén ledöntötte magáról, fölé kerekedett, és ezúttal ő ült rá a mellkasára, majd fojtogatni kezdte. A gazember pizok erős volt, ráadásul dühös is, legalább annyira, mint egy felbőszült szumóbirkózó.

Butch küzdött ellene, és próbálta megakadályozni, hogy a gyilkos letépje a fejét, miközben a háttérben tompán érzékelt egy villanást és egy pukkanó hangot. Aztán még egyet. Nyilvánvalóan Rhage és V elkapták a másik két *alantast*, és hazaküldték a testüket az Omegához. Hála istennek!

Csak hogy az igazán hátborzongató rész még csak ezután kezdődött.

Butch most először nézett mélyen az élőhalott szemébe, és abban a pillanatban valami a helyére kattant. Kettőjüket valami összeforrasztotta, mintha a testüket acéldrótok kötözték volna egymáshoz. Az *alantas* mozdulatlanra dermedt, Butch pedig ellenállhatatlan készletét érezte arra, hogy... nem is tudta, mire. Az ösztön azonban nagyon erős volt, annyira, hogy önkéntelenül is kinyitotta a száját.

Ekkor kezdődött a belélegzés. Mielőtt tudatosult volna benne, hogy mit is tesz, a tüdeje egy mély és hosszú beszívással elkezdett megtölteni.

– Ne... – suttogta a gyilkos remegve.

Valami gazdát cserélt a szájuk között, valami fekete felhő. Kiáramlott az *alantasból*, és Butch száján keresztül a testébe vándorolt...

A kapcsolatot egy felülről érkező durva támadás szakította meg. V megragadta a gyilkost, és lehúzta Butch-ról, majd fejével előre nekihajította az épület falának. Mielőtt a gazember magához térhetett volna, V ráugrott, és a szívébe mártotta a fekete törte.

Miután a szikrák és a sístergés abbamaradt, Butch karja ernyedten hanyatlott az aszfalra. Aztán oldalra fordult, összegömbölyödött, és a karját a hasára szorította. Iszonyatos fájdalom gyötörte belül, de még ennél is rosszabb volt a hányinger. Halvány utánzata volt annak a küzdelemnek, amelyen a legbetegbebb állapotában kellett keresztülesnie.

Egy csizmás lábat pillantott meg a szeme előtt, de nem volt elég ereje ahhoz, hogy felnézzen, és meglássa valamelyik testvért. Fogalma sem volt, hogy mit tett, vagy mi történt vele. Csak annyit tudott, hogy az *alantasok* a rokonai.

Vishous hangja olyan vékony volt, mint Butch bőre.

– Jól vagy?

Összeszorította a szemét, és megrázta a fejét.

– Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha most... elvinnétek innen. De eszetekbe ne jusson hazavinni!

Vishous kinyitotta a tetőteraszos lakását, és miközben Rhage megtartotta az ajtót, becipelte a szobatársát. A teherlifttel mentek az épület hátsó részében, ami nagyon ésszerű lépésnek tűnt. A zsarú mozdulatlan teste olyan volt, mint egy súlyos teher, sokkal nehezebb, mint amilyennek kinézett, mintha a gravitációs erő kivételt tett volna vele, és valamiért megkétszerezte volna a súlyát.

Lefektették az ágyra, ő pedig rögtön az oldalára fordult, és felhúzta a térdét egészen a mellkasáig.

Hosszú csend telepedett a lakásra, miközben a zsarú mintha elaludt volna.

Rhage fel-alá kezdett járkálni a szobában, hogy ezzel enyhítse magában a feszültséget. A fenébe, ez után a nagy leszámolás után V is nagyon ideges volt. Rágyújtott egy cigarettára, és mélyen beszívta a füstöt.

Hollywood megköszöri a torkát.

– Szóval, V... ez az a hely, ahová a nőket hozod, hah! – Odament, és megragadta a

láncokat, amelyek a fekete falba voltak erősítve. – Hallottam rólad a pletykákat, és úgy látom, mindegyik igaz.

– Na és? – Vishous odament a bárhoz, és egy magas pohárba vodkát töltött magának. – Ma este el kell mennünk azoknak az *alantasoknak* a lakásába.

Rhage az ágy felé bökött a fejével.

– És vele mi lesz?

Csodák csodájára a zсарu felemelte a fejét.

– Nyugi, én nem megyek innen sehová. Bízhattok bennem.

Vishous ránézett a szobatársára, és összehúzta a szemét. Butch arca, amely rendszerint égővörösben játszott, ha valamitől nagyon kifáradt, most halálsápadt volt. És az illata... mintha édes lett volna. Mint a babahintópor.

Jézus Mária! Mintha az *alantasokkal* való találkozás előhozott volna belőle valamit... valami omegásat.

– V? – kérdezte Rhage halkán. Közvetlen közlelől. – Itt akarsz maradni? Vagy visszaviszed Havershöz?

– Jól vagyok – nyögte Butch rekedten.

Mekkora hazugság, és nem csak egy szempontból! – gondolta V.

Felhajtotta a maradék vodkát a pohárból, és Rhage-re pillantott.

– Veled megyek. Zсарu, hamarosan visszajövünk, és hozok neked valamit enni is, jó?

– Ne! Nem kell kaja. És ma este már ne gyertek vissza! Csak zárjátok kulcsra az ajtót, hogy ne tudjak kimenni, és hagyjatok itt!

A pokolba!

– Zсарu, ha nekem felakasztod magad a fürdőszobában közben, én esküszöm, hogy újra megöllek, megértetted?

Butch felnyitotta mogyoróbarna szemét, és üres tekintettel nézett rá.

– Jobban vágyom arra, hogy megtudjam, mi történt velem, mint amennyire ki akarom nyírni magam. Szóval, semmi okod az aggodalomra.

Butch megint lehunyta a szemét, majd egy perc múlva Vishous és Rhage kiment a tetőteraszra. Miközben V kulcsra zárta az ajtót, döbbenten eszmélt rá, hogy jobban aggódik amiatt, hogy Butch-ot odabent tartsa, mint amennyire meg akarja védeni.

– Hová megyünk? – kérdezte Rhage, pedig rendszerint ő tervezett meg mindent előre.

– Az első tárcában lévő cím a Wichita út 459. C lakás.

– Akkor nézzük meg azt!

14. fejezet

Amikor Marissa benyitott a hálósobájába, úgy érezte magát a saját otthonában, mint egy betolakodó. Egy eldobott, összetört szívű, elveszett... idegen.

Céltalanul körülnézett, és arra gondolt, milyen gyönyörű ez a fehér szoba. A bútortatot egy hatalmas baldachinos ágy, egy kényelmes kanapé, egy antik komód és két éjjeli szekrény alkotta. Minden olyan nőies volt benne, kivéve a falakat díszítő művészeti alkotásokat. Egy egész kis gyűjtemény volt felakasztva Albrecht Dürer fametszeteiből, amelyek határozott vonalaikkal és keménységükkel nem passzoltak a szoba hangulatához. Inkább illettek volna egy férfi otthonába vagy dolgozósobájába.

Csakhogy ezek a képek beszéltek hozzá.

Odament az egyikhez és megnézte. Átfutott a fején a gondolat, hogy Havers mennyire nem kedveli őket, mondván, hogy egy arisztokrata nőhöz sokkal jobban illene valami romantikusabb, álomszerűbb festmény.

A művészetben soha nem értettek egyet. Ennek ellenére megvette neki a fametszeteket, mivel látta rajta, mennyire odáig van értük.

Marissa nagy nehezen rávette magát, hogy csináljon is valamit, ezért becsukta a hálósoba ajtaját, és bement a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzon. Nem sok ideje maradt a *hercegek* tanácsának szokásos gyűlése előtt, és Havers szeretett mindig korán érkezni.

Belépett a víz alá, és arra gondolt, milyen furcsa az élet. Amikor Butch-csal volt a karanténban, teljesen elfelejtkezett a tanácsról, az *elit*ről... mindenről. Most azonban, hogy elment, minden visszazökkent a régi kerékvágásba.

Számára a visszatérés tragikus volt.

Megszáritotta a haját, felvett egy 1960-as évekbeli, pávakék Yves St. Laurent ruhát, aztán az ékszeres szekrénykéhez lépett, és kiválasztott egy csodálatos gyémánt nyakéket a hozzá illő fülbevalóval. A gyémánt súlyos volt a nyakában, a fülbevaló lehúzta a fülcimpáját, a karkötő pedig mintha bilincsként zárult volna a csuklójára. Megnézte magát a tükörben, és az jutott eszébe, hogy az arisztokrata nők olyanok, mint a manökenek, csak ők a család vagyonát mutatják be magukon.

Különösen a *hercegek* tanácsának gyűlésein.

Elindult lefelé, és már előre félt találkozni a testvérével, de úgy gondolta, jobb lesz minél hamarabb túlesni rajta. Nem találta Haverst a dolgozósobájában, ezért a konyhába ment, mert arra gondolt, talán a férfi bekap még valamit, mielőtt elindulnának a gyűlésre. Amikor benyitott a komornyik ajtaján, Karolynt pillantotta meg, aki az alagsorból jött fel. Kezében hatalmas, összehajtogatott kartondobozokat cipelt.

– Hadd segítsek! – ajánlotta fel Marissa, és odaszaladt hozzá.

– Köszönöm, úrnóm... nem szükséges. – A szolga elpirult, és elfordította a tekintetét. A *hűségese*k már csak ilyenek voltak. Gyűlöltek segítséget elfogadni azoktól, akiket szolgáltak.

Marissa kedvesen elmosolyodott.

– Biztos a könyvtárba viszi, hogy elpakolja a könyveket a festés előtt. Ó, erről jut

eszembe. Most ugyan egy kicsit késésben vagyok, de szeretném, ha majd megbeszelnénk a holnap esti vacsora menüjét.

Karolyn mélyen meghajolt.

– Bocsásson meg, de az úr jelezte, hogy a hercegek tanácsa elnökeinek vacsorája elmarad.

– Mikor mondta ezt?

– Most, mielőtt elment a tanács gyűlésére.

– Már elment? – Lehet, hogy azt gondolta, Marissa inkább pihenni akar. – Akkor jobb lesz, ha sietek. Karolyn, minden rendben? Nem néz ki túl jól.

A *hűséges* olyan mélyen hajolt meg, hogy a dobozok a földet súrolták.

– Igen, úrnőm, semmi bajom. Köszönöm.

Marissa kiszaladt a házból, és az udvaron láthatatlanná vált. Egy pillanat múlva a hercegek tanácsa jelenlegi elnökének Tudor stílusú háza előtt bukkan elő.

Bekopogott, és nagyon reménykedett benne, hogy Havers már lenyugodott. Érthető volt a mérge, figyelembe véve, hogy minek volt a tanúja, amikor besétált hozzájuk a karanténzobába, de már nem kellett aggódnia emiatt. Butch többé már nem volt az élete része.

Istenem, akárhányszor erre gondolt, mindig hányingere lett.

Egy *hűséges* nyitott ajtót, és a könyvtárba vezette. Amikor Marissa belépett a helyiségbe, a fényesre polírozott asztal körül ülő tizenkilenc tag egyike sem jelezte, hogy észrevette volna a jelenlétét. Reakciójuk nem volt szokatlan. Ami viszont más volt, mint korábban, hogy a testvére sem emelte rá a tekintetét. És helyet sem hagyott számára a jobbján. Ráadásul nem is állt fel, hogy odamenjen hozzá, és a helyére kísérje.

Havers nem nyugodott le. A legkevésbé sem.

Nem baj, a gyűlés után akkor is beszél majd veled. Megnyugtatja, biztatja egy kicsit, bár rendkívül nehezebbre fog esni, mivel jelenleg neki is nagy szüksége lett volna egy kis támogatásra tőle.

Az asztal túlsó végénél három üres szék állt. Marissa odasétált, és leült a középsőre. Ekkor lépett be a gyűlés utolsó férfi résztvevője. Földbe gyökerezett a lába, amikor felmérte a helyzetet, és azt látta, hogy a Marissa két oldalán lévő széken kívül nincs más üres hely a teremben. Néhány perc kínos csend után egy *hűséges* sietett be még egy székkal, és a *herceg* beprézelte magát valahová a többiek közé.

Az *elnök*, egy köztiszteltetben álló, őszes hajú, előkelő származású férfi összerendezte maga előtt néhány papírt, megkopogtatta az asztalt egy arany tollal, aztán megköszöri a torkát.

– Ezennel csendre intenék minden jelenlévőt, és kihirdetném a napirendet, amelyet már mindannyian megkaptak. A tanács egyik tagja egy ékesszóló előterjesztést fogalmazott meg, amelyet szeretne a király elé tárni, és amelyet minél hamarabb meg kellene vitatnunk. – Felemelt egy krémszínű papírt, és a fogalmazványból idézve olvasni kezdett. – „Brutálisan meggyilkolták Wellesandra *hercegnőt*, aki felesége volt a Fekete Tör Testvériség harcosának, Tohrmentnek, Hharm fiának, valamint vérszerinti lánya Relix *hercegnék*. Elrabolták Bella *hercegnőt*, aki felesége a Fekete Tör Testvériség harcosának, Zsadistnak, Ahgony fiának, valamint vérszerinti lánya Rempoon *hercegnék* és vér szerinti húga Rehvenge *hercegnék*. Ezenkívül számtalan haláleset is történt az *elit* tagjai között, akiket még gyermekkorukban rabolt el az Alantasok Társasága. Mindezek fényében nyilvánvaló és világos, hogy a fajunkat fenyegető veszély az utóbbi időben egyre fokozottabbá vált. Ezért ez a tanács tag tisztelettel kéri, hogy a király állítsa vissza a kötelező *elkülönítés* gyakorlatát az arisztokrácia minden egyedülálló női tagjára, hogy a faj vérvonala fennmaradhasson. Továbbá, mivel ennek a tanácsnak az a kötelessége, hogy a faj minden egyes tagját

megvédje, ez a tanácsstag tisztelettel kéri, hogy ezt az *elkülönítést* terjesszék ki minden társadalmi rétegre.” – Az elnök felnézett. – A *hercegek* tanácsának gyakorlata szerint most pedig vitára bocsátom a kérdést.

Marissa agyában megszólaltak a vészcsengők. Körülnézett a helyiségben. A huszonegy jelenlévő tanácsstag közül hat volt nő, de egyedül csak őrá vonatkozott volna a határozat. Habár egykor Wrath *fele* volt, a király sohasem fogadta el őt, ezért továbbra is egyedülállónak számított.

Miközben egyöntetű helyeslés és támogatás hullámszó végig a termen, Marissa a testvére nézett. Ezek után Haversnek korlátlan uralma lesz fölötte. Micsoda ügyes húzás volt a részéről!

Ha ő lesz a *védelmesője*, Marissa az engedélye nélkül még a házat sem hagyhatja majd el. A tanács tagja is csak akkor maradhat, ha a testvére ehhez hozzájárul. Nem mehet sehová, nem tehet semmit, mert a férfi tulajdona lesz. Minden tekintetben.

Arra semmi remény nem látszott, hogy Wrath elutasítja a javaslatot, különösen miután a *hercegek* tanácsa igennel szavazott rá. Abban a veszélyes helyzetben, amilyen a mostani volt, nem lehetett ésszerű okot találni arra, hogy megvétózza. Igaz, hogy a törvény segítségével a királyt nem lehetett letaszítani a trónról, a vezetési képességében való kételkedés azonban lázadáshoz vezethetett volna, amire a fajnak most egyáltalán nem volt szüksége.

De legalább Rehvenge nem volt jelen a gyűlésen, ezért ma este nem tehettek semmit. A *hercegek* tanácsának törvényhozói folyamata ugyanis előírta, hogy csak a hat eredeti család tagjai szavazhatták meg a javaslatot, ám ahhoz, hogy egy indítványt elfogadjanak, a tanács minden tagjának jelen kellett lennie. Vagyis annak ellenére, hogy a hat család képviselője az asztal mellett ült, Rehv távolléte miatt nem hozhattak határozatot.

Miközben a tanácsstagok lelkesen vitatkoztak az indítványon, Marissa a fejét rázta. Hogy volt képes Havers kinyitni Pandora szelencéjét? És mindezt a semmiért, mivel Butch O’Neal és ő már... nem voltak együtt. Mindenképpen beszélnie kell vele, és rá kell vennie, hogy vonja vissza ezt a nevetséges javaslatot. Igen, Wellesandrát megölték, és ez több mint tragikus, de ha most minden nőt élve eltemetnek, azzal visszafelé lépnek nem előre.

Vissza a sötét középkorba, amikor a nőket egyáltalán nem lehetett látni, és csak valakinek a tulajdonai voltak.

Marissa hirtelen megdöbbenő élességgel látta maga előtt a törött lábú kislányt és az anyját a klinikán. Igen, ez a javaslat nemcsak elnyomó, hanem veszélyes is lehet, ha a család élén nem egy megfelelő *parancsoló* áll. Jogilag senkinek nem volt joga az *elkülönített* nő *védelmesője* ellen fellépni. Saját belátása szerint azt tehetett a nővel, amit csak akart.

Van Dean egy másik ház alagsorában állt, Caldwell egy másik részén. Szájában sípot tartott, és szeme a kifakult hajú férfiak mozgását követte. A hat „tanítvány” egymás mellett állt egy sorban, térdük behajlítva, öklük feltartva. Villámgyors mozdulatokkal boksztak a levegőbe maguk előtt, felváltva jobb és bal kézzel, válluk ennek megfelelően lesüllyedt vagy felemelkedett. A levegőt megtöltötte jellegzetesen édes szaguk, de ezt Van Dean már észre sem vette.

Kétszer belefűjt a sípba. A hat férfi egyszerre emelte fel a kezét, mintha megfognák valakinek a fejét, mint egy kosárlabdát, aztán többször egymás után felrántották a jobb térdüket. Van belefűjt a sípba, mire lábat váltottak.

Gyűlölte volna bevallani magának, mert ez azt jelentette volna, hogy túl van élete derekán, de a küzdelmet oktatni sokkal könnyebb volt, mint pusztá kézzel harcolni a

ringben. És most nagyon jól jött neki ez a kis szünet.

Amellett rájött, hogy remekül tud tanítani. Ezek a bandatagok gyorsan tanultak, és keményen ütöttek, de legalább volt mivel dolgoznia.

A tanítványai egészen biztosan egy bandának voltak a tagjai. Ugyanúgy öltözködtek, ugyanolyanra festették a hajukat, és ugyanolyan fegyvereket hordtak maguknál. Csak arra nem jött még rá, hogy kik is valójában. Ezek a fickók olyan fegyelmezettek voltak, mint a katonák. Egyáltalán nem olyan nemtörődöm, lazák, mint amilyenek az utcai gengszterek, akik színlelt harciassággal és fegyverekkel leplezték saját hiányosságaikat. Az ördögbe, ha nem lett volna képtelenség, azt gondolta volna rólok, hogy a kormány emberei. Csapatokban jártak, a legmenőbb felszereléssel, és rendkívül komolyan viselkedtek. És rengetegen voltak. Van még csak egy hete kezdett, de már napi öt órát tartott, mindig újabbaknak. Ezzel a csoporttal még csak most találkozott másodjára.

De miért alkalmazna a kormány olyasvalakit, mint ő, hogy az embereit tanítsa?

Hosszan belefűjt a sípba, mire a csoport megállt.

– Mára végeztünk.

A fickók szétszéledtek, és a táskáikhoz mentek. Nem szóltak egy szót sem, és egymással sem kommunikáltak. Nem adták elő azt a tipikus macho viselkedést, amit a férfiak általában szoktak, ha egymás között voltak.

Miközben kimentek, Van is odament a saját táskájához, és kivette belőle a vizespalackját. Ivott belőle, és azon törte a fejét, hogy vágjon át a városon. Egy óra múlva mérkőzése volt. Nem volt már ideje enni, bár amúgy sem volt éhes.

Felvette a széldzsekijét, felkocogott az alagsorba vezető lépcsőn, és gyorsan végigjárta a házat. Üres volt. Se bútor, se étel, semmi. És minden ház ugyanilyen volt, ahol tanított. Üres épületek, amelyek kívülről teljesen hétköznapiak tűntek.

Átkozottul furcsa.

Kiment a tornácra, és megnézte, hogy bezárta-e az ajtót, majd a kocsihoz sietett. A hely, ahol találkoztak, mindennap más volt, és volt egy olyan érzése, hogy ez a jövőben sem fog változni. Minden reggel hét órakor kapott egy telefonhívást egy címmel, és egész nap ott maradt. A tanítványok váltották egymást, egy csoporttal két órát foglalkozott, vegyes harcművészeti fogásokat tanítva nekik. A beosztás olyan precízen működött, mint az óramű.

Lehet, hogy a fickók örült katonák.

– Jó estét, fiam!

Van megdermedt, amikor átnézett a kocsiteteje felett. Egy kisteherautó parkolt az utca túloldalán. Xavier állt mellette lezseren nekidőlve, mint egy gyereket váró anyuka az iskola előtt.

– Mi van? – kérdezte Van.

– Nagyon jól halad a fiúkkal. – Xavier üres mosolya jól illett üres, fakó szeméhez.

– Köszönöm. Most mennem kell.

– Még nem. – Van bőre bizseregni kezdett, amikor Xavier ellökte magát a kocsitól, és átjött hozzá az úton. – Szóval, fiam, arra gondoltam, talán szeretnél egy kicsit közelebbi kapcsolatba kerülni velünk.

Közelebbi kapcsolatba, mi?

– Nem érdekel a bűnözés. Bocsi.

– Miből gondolod, hogy bűnözők vagyunk?

– Ugyan már, Xavier! – A fickó utálta, ha le hagyta a neve elől a *Mr.*-t, ezért Van gyakran szólította így. – Egyszer már próbáltam, de nem tetszett.

– Ja, igen, az az autólopási ügy, amibe belekeveredtél. Lefogadom, hogy a testvérednek több mondanivalója lenne erről, nem igaz? Ja, de nem arról a testvéredről beszélek, akivel elloptad az autót, hanem a másiktól, a törvénytisztelőről

a családban. Arról, aki tiszta. Richardnak hívják, ugye?

Van a homlokát ráncolta.

– Mondok én magának valamit. Hagyja ki ebből a családomat, és én sem árulom el a rendőrségnek, hogy ilyen házakat használ. Úgy értem, a zsaruk bármikor szívesen átjönnének hozzám egy vasárnapi ebédre. Biztos nem kellene kétszer kérnem őket.

Amikor Xavier arca komolyra váltott, Van arra gondolt, *most megvagy!*

Ekkor azonban a férfi elmosolyodott.

– Akkor most *én* mondok neked valamit. Olyat tudok adni neked, amit senki más.

– Ó, tényleg?

– Minden bizonnyal.

Van megrázta a fejét, mint akit hidegen hagy a dolog.

– Nem túl korai még maguk közé hívnia? Mi van, ha nem vagyok megbízható?

– Majd az leszel.

– Baromira megtisztelő a bizalma irántam, de a válaszom, nem. Sajnálom.

Várta, hogy a fehér fickó vitatkozni fog. De az mindössze csak bólintott egyet.

– Ahogy gondolod. – Xavier megfordult, és visszasétált a furgonjához.

Különös, gondolta Van, amikor beszállt a kocsiba. Ezek a fickók határozottan furcsák.

De legalább időben fizetnek. És nem is keveset.

A város másik részén, Vishous egy szépen rendben tartott épület oldalsó kertjében bukkant elő a semmiből. Rhage közvetlenül mögötte volt, amikor hús-vér formát öltött az árnyékban.

A francba! – gondolta V. Bárcsak elszívott volna még egy cigit, mielőtt idejött! Szüksége volt egy cigire. Szüksége volt... valamire.

– V, testvér, jól vagy?

– Persze. Tökéletesen. Menjünk be!

Egy apró gondolati trükkel kinyitották a zárat, és besétáltak a főbejáraton. Belül légrfrissítő illata terjengett a levegőben, valami narancsutánzat, amely úgy bevette magát az orrlyukakba, mint a friss festés szaga.

Lemondtak a liftről, mivel épp használta valaki, és inkább a lépcsőn indultak felfelé. Amikor felértek a második emeletre, elmentek a C1-es, C2-es és C3-as lakás előtt. Vishous a kabátja alatt tartotta az egyik kezét, és a pisztolyát markolta, bár sejtette, hogy a legrosszabb, amivel találkozhatnak, egy megfigyelő kamera lehet. Az egész ház olyan tiszta, rendezett és takaros volt, mintha a legszebb ház címéért akart volna indulni. Műanyag virágcsokrok lógtak az ajtókon, a földön minden lakás előtt szívecskés vagy falevél mintájú lábtörlő feküdt, a folyosó falát romantikus, rózsaszín vagy narancssárga naplementés képek díszítették, felváltva borzas kutyakölykökkel és ártatlan tekintetű kiscicákkal.

– Öregem – dörmögte Rhage –, ez a hely úgy néz ki, mintha valaki elvarázsolta volna egy varázspálcával.

– Ami közben eltört.

Vishous megállt a C4-es lakás előtt, és a gondolatának erejével kinyitotta a zárat.

– Maguk mit keresnek itt?

Rhage és V egyszerre fordult meg.

Szentséges ég, a nő, aki előttük állt, pont úgy nézett ki, mint Sylvester Stallone anyja, az *Állj, vagy lő a mamám!* című filmben. Az alig egy méter magas öreg hölgynek göndör ősz haja volt, és vastag, steppelt köntöst viselt, amelyben úgy festett, mintha az ágytakarót öltötte volna magára.

A baj csak az volt, hogy a tekintete olyan ádázul szikrázott, mint egy pitbullé.

– Kérdeztem valamit, fiatalemberek.

Rhage ragadta magához a szót, ami nagyon okos húzás volt a részéről. Jobban értett a nőkhöz, mint V.

– Hölgyem, mi csak egy barátunkat látogatjuk meg.

– Ismerik Dottie unokáját?

– Izé, hát persze, asszonyom. Ismerjük.

– Úgy is néznek ki. – Ezt nyilvánvalóan nem bóknak szánta. – Egyébként szerintem ideje lenne már kiköltöznie. Dottie négy hónappal ezelőtt meghalt, és az a fiú nem igazán illik ide.

Ahogy maguk sem, sugallta egy bosszús szemvillanással.

– Ne aggódjon, ki fog költözni! – Rhage behízselgően elmosolyodott, miközben gondosan ügyelt rá, hogy a száját zárva tartsa. – Ami azt illeti már meg is tette. Ma este. Igen.

V közbevágott.

– Elnézést, mindjárt jövök.

Rhage egy kétségbeesett „*ne-merészelj-itt-hagyni-ezzel-a-banyával*” tekintetet vetett rá, V azonban belépett a lakásba, és a társa orra előtt becsapta az ajtót. Ha Rhage nem tud szót érteni az öregasszonnyal, legfeljebb kitörli az emlékezetét, bár ez lenne a legvégső megoldás. Az idősebb emberek nem viselték túl jól a memóriatörést, mivel az agyuk már nem volt elég rugalmas ahhoz, hogy ellenálljon a behatolásnak.

Amíg Rhage és Dottie szomszédja kellemesen összebarátkoznak, addig ő átkutatja a lakást – gondolta V.

Megvető mosollyal körülnézett. Atyaég, minden annyira *alantas* szagú volt! Émelyítően édes. Mint Butch.

A francba! Ne gondoldj most erre!

Kényszerítette magát, hogy a lakásra összepontosítson. A többi *alantas* otthonától eltérően ez be volt bútorozva, bár egyértelműen nem a legutolsó lakónak köszönhetően. Dottie ízléséről tanúskodtak a virágmintás huzatok, a csipketerítők és a kis porceláncsecsebecsék. Dottie *remekül* illett ebbe a házba.

Az *alantasok* valószínűleg olvasták az újságban az öreg nő halálhírét, és felhasználták a személyazonosságát. Persze az is lehet, hogy tényleg az unokája lakott itt, miután belépett a társaság tagjainak sorába.

Vishous bement a konyhába, aztán kijött. Meg sem lepődött, hogy nem talált semmi ennivalót a szekrényben és a hűtőben. Miközben átsétált a lakás másik részébe, arra gondolt, milyen különös, hogy az *alantasok* nem csinálnak titkot abból, hogy hol laknak. A legtöbben úgy haltak meg, hogy náluk volt minden személyes iratuk, lakcímük, és ráadásul nem is voltak hamisak. Igaz persze, hogy szerették volna előidézni a konfliktusokat...

Nocsak, nocsak!

Vishous odament egy rózsaszín-fehér íróasztalhoz, ahol egy Dell Inspiron 8600 típusú laptop bekapcsolva működött. Rátette az egérre a kezét, és gyorsan belenézett a gépbe. Kódolt fájlok mindenütt. Minden jelszóval volt levédve. Bla, bla, bla...

Az *alantasokról* nem volt nehéz kideríteni, hogy hol laktak, a számítógépes rendszerüket azonban úgy védték, mint a nemzeti bankot. A legtöbb gyilkosnak otthon is volt számítógépe, és az Alantasok Társasága szinte ugyanazokat a biztonsági óvintézkedéseket használta, amelyeket V is a testvériség központjában. Ami azt jelentette, hogy a rendszerük gyakorlatilag feltörhetetlen volt.

Még jó, hogy V szókincsében nem szerepelt az a fogalom, hogy „*feltörhetetlen*”.

Összecsukta a számítógépet, aztán kihúzta a vezetékét a gépből is, meg a fali hálózati csatlakozóból. A kábelt a zsebébe dugta, lehúzta a dzsekije cipzárját, és a

gépet a mellkasához rejtette a kabát alá. Aztán továbbment a lakás hátsó részébe. A hálószoza úgy nézett ki, mintha egy giccsbomba robbant volna fel benne, amelyből virágok meg fodrok hullottak volna ki mindenre: az ágyra, a függönyre és a falra.

És ekkor megpillantotta. Az ágy mellett állt az egyik éjjeli asztalkán. A telefon, egy négy hónappal azelőtti *Reader's Digest* és egy sereg narancssárga gyógyszeresfiola mellett. A kerámiaurna körülbelül akkora volt, mint egy literes tejesdoboz.

V felnyitotta a telefonját, és Rhage számát tárcsázta. Amikor a testvér felvette, azt mondta neki.

– Én végeztem itt. Nálam van egy laptop és az urna.

Letette a telefont, majd a kerámiafazékát a számítógép kemény testéhez szorította, és láthatatlanná válva a Gödörbe ment. Útközben arra gondolt, milyen szerencse, hogy az emberek nem szokták acéllal kibélelni a lakásukat.

15. fejezet

Miközben Mr. X nézte, ahogy Van elhajt, tudta, hogy túl korai volt feltennie neki ezt a kérdést. Várnia kellett volna még egy kicsit, hogy a férfi még jobban megérezze a hatalom ízét, miközben a gyilkosokat tanítja.

Csak hát az idő gyorsan repült.

Nem arról volt szó, hogy aggódott volna a kis kibúvója miatt. A prófécia erről a fajta dologról nem tett semmiféle említést. Az Omega azonban rettentő dühös volt, amikor Mr. X legutóbb eljött tőle. Egyáltalán nem fogadta jól a hírt, hogy a testvériség megölte a fertőzött embert, akit az erdei tisztáson hagytak. Szóval a tét egyre nőtt, és nem Mr. X javára.

Váratlanul melegedni kezdett a mellkasa közepe, és dobogást érzett ott, ahol korábban a szíve volt. A ritmikus ütem hallatán nagyot káromkodott. Kellott neki az ördögöt a falra festeni! A mester hívta magához.

Mr. X beszállt a furgonba, beindította a motort, és hét percig autózott a városon keresztül egy lepusztult házig, amely egy rossz környék visszataszító telkén állt. Az épület még mindig büzlött, mivel korábban metamfetamin-laboratóriumként használták, amíg a tulajdonost le nem lőtte a társaság egyik profi tagja. A még mindig érezhető szagnak köszönhetően a társaság a piaci értékénél jóval kedvezőbb áron kapta meg az ingatlant.

Mr. X leparkolt a garázsban, megvárta, amíg a garázsajtó bezárult mögötte, csak azután szállt ki. Kikapcsolta a riasztót, amit ő szerelt be, majd a hátsó hálószooba felé igyekezett.

Menet közben már érezte, hogy a bőre bizsereg és viszket, mintha kiütések lepték volna el a testét. Minél tovább halogatta, hogy válaszoljon a mester hívására, az érzés annál rosszabb lett, amíg végül már majd' beleőrült, hogy megvakarja magát.

Térdre ereszkedett, és ráült a sarkára, miközben semmi porcikája sem kívánt a mester közelébe menni. Az Omegának olyan kifinomult érzékelői voltak, mint egy radarnak, Mr. X-nek pedig jelenleg inkább önös céljai voltak, nem pedig olyanok, amelyek a társaság érdekét képviselték. A gond csak az volt, hogy ha a *főalantast* hívták, köteles volt mennie. Ez is a megállapodás része volt.

Amikor Vishous besétált a Gödörbe, azonnal feltűnt neki a síri csend, és gyűlölte. Szerencsére alig tizenöt perccel az után, hogy kinyitotta és bekapcsolta az *alantas* laptopját, valaki kopogott az ajtón. Rápillantott a monitorra, majd a gondolatával kinyitotta az ajtózárat.

Rhage sétált be. Valamit majszolt, a keze egy visszazárható műanyag tasakban turkált.

– Jutottál már valamire Mr. Dell fejlett technikájú termékével?

– Mit eszel?

– Gyümölcskenyeret. Mrs. Woollytól kaptam. Isteni. Nem kérsz?

Vishous fájdalmas arcot vágott, majd visszatért a laptopához.

– Nem, de behozhatnál nekem a konyhából egy üveg vodkát meg egy poharat.
– Oké. – Rhage odavitte neki, aztán a falnak támaszkodott. – Szóval, találtál már valami érdekeset benne?
– Még nem.
Amikor a csend olyan hosszúra nyúlt, hogy már kezdett kínossá válni, V gyanította, hogy Rhage látogatását nem csak az *alantas* laptopja iránti kíváncsiság vezérelte. Hamarosan bele is kezdett.
– Figyelj, testvér...
– Most nem vagyok valami jó társaság.
– Tudom, ezért kértek meg, hogy jöjjek ide.
Vishous ránézett a laptop képernyője felett.
– Szóval így állunk. És kik azok, akik megkértek? – kérdezte, bár tudta.
– A testvériség aggódik érted, V. Az utóbbi időben nagyon feszült lettél. Mintha kötél táncot járnának az idegeid. Ne is próbáld tagadni, mindenki észrevette.
– Aha, szóval Wrath kért meg, hogy gyere ide, és pszichológust játszsz?
– Igen, utasított rá, de amúgy is jönni akartam.
Vishous megdörzsölte a szemét.
– Jól vagyok.
– Az is rendben van, ha nem.
Dehogyan van!
– Ha nem bánod, szeretném inkább átnézni ezt a gépet.
– Átjössz az utolsó étkezésre?
– Persze. Ott leszek. – Talán.
Vishous végigzongorázott a fájlkon az egérrel. Miközben a képernyőt nézte, szórakozottan észrevette, hogy a jobb szeme, amelyik körül a tetoválás volt, úgy kezdett villódzni, mintha a szemhéja folyton lecsukódott volna.
Hirtelen egy súlyos kéz zuhant az asztalra előtte, és Rhage hajolt be a látóterébe.
– Vagy átjössz, vagy én jövök el érted!
V felnézett a testvérré. Rhage ragyogó kék szeme rezzenéstelenül nézett vissza rá hatalmas testéből és lélegzetelállítóan szép arcából.
Ó, szóval farkasszemet akar nézni velem? *Hát legyen, te gazember*, gondolta V.
Azonban ő volt az, aki hamarabb feladta. Pillanatokkal később lenézett a laptopra, és úgy tett, mintha valami fontosat akart volna megnézni rajta.
– Szállj le rólam, oké? Butch a szobatársam, ezért természetes, hogy vérzik érte a szívem. Nem nagy ügy...
– Phury elmondta nekünk. Hogy már nincsenek látomásaid.
– *A francba!* – Vishous felpattant a székről, félrelökte Rhage-et, és elkezdett fel-alá járkálni a szobában. – Az a lepcsés szájú...
– Ha ez megnyugtat, Wrath nem igazán hagyott neki más választást.
– Azt akarod mondani, hogy a király kiverte belőle?
– Ugyan már, V, amikor én ki voltam ütve, te is mindig mellettem álltál. Ez is olyan helyzet.
– Egyáltalán nem.
– De csak mert most rólad van szó?
– Bingo. – Istenem, egyszerűen képtelen volt erről beszélni! Ő, aki tizenhat nyelven értett, nem talált szót arra a sokkoló félelemre, amit a jövő miatt érzett. A sajátja, Butch-é és a faj jövője miatt. Mindig is bosszantották a látomásai arról, hogy mi fog történni, ugyanakkor furcsa megnyugvást is jelentettek számára. Még ha nem is tetszett neki az, amit előre látott, legalább tudta, mire számíthat, és sohasem érte semmi meglepetésként.
Rhage a vállára tette a kezét, amitől megriadt.

– Ne feledd, hogy várunk az utolsó étkezésnél, haver! Vagy ott leszel, vagy idejövök, és a hátamon viszlek oda, megértted?

– Igen. Jól van, de most már tűnj a francba!

Mihelyt Rhage elhagyta a lakását, Vishous visszaült a laptop elé. De ahelyett, hogy ismét belevetette volna magát a fájlrendszerbe, Butch új telefonszámát tárcsázta. A zsarú hangja úgy recsegett, mint egy öreg rádió.

– Szia, V!

– Szia! – Vishous a válla és a nyaka közé szorította a telefont, és töltött magának egy adag vodkát. Amikor az ital a pohár fenekére ért, tompa suhogást hallott a háttérben, mintha a zsarú megfordult volna az ágyon, vagy levette volna a dzsekijét.

Egy ideig egyikük sem beszélt, csak az éter hullámai kapcsolták őket össze.

Aztán V nem bírta ki, hogy meg ne kérdezze.

– Velük akartál lenni? Azt érezted, hogy neked is az *alantasokkal* kell lenned?

– Nem tudom. – Nagy levegő. Hosszú, lassú kilélegzés. – Nem fogok szépíteni semmit. Felismertem azokat a gazembereket. Éreztem őket, de amikor annak a gyilkosnak a szemébe néztem, tiszta szívemből meg akartam ölni.

V felemelte a poharát. Ivott egy kortyot, és érezte, hogy az alkohol a lehető legcsodálatosabb módon égeti végig a belsőjét.

– Most hogy érzed magad?

– Már nem olyan rosszul. Egy kicsit lehiggadtam. Mint aki visszavonulót fúj. – Újabb csend. – Erről álmodtál? Még az elején. Amikor azt mondtad, hogy a testvériséggel kell tartanom... rólam és az Omegáról láttál valamit?

– Nem. Más volt.

Mindazok után, ami eddig történt, V még mindig nem tudta, hogy jutnak el egyszer oda ahhoz, amit a látomásában látott. Semmilyen szinten nem tudta elképzelni, ugyanis, ami akkor régen megjelent előtte, abban ő meztelen volt, Butch pedig ráfonódott a testére, és ők ketten összeölelkezve fent voltak az égben, a hideg szélben.

Jézus Mária, *teljesen elment az esze! Megháborodott és perverz lett.*

– Napnyugta után elmegyek hozzád, és kezellek egy kicsit a kezemmel.

– Jó. Az mindig segít. – Butch megköszöri a torkát. – De, V, képtelen vagyok tétlenül itt ülni, és csak várni. Szeretnék visszavágni. Úgy értem, elkaphatnánk néhány *alantast*, és jól megoldozhatnánk őket, hogy a változatosság kedvéért most beszéljenek.

– Túl kockázatos, zsarú.

– Te talán nem láttad, mit tettek velem? Azt hiszed, engem érdekel a nyomorult genfi egyezmény?

– Hadd beszéljek először Wrath-szal!

– De minél előbb.

– Majd ma.

– Rendben. – Megint hosszú csend lett. – Szóval... van ebben a lakásban tévé?

– Egy plazmatévé lóg a falon az ágy mellett balra. A távirányító pedig... igazság szerint, fogalmam sincs, hogy, hol van. Általában nem... szóval nem a tévzés jár a fejemben, amikor odamegyek.

– V, haver, mi ez a cucc itt?

– Eléggé magától értetődő, nem gondolod?

Butch halkán felkuncogott.

– Akkor azt hiszem, erről beszélt Phury.

– Miért, mit mondott?

– Hogy beteges dolgokat szoktál csinálni.

V hirtelen maga előtt látta, ahogy Butch Marissán fekszik, a csípője előre lendül, miközben a lány gyönyörű kezével a fenekébe markol.

Aztán látta, ahogy Butch felemeli a fejét, és a fejében hallotta a torkából feltörő mély, erotikus nyögést.

Elszégyellte magát, és inkább felhajtotta a vodkát, majd öntött magának még egy adagot.

– A szexuális életem csak rám tartozik, Butch. Valamint a... nem szokványos érdeklődési területem is.

– Értettem. Ez a te dolgod, senki másé. Egy kérdést azért még hadd tegyek fel!

– Mi lenne az?

– Amikor a nők megkötoznek, kifestik a lábkörmödet is? Vagy csak kisminkelnek?

– V rekedten felnevetett, a zsarú pedig folytatta. – Várj, tudom már... egy madártollal csiklandoznak, igazam van?

– Micsoda észkombájn!

– Jól van, na, csak kíváncsi vagyok. – Butch nevetése elhalkult. – Bántod is őket? Úgy értem...

Lecsúszott még egy korty vodka.

– Az egész az önkéntességen alapszik. És sohasem lépem át a határt.

– Jó, bár az igaz, hogy az én katolikus neveltetésemnek ez egy kicsit vadul hangzik... de, ha neked ez kell...

Vishous meglötyögtette a maradék vodkát a pohár alján.

– Szóval, zsarú, kérdezhetek én is valamit?

– Igen. Ez így fair.

– Szerelmes vagy belé?

Butch egy kis idő múlva dörmögve válaszolt.

– Igen, a fene egye meg, szeretem.

A laptop monitorja elsötétült, és megjelent a képernyőkímélő, Vishous azonban megmozdította az egeret, hogy megakadályozza a színes görbék hullámzását a fekete háttérben.

– Milyen érzés?

Olyan zaj hallatszott a háttérben, mintha Butch testhelyzetet változtatott volna, és hirtelen nagyon feszült lett.

– Ebben a pillanatban jó.

V a képernyőn játszadozott a kurzor mutatójával, szórakozottan ide-oda rángatta.

– Tudod... örülök, hogy veled van. Ti ketten nagyon jó páros vagytok.

– Ha nem veszem figyelembe azt a tényt, hogy én egy egyszerű csávó vagyok, aki lehet, hogy már félig *alantas*, egyet is érthetnék veled.

– Nem fogsz átváltozni...

– Ma este magamba szívtam valamit abból a gyilkosból, V. Amikor belélegeztem. Azt hiszem, azért lett olyan babahintőpor szagom utána. Nem azért, mert harcoltunk, hanem mert a gonosz egy része bennem volt, vagyis már megint bennem van.

V nagyot káromkodott, és csak remélte, hogy nem így áll a helyzet.

– Rá fogunk jönni, zsarú. Ne aggódj, nem hagylak magadra ezzel a problémával!

Nem sokkal ez után letették a telefont, Vishous pedig ismét a laptopra meredt, és az egerrel kattogott. Addig folytatta a mutatóujj gyakorlatot, amíg már teljesen hidegen hagyta, mennyi időt veszteget el vele.

Amikor egy idő múlva felemelte a kezét, hogy kinyújtózzon, észrevette, hogy a kurzor a LOMTÁRON állt meg. Kidobni... újra feldolgozni... *átalakítani, hogy megint hasznosítani lehessen.*

Mi volt az a belélegzéses dolog Butch-csal és az *alantassal*? Akkor nem is gondolkodott el rajta, amikor lerántotta a zsarúról a gyilkost, bár azt tudta, hogy valamiféle kapcsolatot szakított meg ezzel köztük.

Nyugtalanul megfogta a vodkás üveget meg a poharat, és a kanapéhoz ment. Leült,

ivott egy kortyot, aztán a dohányzóasztalon álló, félig üres whiskys üvegre pillantott.

Előrehajolt, és a kezébe vette. Lecsavarta a tetejét, a szájához tette, és meghúzta. Aztán a vodkás pohara felé emelte, és beletöltött egy keveset. Félig leeresztett szemhéja alól figyelte, ahogy a két ital egymásba olvad, összekeveredik. Mindkettő felhígult a saját tiszta anyagából, mégis ketten együtt erősebbek lettek.

A szájához emelte a poharat, hátrabiccentette a fejét, és felhajtotta az egész keveréket. Aztán visszádólt a kanapéra.

Fáradt volt... annyira fáradt... fá...

Olyan hirtelen elaludt, mintha fejbe kólintották volna. Az alvás azonban nem tartott sokáig. Az álom, ahogy jobban belegondolt, percek múlva felébresztette, olyan szörnyen durva volt: egy hangos kiáltás hallatán tért magához, és azt érezte, hogy iszonyatosan fáj a mellkasa, mintha valaki egy bordaterpesszel feszítené szét. A szíve egy pillanatra megállt, aztán megint dobogni kezdett. Verejték lepte el az egész testét.

Rémülten széthúzta magán az inget, és lenézett a mellkasára.

Minden ott volt, ahol lennie kellett, nem látott magán tatóngó sebet. Az érzés azonban nem múlt el. A fájdalom, hogy rálöttek, valamint a megsemmisítő tudat, hogy a halál eljött érte, továbbra is megmaradt.

Zihálva vette a levegőt, és érezte, hogy az alvásnak már befellegzett.

Otthagytta a vodkát a dohányzóasztalon, odatámolygott az íróasztalhoz, és elszántan nekiesett a laptopnak, mert elhatározta, hogy ezúttal mindent megfejt rajta.

Mire a *hercegek* tanácsának ülése véget ért, Marissa teljesen kimerült. Nem csoda, hiszen nemsokára hajnalodott. Nagyon sokat vitáztak az *elkülönítési* indítványon, ám egyetlen hozzászólás sem volt negatív, mind az *alantasok* általi fenyegetettség köré központosult. Kétségtelennek tűnt, hogy amikor majd szavazásra kerül a sor, nemcsak hogy meg fogják szavazni, de ha Wrath nem emeli törvényerőre, bizonyítékként fogják felhasználni ellene, mondván, hogy nem elég elkötelezett a fajjal szemben.

Wrath ellenfelei alig várták, hogy ez bekövetkezzen. Az a tény, hogy a király háromszáz évig nem volt hajlandó elfoglalni a trónt, keserű szájjal hagyott egyes arisztokratákban, ezért csak az alkalomra vártak, hogy végre hibázzon.

Marissa megállt a könyvtár ajtajában, és már nagyon szeretett volna indulni, de Havers még mindig beszélgetett a többiekkel. Végül Marissa megunt, kiment a ház elé, és láthatatlanná válva hazament. Arra gondolt, ha kell, leül a testvére hálószobájában, és ott várja meg, hogy beszéljen vele.

Belépett a házba a főbejáraton, de nem hívta Karolynt, ahogy máskor szokta, hanem egyenesen felment a szobájába. Kinyitotta az ajtót, és...

– Ó... *te jó isten!* – A szobája... kietlen hely lett.

A gardróbzsoba ajtaja nyitva állt, és bent minden üres volt. Egyetlen vállfa sem maradt felakasztva. Az ágyról le volt húzva az ágynemű, a párnák eltűntek róla, csakúgy, mint az ágytakaró és a plédek. A képek is lekerültek a falakról. Óriási kartondobozok sorakoztak megrakodva a szoba túlsó fala mentén a telepakolt bőröndök szomszédságában.

– Mi... – Elhalt a hangja, amikor belépett a fürdőszobába. A polcok is csupaszon álltak, minden eltűnt róluk.

Megrökönyödve kitámolygott a fürdőből, és Haverst pillantotta meg, aki az ágy mellett állt.

– Mi ez az egész? – mutatott körbe Marissa az üres szobán.

– El kell hagynod ezt a házat.

A lány meg sem tudott szólalni, csak pislogott.

– De hisz itt lakom!

Havers elővette a pénztárcáját, kivett belőle egy vastag köteg bankjegyet, és a komódra dobta.

– Tessék, fogd, és menj!

– És mindez Butch miatt? – kérdezte Marissa kétségbeesetten. – És hogy fog működni az *elkülönítési* javaslat, amit a tanács elé terjesztettél? A *védelmezőnek* ott kell lennie, ahol a...

– Nem én adtam be az indítványt. Ami pedig azt az embert illeti... – Megrázta a fejét. – Ez a te életed. De látni téged azzal a meztelen emberrel, aki épp akkor volt túl egy szexuális aktuson... – Havers hangja megbicsaklott, de megköszörülte a torkát. – Most menj! Élj, ahogy akarsz, de ne várd el tőlem, hogy ölbe tett kézzel végignézzem, ahogy tönkreteszed magad.

– Havers, ez nevetséges...

– Nem tudlak megvédeni magadtól.

– Havers, Butch nem...

– Az isten szerelmére, a király életére törtem, hogy *megbosszuljam* a becsületedet! – A hangja visszhangzott az üres szobában. – És ezek után ott találok egy emberrel! Nem... nem tudlak elviselni magam körül többé. Félek attól a haragtól, amit kiváltasz bennem. Erőszakossá tesz. Én... – Megborzongott és elfordult. – Meghagytam az egyik *hűségesnek*, hogy tegyen ki téged ott, ahová menni akarsz, de aztán vissza fog jönni ide a házba. Ha szolgára van szükséged, keríts magadnak!

Marissa megdermedt.

– Még mindig a *hercegek* tanácsának tagja vagyok. Ott ezek után is látni fogsz.

– Nem, mert nem vagyok köteles rád nézni, ha nem akarok. Feltételezed, hogy továbbra is a tanács tagja maradsz, ám én úgy vélem, ez kétséges. Wrath-nak nem lesz oka arra, hogy megtagadja az *elkülönítési* indítványt. Te egyedül leszel, én viszont nem leszek a *vedelmeződ*, vagyis nem lesz senkid, aki engedélyt adna neked arra, hogy társaságba menj. Még a származásod sem tudja felülbírálni a törvényt.

Marissa elszörnyedt. Szentséges ég... végképp kitaszított lesz! Egy valóságos... senki.

– Hogy teheted ezt velem?

Havers hátranézett rá.

– Belefáradtam. Elegendem van abból, hogy folyton megvédelek azoktól a döntésektől, amelyeket hozol...

– Döntések?! Az arisztokrácia nőtagja vagyok. Nem hozhatok döntéseket!

– Ez nem igaz. Méltó párja lehettél volna Wrath-nak.

– De hisz nem akart engem! Te is tudtad, hiszen a saját szemeddel láttad! Ezért akartad megöletni!

– Most azonban, hogy visszagondolok rá... azon töprengek... miért nem érzett irántad semmit? Talán nem próbálkoztál elég keményen, hogy felkeltsd az érdeklődését.

Marissa agyát elborította a düh, amely csak még erősebb lett, miközben a testvére folytatta.

– És ha már a döntéseknél tartunk. Választhatad volna azt is, hogy távol tartod magad az ember körtermétől. De te úgy döntöttél, hogy bemész. És te akartál... megtehetted volna, hogy... nem fekszel le vele.

– Szóval erről van szó? Az isten szerelmére, még mindig szűz vagyok!

– És most már hazudsz is.

Ennek hallatán Marissa hirtelen kijózanodott. Ahogy a dühe elpárolgott, és kitisztult a kép, először látta meg igazán a testvérét: a briliáns orvost, aki az egész életét a betegeknek szentelte, imádta halott *felét*... ugyanakkor hihetetlenül merev volt. Egy igazi tudós, aki a rendben és a szabályokban hitt, szerette a kiszámíthatóságot, és

az életről is határozott elképzelése volt.

Ezt a világnézetet pedig mindenáron meg akarta védeni, még akkor is, ha ez a saját testvére jövőjébe... boldogságába... vagy akár az életébe került.

– Tökéletesen igazad van – jelentette ki a lány furcsa nyugalommal a hangjában. – El kell innen mennem.

Rápillantott a dobozokra, amelyekben a ruhái és a holmijai voltak elpakolva. Aztán visszanézett a férfire. Havers is azt tette, amit az előbb ő. Úgy nézegette a dobozokat, mintha a lány életét mérícskélte volna.

– Természetesen megtarthatod a Dürer-képeket – mondta.

– Természetesen – visszhangozta Marissa. – Ég veled, testvérem!

– Ezentúl Haversnek szólíts! Ne nevezd a testvérednek! Soha többé.

A férfi lehajtotta a fejét, és kiment a szobából.

A síri csendben, ami utána maradt, nagy volt a kísértés, hogy Marissa a csupasz matracra vesse magát, és sírva fakadjon. De erre nem volt idő. Alig egy óra múlva felkelt a nap.

Szentséges szűz, hová menjen?

16. fejezet

Amikor Mr. X visszatért a másik oldalról, ahol az Omegával találkozott, úgy érezte, ég a gyomra. Logikus reakció volt, tekintve, hogy mi mindenben ment keresztül.

A mestert több dolog is felbosszantotta. Azt akarta, hogy több *alantas* legyen a társaságban, több vámpír haljon meg, több előrelépést tegyenek, mindig csak többet... és többet... A gond az volt, hogy bármennyit kapott is, örökké elégedetlen maradt. Talán ez volt az ő átka.

Mindegy. Mr. X kudarcát nem lehetett letagadni, fel volt vésve a táblára. Pusztulásának matematikai egyenlete szépen le volt vezetve. És ebben a képletben az egyetlen ismeretlen tényező az idő volt. Nem lehetett tudni, hogy mikor telik be az Omegánál végleg a pohár, és hívja vissza örökre Mr. X-et.

Fel kell gyorsítania az eseményeket Vannel. A lehető leghamarabb be kell vennie a társaság tagjai közé.

Mr. X odament a laptopjához és bekapcsolta. Leült a megalvadt barna vértócsa mellé a földre, és előhívta a fájlok közül a Tekercseket, majd megkereste az idevágó passzust. A prófécia szavai megnyugtatták:

*Csak egy lesz, aki a mesterre elhozhatja a végzetet,
Egy modern harcos, akit a huszonegyedik hetedjében találni,
és a számairól lesz felismerhető:
eggyel többet tud mint amennyit az iránytű,
habár csupán négy irányba mutat,
három élete van,
két vágás az elején,
és egyetlen fekete szemmel,
ugyanazon kútban született és hal meg.*

Mr. X nekidőlt a falnak, megropogtatta a nyakát és körülnézett. A metamfetamin-laboratórium büze, a kosz, és a lelkipurdalás nélküli rossz cselekedetek olyan örvényébe került, amit nem élvezett, de amiből nem tudott kiszabadulni. Mint ahogy az Alantasok Társaságából sem.

De hamarosan minden meg fog oldódni. Szerencsére megtalálta a kiskaput, amelyen keresztül elszökhet.

Istenem, milyen furcsa módon bukkant rá Van Deanre! Elment a titkos bokszmérkőzésekre, hogy újoncokat toborozzon, Van azonban rögtön kitűnt a többiek közül. Volt benne valami különleges, valami, amely az ellenfelei fölé emelte. Amikor Mr. X aznap este meglátta harc közben, még csak azt gondolta, hogy talált egy új tagot... aztán észrevette, hogy hiányzik egy ujjja.

Nem szeretett testi hibás embereket bevinni a társaságba.

Azonban minél tovább nézte Vant, ahogy küzdött, annál egyértelműbbé vált számára, hogy a hiányzó testrész egyáltalán nem jelent hátrányt nála. Néhány estével később észrevette rajta a tetoválást. Mindig pólóban küzdött, egyszor azonban harc

közben felcsúszott elől a nyakáig, és a hátán, a két lapockája közül egy fekete tintával rajzolt szem meredt a semmibe.

Mr. X ekkor kezdett kutatni a tekercek között. A prófécia mélyen el volt rejtve az Alantasok Társaságának kézikönyvében. A régen elfeledett bekezdés megbújta a beavatási szertartás szabályrendszere között. Szerencsére, amikor Mr. X először *főalantas* lett, alaposan elolvasott mindent, ezért emlékezett erre a néhány soros jövendülésre.

Mint ahogy a tekercek többi része is, amelyet az 1930-as években fordítottak le angolra, a prófécia szavai is elvontak voltak. Ha azonban valakinek csak négy ujja volt a jobb kezén, csak négy irányban tudott mutatni. A „három élet” a gyermekkort, a felnőttkort és a társaságban töltött életet jelentette. Az éljenző tömeg szerint Van Caldwellben született, amelyet úgy is szoktak emlegetni, hogy Well, ami azt is jelentette, hogy „kút”.

De ez még nem volt minden. A fickónak nagyon kifinomult ösztönei voltak. Ha valaki sokáig nézte a drótkerítéssel körbevett ringben küzdeni, hamarosan észrevette, hogy nem csak a térbeli irányokat tudta érzékelni. Ritka adottsága révén képes volt előre megérezni, merre fog az ellenfele mozdulni. Ez a kivételes tulajdonsága különböztette meg a többiektől.

A legvégső bizonyítékot azonban a vakbélműtétje szolgáltatta. A „vágás” szót többféleképpen is lehetett értelmezni, de könnyen elképzelhető, hogy a sebhelyre utalt. Mivel mindenkinek van köldöke, ezért, ha valakinek kivették a vakbelét, akkor két vágás volt „az elején”, nem igaz?

Ráadásul éppen a megfelelő évben voltak. Mr. X fogta a mobiltelefonját, és az egyik beosztottját tárcsázta.

Miközben hallotta, hogy kicsörög a hívás, rájött, jobban akarja Van Deant, a modern harcost, a négyujjú gazembert, mint bárki mást, akivel eddig életében – vagy a halála után – találkozott.

Amikor Marissa előbukkant a semmiből a komor szürke épület előtt, a torkára tette a kezét, és hátrahajtotta a fejét. Szentséges isten, mekkora kőszörnyeteg! Egész biztosan egy egész kőbányát kellett kitermelni, hogy idehordják a házhoz az építőanyagot. És a rengeteg ólomüveg ablak, meg gyémántszerű ablaküveg úgy nézett ki, mintha a ház be lett volna rácsozva. Ott volt még a hat méter magas támfal, amely körbevette az udvart és az egész telket. Valamint a számtalan biztonsági kamera és kapu.

Biztonságos. És rideg.

A hely egyébként pontosan olyan volt, mint amilyennek elképzelte. Egy erőd, nem pedig egy otthon. És egy olyan különös valami vette körül, amelyet az ősi nyelven *álcázásnak* neveztek. Ez biztosította, hogy azokon kívül, akik idetartoztak, senki más agya ne legyen képes felfogni a külvilágot, és ne találja meg a pontos helyet. Marissa is csak azért tudott eljutni a testvériség központjába, mert Wrath ott volt. Háromszáz év alatt, amíg az ő tiszta vérében élt, olyan sok került bele a királyból, hogy bárhol képes lett volna megtalálni. Még az *álcázás* ellenére is.

Ahogy ott állt a hatalmas kőépület előtt, a tarkója bizseregni kezdett, mintha lesből figyelné valaki. Hátranézett. Keleten a nap már kezdett felkelni, és a fénye égette a szemét. Majdnem kifutott az időből.

A kezével még mindig a nyakát fogta, amikor felsétált néhány lépcsőn a monumentális, bronz szárnyas ajtóhoz. Nem volt rajta kilincs, se kopogtató, ezért megpróbálta benyomni. Kinyílt, amin nagyon meglepődött, de legalább már az előtérben állt. Itt azonban kamera figyelte.

Marissa megmutatta az arcát a kamerába, és várt. Amikor illetéktelenül kinyitotta

az első ajtót, biztosan megszólalt valahol egy riasztó, szóval most valószínűleg jön valaki, és vagy beengedi... vagy elzavarja. Ez utóbbi esetben a B-tervhez kell folyamodnia. Méghozzá nagyon sürgősen.

Rehvenge volt az egyetlen, akihez még fordulhatott, bár ez a lehetőség meglehetősen bonyolult volt. Az anyja *az elit* egyfajta spirituális tanácsadója volt, ezért nagy valószínűséggel halálosan megsértődött volna, ha Marissa váratlanul megjelenik a házukban.

Némán fohászokodva hátrasimította a haját a tenyerével. Lehet, hogy rosszul számított, de úgy gondolta, hogy Wrath nem fogja visszautasítani, ilyen közel hajnal előtt. Mindazok után, amin keresztülment mellette, úgy vélte, egy napig csak megtűri az otthonában. Hiszen talpig becsületes férfi.

Legalább Butch nem a testvériség házában lakott, már amennyire Marissa tudta. Valahol máshol volt egy lakása múlt nyáron, ezért feltételezte, hogy még mindig ott él. Mindenesetre nagyon remélte.

A súlyos faajtó kinyílt, és Fritz, a komornyik meglepettnek tűnt, hogy őt látja.

– Úrnő? – az idős szolga mélyen meghajolt. – Várják... önt?

– Nem, nem tudják, hogy jövök. – Olyan távol állt attól, hogy *várják*, amennyire csak lehetséges volt. – Én... szóval...

– Ki az, Fritz? – hallatszott egy női hang.

Amikor a léptek már közelről hallatszottak, Marissa összekulcsolta a kezét, és lehajtotta a fejét.

Ó, istenem, Beth, a királyné! Annyival jobb lett volna, ha Wrath-szal találkozik először! Most már úgy tűnt, ez nem is fog megtörténni.

Öfelsége azért csak megengedi, hogy használja a telefont, és felhívja Rehvenge-et? Istenem, van még egyáltalán annyi ideje, hogy tárcsázzon?

Az ajtó nyikorogva még szélesebbre tárult.

– Ki az... *Marissa*?

Marissa lesütve tartotta a szemét, úgy hajolt meg.

– Királyném!

– Fritz, köszönöm, most elmehet – mondta Beth, aztán a lányhoz fordult. –

Szeretnél bejönni?

Marissa habozott, aztán belépett az ajtón. Felületesen érzékelte, milyen hihetetlenül színes és barátságos az előcsarnok, de nem merte felemelni a fejét, hogy megnézze.

– Hogy találtál meg minket? – kérdezte Beth.

– A... *parancsolója* vére még mindig az ereimben kering. Azért... azért jöttem, hogy szívességet kérjek tőle. Szeretnék beszélni Wrath-szal, ha lehetséges.

Marissa meglepődött, amikor a királyné megfogta a kezét.

– Mi történt?

Felemelte a tekintetét, és amikor ránézett, még a lélegzete is elállt. Beth arcán szinte érdeklődés és igazi aggodalom tükröződött. Egészen lefegyverző volt, hogy barátságosan fogadták, különösen Beth, akinek minden oka meg lett volna rá, hogy kidobja a házból.

– Marissa, beszélj már!

Hol is kezdje?

– Én... szóval szükségem van egy helyre, ahol maradhatok. Nincs hová mennem. Elzavartak...

– Várj, lassabban! Lassíts egy kicsit, és mondd el érthetően, hogy mi történt!

Marissa nagy levegőt vett, majd röviden összefoglalta a történeteket, de Butch-ot egyszer sem említette közben. A szavak úgy áradtak ki belőle, mint a piszkos víz a gyönyörű mozaikpadlóra, amely bemocskolja a szépséget maga alatt. Szégyen mardosta a lelkét, miközben beszélt.

– Itt maradsz nálunk – jelentette ki Beth, amikor a lány befejezte.
– Csak egy éjszakát.
– Amennyi ideig csak akarsz. – Megszorította a kezét. – Akármeddig.
Marissa behunyta a szemét, és próbálta nem elsírni magát. Halkan egy csizmás láb kopogását hallotta lefelé jönni a szőnyeggel borított lépcsőn.
Aztán Wrath hangja töltötte be a hatalmas, két emelet magas előcsarnokot.
– Mi a fene folyik itt?
– Marissa ideköltözik hozzánk.
A lány ismét meghajolt, de ekkorra már elvesztette minden büszkeségét. Olyan sebezhető lett, mintha meztelenül állt volna előttük. Szörnyen félelmetes érzés volt, hogy nincs semmije, és mások könnyörületességének van kiszolgáltatva.
– Marissa, nézz rám!
Wrath kemény hangja nagyon ismerős volt, pont olyan, ahogy mindig is beszélt vele, és amitől háromszáz évig megalázva érezte magát. Kétségbeesetten a kifelé vezető ajtóra tévedt a tekintete, bár tudta, hogy hivatalosan már kifutott az időből.
A faajtó hangos csattanással becsukódott, mintha Wrath a gondolatával zárta volna be.
– Marissa, beszélj!
– Ne olyan hevesen, Wrath! – csattant fel a királyné. – Ma este már elég sok mindenen keresztülment. Havers kidobta otthonról.
– *Micsoda?* Miért?
Beth néhány mondatban összefoglalta a történetet, amit így egy harmadik személy szájából hallani, még megalázóbb volt a lány számára. A látása elhomályosult, de küzdött, hogy ne sírja el magát.
Amikor alulmaradt a harcban, Wrath azt mondta.
– Jézus Mária! Az az idióta! Hát persze, hogy itt maradsz.
Marissa remegő kézzel végigsimított mindkét szeme alatt, és felfogta a könnyeit, majd szétmorzsolta az ujjai között.
– Marissa? Nézz rám!
Felemelte a fejét. Istenem, Wrath még mindig ugyanolyan volt. Az arca túl kegyetlen ahhoz, hogy jóképűnek lehessen nevezni, a fejére simuló napszemüveg pedig még félelmetesebbé tette a megjelenését. Marissa elgondolkodva megjegyezte magában, hogy a haja jóval hosszabb, mint amikor utoljára látta. Már majdnem a derekáig ért.
– Örülök, hogy hozzánk jöttél.
A lány megköszönte a torkát.
– Hálás lennék, ha egy kis ideig itt maradhatnék.
– Hol van a holmid?
– Mindenem össze van pakolva otthon... vagyis a testvérem... akarom mondani Havers házában. Amikor visszamentem a *hercegek* tanácsának gyűléséről, minden holmim össze volt csomagolva dobozokba. De ott hagyhatom, amíg kitalálom, hogy hová...
– Fritz! – Amikor a *hűséges* futva megjelent, Wrath azt mondta neki. – Menj el Havers házába, és hozd el a kisasszony holmiját! A furgonnal menj, és vigyél magaddal segítséget is a pakoláshoz!
Fritz meghajolt, és sarkon fordult, majd elindult. Fürgébben, mint amit bárki egy öreg szolgáról feltételezett volna.
Marissa megpróbálta szavakba önteni az érzéseit.
– Én... én...
– Gyere velem, megmutatom a szobádat! – mondta Beth. – Nagyon kimerültek tűnsz. Mindjárt összeesel.

A királyné elvezette Marissát a nagy lépcsőhöz, és miközben felsétáltak az emeletre, Marissa hátranézett a válla fölött. Wrath arcán kegyetlen arckifejezés ült, az álla kemény volt, mint a beton.

Muszáj volt megállnia.

– Wrath, biztos vagy benne?

A király fenyegető nézése még komorabb lett.

– A testvéred nagyon ért hozzá, hogy felbosszantson.

– Nem akarok kellemetlenséget okozni...

Wrath a szavába vágott.

– Ugye ez az egész Butch miatt történt? V elmondta, hogy bementél hozzá a kórterembe, és visszahoztad az életbe. Hadd találjam ki... Haversnek nem tetszett, hogy ilyen közeli kapcsolatba kerültél egy emberrel. Eltaláltam?

Marissa megadóan bólintott.

– Ahogy már az előbb is mondtam, a testvéred nagyon felbosszantott. Butch hozzánk tartozik, még akkor is, ha nem tagja a testvériségnek, és bárki, aki törődik veled, az velünk is törődik. Szóval, ami engem illet, akár az életed hátralevő részét is eltöltheted itt. – Wrath a lépcső felé indult, de megkerülte. – Az a nyomorult Havers! Alávaló *gazember!* Megyek, megkeresem V-t, és elmondom neki, hogy itt vagy. Butch nincs a házban, de V tudja, hol találja meg.

– Ó... ne! Igazán nem szükséges...

Wrath nem állt meg, még csak nem is bizonytalanodott el, amivel jelezte, hogy a királynak senki nem mondhatja meg, hogy mit tegyen. Még azt sem, hogy mit ne.

– Nos – jegyezte meg Beth halkán –, legalább nincs nála fegyver.

– Meglep, hogy ennyire törődik velem.

– Viccelsz? Hiszen felháborító az, ami veled történt! Kidobni valakit nem sokkal hajnal előtt? Na mindegy. Inkább menjünk, és megmutatom a szobádat.

Marissa nem mozdult, amikor Beth óvatosan maga után akarta húzni.

– Királyném, olyan jóindulattal van irántam. Hogy lehet ennyire...

– Marissa! – Beth kék szeme nyugalmat tükrözött. – Megmentetted azt a férfit, akit szeretek. Amikor meglőtték, és az én vérem nem volt elég erős, te tartottad életben azzal, hogy odaadtad neki a csuklódát. Tehát ne feledd, nincs a földön *semmi*, amit meg ne tennék érted.

Amikor felvirradt a hajnal, és fény áradt be a tetőteraszos lakás ablakain, Butch arra ébredt, hogy teljesen fel van izgulva, és a szaténlepedőhöz dörzsöli a csípőjét. Egész teste verejtékben úszott, a bőre rendkívül érzékeny lett, merev férfiassága pedig hevesen lüktetett.

A tudata még ködös volt, nem igazán tudta eldönteni, mi az, ami valóság, és mi az, amit csak szeretne annak tudni. A nadrágszíjához tette a kezét. Kioldotta az övet, és benyúlt a nadrágba, a boxeralsó alá.

Lelki szemei előtt képek villantak fel Marissáról, ő pedig boldogan adta át magát a fantáziának, és szinte érezte maga mellett a lány testét. A keze ritmikusan mozogni kezdett a férfiasságán le-fel, és már nem volt biztos benne, hogy ő simogatja-e magát... vagy Marissa... istenem, annyira szerette volna, ha a lány az!

Lehunyta a szemét, a hátát ívben hátrafesztette. *Ó, igen! Annyira jó!*

Ekkor azonban felébredt.

Amikor rádöbbsent, hogy mit csinál, feldühödött. Haragudott magára, és arra, ami vele történt, ezért keményen megmarkolta a szerszámát, és durva mozdulatokkal folytatta a húzogatóást, amíg végül nagyot kiáltva ejakulált. Nem is lehetett igazi orgazmusnak nevezni. Inkább olyan volt, mintha a farka egy nagyot káromkodott

volna.

Összeszedte magát, és halálos rémülettel lenézett a kezére.

Aztán megkönnyebbülten felsóhajtott. Legalább valami visszatért a megszokotthoz.

Lehúzta magáról a nadrágot, letörölte az ágyékát az alsónadrágjával, aztán bement a fürdőszobába, és megnyitotta a zuhanyt. A víz alatt nem tudott másra gondolni, csak Marissára. Annyira hiányzott neki, hogy már szinte fájt. Olyan emésztő sóvárgás égette belülről, mint egy évvel azelőtt, amikor leszokott a dohányzásról.

A francba, ez ellen aztán hiába tenne magára tapaszt!

Amikor a dereka köré csavart törölközővel kijött a fürdőszobából, megszólalt az új mobilja. A párnákat feltúrva végül megtalálta a telefont.

– Igen, V? – szólt bele recsegő hangon. Istenem, a hangja mindig is szörnyű volt reggel, és ez ma sem volt másképp. Úgy hangzott, mint egy autó motorja, amely nem akart beindulni.

Oké, szóval már két érv szólt a normális mellett.

– Marissa beköltözött hozzánk.

– *Micsoda?* – Lerogyott az ágyra. – Mi a fenéről beszélsz?

– Havers kirúgta otthonról.

– Miattam?

– Alighanem.

– *A gazember...*

– Most itt van a központban, szóval nem kell aggódnod a biztonsága miatt. Bár nagyon fel van dűlva. – Hosszú szünet következett. – Zsaru? Ott vagy még, haver?

– Igen. – Butch hanyatt dőlt az ágyon. Rájött, hogy az egész teste remeg a vágtyól, hogy találkozzon vele.

– Szóval, ahogy mondtam, nincs semmi baja. Akarod, hogy elvigyem hozzád ma este?

Butch a szeme elé tette a karját. A gondolattól, hogy esetleg bármilyen módon árthat a lánynak, szabály szerint az örületbe kergette. Halálra rémítette.

– Butch? Halló? Ott vagy még?

Marissa elhelyezkedett a baldachinos ágyon, nyakig magára húzta a takarót, és azt kívánta, bárcsak ne lenne meztelen. Csak hát nem volt nála semmiféle ruha.

Tudta, hogy itt senki sem fogja zavarni, a meztelensége mégis... helytelennek tűnt. Botránysnak, pedig senki sem tudott róla.

Körülnézett. A szoba, amit kapott, gyönyörű volt. A barátságos, középkék tapétán egy nő és egy térdeplő udvarló pásztor jelenete volt látható. A motívum többször is feltűnt a falakon, a függönyön, az ágyterítón, sőt még a székek huzatán is.

Nem épp a legjobb kép, amit most látni akart. A két francia szerelmes mintha agyonnyomta volna, bár nem vizuálisan hatott rá, hanem hallotta őket. Mintha zűrzavaros staccatója lett volna annak, amit ő nem élhetett át Butch-csal. És soha nem is fog.

Lekapcsolta a lámpát, és behunyta a szemét, hogy ne is lássa. A megoldás csodákat művelt.

Szentséges ég, hogy összekuszálódott minden! Csak találgathatott, hogy ezek után, hogy bonyolódnak körülötte még jobban a dolgok. Fritz és két másik *hűséges* már elment a testvére... vagyis Havers... házába, bár azon sem csodálkozott volna, ha üres kézzel térnek vissza. Lehet, hogy Havers időközben úgy döntött, hogy megszabadul a holmijától. Olyan könnyedén, ahogy tőle.

Miközben a sötétben feküdt, gondolatban számadást készített romokban heverő

életéről, és megpróbálta megtalálni benne, mi az, ami még használható, és mi az, ami már végképp menthetetlen. De csak lehangoló, boldogtalan emlékek kuszaságát találta, és ez nem jelentett számára útmutatót. Egyáltalán nem tudta, mihez kezdjen ezután vagy hová menjen.

Persze nem volt meglepő, hogy idáig jutott. Három évszázadot töltött el azzal, hogy várta és remélte, hogy egy férfi észrevegye. Háromszáz évig küzdött elkeseredetten azért, hogy az *elit* befogadja. Hogy valakinek méltó testvére, lánya és párja legyen. Ez a sok külső elvárás irányította eddig az életét, erősebb és hatalmasabb hatalom volt számára, mint a gravitáció.

És hová jutott azzal, hogy megpróbált mindennek megfelelni? Árva lett. Társ nélkül maradt. Kiközösítették.

Rendben, akkor élete hátralévő részére az első számú szabály az lesz, hogy soha többé nincs megfelelési kényszere. Lehet, hogy jelenleg fogalma sincs róla, hogy ki is ő, mégis sokkal jobb elveszetten szabadnak lenni, mint mások által egy társadalmi skatulyába zárva.

Megriadt, amikor megszólalt az ágya mellett a telefon. Öt csörgés után felvette, de csak azért, mert úgy tűnt, a készülék nem hajlandó abbahagyni.

– Halló?

– Úrnő? – Egy *hűséges*. – Telefonon keresi Butch úr. Felveszi a hívást?

Na remek. Tehát már tudja.

– Úrnő?

– Ja... igen... felveszem.

– Rendben. És megadtam az úrnak a közvetlen számát. Kérem, tartsa a vonalat! Egy kattánás után az ismerős rekedtes hang szólt a kagylóba.

– Marissa? Jól vagy?

Nem igazán, de ez nem tartozott rá.

– Köszönöm, igen. Beth és Wrath nagyon kedvesek voltak hozzám.

– Figyelj, szeretnék látni.

– Tényleg? Akkor feltételezem, hogy varázslatos módon hirtelen minden problémád megoldódott? Biztos nagyon fel vagy dobva, hogy visszatértél a normális életbe. Gratulálok!

Butch halkán szitkozódott.

– Aggódok miattad.

– Ez kedves tőled, de...

– Marissa...

– ...nem akarsz engem veszélybe sodorni, nem igaz?

– Figyelj, én csak...

– Akkor jobb lesz, ha távol maradsz tőlem, nehogy megsérüljek...

– *A szentségit*, Marissa! Egye meg a fene ezt az egészet!

A lány behunyta a szemét. Haragudott a világra, haragudott Butch-ra, a testvére, és magára. Ha viszont a férfi is felidegesíti magát, ez a beszélgetés olyan lesz, mint egy kibiztosított kézigránát.

Ezért halkán azt mondta:

– Nagyra értékelem, hogy érdeklődsz irántam, de jól vagyok.

– Ördög és pokol...

– Igen, úgy hiszem, ez remekül jellemzi a helyzetet. Viszlát, Butch!

Amikor letette a telefont, rájött, hogy egész testében remeg.

A készülék szinte azonnal megcsörrent újra, ő pedig csak bámult rá a kis asztalon. Egy határozott mozdulattal megragadta a zsinórt, és kirántotta a falból.

Ezután visszabújt az ágyba, és oldalra fordulva összegömbölyödött. Tudta, hogy már nem tud elaludni, mégis behunyta a szemét.

Ahogy ott füstölgött magában a sötétben, meglepő következtetésre jutott. Annak ellenére, hogy az élete... Butch ékesszóló kifejezésével élve... *pokol* volt, annyit megtanult, hogy dühösnek lenni sokkal jobb dolog volt, mint pánikba esni.

Húsz perccel később, Red Sox baseballsapkáját mélyen a fejébe húzva, napszemüveggel a fején, Butch odasétált egy sötétzöld Honda Accordhoz. Körülnézett. Senki nem volt a sikátorban. Az épületeknek nem nyílt ablaka a szűk utcára. A Kilencedik utcán nem járt egyetlen autó sem.

Lehajolt, és felvett egy követ a földről, majd bezúzta vele a kocsi vezető oldali ablakát. Amikor megszólalt a riasztó, ellépett a jármű mellől, és beleolvadt az árnyékba. Senki nem jött arra futva. Egy idő múlva a vijjogás is abbamaradt.

Tizenhat éves kora óta nem lopott autót, akkor is fiatalkori bűnözésnek számított, most azonban megint itt tartott. Nyugodt léptekkel odasétált a kocsihoz, kinyitotta az ajtót, és beszállt. Az ezt követő események zökkenőmentesen és gyorsan zajlottak, ami azt bizonyította, hogy a bűnözésre való hajlama, csak úgy, mint déli akcentusa soha nem veszett ki belőle teljesen. Leszedte a műszerfal alatti burkolatot, megtalálta a két vezetékét, aztán összeérintette őket, és... *vrom*.

Az ablakban maradt üvegdarabokat kilökte a könyökével, majd lassan, kényelmesen elindult. Mivel a térde szinte a mellkasához nyomódott az ülésben, lenyúlt, megkereste a kart, és kiengedve annyira hátratólta az ülést, amennyire csak lehetett. A könyökét kitette az ablakba, és mintha csak lazán cirkálna a városban, hátradőlt, s közben élvezte a hűvös tavaszi levegőt.

Amikor a sikátor végén a stoptáblához ért, kitette az irányjelzőt, és teljesen lefékezett. Úgy gondolta, ha az ember egy lopott autóban ül, és nincsenek nála az iratai, jobban teszi, ha betart minden közlekedési szabályt.

Balra fordult, és miközben a Kilencedik utcán végighajtott, sajnálni kezdte azt a szerencsétlent, akinek az autóját ilyen profi módon meglovasította. Nem túl vidám dolog elveszíteni egy autót, ezért az első piros lámpánál, ahol meg kellett állnia, lenyitotta a kesztyűtartót. A kocsi egy bizonyos Sally Forrester nevéen volt. A címe Barnstable út 1247.

Megfogadta, hogy amint lehet, visszajuttatja neki a Hondát, és ad némi pénzt is, hogy kárpótolja a kellemetlenségekért, és fedezze a betört ablakot.

S ha már a betört dolgoknál tartott... maga felé fordította a visszapillantó tükröt, hogy megnézze benne magát. Krisztusom, micsoda roncs nézett vissza rá! Borostás volt az álla, az arcán pedig még mindig látszottak a verés nyomai. Egy cifra káromkodással visszafordította a tükröt, hogy ne kelljen a saját ocsmány ábrázatát néznie.

Sajnos a kép már így is elég mélyen az agyába ivódott.

Miközben Sally Forrester Hondájával kifelé haladt a városból, egy olyan fejjel, amit bokszsáknak használtak, hirtelen erőteljes öntudathullám tört rá, amitől nem volt túlságosan elragadtatva.

Mindig is a jó és a rossz között egyensúlyozott, hajlamos volt elhajlítani a szabályokat, hogy illeszkedjenek a céljaihoz. A fenébe, megverte a gyanúsítottakat, hogy vallomásra bírja őket. Alkalmanként szemet hunyt egy-egy dolog felett, ha ezzel információt tudott szerezni egy ügyben. Kábítószeres, és még az után is, hogy belépett a rendőrséghez... aztán szerencsére leszokott a kokainról.

Csúszópénzt és szexuális ellenszolgáltatást azonban csak a legzüllöttebb zsaruk fogadtak el szolgálat közben, ő nem.

Szóval, úgy tűnik, ez utóbbi kettőtől már hősnek lehetett tekinteni.

Na és most mit csinál? Egy olyan nő után koslat, akinek az élete már így is egy

romhalmaz. Csak azért, hogy ő is beálljon azoknak a sorába, akik tönkreteszik.

Mégsem tudott ellenállni a kísértésnek. Az után, hogy a telefonbeszélgetésük után újra és újra felhívta, képtelen volt visszafogni magát, és elindult hozzá. Eddig csak mániákusan rajongott érte, most azonban megszállott lett. Muszáj volt odamennie, és megbizonyosodnia róla, hogy jól van, és... na jó, azt is remélte, hogy talán egy kicsit érthetőbb magyarázatot tud adni a viselkedésére.

Egy dolog nagyon biztatónak tűnt. Úgy látszott, belül minden rendben van vele. V lakásán megvágta a karját egy késsel, mert az ejakuláció ellenére le kellett ellenőriznie, milyen színű a vére. Hála istennek, piros volt.

Nagy levegőt vett... aztán a homlokát ráncolta. A hónaljához tette az orrát, és beleszagolt. Mi a franc ez? Annak ellenére, hogy az autóban huzat volt, még a ruháján keresztül is érzett valamit. Nem, nem az *alantasok* jellegzetesen émelyítő babahintőpor-illatát, mert az már szerencsére elhalványult. Ez most valami más volt. A bőrből párolgott ki.

Krisztusom, a teste olyan volt, mint egy meghibbant léghűtő, amely nem tudta eldönteni, milyen illatot fűjjon. De ez a buja fűszeres változat legalább már tetszett neki...

Jézusom! Nem, az nem lehet... Egyszerűen képtelenség. Ugye, nem lehetséges?

Hát persze, hogy nem. Elővette a telefonját, és megnyomta a gyorshívás gombot. Amint meghallotta V hangját, azt mondta:

– Vigyázat, jövök!

Egy sercenés és egy mély levegővétel hallatszott a telefonba. V biztosan rágyújtott egy cigarettára.

– Nem mondhatnám, hogy meg vagyok lepve. De hogy jössz ide?

– Sally Forrester Hondájával.

– Az meg ki a franc?

– Fogalmam sincs. Loptam. Nézd, nincs most rajtam semmi szokatlan. – Na jó, ez így nem egészen igaz. – Legalábbis olyan *alantas-féle* szokatlan. Látnom kell Marissát.

Hosszú szünet után V azt felelte.

– Majd beengedlek a kapukon. Az *alcázás* hetven éve távol tartja innen az *alantasokat*, ezért ugye nem valószínű, hogy itt meg tudnak találni téged? Na meg azt is nagyon remélem, hogy nem ránk pályázol.

– Az életemre esküszöm, hogy nem.

Butch megigazította fején a Red Sox sapkát, és ahogy a csuklója az orra elé került, megint megérezte magán azt a finom illatot.

– Hé, V... figyelj csak, valami nagyon furcsa dolog történik velem.

– Micsoda?

– Olyan illat van rajtam, mint egy férfi parfüm.

– Örülj neki. A nők szeretik az ilyesmit.

– V, úgy illatozok, mint egy nyavalyás virágoskert, pedig *nem is fűjtam magamra semmit!* Érted már?

A vonal másik végén csend lett. Aztán a testvér azt mondta.

– Az emberek nem szoktak összekötődni.

– Ó, tényleg? Lennél szíves ezt megmondani a központi idegrendszeremnek és a verejtékmirigyeimnek is? Biztosan örülnének a hírnek.

– Azután vetted észre, hogy együtt voltatok a kórteremben?

– Azóta még rosszabb a helyzet, de azt hiszem, már korábban egy másik alkalommal is éreztem valami hasonlót.

– Mikor?

– Amikor láttam, hogy Marissa beszáll egy férfi mellé az autóba.

- Mennyi ideje volt ez?
- Úgy három hónapja. Megmarkoltam a fegyveremet, miközben néztem.
Csend.
- Butch, az emberek nem kötődnek össze úgy, mint mi.
- Tudom.
- Még hosszabb csend.
- Nem lehet, hogy örökbe fogadtak, zsarú?
- Nem. És rendellenesen hosszú szemfogú tagja sincs a családomnak, ha erre akarnál kilyukadni. V, haver, ittam a véredből. Biztos vagy benne, hogy nem lettem tőle...
- Csak genetikailag lehetsz vámpír. Az a „megharaplak-és-átváltozol” baromság csak mese. Nézd, beengedlek a kapukon keresztül, amikor ideérsz, aztán majd megbeszéljük. Ja, és most jut eszembe. Wrath-nak nincs kifogása az ellen, hogy megoldozzam az *alantasokat*, és kiderítsem, mi történt veled. De nem akarja, hogy te is részt vegyél benne.
- Butch erősen megszorította a kormányt.
- Leszarom. Eleget szenvedtem miattuk, megérdemlem, hogy visszavágjak. V, majd' *belehalok*, hogy szétrúghassam a seggüket, és választ kapjak.
- De Wrath...
- Nagyon rendes fickó, csak hogy nem az én királyom. Ezért ebbe nem szólhat bele.
- Csak szeretne megvédeni.
- Mondd meg neki, hogy nincs szükségem rá!
- Vishous valami cifrát káromkodott az ősi nyelven, aztán azt dörmögte.
- Rendben van.
- Köszönöm.
- Még valamit, zsarú. Marissa a testvériség vendége. Ha nem akar találkozni veled, el kell távolítanunk a közeléből. Világos?
- Ne aggódj! Ha nem akar látni, önként megyek el, esküszöm!

17. fejezet

Marissa kopogást hallott az ajtón. Kinyitotta a szemét, és ránézett az órára. Délelőtt tizet mutatott, és még egy szemhunyasnyit sem aludt. Istenem, milyen szörnyen fáradt volt!

Lehet, hogy Fritz jött vissza, és hírt hozott a holmijáról.

– Igen?

Az ajtó kinyílt, majd egy baseballsapkás, hatalmas alak jelent meg az árnyékban.

Marissa felült, és a takarót meztelen melle előtt tartotta.

– Butch?

– Szia. – Butch levette a sapkát a fejéről, és az egyik kezében gyűrögette, amíg a másikkal lesimította a haját.

Marissa a gondolatának erejével meggyújtott egy gyertyát.

– Mit keresel itt?

– Én... csak személyesen is szerettem volna megbizonyosodni róla, hogy jól vagy.

Mivel a telefonod... – A szemöldöke felugrott, amikor megpillantotta a zsinórt, amit a lány kitépett a falból. – Ja... aha... szóval a telefonod nem működött. Megengeded, hogy bemenjek egy pillanatra?

Marissa nagy levegőt vett, és megérezte a férfi csodálatos illatát. Beleivódott az orrába, és szétáradt az egész testében.

Gazember, gondolta. Ellenállhatatlan gazember.

– Marissa, nem leszek tolakodó, ígérem! Tudom, hogy haragszol rám, de nem lehetne, hogy csak beszéljünk?

– Rendben van – felelte a lány, és megrázta a fejét. – De ne gondold, hogy ezzel bármit is meg fogunk oldani.

Amikor Butch belépett a szobába, Marissa rájött, hogy ez nagyon rossz ötlet volt. Ha beszélgetni akart vele, jobb lett volna, ha lent találkoznak. Végül is Butch nagyon férfias férfi volt, ő pedig pillanatnyilag nagyon meztelen. Ráadásul... kettesben voltak egy félhomályos hálószobában.

Nagyszerű terv, kiváló kivitelezés. Legközelebb jobb lesz, ha rögtön kiugrik az ablakon.

Butch becsukta az ajtót, aztán háttal nekidőlt.

– Először is azt szeretném tudni, hogy jól vagy-e.

– Igen. – Istenem, ez így nagyon kínos! – Butch...

– Nézd, nagyon sajnálom, hogy a múltkor olyan cinikus és nyers voltam veled. – Összetört arca mintha megvonaglott volna. – Nem arról van szó, hogy azt gondolom, nem tudsz magadra vigyázni. Iszonyatosan meg vagyok rémülve magamtól, és nem tudnám elviselni, ha valami módon ártanék neked.

Marissa rámeredt. Most már tényleg nagyon kényelmetlenül érezte magát. Ha Butch tovább folytatja ezt az alázatos bocsánatkérést, hamarosan megadja magát neki.

– Butch...

– Várj, kérlek... engedd, hogy befejezzem! Végigmondom, és aztán elmegyek. – Lassan nagy levegőt vett, széles mellkasa kitágult az elegáns fekete kabát alatt. –

Jelenleg úgy tűnik, hogy az az egyetlen módja annak, hogy biztonságban légy, ha távol tartalak magamtól. De nem azért, mert te vagy gyenge, hanem azért, mert én vagyok veszélyes. Tudom, hogy nincs szükséged rá, hogy valaki védelmezzen vagy a gondodat viselje.

A hosszúra nyúlt csendben Marissa érdeklődve nézett végig rajta.

– Akkor bizonyítsd be, Butch! Mondd el, hogy valójában mi történt veled! Mert ugye nem autóbaleseted volt?

A férfi megdörzsölte a szemét.

– Néhány *alantas* elrabolt. – Amikor Marissa felszisszent, gyorsan hozzátette. – De nem volt vészes, komolyan...

A lány felemelte a kezét.

– Állj! Vagy mondj el mindent, vagy ne mondj semmit! Nem akarok féligazságokat hallani. Ez nem méltó egyikünkhöz sem.

Butch halkán káromkodott, aztán megint megdörzsölte a szemét.

– Butch, beszélj vagy menj el!

– Oké... oké. – Mogyoróbarna szemét a lányra emelte. – Abból, amennyit ki tudtam deríteni, úgy néz ki, hogy kihallgattak. Tizenkét órán keresztül.

Marissa olyan erősen szorította össze a lepedőt, hogy az ujjai teljesen elzsibbadtak.

– Kihallgattak? Hogyan?

– Nem sok mindenre emlékszem, de a testemen látott sérülések alapján azt mondanám, hogy a szokásos módon.

– A szokásos... módon?

– Elektrosokk, pusztá kézzel való verés, köröm alá fúrás. – Amikor elhallgatott, Marissa biztos volt benne, hogy a lista ezzel még korántsem ért véget.

Hányinger kúszott fel a torkán.

– Ó... istenem!

– Ne is gondoldj rá! Már elmúlt. Túl vagyok rajta.

Szentséges szűz az égben, hogy mondhat ilyet?

– Miért... – Megköszörülte a torkát, és arra gondolt, ha az egész történetet hallani akarja, jobb lesz, ha úgy viselkedik, mint aki képes megbirkózni vele. – Miért kellett akkor karanténban lenned?

– Valamit belém helyeztek. – Butch kigombolta a selyeminget, és megmutatta a hasán lévő sebet. – V talált rám az erdőben, ahová kitétek meghalni, és bármi volt is bennem, kivette. Most viszont olyan, mintha... össze lennék kötve az *alantasokkal*. – Marissa megdermedt, Butch pedig levette az inget. – Igen, Marissa, rokonságot érzek a gyilkosokkal. Azokkal a gazemberekkel, akik megpróbálják elpusztítani a fajodat. Ezért kérlek, hidd el nekem, hogy amikor azt mondom, ki akarom deríteni, mi történt velem, az nem csak elvont hókuszpókusz, vagy olyan „meg-akarom-találni-a-belső-énemet” szarság. Az ellenségeid meggyalázták a testemet. Valamit *belém* tettek.

– Te is... közülük való lettél?

– Nem akarok az lenni. És nem akarlak bántani se téged, se bárki mást. De tudod, éppen ez a probléma. Túl sok minden van még, amit nem tudok.

– Butch, engedd, hogy segítsek neked!

A férfi káromkodott egyet.

– De mi lesz, ha...

– Ha folyton azon aggódsz, hogy „*mi lesz, ha*” attól még nem változik semmi. Nézd, nem fogok hazudni neked. Félek. De nem akarok hátat fordítani neked, és bolond vagy, ha erre akarsz kényszeríteni.

Butch megrázta a fejét. A tekintetéből tisztelet sugárzott.

– Te mindig ilyen bátor voltál?

– Nem, de úgy látszik, veled kapcsolatban ilyen vagyok. Beengedsz az életedbe?

– Szeretnék. És úgy érzem, szükségem is van rád – mondta, de csak nagy sokára lépett el az ajtótól, és ment oda hozzá. – Leülhetek melléd?

Marissa bólintott, mire Butch leereszkedett az ágyra. A matrac mélyen besüppedt a súlya alatt, és a lány ettől odacsúszott hozzá. Butch egy végtelenül hosszú pillanatig mélyen a szemébe nézett, aztán megfogta a kezét. Istenem, milyen nagy és meleg volt a tenyere!

Lehajolt, majd az ajkával leheletfinoman végigsimított a lány kézfejen, és lassan ide-oda mozgatta rajta a száját.

– Szeretnék lefeküdni melléd. Nem a szex vagy hasonlók miatt, csak...

– Rendben.

Butch felállt, mire Marissa arrébb csúszott, felemelte a takarót, a férfi azonban megrázta a fejét.

– Nem. Inkább a tetején leszek.

Levette a kabátját, és lefeküdt Marissa mellé. Szorosan hozzásimult, majd megcsókolta a feje búbját.

– Nagyon fáradtnak tűnsz – jegyezte meg a férfi a gyertyafényben.

– Tényleg az vagyok.

– Akkor aludj, én pedig addig vigyázok rád.

Marissa még közelebb bújt a férfi hatalmas testéhez, és kifújta a levegőt. Olyan jó volt a mellkasára hajtani a fejét, érezni a bőre melegét, és beszívni az illatát! Butch lassan megsimogatta a hátát, ő pedig olyan gyorsan álomba merült, hogy észre sem vette, csak azt, amikor arra ébredt, hogy megmozdult az ágy.

– Butch?

– Beszélnem kell V-vel. – Megcsókolta a lány kezét. – Te csak pihenj! Nem szeretem, hogy olyan sápadt vagy.

Marissa halványan elmosolyodott.

– Ne akarj gondoskodni rólam!

– Ez csak egy javaslat volt. – Szája sarka mosolyra görbült. – Mit szólnál ahhoz, ha az első étkezésnél találkoznánk? Lent foglak várni a könyvtárban.

Marissa bólintott, ő pedig lehajolt hozzá, és ujjával végigsimított az arcán. Aztán az ajkára siklott a tekintete, és az illat, amely a testéből áradt, hirtelen erősebb lett.

Tekintetük összekapcsolódott.

Nem kellett hozzá sok, hogy Marissa vére lángra lobbanjon. Emésztő sóvárgás támadt fel a testében. Szeme önkéntelenül a férfi arcáról a nyakára vándorolt, szemfoga megnyúlt, és lüktetni kezdett, amíg már nem létezett számára más, csak az ösztön, hogy belemélyessze a fogát a vénájába. Inni akart belőle, és arra vágyott, hogy szeretkezzenek, miközben iszik.

Vérszomj!

Ó, istenem! Hát ezért volt annyira fáradt! A múltkor nem tudott Rehvenge-ből inni, aztán jött a sok feszültség: Butch sérülése, az, hogy kilépett az életéből, végül az a dolog Haversszel.

Nem mintha most számított volna, hogy miért érez így. Jelenleg csak az éhség volt a fontos.

Ajka szétnyílt, és kinyújtotta Butch felé a karját...

De mi történne, hogy megtenné?

Nem volt nehéz megjósolni. Kiszívná az utolsó csepp vérének is, hogy csillapítsa az éhségét, mivel az emberi vér nagyon gyenge. Ezzel viszont megölné.

De, teremtőm, milyen jó íze lenne!

Elfojtotta magában a vérszomjat, és hatalmas akaraterővel a takaró alá temette a kezét.

– Ma este találkozunk.

Amikor Butch felegyenesedett, a szeme elhomályosult, a kezét pedig a csípője elé tette, mintha ágaskodó férfiasságát próbálná elrejteni. Ettől a lány még nagyobb vágyat érzett, hogy magához húzza.

– Vigyázz magadra, Marissa! – mondta halkán és szomorúan.

Amikor az ajtóhoz ért, a lány megszólalt.

– Butch?

– Igen?

– Nem gondolom rólad, hogy gyenge vagy.

Butch felvonta a szemöldökét, mintha azon csodálkozna, hogy ezt most miért hozta fel.

– Én sem hiszem rólad. Aludj jól, gyönyörűségem! Hamarosan látjuk egymást.

Amikor magára maradt, Marissa megvárta, hogy csillapodjon vérében az éhség, és végül valóban elmúlt. Ettől remény töltötte el. Mindazok után, ami az utóbbi időben történt, nagyon szívesen megfeledkezett volna egy időre az ivásról. Nagyon helytelennek tűnt volna, hogy most közel kerüljön Rehvenge-hez.

18. fejezet

Van Dean végighajtott a belvárosban, miközben lassan leszállt az est Caldwellre.

Miután letért a főútról, ráfordult egy ócska útra, amely a folyópartra vezetett. Lassan ment a gödrökkel és kátyúkkal tarkított földúton a város hatalmas hídjá alatt. Aztán megállt egy villanyoszlopnál, amelyre narancssárga szórópisztolyos festékekkel az volt felírva, hogy F-8. Kiszállt és körülnézett.

Fent a hídon dübörgött a forgalom, pótkocsis teherautók döcögtek hangosan csattogva, az autók néha-néha dudáltak egyet. Lent itt a folyó mellett, a Hudson legalább olyan zajos volt, mint fent a forgalom. Aznap volt az első melegebb nap, amely magában hordozta a tavasz ígését, ezért az olvadt hótól megduzzadt folyó sebesen zúgott lefelé.

A sötétszürke víz úgy nézett ki, mint a folyékony aszfalt, és olyan szaga volt, mint a nedves földnek.

Van a környezetet pásztázta. Ösztönei ki voltak hegyezve. Nem volt túl jó ötlet egyedül ácsorogni a híd alatt. Különösen szürkületben.

A francba, nem lett volna szabad eljönnie. Megfordult, és visszaindult a kocsijához.

Xavier kilépett az árnyékból.

– Örülök, hogy eljöttél, fiam.

Van megpróbálta leplezni a meglepődését. A szentségit, a fickó olyan volt, mint valami szellem.

– Miért nem lehetett ezt telefonon megbeszélni? – Hát ez elég gyengén hangzott. – Sok dolgom van. Nem érek rá ilyesmikkel tökölni.

– Szeretném, ha segítenél nekem valamiben.

– Már megmondtam, hogy nem érdekel.

Xavier sejtelmesen elmosolyodott.

– Tudom, persze, hogy mondtad.

Van egy autó zúgására lett figyelmes a háta mögött, ahogy a laza kavicságyon felé közeledett. Balra fordította a fejét. Egy teljesen átlagos kinézetű, aranszínű Chrysler furgon állt meg pár lépésnyire tőle.

Továbbra is Xavier-n tartotta a szemét, miközben becsúsztatta a kezét a zsebébe, és marokra fogta a kilenc milliméteres pisztolyt. Ha le akarják fogni, hogy megverjék, kapnak egy kis ólmot a seggükbe.

– Van valamim számodra a csomagtartóban, fiam. Tessék, nézd meg! – Rövid szünet után Xavier azt kérdezte. – Na mi van, csak nem félsz?

– Menjen a francba! – Odalépett a kocsinhoz, készen arra, hogy bármelyik pillanatban előrántsza a pisztolyát. Kinyitotta a hátsó ajtót, és rémülten hátrahökölt. A testvérét, Richardot, pillantotta meg, aki megkötözve ült az autóban. Szemét és száját széles ragasztócsík takarta.

– *Úristen, Rich...* – Odanyúlt a fiú felé, ám ekkor meghallotta, hogy valaki kibiztosít egy fegyvert. A furgon sofőrjére pillantott. A kifakult hajú gazember egyenesen a fejére szegezte a pisztolyt.

– Szeretném, ha átgondolnád az ajánlatomat – szólalt meg mögötte Xavier.

Sally Forrester Hondájának volánja mögött ülve Butch nagyot káromkodott, amikor egy közlekedési lámpánál balra fordulva észrevette, hogy egy rendőrautó parkol a Framingham és a Hollis utca sarkán. Szentséges ég! Lopott kocsiban furikázni, kétezer dollár készpénzzel a zsebben, senkit sem nyugtatna meg túlságosan.

Szerencsére volt segítsége. Vishous mögötte ment az Escalade-del, útban a Barnstable úti címre.

Kilenc és fél perccel később megtalálta Sally házát. Lekapcsolta a fényszórót, lefékezve megállt, és szétszedte az összekapcsolt két vezetékét, hogy leállítsa a motort. A ház sötét volt, ezért odasétált a bejárati ajtóhoz. Becsúsztotta a kétezer dollárt rejtő borítékot a levélbedobó nyíláson, majd átszaladt az utcán vissza az Escalade-hez. Nem félt attól, hogy elkapják a kihalt utcán. Ha bárki kérdőre vonta volna, V egyszerűen kitörölte volna az illető emlékezetét.

Már épp készült beszállni a kocsiba, amikor hirtelen mozdulatlaná dermedt.

Minden különösebb ok nélkül a teste elkezdett csengeni. Nem tudott rá jobb szót, ez volt a legjellemzőbb kifejezés. Mintha egy mobiltelefon szólalt volna meg benne, amelyet a mellkasába rejtettek.

Ebben az utcában... ebben az utcában. Végig kell mennie ezen az utcán.

Ó, istenem... *alantasok* voltak az utcában.

– Mi az, zсарu?

– Érzem őket. A közelben vannak.

– Akkor induljon a menet! – V kiszállt a volán mögül, és mindketten becsukták a kocsiajtót. A testvér bekapcsolta az Escalade riasztóját, és az index felvillant. – Gyerünk, zсарu! Nézzük meg, mi lesz belőle!

Butch sietős léptekkel elindult. Aztán gyorsabb tempóra váltott.

Egymás mellett futottak a békés utca sötétjében, gondosan elkerülve az utcai lámpák és a teraszok világítását. Átvágtak egy hátsó udvaron, kikerültek egy kerti medencét, majd elosontak egy garázs előtt.

A környék egyre rosszabb lett. A kutyák hangosan ugattak, egy autó hajtott el mellettük az úton lekapcsolt fényszóróval, az utastérben hangos rap dübörgött. Aztán egy elhagyatott ház következett, majd egy üres telek. Végül odaértek egy lepusztult, kétszintes házhoz, amely a hetvenes években épülhetett, és két méter hetven centis fakerítés vette körül.

– Itt vannak bent – szólalt meg Butch, és a kaput keresve körülnézett.

– Gyere, lépj a kezembe, zсарu!

Butch bele tette V tenyerébe a lábát, megfogta a kerítés tetejét, a testvér pedig áttaszította a másik oldalra, mintha ő lenne a reggeli újság. Összegörnyedve ért földet.

Igen, ott voltak bent. Három *alantas*. Ketten épp egy férfit vonszoltak ki a házból a karjánál fogva.

Butch-ban azonnal felment a pumpa. Amúgy is rettentő dühös volt azért, amit vele tettek, féltette Marissát is, ráadásul tehetetlennek érezte magát, hogy emberként kell élnie a vámpírok világban, ezért most minden agresszív indulatát az *alantasokra* irányította.

V azonban előbukkant mellette a semmiből, és megfogta a vállát. Butch megpördült. Már majdnem ráförmedt a testvérré, hogy hagyja békén, amikor V odasúgta neki.

– Rájuk ronthat, csak maradj csendben! Emberek laknak itt körös-körül, és ne feledd, hogy így Rhage nélkül nekem is teljes erőből kell harcolnom. Vagyis nem tudok *álcázást* vonni a helyszínre. Nem fogom tudni elrejtetni a kíváncsi szemtanúk

elől.

Butch a szobatársára meredt, és rájött, hogy most először kapott szabad kezét a harcban.

– Ezúttal miért engeded, hogy harcoljak?

– Meg kell bizonyosodnunk róla, hogy melyik oldalon állsz – válaszolta V, és kihúzott egy tört a fegyvertartójából. – És így fogjuk megtudni. Na, akkor enyém az a kettő, akik a civilvel vannak, tied pedig a harmadik.

Butch bólintott, majd előrevetette magát, miközben érezte a hangos zúgást a fejében és a testében. Már majdnem rávetette magát arra az *alantasra*, aki a ház felé indult, a fickó azonban megfordult, mintha meghallotta volna a lépteit.

A gazember csupán bosszúsan nézett Butch-ra, amikor a közelébe ért.

– Már éppen ideje volt, hogy ideérjen az erősítés. – Ezzel elfordult tőle. – Két nő van odabent. A szőke elég kövér, ezért őt én akarom...

Butch hátulról ugrott a gyilkosra, és mint egy satu, szorosan összenyomta a fejét és vállát. Olyan volt, mintha egy rodeólóra ült volna fel. A gazember feldühödve megfordult, és megragadta Butch karját és lábát. Amikor ezzel nem ment semmire, hanyatt döntötte mindkettőjüket a ház falának, de olyan erővel, hogy az alumíniumfal behorpadt.

Butch nem engedett a szorításon. Egyik kezével acélkeményen szorította az *alantas* nyelöcsövét, a másikkal pedig a csuklóját fogta, és próbálta távol tartani magától. Hogy még jobb fogást találjon rajta, a két lábával átölelte a férfi csípőjét, a bokáját összekulcsolta a háta mögött, és a combjával is szorítani kezdte.

Eltartott egy ideig, amíg a fojtogatás és a kimerültség végül lelassította az élőhalottat.

Azonban, amikor megremegett az *alantas* térde, Butch személyesen is megtapasztalta, mit érezhet egy golyó a játékgépben. A fickó a ház falának hajította, majd a bejárati ajtó keretéhez ütődött, és máris a házban voltak, ahol Butch ide-oda csapódott a szűk előszobában. Az agya rázkódott a koponyájában, a belső szervei úgy érezték magukat, mintha egy turmixgépben lettek volna, de a fene essen belé, akkor sem hagyja magát legyőzni! Minél hosszabb ideig foglalja le az *alantast*, annál több idejük lesz a nőknek elmenekülni...

Ó, a francba, a gazember most meg ringlispílt játszott vele. A világ megfordult Butch körül, a földre esett, aztán az *alantas* a mellkasára ült.

Rossz ötlet, mert ezúttal a zsarú volt az, aki nem kapott levegőt.

Kidugta az egyik lábát, megtámasztotta a falnál, és ki akart csúszni az *alantas* alól, miközben a felsőtestét szorongatta. Sajnos a gazember is fordult vele együtt, és így összeakaszkodva gurulni kezdtek az undorító narancssárga szőnyegen. Végül Butch-nak fogyott el hamarabb az ereje.

Az *alantas* egy könnyed mozdulattal felülre tornázta magát, és így szemtől szembe kerültek egymással. A fickó megadásra kényszerítette Butch-ot, azzal, hogy megakadályozta, hogy megmozduljon.

Na jó... most már igazán itt lenne az ideje, hogy V felbukkanjon.

Ekkor a gyilkos lenézett egyenesen Butch szemébe, és mintha minden lelassult volna körülöttük. Majd megállt. És úgy maradt.

Egy újabb fordulat után megint összekapcsolódtak, ám ezúttal csak a tekintetük által, amelyben Butch volt az irányító, annak ellenére, hogy kettőjük közül ő volt alul. Az *alantas* transzba esett, Butch pedig az ösztöneire hallgatva cselekedett.

Ami azt jelentette, hogy kinyitotta a száját, és elkezdte lassan a belélegzést.

Csak hogy amit magába szívott, az nem levegő volt. Hanem maga az *alantas*. Elnyelte. Magába fogadta a száján át. Most is olyan volt, mint a múltkor a sikátorban, csak ezúttal nem volt senki, aki megakadályozhatta volna a folyamatot. Butch

folytatta a végtelen beszívást, miközben egy fekete felhőszerű árnyék áramlott ki a gyilkos szeméből, orrából és szájából, majd átvándorolt Butch-ba.

A zsarú úgy érezte magát, mintha egy léggömb lenne, amit szmoggal fújnak fel. Gyakorlatilag elfogyasztotta az ellenség testét.

Amikor véget ért, az élőhalott teste egyszerűen hamuvá változott, és a finom por Butch arcára, mellkasára és lábára hullott a levegőből.

– Szentséges isten!

Végtelen elkeseredésében oldalra fordította a fejét, és Vishoust pillantotta meg, aki a bejárati ajtóban állt. A testvér úgy dőlt az ajtófélfának, mintha csak a keret tartaná meg függőleges helyzetben.

– Ó, istenem! – Butch az oldalára gurult, de az arca rögtön viszketni kezdett, amikor az ocsmány szőnyeghez ért. Szörnyen rosszul volt, fájt a hasa, égett a torka, mintha órákon keresztül whiskyt vedelt volna. A legrosszabb azonban az volt, hogy a gonosz újra a testébe került, és az ereiben keringett.

Nagy levegőt vett, majd... babahintőpor-illatot érzett. Tudta, hogy belőle árad, és nem az *alantas* maradványaiból.

– V... – nyögte elkínzottan –, mit csináltam?

– Nem tudom, zsarú. Fogalmam sincs.

Húsz perccel később Vishous beszállt Butch-csal az Escalade-be, és bezárta belülről az összes zárat. Elővette a telefonját, tárcsázott, és miközben a füléhez tette, és várta, hogy a hívott fél felvegye, Butch-ot figyelte. Az anyósülésen ülő zsarú több szempontból is betegnek tűnt. Mintha egyszerre lett volna tengeribeteg, időzavarral küszködő és influenzás. Emellett olyan erősen büzlött a babahintőpor-illattól, mintha verejték helyett minden egyes pórusából az áradt volna ki.

Miközben a hívás kicsöngött, V beindította a motort, sebességbe tette a kocsit, és visszaemlékezett, milyen különös dolgot művelt Butch az *alantassal*. Ha az ő szavaival akarta volna kifejezni az érzéseit, azt mondta volna, „*Szentséges szűzmária!*”

Teremtőm... Az a szívás dolog nagyon állati fegyver! Csak túl sok vele a komplikáció.

V megint Butch-ra pillantott. Aztán rájött, hogy csak azért, hogy megbizonyosodjon arról, nem úgy néz rá, mint ahogy egy *alantas* tenné.

A francba!

– Wrath? – szólt a telefonba, amikor a hívást felvették. – Figyelj, én... a fenébe... a barátunk épp most fogyasztott el egy *alantast*. Nem... nem Rhage. Butch. Igen, *Butch*. Micsoda? Nem, a saját szememmel láttam, hogy... magába fogadta. Nem tudom, hogy lehetséges ez, de a fickó hamuvá vált. Nem, nem, nem a tőrrel csinálta. Egyszerűen magába szívta az átkozottat. Nézd, a biztonság kedvéért most elviszem a lakásomba, és ott hagyom, hogy kialudja magát. Aztán visszamegyek a központba, jó? Igen... persze. Nem, fogalmam sincs, hogy csinálta, de ha hazaérek, majd részletesen elmesélek mindent. Igen. Oké. Rendben. Aha. Wrath, az isten szerelmére... *Igen! Jól* vagyok, de ne kérdezd már folyton ezt! Majd találkozunk. Szia.

Amikor befejezte a hívást, és a készüléket a műszerfalra tette, Butch cérnavékony hangon megjegyezte.

– Örülök, hogy nem hazaviszel.

– Bárcsak azt tehetném!

Vishous elővett egy kézzel csavart cigarettát, meggyújtotta, és egy nagyot szívott belőle. Amikor kifújta a füstöt, lehúzta az egyik ablakot.

– Jézus Mária! Zsarú, honnan tudad, hogy képes vagy erre?

– Nem tudtam. – Butch köhintett néhányat, mintha a torka ki lett volna száradva. – Add ide az egyik törödet!

V felvonta a szemöldökét, és a szobatársára nézett.

– Minek?

– Csak add ide! – Amikor V habozott, Butch szomorúan megrázta a fejét. – Nem fogok rád támadni veled, az anyám életére esküszöm!

Amikor egy piros lámpánál megálltak, Vishous félrehúzta a biztonsági övet a mellkasáról, hogy ki tudja húzni a töröt a fegyvertartóból. A pengénél fogva odanyújtotta neki a fegyver markolatát, majd visszafordította tekintetét az útra. Mire visszanézett Butch-ra, ő már felgyűrte az inge ujját, és megkarcolta a pengével az alkarja belső oldalát. Mindketten a vágásra meredtek, és nézték, mi jön ki belőle.

– Megint fekete a vérem.

– Hát... nem túl meglepő.

– És a szagom is olyan, mint azoknak.

– Igen. – V-nek nagyon nem tetszett az, ahogy a zsarú a töröt bámulta. – Mi lenne, ha visszaadnád a kést, haver?

Butch odanyújtotta neki, V pedig letörölte a fekete acélpengét, mielőtt visszatette volna a helyére a mellkasán.

Butch a hasára szorította a karját.

– Nem akarok Marissa közelébe lenni, amikor ilyen vagyok, oké?

– Persze. Ne aggódj, majd gondoskodom rólad.

– Vishous?

– Mi az?

– Inkább meghalnék, minthogy bántsalak téged.

Vishous oldalra fordította a fejét, és ránézett. A zsarú arca komor volt, mogyoróbarna szeme halálosan komoly, szavai pedig nemcsak egyszerű tényközlés, hanem eskü. Butch O'Neal felkészült rá, hogy kivonja magát a forgalomból, ha a dolgok komolyra fordulnának. És tökéletesen képes is volt rá, hogy ezt megtegye.

V újra megszívta a cigarettát, és próbálta nem még jobban megszeretni ezt az embert.

– Reméljük, erre nem kerül sor.

Kérlek, istenem, add, hogy ne kerüljön rá sor!

19. fejezet

Marissa nyugtalanul járkált a testvériség könyvtárában, végül az egyik ablak mellett állapodott meg, amely a teraszra és a medencére nézett.

Biztos jó idő van odakint, gondolta, mivel a hó itt-ott elolvadt, és alatta foltokban megjelent a terasz fekete köve vagy a kert barna földje...

De kit érdekelt most az az átkozott táj?

Butch az első étkezés után elment, mert azt mondta, valami gyors elintéznivalója van. Ezzel nem is lett volna semmi baj, teljesen természetes volt. Csakhogy azóta már két óra eltelt.

Marissa megpördült, amikor valaki belépett a szobába.

– *Butch...* ja... csak te vagy az.

Vishous állt az ajtóban. Igazi harcos jelenség volt, alakját keretbe zárta a körülötte lévő aranyozott díszítés a falon.

Szentséges isten... az arcán semmiféle érzelmet nem lehetett felfedezni. Olyan üres volt, mint azé, aki valami rossz hírt készül közölni.

– Mondd, hogy életben van! – mondta Marissa. – Mentsd meg az életemet, és mondd, hogy nem halt meg!

Vishous bólintott.

– Él.

Marissa térde megroggyant a megkönnyebbüléstől, ezért megkapaszkodott az egyik könyvespolc szélében.

– De nem jön el, ugye?

– Nem.

Ahogy nézték egymást, elgondolkodva észrevette, hogy a férfi fekete bőrnadrágot és fekete csizmát visel, inge azonban hófehér. Pierre Cardin. Megismerte a szabását. Butch is ilyet hordott.

Maga köré fonta a karját, és érezte Vishous mindent behálózó hatását, bár a férfi az ajtóban állt, ő pedig a szoba másik végében. Veszélyes, gondolta. Nemcsak a szeme körüli tetoválás, a kecskeszakáll, vagy a harcos testfelépítés miatt. A testvér a velejéig hideg volt, és az, aki ennyire fagyos, bármire képes volt.

– Hol van? – kérdezte.

– Semmi baja.

– Akkor miért nincs itt?

– Csak egy gyors összecsapás volt.

Csak... Egy... Gyors... Összecsapás. A térde megint megroggyant, és eszébe jutott egy emlékkép: ahogy Butch a kórházi ágyon fekszik, hálóingben, kékre-zöldre verve, haldokolva. Miközben valami gonosz megfertőzte a testét.

– Látni akarom.

– Mondtam már, hogy nincs itt.

– A testvéremnél van?

– Nem.

– És nem is áll szándékodban elárulni, hogy hol van, ugye?

– Hamarosan felhív.

– Az *alantasokkal* volt az összecsapás? – Vishous nem felelt, csak mereven nézett rá. Marissa pánikba esett, szívverése felgyorsult. Nem tudta elviselni a gondolatot, hogy Butch is belekeveredett a háborúba. Már így is mi minden történt vele. – Azonnal mondd el! A fenébe is, mondd el, hogy az *alantasokkal* harcoltatok-e, te önelégült gazember!

Vishous most sem szólt egy szót sem, ami persze már meg is adta a választ a kérdésre. Emellett arról is árulkodott, mennyire nem érdekli, hogy Marissa jó véleménnyel van-e róla vagy sem.

A lány megemelte a szoknyáját, és odament elé. Magasra kellett nyújtania a nyakát, hogy a szemébe tudjon nézni. Istenem, mennyivel nagyobb, mint Butch! És a szeme, az a gyémántszerű fehér szeme és az a sötétkék vonal a szivárványhártyája szélén. Hideg. Ijesztően hideg.

Mindent elkövetett, hogy ne látszódjon rajta, mennyire reszket, Vishousnek azonban nem kerülte el a figyelmét. A válla apró remegéséből vette észre.

– Félsz tőlem, Marissa? – kérdezte. – Mégis mit gondolsz, mit fogok veled tenni?

A lány válasza sem méltatta.

– Nem akarom, hogy Butch harcoljon.

Az egyik fekete szemöldök a magasba szökött.

– Ez nem tartozik rád.

– Túl veszélyes a számára.

– A ma este után nem lennék ebben annyira biztos.

A férfi zord mosolya láttán Marissa egy lépést hátrált, ám a lelkében forrongó düh meggátolta abban, hogy elmeneküljön előle.

– Emlékszel még arra, amikor kórházban volt? Vagy talán már elfelejtetted, mit tettek veled legutóbb? Azt hittem, törődsz vele.

– Ha képes rá és hajlandó is, akkor felhasználjuk.

– Ebben a pillanatban nem szeretem a testvériséget – szaladt ki Marissa száján. – És téged sem.

Dühösen el akart vonulni Vishous mellett, ő azonban kinyújtotta a kezét, és megragadta a karját, majd közel húzta magához, bár nem olyan erősen, hogy fájdalmat okozzon vele. Csillogó szeme a lány arcára, majd a nyakára tévedt.

Marissa ekkor látta meg a tekintetében a tüzet. A vulkanikus erőt. A belső poklot, amelyet a külső jégpáncél tartott börtönbe zárva.

– Engedj el! – suttopta, miközben a szíve vadul vert.

– Nem vagyok meglepve. – Vishous hangja halk volt... halk, de metsző, mint egy éles kés.

– Mi-mivel kapcsolatban?

– Te értékes nő vagy, ezért nem meglepő, hogy nem kedvelsz engem. – Csillogó szeme összeszűkül, amikor a lányra nézett. – Tudod, milyen gyönyörű vagy? Igazi szépség.

– Nem... nem vagyok.

– De még mennyire, hogy igen. – Vishous hangja egyre halkult, lágyabbá vált, amíg Marissa már nem tudta, hogy a fülével hallja-e vagy a fejében szól. – Butch nagyon jó választás lenne számodra. Gondoskodna rólad, ha megengednéd neki. Megengeded neki... hogy gondoskodjon rólad?

A férfi gyémántszerű szeme hipnotizálta, s közben érezte, hogy hüvelykujja a csuklóját dörzsöli. Ahogy simogatta, a lány pulzusa fokozatosan lelassult, és megnyugodott. Kicsit meg is szédült.

– Válaszolj a kérdésre, Marissa!

– Mit... mit kérdeztél?

– Megengeded neki, hogy a kedvesed legyen? – Vishous a lány füléhez hajolt. – Megengeded neki, hogy a magáévá tegyen?

– Igen... – lehelte a lány, és bár tudta, hogy a szexről beszélnek, túlságosan is a férfi hatása alatt volt ahhoz, hogy ne válaszoljon. – Magamba fogadom.

A szorítás enyhült a csuklóján. Vishous megsimogatta a karját, melegen, férfiasan, miközben elmélyült arckifejezéssel figyelte a helyet, ahol hozzáért.

– Jó. Akkor jó. Ti ketten nagyon szép pár vagytok. Átkozottul ösztönző.

Vishous ezután sarkon fordult, és kisétált a szobából.

Marissa szédülten a könyvtár ajtajához támolygott, és nézte, ahogy a férfi elindul felfelé az emeletre. Vishous minden különösebb erőfeszítés nélkül lépkedett egyre feljebb a lépcsőfokokon.

Egyszer csak megállt, visszafordult, és odakapta a fejét, ahol a lány állt. Marissa a torkára szorította a kezét.

A férfi mosolya legalább annyira sötét volt, mint amennyire világos a szeme.

– Ugyan már, Marissa! Komolyan azt hitted, hogy meg akarlak csókolni?

A lány nem kapott levegőt a meglepetéstől. Pontosan ez a gondolat futott át a fején az imént...

Vishous megrázta a fejét.

– Te Butch párja vagy, és akár együtt maradtok, akár nem, számomra mindig is az leszel. – Ezzel megint elindult az emeletre. – Különben sem vagy az esetem. Túlságosan puha a bőröd.

Vishous besétált Wrath dolgozószobájába. Becsukta maga mögött a szárnyas ajtót, és arra gondolt, Marissa több szempontból is nyugtalanító számára. Istenem, hetek óta nem hallotta mások gondolatait, az övé azonban olyan tisztán szólalt meg a fejében, mintha a lány hangosan is kimondta volna. Vagy talán csak véletlenül ráhibázott. Az ördögbe is, biztosan az utóbbi. Marissa tágra nyílt szeméből ítélve, nyilvánvalóan meg volt róla győződve, hogy a szájára szorítja a száját.

Tévedett. Azért bámulta olyan mereven, mert elbűvölte, nem azért, mert vonzódott hozzá. Tudni akarta, mi van benne, amitől Butch olyan gyengédséggel és szeretettel feküdt vele ott a klinikán. Talán a bőre miatt? Vagy a csontjaiban volt valami? A szépsége? De hogy csinálta?

Hogy tudta rávenni Butch-ot, hogy a szex ilyen bensőséges, intim kapcsolat legyen kettejük közt?

Megdörzsölte a mellkasát, amikor élesen a szívébe szúrt saját magányossága.

– Halló? Testvérem? – Wrath súlyos karjával és tenyerével rátámaszkodott a kivételesen szép íróasztalra. – Azért jöttél, hogy beszámolj nekem, vagy azért, hogy élősobrot játssz?

– Ja... elnézést. Elgondolkodtam.

Rágyújtott egy cigarettára, és részletesen elmesélte a harcot, különös tekintettel a végére, amikor szemtanúja volt annak, ahogy az *alantas* a szobatársának köszönhetően semmivé vált.

– Jézus Mária!... – lehelte Wrath.

V odament a kandallóhoz, és beledobta a csikket a tűzbe.

– Még én sem láttam soha ehhez foghatót.

– És Butch jól van?

– Nem tudom. Legszívesebben elvinném Havershez, hogy vizsgálja meg, de a zsaruval oda már nem mehetünk. Jelenleg a lakásomon van, és ott van nála a telefonja. Felhív, ha rosszabbul érzi magát, én pedig majd kitalálok valamit.

Wrath szemöldöke eltűnt a tükrös napszemüveg mögött.

– Mennyire vagy biztos benne, hogy az *alantasok* nem fogják érzékelni a hollétét?
– Teljesen. Mindkét esetben ő volt az, aki utánuk ment. Mintha érezte volna a szagukat vagy ilyesmi. Amikor a közelükbe ért, úgy tűnt, maguk közül valónak ismerték fel, de mindig ő támadott először.

Wrath lenézett az íróasztalán heverő papírhalomra.

– Nem szeretem, hogy ott van kint egyedül. Nagyon nem szeretem.

Hosszú csend után Vishous azt felelte.

– Elmehetek érte, és hazahozhatom.

Wrath levette a napszemüvegét. Miközben megdörzsölte a szemét, középső ujján megcsillant a királyok gyűrűjének hatalmas fekete gyémántja.

– Nők is laknak ebben a házban. Ráadásul az egyikük terhes.

– Szemmel tarthatom, és vigyázhatok rá, hogy ne hagyja el a Gödröt. Még a föld alatti alagutat is lezárhatom.

– A pokolba! – A napszemüveg visszakerült a szemére. – Akkor menj el érte!
Hozd haza a társunkat!

Van számára az Alantasok Társaságába való beavatás legfélelmetesebb része nem a fizikai átváltozás, az Omega, vagy az önkéntesség hiánya volt. Persze, nem mintha ezek nem lettek volna már önmagukban is eléggé ijesztőek. Azok voltak. Atyúristen... a tudat, hogy a gonosz valóban létezik, az emberek között járkal... és szörnyű dolgokat művel velük... hát nem volt túl könnyű megemészteni. Igazi hidegzuhanyként érte.

De nem, a legszörnyűbb mégsem ez volt benne.

Nagyot nyögött, és felemelte a testét a csupasz matracról, amelyen már isten tudja, mióta feküdt. Végignézett magán. Kinyújtotta a karját vállból, majd szorosan behajlította.

Nem... a legfélelmetesebb az volt, hogy miután befejezte a hányást, és végre egy kis lélegzethez jutott, nem is emlékezett arra, miért tiltakozott egyáltalán az ellen, hogy belépjen a társaságba. Hiszen az erő újra visszatért a testébe, és olyan kirobbanó formában volt, mint a húszas éveiben. Az Omegának köszönhetően újra visszatért belé az élet, többé már nem megöregedett, elfáradt árnyéka volt korábbi önmagának. Azt azonban meg kell hagyni, hogy az ehhez vezető eszköz rettegéssel és rémülettel teli volt, a végcél azonban... dicsőséges lett.

Megint megfeszítette a bicepszét, csak hogy érezze az izmait meg a csontjait.
Imádta ezt az érzést.

– Mosolyogsz – jelentette ki Xavier, amikor belépett a szobába.

Van felnézett.

– Remekül érzem magam. Komolyan... baromi... jól.

Xavier tekintete távolinak tűnt.

– Csak ne engedd, hogy a fejedbe szálljon! És figyelj rám jól! Azt akarom, hogy mindig a közelemben maradj! Soha sehová ne menj nélkülem! Megértetted?

– Igen. Persze. – Van lecsúszta a lábát az ágyról. Alig várta, hogy fusson, és megtapasztalja, milyen érzés.

Miközben ott állt, Xavier arcán furcsa kifejezés tükröződött. Csalódottság?

– Mi a baj? – kérdezte Van.

– A beavatásod olyan... átlagos volt.

Átlagos? Van számára nem volt kimondottan átlagosnak nevezhető, hogy kivágták a szívét, és a vérét egy kátrányhoz hasonló anyagra cserélték le. De a fenébe is, nem akart most ilyen illúzióromboló dolgot hallani! Ami őt illette, a világ megint új volt és izgalmas. Újjászületett.

– Sajnálom, hogy csalódást okoztam – dörmögte.

– Nem csalódtam benned. Még. – Xavier ránézett az órájára. – Öltözz fel! Öt perc múlva indulunk.

Van bement a fürdőszobába, és a vécé felett állva rájött, nem is kell vizelnie. És nem volt sem éhes, sem szomjas.

Oké, hát ez elég furcsa. Természetellenesnek tűnt, hogy a reggeli szükségletei nem olyanok, mint régen voltak.

Előrehajolt, hogy megnézzze magát a tükörben. Az arca ugyanolyannak látszott, a szeme viszont megváltozott.

Nyugalanság kúszott fel a gerincén. Megdörzsölte a tenyerével az arcát, hogy meggyőzze magát, még mindig hús-vér ember. Amikor érezte a csontjait a vékony bőr alatt, Richardra gondolt.

A testvére most otthon van a feleségével és a gyerekeivel. Biztonságban.

Van többé nem léphetett kapcsolatba a családjával.

Soha. A testvére életéért azonban ez elfogadható üzletnek tűnt. Egy apa fontosabb.

Különben is, mi mindent nyert az áldozatáért cserébe! A lelke különleges része újból feltámadt.

– Készen vagy? – kiáltott Xavier az előszobából.

Van nagyon nyelt. Istenem, bármibe keveredett is, sötétebb és veszélyesebb volt, mint a bűnözés. Mostantól az ördög szolgája lett.

És ez jobban kellett volna, hogy zavarja.

Ehelyett inkább élvezte újdonsült erejét, és alig várta, hogy minél előbb kipróbálhassa.

– Igen, mehetünk.

A tükörképére mosolygott, és úgy érezte, a sors végre kegyes volt hozzá. Pontosan oda került, ahova szeretett volna.

20. fejezet

Másnap este Marissa kilépett a zuhany alól, és hallotta, hogy a redőnyök felemelkednek az ablakokon.

Istenem, milyen fáradtnak érezte magát, bár igaz, hogy sűrű napja volt. Nagyon sűrű.

A jó az volt benne, hogy a sok tennivalója között nem jutott ideje arra, hogy Butch-ra gondoljon. Jobban mondva, többnyire nem ő járt a fejében. Na jó... akadt néhány olyan pillanat, amikor nem rá gondolt.

Az a tény, hogy a férfi talán megint az *alantasok* miatt sérült meg, csak részben indokolta a gondolatait. Arra gondolt, hol lehet, és vajon ki viseli gondját? Az biztos, hogy nem Havers. Csak nincs neki esetleg valaki más is?

Lehet, hogy egy másik nővel töltötte a napot, aki odaadóan ápolta.

Tegnap este beszéltek telefonon, és Butch csupa kedves dolgot mondott. Megnyugtatta, hogy jól van. Nem hazudott abban sem, hogy az *alantasokkal* harcoltak. Azt is őszintén bevallotta, hogy addig nem akar a közelébe menni, amíg nem érzi jobban magát. Aztán végül megígérte, hogy ma majd az első étkezésnél találkoznak.

Marissa feltételezte, hogy Butch azért volt kissé mesterkéltnak, mert nagyon megrázták a történetek, de ezért nem is hibáztatta. Azonban csak akkor döbbsent rá, hogy sok mindent elfelejtett megkérdezni, miután letették a telefont.

Saját bizonytalansága miatt bosszankodva odament a szennyesledobó nyílásához, és lecsúsztatva rajta a törülközőt. Amikor felegyenesedett, úgy megszedült, hogy le kellett guggolnia. Vagy ez, vagy elájul, és elterül itt a fürdőszobában a földön.

Kérlek, add, hogy elmúljon a vér utáni vágy! *Kérlek!*

Mély levegőt vett, és megvárta, hogy kitisztuljon a feje, majd lassan felállt, és úgy meztláb, ahogy volt, a mosdókagylóhoz lépkedett. A csap alá tartotta a két tenyerét, vizet locsolt az arcára, és tudta, hogy nem halogathatja tovább, hogy elmenjen Rehvenge-hez. De nem ma este. A ma estét Butch-csal tölti. Szüksége volt rá, hogy ott legyen a közelében, és megnyugodjon, látván, hogy jól van. Beszélnie is kellett vele. Ma este Butch lesz a fontos, nem a saját teste.

Amikor úgy érezte, hogy már elég erős, felöltözött. Azt az égszínkéket Yves Saint Laurent ruhát vette fel, amelyben eljött otthonról. Istenem, hogy utálta most! Rossz emlékeket idézett fel benne, mintha a testvérével történetek, mint egy kellemetlen illat, beleivódtak volna az anyagába.

A kopogás, amire várt, pontban hatkor hangzott fel az ajtón. Fritz állt a folyosón, és mosolyogva meghajolt.

– Jó estét, úrnő!

– Jó estét! Itt vannak a papírok?

– Természetesen, ahogy kérte.

Marissa elvette tőle a halom dokumentumot, aztán leült velük az íróasztalhoz.

Átlapozta őket, majd több helyen aláírta. Végül becsukta a dossziét, és rátette a kezét.

– Olyan gyorsan lezajlott.

– Igen, nagyon jó ügyvédek vannak.

Nagyot sóhajtott, és visszaadta a meghatalmazást, valamint a bérleti papírokat a szolgának. Aztán odament az éjjeli szekrényhez, és felvette róla azt a gyémánt karkötőt, amit azon az estén viselt, amikor megérkezett a testvériség házába. Miközben átnyújtotta a csillogó ékszert a *hűségesnek*, futólag eszébe jutott, hogy ezt még az apja ajándékozta neki, több mint száz évvel ezelőtt.

Akkor még csak nem is sejtette, mire fogja a lánya egyszer felhasználni! Hála istennek!

A komornyik a homlokát ráncolta.

– Az úr nem helyeselné.

– Tudom, de Wrath már így is túl kegyes volt hozzám. – A gyémántok szikráztak a karkötőn, ahogy Marissa a tenyerében tartotta. – Fritz? Fogadja el!

– Az úr tényleg nem helyesli.

– Viszont mivel nem a *védelmeszöm*, nem szólhat bele.

– Ő a király. Mindenbe beleszólhat. – Ennek ellenére Fritz elvette a lánytól a csillogó ékszert.

Amikor az idős szolga elfordult, olyan megtörtnek tűnt, hogy Marissa hozzátette.

– Köszönöm, hogy idehozott néhány fehérneműt és kitisztította ezt a ruhát.

Nagyon figyelmes magától.

Fritz arca valamelyest felderült a dicsérettől.

– Nem szeretné, hogy kivegyek néhány ruhát a bőröndjéből?

Marissa végignézett az Yves Saint Laurent ruhán, és megrázta a fejét.

– Nem maradok itt hosszú ideig. Jobb lesz, ha mindenem összekelve marad.

– Ahogy óhajtja, úrnő.

– Köszönöm, Fritz.

Rövid tétovázás után a komornyik még hozzátette.

– Tudja, friss virágot tettem a könyvtárba a ma esti randevújára Butch úrral. Ő kért meg róla, mert az ön kedvében akart járni. Azt mondta, legalább olyan szépek és halványak legyenek, mint az ön haja.

Marissa behunyta a szemét.

– Köszönöm, Fritz.

Butch leöblítette a borotvát, és hozzáütögte a mosdókagyló széléhez, majd elzárta a vizet. A tükör szerint a borotválkozás nem sokat segített a külsején, sőt inkább még jobban kiemelte a zúzódásait, amelyek most sárgás színben játszottak. A pokolba! Szeretett volna jól kinézni, főleg, miután az előző este olyan balul sült el.

A tükörbe nézve megütögte az egyik metszőfogát, amelyből letört egy kis darab. Az ördögbe! Ha olyan akarna lenni, amilyet a lány megérdemel, plasztikai műtétre, elvonókúrára és egy új fejre lenne szüksége.

Mindegy. Más miatt kellene inkább aggódnia, ha tíz perc múlva látni akarja. Nagyon furcsa volt a lány hangja tegnap este a telefonban, és úgy tűnt, megint kezdenek eltávolodni egymástól. De legalább hajlandó volt találkozni vele.

Ami rögtön előhozta Butch legnagyobb félelmét. Felvett egy zsebkést a kagyló széléről. Kinyújtotta az alkarját, és...

– Zsaru, tele leszel forradásokkal, ha ezt tovább folytatod.

Butch a tükörbe nézett. Vishous állt mögötte az ajtófélfának támaszkodva, egyik kezében egy pohár vodkával, a másikban pedig egy cigarettával. A török füst átható, férfias illata megtöltötte a fürdőszoba levegőjét.

– Ugyan már, V, értsd meg, biztosra kell mennem. Tudom, hogy a kezed csodákra képes, de akkor is... – Belevágott a pengével a bőrébe, majd behunyta a szemét, mert

nem mert odanézni, mi jön ki belőle.

– Piros, Butch. Minden rendben van veled.

Butch ránézett a bíborvörös csíkra.

– Honnan tudhatnám biztosan?

– Most nincs *alantas* szagod, pedig tegnap este volt. – V belépett a fürdőszobába. – Másodszor pedig...

Mielőtt a zsaru tiltakozhatott volna, Vishous megragadta a karját, odahajolt, és megnyalta a vágást, amellyel egy szempillantás alatt összeforrasztotta a sebet.

Butch kirántotta a karját szobatársa kezéből.

– Jézusom, V! Mi van, ha fertőzött a vérem?

– Nyugi! Nem fer... – kezdte, ám hirtelen megszédült, hátratántorodott a falhoz, majd nagy levegőt vett. A szeme felakadt, a teste rángatózni kezdett.

– *Uramisten...!* – Butch rémülten kapott utána...

Vishous azonban vigyorogva abbahagyta a „rohamot”, és belekortyolt az italába.

– Nincs semmi bajod, zsaru. A véred tökéletesen normális ízű. Nos, legalábbis egy emberhez képest, ami ugyebár nem az én világom, ugye, értesz?

Butch visszalépett, és ököllel a szobatársa karjába boksolt. V nagyot káromkodott, mire Butch megint beleütött.

A testvér döbbenten nézett rá, és megdörzsölte a karját.

– Elég már, zsaru!

– Pofa be! Megérdemled.

Elsétált mellette, és a gardrób szobába ment. Miközben azt találgatta, mit vegyen fel, azokat a darabokat, amelyek nem tetszettek neki, durván lerántotta a vállfáról, és félredobta.

Majd megállt. És behunyta a szemét.

– Figyelj, V! Tegnap este fekete volt a vérem, most pedig piros. Mi lett belőlem? Csak nem valami nyomorult, *alantas-feldolgozó* üzem?

V lefeküdt az ágyra, a fejét a fejtámlához támasztotta, a poharat pedig bőrnadrágos combjára helyezte.

– Lehetséges. Nem tudom.

Istenem, Butch annyira unta már, hogy sötétben tapogatóznak!

– Azt hittem, te mindent tudsz.

– Ez nem volt fair, zsaru.

– A francba... igazad van. Ne haragudj!

– Átugorhatnánk a bocsánatkérést, hogy végre visszaüthessek?

Mindketten felnevettek. Végül Butch rávette magát, hogy válasszon valami ruhát, és ledobott V mellé az ágyra egy elegáns, kékesfekete öltönyt. Ezután a nyakkendők közt kezdett válogatni.

– Ugye, láttam az Omegát? Az a dolog a hasamban, a testének egy része volt. Saját magából tett belém valamit.

– Igen, én is így gondolom.

Butch hirtelen késztetést érzett rá, hogy elrohanjon egy templomba, és az üdvösségéért imádkozzon.

– Akkor azt hiszem, lemondhatok a reményről, hogy valaha is visszatérek a normális életbe, ugye?

– Valószínűleg igen.

A nyakkendő-gyűjteményt bámulva Butch érzékeit elárasztotta a rengeteg szín és minta. Ahogy ott állt ledermedve a határozatlanságtól, hirtelen Dél-Bostonban élő családjá jutott eszébe.

Ha már a normálist említette... ők sohasem változtak. Hajlíthatatlanul mindig ugyanolyanok voltak. Az O’Neal család életében egyetlen meghatározó esemény

történt. A tragédia, amely a családtagok sakkfiguráit feldobta a levegőbe. És amikor visszahullottak a táblára, ragasztóba estek: miután Janie-t tizenöt éves korában megerősakolták és meggyilkolták, mindenki ott maradt, ahol akkor volt. Csak Butch volt az egyetlen kívülálló, akinek sohasem bocsátottak meg.

Hogy kiköppenjen ebből a gondolatmenetből, lekasztott egy vérvörös Ferragamo nyakkendőt a fogasról.

– Szóval, mit tervezel ma estére, vámpír?

– Azt hiszem, elmegyek.

– Jó.

– Mondjuk inkább úgy, hogy nem rossz. Tudod, utálom, ha nem harcolhatok.

– Igen, alig várod az összecsapásokat.

– Aha.

Butch hátrapillantott.

– Emlékszel még, mi történt ma délután?

V lesütötte a szemét, és a poharát kezdte mereven tanulmányozni.

– Nem történt semmi különös.

– Olyan hangosan kiabáltál álmodban, hogy azt hittem, meglöttek. Mi a fenét álmodtál?

– Semmit.

– Ne titkolózz előttem! Bosszantó.

V meglötyögtette a vodkát a poharában, majd felhajtotta.

– Csak egy álom volt.

– Baromság. Kilenc hónapja lakom veled, haver. Síri csendben vagy, na persze, ha alszol egyáltalán.

– Mindegy.

Butch ledobta magáról a törülközőt, felvett egy fekete boxeralsót, majd kivett egy fehér keményített inget a gardróbzsoba szekrényéből.

– El kellene mondanod Wrath-nak, hogy mi van veled mostanában!

– Mi lenne, ha nem mennénk bele ebbe a témába?

Butch felvette az inget, begombolta, majd lekasztotta a hajszálcsíkos nadrágot a vállfáról.

– Én csak azt mondom, hogy...

– Hagyd, zsaru!

– Istenem, micsoda önfejű gazember vagy! Rendben van, de tudd, hogy én itt vagyok, ha beszélni akarsz róla, oké?

– Azért ne számíts rá, de... értékelem a segítő szándékot. – Megköszöri a torkát.

– Egyébként, tegnap este kölcsönvettem az egyik ingedet.

– Oké, semmi gond. Csak az dühít fel, ha a zoknijaimat hordod el.

– Nem akartam a kedvesedhez harcos öltözetben menni. Nekem meg nincs másfajta ruhám.

– Ja, igen, említette, hogy beszéltél vele. Azt hiszem, felkavartad.

V válaszul valami olyasmit dörmögött, hogy „várható volt”.

Butch ránézett.

– Mit mondtál?

– Semmit. – Felállt az ágyról, és az ajtó felé indult. – Figyelj csak, a másik lakásomban leszek ma este. Kiborít, hogy itt kell lennem egyedül, miközben mindenki odakint van. Ha szükséged lenne rám, a tetőteraszos lakásban megtalálasz.

– V! – Amikor a szobatársa megállt és visszanezett, Butch azt mondta. –

Köszönöm.

– Mit?

Felemelte az alkarját.

- Tudod.
- Vishous megvonta a vállát.
- Gondoltam, így nyugodtabb leszel Marissa közelében.

John a föld alatti folyosón sétált, lépteinek zaja visszhangzott az alagútban, és ettől még fájóbban érezte, mennyire egyedül van a világban.

Persze a düh mindig vele volt, mint egy hűséges barát. Az utóbbi időben mindig elkísérte. Olyan volt, mintha a lényé részévé vált volna, úgy körbevette, mint a saját bőre. Te jó ég, már alig várta, hogy este megkezdődjenek az órák! Izgatott volt, ideges és nyugtalan.

Persze, talán azért is érzett így, mert ahogy közeledett a főépülethez a folyosón, önkéntelenül is eszébe jutott az az idő, amikor Tohrral együtt vonult át ide először. Nagyon ideges volt akkor is, a férfi jelenléte azonban rendkívül megnyugtatólag hatott rá.

Boldog nyavalyás évfordulót! – gondolta magában.

Aznap volt éppen három hónapja, hogy az élete gyökerestől felfordult. Három hónappal azelőtt Wellsie-t és Sarelle-t meggyilkolták, Tohr pedig eltűnt. Olyan váratlanul érték ezek a csapások, mint a rossz hírt jelentő tarotkártyák. Puff. Puff. Puff.

Ami ez után következett, az pedig maga volt a pokol. A tragédiát követő néhány hétig végig abban bízott, hogy Tohr visszatér. Várt, reménykedett, imádkozott. De... semmi. Se hír, se telefonhívás, se... semmi.

Tohr meghalt. Egész biztos. Más nem lehetett.

Amikor odaért az alacsony lépcsőhöz, amely a házba vezetett, képtelen volt rávenni magát, hogy kilépjen a titkos ajtón keresztül az előcsarnokba. Annyira nem érdekelte az evés! Nem akart látni senkit, és nem akart az asztalhoz ülni. Zsadist viszont halálbiztos, hogy eljönne érte. A testvér már napok óta szabály szerint a fülénél fogva ráncigálta mindig az ebédlőasztalhoz, amikor valamelyik étkezés következett. Ez pedig mindkettőjük számára kínos és bosszantó volt.

John kényszerítette magát, hogy felmenjen a lépcsőn, és belépjen a házba. Számára az előcsarnok pompás színekavalkádja sértette az érzékeit, többé már nem gyönyör volt a szemnek. Földre szegezett tekintettel sietett át rajta az ebédlőig. Amikor besétált a boltíves ajtón, látta, hogy az asztal már meg van terítve, de még senki sem érkezett meg. Báránysült illatát érezte. Wrath kedvenc étele.

A hasa megkordult az éhségtől, de nem akart enni. Mostanában bármennyire éhes volt, ha valami a gyomrába került, görcsbe rándult tőle, még akkor is, ha a kimondottan az átalakulás előtt álló vámpírok számára elkészített étel volt az. És még azt mondták, hogy egyen többet az átváltozás miatt? Na persze!

Könnyed, suhanó léptekre lett figyelmes, ezért hátrafordította a fejét. Valaki elfutott az emeleti korlát mellett.

Aztán nevetés hangja szűrődött le. Csodálatos női kacaj.

Kihajolt a boltíves ajtón, és felpillantott az emeletre.

Bella jelent meg a lépcső tetejénél, kifulladásra, mosolyogva, kezében fekete szaténköntösének alját tartotta összegyűrve. Amikor a lépcsőhöz ért, lelassított és hátranézett. Hosszú, dús barna haja úgy libbent meg, mint egy ló sörénye.

A súlyos lábdobogás, amely követte, először távolinak és erőteljesnek hallatszott, aztán ahogy egyre közelebb ért hozzá, felhangosodott, amíg végül már földrengésszerű mennydörgésnek tűnt. Bella láthatóan csak erre várt. Felkacagott, még feljebb fogta magán a köntös alját, és lesietett a lépcsőn. Meztelán alig ért a szőnyeggel borított lépcsőfokokhoz, mintha csak lebegne. Amikor leért, rálépett az

előcsarnok padlójára, és megfordult, hogy körülnézzen. Zsadist éppen ekkor jelent meg az emeleti folyosón.

Amikor a testvér megpillantotta, azonnal az erkély felé indult. Erősen megmarkolta a korlátot, elrugaskodott a földről, és átvette magát rajta. Zuhanni kezdett a levegőben. Ahogy repült a semmiben, a teste szép kecsesen ívelődött... csak hogy nem víz volt alatta, hanem kemény kőpadló, két emelet mélyben.

John segítségért kiáltott, ám a torkán nem jött ki hang, mivel néma volt, csupán egy erős lélegzet...

Nem volt oka a pánikra, mivel Zsadist láthatatlanná vált a zuhanás közben. Néhány méterre Bella mellett bukkant elő a semmiből, aki sugárzó boldogsággal nézte a műsort.

Közben John szíve majd kiugrott a helyéből a döbbenettől... aztán valami más miatt kezdett hevesen verni.

Bella *parancsolójára* mosolygott, még mindig zihált, és a kezében tartotta a köntös alját, ám a szemében buja hívogatás csillogott. Zsadist közelebb lépett hozzá, hogy válaszoljon a hívásra. A teste még hatalmasabbnak tűnt, ahogy a lány közelébe ért. Kötődésének illata betöltötte az előcsarnok levegőjét, csak úgy, mint mély, oroslánszerű morgása. Abban a pillanatban olyan volt, mint egy állat... egy szexuálisan túlfűtött állat.

– Szereted, ha üldöznek, *nalla?* – kérdezte olyan mély hangon, hogy már szinte eltorzult.

Bella mosolya még jobban kiszélesedett, amikor egy sarokba hátrált.

– Talán.

– Akkor menekülj előlem! – A szavak ijesztően hangzottak, de John kihallotta belőlük az erotikus fenyegetést.

Bella nekiiramodott, elszaladt a férfi mellett, egyenesen be a biliárdszobába. Zsadist tekintete úgy követte, mintha a lány a zsákmánya lenne. Megpördült, szemét lobogó hajára és kecses testére szegezte. Felhúzta az ajkát, és elővillantotta megnyúlt fehér szemfogát. Azonban nem ez volt az egyetlen reakciója a *fele* viselkedésére.

Elöl a csípőjénél hatalmasra duzzadt férfiassága a bőrnadrágjához feszült.

Zsadist egy futó pillantást vetett Johnra, majd eltűnt a szobában Bella után. Izgatott morgása egyre hangosabbá vált. A nyitott ajtón keresztül kihallatszott egy elragadtatott visítás, némi dulakodás zaja, egy nő hirtelen elfúló hangja, aztán... semmi.

Zsadist bizonyára elkapta.

John megtámaszkodott a falnál, és kiegyenesedett.

Észre sem vette, mennyire kihajolt. Amikor arra gondolt, mit csinálhatnak a szomszédos szobában, a teste furcsa mód bizseregni kezdett. Mintha valami felébredt volna benne.

Amikor nem sokkal később Z kijött, Bellát az ölében tartotta. A lány sötét haja Z válla mögé hullt, miközben belekapaszkodott *parancsolója* erős karjába. A férje mellkasát simogatta, szája bizalmas mosolyra húzódott, és a férfi arcát nézte, ő viszont azt figyelte, merre lép.

A lány nyakán harapásnyom volt látható, amely egészen biztos nem volt ott azelőtt. Elégedettsége pedig, ahogy a *parancsolója* arcán tükröződő vágyat nézte, ellenállhatatlanná tette. John ösztönösen tudta, hogy Zsadist két dolgot is befejez majd az emeleten: a szexet és az ivást. A lány lába között és a nyakán is a testébe fog hatolni. Valószínűleg egyszerre.

Istenem, mennyire vágyott ő is egy ilyen kapcsolatra!

De neki ott volt a múltja. Még ha sikeresen átvészeli is az átváltozást, hogy lesz képes valaha is ilyen felszabadultan viselkedni egy nővel? Az igazi férfiaknak nem

kell keresztülmenniük azon, amin ő, nekik nem szegeztek kést a halántékukhoz, hogy visszataszító dolgokra kényszerítsék.

A fenébe, csak rá kell nézni Zsadistra! Olyan erős és hatalmas! A nők az ilyen férfiakat imádják, nem pedig az olyan nyápicokat, mint ő. Nem, nem tévedés. Bármilyen nagyra fog nőni a teste, belül akkor is ugyanilyen marad örökre: puhány nyápic, akit megbélyegzett az, amit régen elkövettek ellene.

Elfordult az ajtótól, és az ebédlőasztalhoz ment. Leült egyedül a csillogó porcelán-, ezüst- és kristályterítékek mellé.

Az egyedüllét jó, határozta el magában.

És nagyon biztonságos.

21. fejezet

Amíg Fritz felment az emeletre, hogy Marissának szóljon, Butch a könyvtárban várakozott, és arra gondolt, milyen rendes fickó ez a *hűség*. Ha valamilyen szívességet kért tőle, az öreg szolga teljesen felvillanyozódott, hogy teljesítheti a kérést. Még akkor is, ha nagyon furcsa volt.

A levegőben hirtelen megérezte a friss óceánillatot, mire a teste azonnal és meglehetősen szembetűnő módon reagált. Mielőtt megfordult, ellenőrizte, hogy a zakója össze van-e gombolva, és biztosan eltakarja-e a csípőjét.

Ó, istenem, milyen gyönyörű volt a lány abban a kék ruhában!

– Szia, bébi!

– Szia, Butch! – Marissa hangja halk volt, keze remegett, amikor lesimította a haját. – Jól... nézel ki.

– Köszönöm, jól is érzem magam. – Hála Vishous gyógyító kezének.

Egy ideig mindketten csendben voltak, aztán Butch szólalt meg.

– Megengeded, hogy az illem szerint üdvözljelek?

Marissa bólintott, ezért odament hozzá, és megfogta a kezét. Amikor ráhajolt, hogy megcsókolja, érezte, hogy a tenyere jéghideg. Csak nem ideges? Vagy beteg? Felvonta a szemöldökét.

– Marissa, nem akarsz leülni egy percre, mielőtt vacsorázni megyünk?

– De igen.

Odavezette a lányt egy selyemhuzatú kanapéhoz, és megint szemet szúrt neki, hogy milyen bizonytalanul megy, és alig észrevehetően bár, de reszket a keze, amikor felemeli szoknyája alját, és helyet foglal mellette.

Félre biccentette a fejét.

– Na, ki vele! – Amikor nem kapott választ, tovább erősködött. – Marissa... valami zavar téged, ugye?

Kényelmetlen csend támadt.

– Nem akarom, hogy a testvériséggel harcolj.

Szóval erről volt szó.

– A tegnap este váratlanul adódott. Nem szoktam harcolni. Őszintén mondom.

– De Vishous azt mondta, hogy amennyiben hajlandó vagy rá, fel fognak használni téged is.

Hűha! Ez még neki is újdonság volt. Amennyire ő tudta, az előző esti összecsapást azért engedte meg neki V, hogy letesztelje a hűségét, nem pedig azért, hogy ezek után rendszeresen az oldalukon harcolhasson.

– Nézd, a testvérek az elmúlt kilenc hónapban mindent elkövettek, hogy *távol* tartsanak a harctól, szóval nem fogok belekeveredni az *alantasok* ellen vívott háborújukba. Nem az én ügyem.

Marissa feszültsége felengedett.

– Akkor jó, mert nem tudnám elviselni a gondolatot, hogy megint megsérülsz, mint legutóbb.

– Emiatt nem kell aggódnod. A testvériség teszi a dolgát, aminek vajmi kevés köze

van hozzám. – Egy szőke tincset a lány füle mögé simított. – Van még valami, amiről beszélni akarsz, bébi?

– Igen, lenne még egy kérdésem.

– Kérdezz nyugodtan bármit!

– Nem tudom, hol laksz.

– Itt. Itt lakom. – A lány döbbsent arcát látva, a könyvtár nyitott ajtaja felé bökött a fejével. – Az udvar másik oldalán a kapuőr házában. V-vel együtt.

– Ó... akkor hol voltál tegnap este?

– Ott. Ki sem tettem onnan a lábam.

Marissa a homlokát ráncolta, aztán kibökte.

– Van másik barátnőd is?

Mintha bárki is a nyomába érhetne!

– Dehogyan van! Miért kérdezed?

– Csak mert... nem feküdtünk le egymással, te pedig férfi vagy... és vannak szükségleteid. Még most is reagál a tested, megkeményedett, nagyra nőtt.

A francba! Pedig milyen gondosan próbálta elrejtetni előle az erekcióját.

– Marissa...

– Tudom, hogy szükséged van arra, hogy rendszeresen enyhíts a vágyaidon. A tested rendkívül *félelmetes*.

Ez nem hangzott valami jól.

– Milyen?

– Erős és hatalmas. Méltó arra, hogy egy nő testébe hatoljon.

Butch behunyta a szemét, és arra gondolt, Mr. Méltó már igencsak felnőtt a feladathoz.

– Marissa, nincs senkim rajtad kívül. Senki az égvilágon. Hogy is lehetne?

– Az én fajom férfi tagjainak több partnerük is lehet. Nem tudom, hogy esetleg az emberek is...

– Nekem nem. Melletted nem. Nem tudom elképzelni magam más nővel. Úgy értem, te el tudod képzelni, hogy más férfival vagy?

Amikor a lány nem válaszolt azonnal, Butch érezte, hogy jeges borzongás fut végig a gerincén fel a tarkójáig. És közben meghalt belül. Marissa különlegesen szép ruhája szélét babrálta. A francba, és még el is pirult!

– Nem akarok mással lenni – mondta a lány végül.

– Mit titkolsz előlem?

– Van valaki, akihez... közel kerültem.

Butch agya egy szempillantás alatt lezsibbadt, mintha minden idegvégződése hirtelen elszakadt volna egymástól, és nem maradt volna semmi egyéb összeköttetés a szürkeállományában.

– Közel kerültél... hogy értve?

– Nem érzelmileg, esküszöm! Csak egy barát, de férfi, ezért mondom el most neked. – Megsimogatta Butch arcát. – Te vagy az egyetlen, akit akarok.

Butch belenézett komoly tekintetében, és nem kételkedett benne, hogy amit mondott, az igaz. De a pokolba, mégis úgy érezte magát, mint akit épp most öntöttek nyakán egy vödör hideg vízzel. Ami teljességgel nevetséges volt és kicsinyes, de... ó, istenem... akkor sem bírta elviselni a gondolatot, hogy a lány valaki mással van...

Szedd össze magad, O'Neal! Térj már vissza a valóságba, haver! Most azonnal!

– Az jó – nyögte ki végül. – Azt akarom, hogy csak én legyek neked. Senki más.

Félresöpörte minden féltékenységét, és megcsókolta Marissa kezét, és ekkor... rémülten vette észre, mennyire remeg.

A tenyere közé vette jéghideg ujjait, és úgy próbálta felmelegíteni.

– Mi ez a remegés? Zaklatott vagy, vagy beteg? Nincs szükséged orvosra?

A lány egy kecsesnek éppen nem nevezhető kézlegyintéssel elhessegette az aggodalmát.

– Ne aggódj, majd elintézem.

Még hogy ne aggódjon! A pokolba, hiszen olyan gyenge volt, hogy majd' összeesett! A szeme kitágult, a mozdulatait nem tudta irányítani. Beteg. Egész biztosan beteg.

– Gyere, bébi, felviszlek a szobádba! Bele fogok halni, hogy nem láthatlak, de úgy látom, nem vagy elég erős ahhoz, hogy velem vacsorázz. Ha akarsz, vihetek fel neked valami ennivalót is.

Marissa válla előrebukott.

– Annyira bíztam benne, hogy... Igen. Azt hiszem, ez lesz a legjobb.

Felállt, és megszédült. Butch elkapta a karját, és dühösen a testvéreire gondolt. Ha Marissának orvosi segítségre lenne szüksége, kihez fordulhatnának?

– Gyere, bébi, támaszkodj rám!

Lassan lépkedve felkísérte az emeletre, aztán a folyosón elhaladtak Rhage és Mary szobája előtt, majd Phuryé következett, amíg oda nem értek a sarki vendégszobához, amit a testvérek neki adtak.

Marissa megfogta a sárgaréz ajtógombot.

– Ne haragudj, Butch! Szerettem volna veled tölteni az estét. Azt hittem, több erőm van.

– Kérlek, engedd meg, hogy orvost hívjak!

Marissa tekintete kábult volt, és furcsán közönyös, amikor a férfi szemébe nézett.

– Semmi olyanról nincs szó, amelyen én magam ne tudnék segíteni. Hamarosan sokkal jobban leszek.

– Istenem... ebben a pillanatban, nagyon szeretném a gondodat viselni!

Marissa elmosolyodott.

– Nem szükséges. Megegyeztünk, nem emlékszel?

– Az is számít, ha csak azért teszem, hogy én jobban érezzem magam?

– Igen.

Ahogy ott álltak egymás előtt, Butch borsónyi agyában egy gondolat fogalmazódott meg: szerelmes ebbe a nőbe. Halálisan szerelmes.

És azt akarta, hogy ezt ő is tudja.

Hüvelykujjával megsimogatta az arcát, és arra gondolt, milyen kár, hogy nem tud bánni a szavakkal. Valami szépet és gyengédet akart mondani, mielőtt kirukkol a szerelmi vallomással. De semmi nem jutott az eszébe.

Ezért minden finomságot nélkülözve, egyszerűen csak kibökte:

– Szeretlek.

Marissa szeme tágra nyílt.

Ó, a francba! Túl sok volt. És túl hamar...

A lány azonban kitárta a karját, a nyakába borult, és miközben szorosán átölelte, a fejét a mellkasára hajtotta. Butch is átkarolta, aztán összeszedte magát, nehogy elérzékenyüljön. Távolságban a folyosóról hangok szűrődtek feléjük, ezért kinyitotta a hálószoa ajtaját, és betessékelte a lányt, hogy kettesben legyenek.

Odavezette az ágyhoz, és miközben lefektette, gondolatban összegyűjtött minden kedves és gyengéd szót, ami csak eszébe jutott, hogy kicsit romantikusabbá tegye a hangulatot. Mielőtt azonban bármit is mondhatott volna, Marissa megragadta a kezét, és olyan erővel szorította meg, hogy még a csontja is belesajdult.

– Én is szeretlek, Butch!

Amikor meghallotta, elállt a lélegzete. Döbbszerűen térdre rogyott az ágy mellett, és csak vigyorogni tudott.

– És vajon miért érzel így, bébi? Azt hittem, te okosabb vagy ennél.

A lány halkan felnevetett.

– Nagyon jól tudod, hogy miért.

– Ja igen. Mert sajnálsz.

– Nem. Értékes férfinak tartalak, olyannak, aki méltó hozzám.

Butch megköszöri a torkát.

– Pedig nem vagyok az.

– Hogy mondhatod ilyet?

Hát, nézzük csak. Felfüggesztették a gyilkossági csoporttól, mert betörte egy gyanúsított orrát. Többnyire prostituáltakkal és bűnözőkkel feküdt le. Emberekre lőtt, és sokat meg is ölt. Ja igen, és még ott volt a régi kokainfüggőség, valamint mostanában a folyamatos whiskyivászat. Ó, és azt el is felejtette, hogy a nővére meggyilkolása után évekig öngyilkos hajlamokkal küszködött.

Na igen, egy valamire azonban mégiscsak méltó volt. Arra, hogy elvonszolja magát a legközelebbi szeméttelre.

Kinyitotta a száját, hogy mindezt a lány tudomására hozza, aztán meggondolta magát.

Fogd be a szád, O'Neal! Az a nő, akiről soha még csak álmodni sem mertél azt mondja neked, hogy szeret. Hát ne ronts el mindent azzal, hogy elmeséled a piszkos múltadat! Mostantól tiszta lappal indulsz. Vele talán lehet még esélyed.

Hüvelykujjával megsimogatta a lány hibátlan arcát.

– Szeretnék megcsókolni. Megengeded?

Amikor Marissa nem válaszolt azonnal, nem hibáztatta. Legutóbb, amikor együtt voltak, a testéből undorító fekete folyadék folyt ki, a testvére pedig rájuk nyitott a fürdőszobában. Ráadásul Marissa most láthatóan fáradt volt.

Butch elhúzódott.

– Ne haragudj...

– Nem arról van szó, hogy nem akarok veled lenni. Akarok.

– Ne, nem kell magyarázkodnod. Már attól is boldog vagyok, hogy a közeledben lehetek, még akkor is, ha nem lehetek... – *benned*. – Még akkor is, ha nem... tudod... ha nem szeretkezhettek veled.

– Azért fogom vissza magam, mert félek, hogy bántani foglak.

Butch kajánul elmosolyodott, és arra gondolt, ha Marissa mind a tíz körmét belevájná a hátába, és cafatokra szagatná a bőrét, neki az is tökéletesen megfelelne.

– Nem számít, ha megsérülök.

– De neked igen.

Elkezdett felállni.

– Ez nagyon kedves tőled. Figyelj, most inkább megyek, és felhozok neked egy kis...

– Várj! – A lány szeme ragyogott a félhomályban. – Ó... istenem, Butch... Csókolj meg!

A férfi megállt a mozdulat közben, és visszarogyott a térdére.

– Gyengéd leszek, ígérem!

Odahajolt hozzá, az ajkát az övéhez érintette, majd finoman megcirógatta. Édes istenem, milyen puha volt! Puha és meleg. A fenébe... bele akart hatolni. De nem fogja sürgetni.

Marissa azonban megragadta a vállát, és azt suttozta.

– Még!

Butch azon imádkozott, hogy képes legyen uralkodni magán, miközben újra megsimogatta az ajkát a szájával. Aztán el akart húzódni, a lány azonban követte, és nem engedte, hogy szétváljanak egymástól... ő pedig, mielőtt vissza tudta volna fogni magát, megint végighúzta a nyelvét az alsó ajkán. Marissa felnyögött, és kinyitotta a

száját. Butch erre bedugta a nyelvét, mert képtelen volt ellenállni ennek a csábító meghívásnak.

Lassan feljebb emelte a felsőtestét az ágyra, nekifeszült Marissa mellének, mert érezte, hogy a lány még közelebb akar kerülni hozzá. Szorosán hozzásimult, ami nem volt túl bölcs lépés, mert ahogy a lány teste elfogadta a ránehezedő súlyt, az ő fejében azonnal megkondultak a vészharangok, és arra emlékeztették, milyen szenvedélyes tud lenni egy férfi, ha a szerelme vízszintesben fekszik mellette.

– Bébi, azt hiszem, meg kellene állnom. – Mert még egy perc, aztán felrántja rajta a ruhát, és ráveti magát.

– Ne! – Marissa a dzsekije alá csúsztotta a kezét, és letolta a kabátot a válláról. – Ne, még ne!

– Marissa, kezdem elveszíteni az önuralmamot. Vészes gyorsasággal. Te pedig nem érzed jól magad...

– Csókolj meg! – A körmét belevájta a férfi vállába. A szúrás még az ingen keresztül is áthatolt, és édes bizsergést okozott.

Butch felmordult, és sokkal kevésbé gyengéden vette újra birtokba a száját.

Rossz ötlet. Megint nagyon rossz ötlet. Minél szenvedélyesebben csókolta, Marissa annál hevesebben viszonzta, míg végül a nyelvük vad táncot járt, és Butch minden idegszála azt követelte, hogy feküdjön rá, és...

– Muszáj, hogy megérintselek! – nyögte, majd egész testével felfeküdt az ágyra, és az egyik lábát átvette a lány lábán. Megfogta a csípőjét, aztán a tenyerével feljebb simított az oldalán, fel a melle külső széléig.

A fenébe, már nem bírja sokáig!

– Tedd meg! – suttogta Marissa a szájába. – Érints meg!

Ívben megfeszítette a hátát, ő pedig elfogadta, amit felajánlott neki. Tenyerébe fogta a mellét, majd a selyemruha vékony anyagán keresztül simogatni kezdte. Marissa rátette a kezét a kezére, és még erősebben szorította magához.

– Butch...

– Ó, bébi, engedd meg, hogy lássalak! Megmutatod magad nekem? – Azonban mielőtt még a lány válaszolhatott volna, újra lecsapott a szájára, ám az a hév, amivel Marissa a csókot viszonzta, meg is adta a választ. Butch feljebb ültette az ágyon, és elkezdte kigombolni a ruhája hátán lévő gombokat. Az ujjai ügyetlenül mozogtak, ám valami csoda folytán a selyem végül szétnyílt.

Volt még néhány réteg alatta, amelyen át kellett küzdenie magát. Az ördögbe, a bőréhez... el kell jutnia a bőréhez!

Türelmetlenül, izgatottan és teljesen feltűzelve lecsúsztotta a ruha felső részét Marissa mellkasáról, majd a kombiné vállpántját is lehúzta, így végül a halványkék ruha felsője a derekánál terült szét. A fehér fűző, amely alatta feltárult, meglepetésként érte Butch-ot, de nagyon izgatónak találta, ezért azon keresztül simogatta meg. Érezte a ruhadarab rácsait, valamint alatta a lány bőrének melegét. Amikor már nem bírta tovább, szinte letépte róla.

Amikor Marissa keble felszabadult, hátrahajtotta a fejét, és ettől előtűnt a nyaka és a válla karcsú vonala.

Butch a szemébe nézett, majd ráhajtotta a fejét. Az egyik mellbimbóját a szájába vette, és megszívta. Édes istenem, mindjárt el fog élvezni, olyan finom! Már úgy zihált, mint egy kimerült maratoni futó, és teljesen elvette az eszét a szex, pedig még le sem vetkőztek.

De Marissa ott volt vele, forró, tüzes testtel, hozzáfeszült, és vágyakozott, a lábát összeszorította a ruha szoknyája alatt. Istenem, lassan kezd kicsúszni az irányítása alól ez a helyzet, mint amikor egy motor beindul, és fokozatosan egyre gyorsabban pörög. De Butch-nak nem volt ereje hozzá, hogy leállítsa.

– Levehetem ezt rólad? – Az ördögbe, a hangja is teljesen eltorzult. – A ruhát... meg mindent?

– Igen... – felelte Marissa vágytól fűtött hangon.

Sajnos a ruha nagy kihívást jelentett, Butch-nak pedig nem volt türelme kigombolni a hátán minden egyes gombot, ezért végül felhajtotta a földig érő szoknyát a derekára, és hosszú sima lábán keresztül lehúzta róla a leheletvékony, fehér bugyit. Majd végigsimított a combján, és szétnyitotta.

Amikor Marissa megmerevedett, megállt.

– Ha azt akarod, hogy abbahagyjam, megteszem. Azonnal. De szeretnék megérinteni itt is. És talán... megnézni is. – Amikor a lány felvonta a szemöldökét, elkezdte visszahajtani rá a szoknyát. – Jól van, nincs semmi baj...

– Nem mondtam nemet, csak... ó, istenem... mi van, ha nem tetszem neked ott lent?

Jézus Mária! Butch képtelen volt felfogni, miért fordul meg egyáltalán ilyen aggodalom a fejében.

– Az teljesen kizárt. Már tudom, milyen tökéletes vagy, hiszen, megérintettelek. Nem emlékszel?

A lány nagy levegőt vett.

– Marissa, imádtam hozzád érni. Őszintén mondom. És az agyamban egy gyönyörű kép él arról, hogy milyen lehetsz ott. De szeretném látni a valóságban is.

Marissa egy hosszú pillanat múlva bólintott.

– Jó... akkor csináld!

Butch továbbra is a szemébe nézett, amikor végigsimított a combján, aztán... ó, igen, azon a puha, titkos ponton. Olyan nedves volt és forró, hogy szinte beleszédült. Lehajtotta a fejét a füléhez.

– Gyönyörű vagy ott lent. – Marissa csípője előreleandult, ahogy simogatta, mézszerű nedve pedig összekente az ujjait, miközben sikamlósan csúszkált rajta.

– Mmmm... igen... szeretnék benned lenni. Szeretném beléd tenni – a „farkam” túlságosan durva kifejezés lett volna, bár éppen ez a szó jutott eszébe – magamat, bébi. Pont ide. Szeretném, ha a tested körbevenne, és szorosan átfogna. Elhiszed nekem, amikor azt mondom, hogy gyönyörű vagy? Marissa? Mondd ki, hallani akarom!

– Igen... – Egy kicsit erősebben kezdte dörzsölni, mire a lány megremegett. – Ó, istenem... igen!

– Akarod, hogy egyszer majd beléd élvezzek el?

– Igen...

– Akarod, hogy kitöltselek a magommal?

– Igen...

– Jó, mert én is ezt akarom. – Meghúzta az ajkával a fülcimpáját. – Szeretnék jó mélyen beléd hatolni, és elélvezni, aztán azt akarom, hogy belém kapaszkodva te is elmenj. Mmmm... ez az, dörzsöld magad a kezemhez, hadd érezzem, ahogy mozogsz! Ó igen... ez nagyon jó! Így, csináld még... dörzsöld magad hozzám... ó, *igen*...

A francba, abba kell hagynia a beszédet, mert ha a lány továbbra is engedelmeskedik a kérésének, egy pillanat múlva elélvez.

Nem számít!

– Marissa, tedd széjjelebb a lábad! Nyisd szét még jobban! És közben ne hagyd abba, amit csinálsz!

Amikor a lány megtette, amit kért tőle, Butch lassan, alig észrevehetően megmozdult, és végignézett a testén. A derekáig felgyűrt halványkék szoknyán túl, fehér combjai széttárva heverték, s köztük ott rejtőzött a keze. A csípője ritmikusan mozgott, amitől Butch merev vesszője még jobban megkeményedett.

A közelebbi mellére hajtotta a fejét, a szájába vette a bimbót, majd óvatosan még széjjelebb nyitotta a lány lábát. Aztán a szoknyát oldalra igazította, felemelte a fejét, és kivette a lába közül a kezét. Lapos hasának alabástromfehér bőrén és a köldökén túl, a medencéje közepén megpillantotta legtitkosabb pontjának kecses vágatát.

Az egész teste megremegett a látványtól.

– Olyan gyönyörű vagy! – suttogta. – Anyyira... tökéletes!

Elbűvölten lejjebb csúszott az ágyon, és egy ideig csak szomjasan szívta magába a látványt. Rózsaszín volt, nedvességtől csillogó és kecses. Az illatát is érezte onnan, mire az agya apró szikrákat szórt szerteszt a testében.

– Ó... Jézusom!

– Mi a baj? – Marissa lába azonnal összecsapódott.

– Semmi a világon. – Butch a száját a combja tetejéhez szorította, és simogatni kezdte, majd megpróbálta gyengéden szétnyitni. – Még sohasem láttam ennél gyönyörűbbet.

A *gyönyörű* nem is fejezte ki kellőképpen a valóságot. Megnyalta a száját, mert a nyelve már nagyon vágyott rá, hogy meg is ízlelje. Távoli hangon azt mondta.

– Ó, bébi, mindjárt elepedek, hogy lejjebb mehessek rajtad!

– Lejjebb?

Elpirult, amikor meglátta a lány zavarát.

– Én... ah, szeretnék megcsókolni.

Marissa elmosolyodott és felült, aztán kezébe fogta a férfi arcát. Amikor maga felé akarta húzni, Butch megrázta a fejét.

– De most nem a szádat. – Amikor a lány felvonta a szemöldökét, Butch visszatette a kezét a lába közé. – Hanem ezt.

Marissa olyan tágra nyitotta a szemét, hogy Butch legszívesebben káromkodott volna. *Gratulálok, remekül megnyugtattad, O'Neal!*

– Miért... – Megköszöri a torkát. – Miért akarod ezt tenni?

Édes istenem, még sosem hallott az... hát persze, hogy nem. Az arisztokraták biztosan nagyon illemtudóan és hagyományos módon szeretkeztek, és nem sokat tudtak az orális szexről, ha pedig mégis, azt *soha* nem mondták el a lányuknak. Nem csoda hát, hogy Marissa ennyire megdöbben.

– Miért, Butch?

– Én... izé... mert ha jól csinálom, nagyon élvezed. És... igen, én is.

Végignézett a testén. Ó, istenem, de még mennyire hogy élvezni! Sohasem érezte kényszernek, hogy „*lejjebb menjen*” egy nőn, Marissánál azonban egyenesen kívánta. Sóvárogva vágyott rá. Amikor arra gondolt, hogy a nyelvével szeretkezik vele, teste minden egyes porcikája megkeményedett.

– Átkozottul szeretnék megízlelni.

A lány combja egy kicsit ellazult.

– Akkor csináld... de csak lassan!

Szentséges isten, csak nem megengedi neki? Remegni kezdett az izgalomtól.

– Úgy lesz, bébi. És nagyon jól fog esni. Ígérem!

Lejjebb csúszott az ágyon, de mindvégig Marissa oldala mellett maradt, hogy a lány ne érezze úgy, hogy rátelepszik. Ahogy közeledett a lába közéhez, a teste egyre izgatottabb lett, hátul a dereka pedig összerándult, pont úgy, mint az orgazmus előtt.

Atyaég, *nagyon* lassan kell csinálnia. Mindkettőjük érdekében.

– Imádom az illatodat, Marissa. – Megcsókolta a köldökét, majd a csípőjét, és centiméterenként haladt egyre lejjebb a fehér bőrön. Lejjebb... és lejjebb... aztán végül rászorította az ajkát a hasíték felső részére.

Ő nagyon élvezte. A baj csak az volt, hogy Marissa viszont mozdulatlaná dermedt. És megrándult, amikor a combja külső oldalára tette a kezét.

Butch egy kicsit feljebb csúszott a testén, és a hasán mozgatta az ajkát ide-oda.

– Annyira szerencsés vagyok!

– Mi-miért?

– Te hogy éreznéd magad, ha valaki ennyire megbízna benned? Odaengedne a legtitkosabb helyéhez? – Belefűjt a köldökébe, mire a lány felnevetett, mintha a meleg levegő csiklandozta volna. – Tudtad, hogy ezzel megtisztelsz engem? Határtalanul megtisztelsz.

Gyengéd szavakkal és apró csókokkal nyugtatgatta, miközben fokozatosan egyre lejjebb haladt a hasán. Amikor úgy látta, hogy a lány már felkészült, végigsimított a combja belső oldalán, a térde alá nyúlt, és óvatosan, néhány centiméternyire szétnyitotta a lábát, hogy hozzáférjen a szájával. Finoman megcsókolta a rést egyszer, aztán még egyszer. És még egyszer. Amíg a feszültség el nem illant belőle.

Ekkor ráhajtotta a fejét, kinyitotta a száját, és megnyalta. Marissa riadtan beszívta a levegőt és felült.

– Butch...? – Úgy tűnt, csak biztos akar lenni benne, hogy a férfi tudja, mit csinál.

– Még nem mondtam volna? – Visszahajolt, és gyengéden végignyalogatta a lába közét a nyelvével. – Nyelves csókot adok ide is.

Folytatta a lassú nyalogató mozdulatokat, mire Marissa feje hátrahanyatlott, a háta pedig megemelkedett az ágyról, amikor ívben hátrafesztette magát. Tökéletes reakció. Épp ahogy tervezte. Nem akarta, hogy a lány az illendőség vagy hasonló dolgok miatt aggódjon, csak érezze, hogy valaki úgy szereti, ahogy megérdemli.

Mosolyogva tovább folytatta, fokozatosan mélyebbre és mélyebbre hatolt a nyelve hegye, amíg végül megízlelte teste igazi nedvét.

Lehunyta a szemét, amikor lenyelte. Még soha nem érzett ehhez hasonlót. Az óceán, az érett dinnye és a méz keveréke volt, egy olyan csodálatos elegy, amelytől majdnem könnyekre fakadt, annyira tökéletes volt. Még... még többet akart belőle. De a fenébe, muszáj volt valahogy visszanyernie az önuralmát, mielőtt tovább folytatja! Legszívesebben önfeledten nekiesett volna, de tudta, hogy a lány még nem készült fel az ilyesfajta rohamra.

Amikor egy pillanatra abbahagyta, Marissa felemelte a fejét.

– Már vége?

– Egyáltalán nem. – Istenem, mennyire imádta ezt a csillogó, felhevült vágyat a szemében! – Feküdj vissza, és lazítsd el magad! Még csak most kezdtem hozzá.

Amikor Marissa kicsit megnyugodott, Butch lenézett a lába közé. Puha bőren csillogott a nedvesség, és arra gondolt, mennyivel több lesz majd rajta, amikor befejezi. Megint megcsókolta, aztán a nyelvét kinyújtva, lassú mozdulatokkal nyalogatni kezdte le és fel. Aztán jobbra-balra mozgatta a száját, egyre beljebb haladva a nyíláshoz, miközben a lány nagyokat sóhajtozott. Gyengéd erőszakkal még széjjelebb nyitotta a combját, és szájába vette a csiklóját, majd ritmikus ütemben szívogatni kezdte.

Amikor a nyelvével döfködő mozdulatokat tett, a fejében egy vészcsengő sívítva megszólalt. Civilizált énje kétségbeesetten próbálta figyelmeztetni, hogy a dolgok hamarosan irányíthatatlanná válnak. De nem volt ereje abbahagyni, főleg amikor látta, hogy Marissa a lepedőt markolva felemeli a hátát az ágyról, és bármelyik pillanatban élélvezhet.

– Jólesik? – Megpöckölte a legérzékenyebb pontját a nyelvével. – Tetszik? Élvezed, hogy nyalogatlak? Vagy inkább ezt szeretnéd... – Megszívta a csiklóját, amire Marissa felnyögött. – Ó, igen... az ajkaimat beborítja a nedved... érezz... érezz te is engem...

Megfogta a lány kezét, a szájához vitte, és letörölte vele a mézízű nedvességet. Majd a szájába vette az ujjait, és egymás után lenyalta őket. Marissa tágra nyílt

szemmel figyelte, közben zihálva vette a levegőt, mellbimbója megkeményedett. Butch nyomást gyakorolt rá, amivel tökéletesen tisztában volt, a lány viszont mindenben követte.

Butch megharapta a tenyerét.

– Mondd, hogy akarod! Mondd, hogy kívánsz engem!

– Én... – Marissa teste hullámozott az ágyon.

– *Mondd, hogy kívánsz engem!* – Még keményebben megharapta. A fenébe, nem tudta, miért akarja ennyire hallani a szavakat, de így volt. – *Mondd ki!*

– Kívánlak! – nyögte Marissa.

Váratlanul a semmiből veszélyes, mohó vágy tört rá, és az önuralma darabokra hullott. A torka legmélyéről valami sötét hang tört fel. Megragadta a lány belső combját, egy határozott mozdulattal szélesre tárta, majd a lábai közé vetette magát. A szája a bőréhez ért, a nyelvével a testébe hatolt, majd ritmikus ütemben újra és újra megismételte a mozdulatot, s közben halványan valami zajt érzékelt a szobában.

Valami morgást.

Ő lenne az? Lehetetlen. Ez a hang egy... állaté volt.

Marissát először megdöbbenette, amit Butch csinált. A bujasága. A bűnös közelsége, az ijesztő kiszolgáltatottság. Hamarosan azonban ez már mind nem számított. Forró nyelve olyan izgató volt, hogy szinte eszét vesztette, amikor sikamlósan a lába között nyalogatta... és nem akarta, hogy valaha is abbahagyja. Aztán elkezdte szívatni és lenyelni, a szavak pedig, amiket mondott, úgy felizgatták, hogy végül már szinte fáj, annyira jó volt.

Ez mind azonban még semmi nem volt ahhoz képest, amikor Butch elengedte magát. Szenvedélyes vágytól fűtötten *súlyos* kezével lefogta, aztán a lába közé vetette magát, és a szája, a nyelve hihetetlen dolgokat művelt vele... Istenem, az a hang, ami a torkából feltört, az a mélyről jövő morgás...

Hatalmas orgazmust élt át, amely a leggyönyörűbb dolog volt, amit valaha érzett. A teste megfeszült, és úszott a kéj hullámain...

Azonban a csúcsponton az örvénylő energia hirtelen átalakult, és más formát öltött.

A szexuális gyönyör mellett vérszomj ébredt fel benne, és elemi erővel sodorta magával. A kínzó éhség lerombolta civilizált énjének utolsó maradványát is, és minden mást elnyomott a testében azon az egyetlen ösztönön kívül, hogy a férfi nyakára vesse magát. Kivillantotta a szemfogát, és már szinte kész volt arra, hogy Butch-ot hanyatt fordítsa, és a nyakára tapadva nagyot kortyoljon a vérből...

De ezzel megölné.

Felkiáltott, és küzdeni kezdett a leszorítás ellen.

– Ó, istenem... *ne!*

– Mi az?

Nekifeszült Butch vállának, eltolta magától, aztán az ágy másik vége felé csúszott, és leesett a földre. Butch összezavarodva utána kapott, de Marissa a szőnyegen mászva a szoba legtávolabbi sarkába kúszott. Ruháját maga mögött vonszolta, a felső rész a derekáról lógott. Amikor már nem tudott tovább menekülni, felhúzta a térdét, és a lábát átkarolva egy helyben maradt. Egész testében remegett, a gyomra pedig újra és újra felkavarodott, kétszeresére növelve ezzel a fájdalmát.

Butch rémülten utána ment.

– *Marissa...?*

– Ne!

Hirtelen megállt. Az arcát gyötrelme torzította el, minden szín kifutott belőle.

– Annyira sajnálom... édes istenem...

– *El kell menned!* – Marissa szemébe könnyek gyűltek, hangja elmélyült.

– Szentséges ég, annyira sajnálom... sajnálom... Nem akartalak megijeszteni...

Marissa megpróbálta szabályosan venni a levegőt, hogy megnyugtathassa, de kudarcot vallott. Szaggatottan lihegett, és közben zokogott. A szemfoga lüktetett, a torka kiszáradt. Csak egy dologra tudott gondolni: rávetni magát a férfi mellkasára, ledönteni a földre, és a nyakába mélyeszteni a fogát.

Istenem, a vére! Biztosan nagyon finom lenne. Olyan jó ízű, hogy soha nem tudna betelni vele.

Butch megint közelebb próbált menni hozzá.

– Nem akartam, ilyen messzire menni...

A lány felugrott, kinyitotta a száját, és azt sziszegte.

– Tűnj innen! Az isten szerelmére, menj már ki, vagy bántani foglak!

Berohant a fürdőszobába, és kulcsra zárta az ajtót. Amikor az ajtócsapódás hangja elhalkult, megállt, és döbbenet meredt a szörnyű képmására a tükörben. A haja össze volt kuszálódva, a ruhája kigombolva lógott, szétnyitott ajkai közül kilátszott hosszúra nyúlt, fehér szemfoga.

Elvesztette az önuralmát. Elvesztette a méltóságát. *Értéktelen.*

Kezébe fogta az első dolgot, amit talált – egy súlyos, üveg gyertyatartót – és a tükörhöz vágta. Amikor a tükörkép megsemmisült, könnyes szemmel figyelte, hogy ő maga is darabokra hullik.

22. fejezet

Butch nekirontott a fürdőszoba ajtónak, és olyan erősen nyomta le a kilincset, hogy a tenyere majdnem kettéhasadt. A másik oldalról hallotta, hogy Marissa sír. Aztán valami hangosan csörömpölve összetört. Megint az ajtónak ugrott a vállával.

– Marissa!

Még egyszer megpróbálta betörni, és amikor ismét nem sikerült, megállt és hallgatózott. Halálos rettegés lett úrrá rajta, amikor nem hallott semmi neszt.

– Marissa!

– Csak menj el! – A lány hangjából kicsengő végtelen elkeseredés könnyeket csalt a szemébe. – Kérlek... menj!

Tenyérrel rátámaszkodott az ajtóra, amely elválasztotta őket.

– Nagyon sajnálom!

– Menj... most menj el! Ó, istenem, el kell menned!

– Marissa...

– *Nem megyek ki, amíg itt vagy. Menj már!*

Butch úgy érezte magát, mintha egy rémálomban lenne. Megfogta a kabátját, és szédelegve, remegő lábbal kitámolygott a hálószobából. A folyosóra kiérve háttal nekidőlt a falnak, és a falhoz ütötte a fejét.

Szorosan behunyta a szemét, de folyton azt látta maga előtt, ahogy a lány a sarokban összekucorogva reszket, a ruhája nem takarja meztelen mellét, és úgy lóg a derekánál, mintha letépték volna róla.

Micsoda gazember vagyok! – gondolta. Marissa egy ártatlan szűzlány volt, ő viszont úgy bánt vele, mint egy útszéli prostitúta. Túlfeszítette a húrt, túl messzire ment, csak mert nem volt képes uralkodni magán. Istenem, bármennyire élvezte is a lány a dolgot, nem volt hozzá szokva ahhoz, ahogy egy férfi a szex során viselkedni szokott. Vagy ahhoz, hogy mi történik, ha az ösztönök átveszik az irányítást. Ő viszont pontosan *tisztában volt* mindezzel, mégis leszorította a lábát, és nem engedte, hogy megmozduljon, miközben a nyelvvel izgatta, és a szeretkezést imitálta. A franc essen belé!

Megint a falhoz ütötte a fejét. Édes istenem, mennyire félt szegény, még a szemfogát is kivillantotta, mintha meg akarná védeni magát tőle!

Dühösen levágtatott a lépcsőn, és próbált elmenekülni az önutálat elől, de tudta, hogy akárhová menekül, ezt az érzést nem tudja lerázni magáról.

Amikor leért az előcsarnokba, valaki utána kiáltott.

– Butch! Hé, Butch! Minden rendben van?

Válaszra sem méltatta, csak kirohant az Escalade-hez, beült, és beindította a motort. Semmi másra nem vágyott, csak arra, hogy addig esdekeljen Marissa bocsánatáért, amíg be nem reked, ám jelenleg ő volt az utolsó lény a Földön, akit a lány látni szeretett volna. És ezért nem is hibáztatta.

A belváros felé vette az irányt, egyenesen V lakásához.

Mire leparkolt az épület mellett és elindult felfelé a lifttel, már nagyon rossz lelkiállapotban volt. Odaért V ajtaja elé, és nagy lendülettel benyitott...

A francba!

A fekete testű gyertyák fényében azt látta, hogy Vishous előrehajol, lehajtja a fejét, és bőrnadrágos csípőjét előre-hátra mozgatja, miközben meztelen vállán és izmos karján keményen megfeszülnek az izmok. Alatta egy nő feküdt az asztalon.

Csuklójánál és bokájánál fogva le volt kötözve, testét mindenhol bőrruha borította, kivéve a mellének hegyét, valamint azt, ahol a lába között V döfködte. Az arcát is maszk takarta, a szájában pedig szájszecek voltak, Butch mégis szinte biztos volt benne, hogy az orgazmus szélén áll. Hangosan nyöszörgött és könyörgött, hogy még többet kapjon, miközben bőrraszkos arcán könnyek csorogtak végig.

Vishous felemelte a fejét a nő nyakáról. A szeme izzott, a szemfoga megnyúlt, mert... nos, fogalmazzunk úgy, hogy a nőnek valószínűleg néhány öltésre volt később szüksége.

– Bocs, ne haragudj! – dadogta Butch, és gyorsan becsukta az ajtót.

Kábultan lement az Escalade-hez, de amikor beszállt, nem tudta, hová is menjen. Csak ült ott a vezetőülésben, a kulcs indításra készen, keze a sebességváltón... de nem látott mást maga előtt, csak Vishoust, ahogy iszik.

Izzó tekintetét. Hosszú szemfogát. A szexet.

Arra gondolt, milyen közönyösen viszonyult Marissa ahhoz, hogy talán beteg. Emlékezetébe villant, mit is mondott. „*Majd gondoskodom róla*”, meg „*Nem akarlak bántani*”.

Mi van, ha Marissának is innia kellett? Mi van, ha ezért küldte el? Az ég szerelmére, hiszen ő is vámpír! Vagy Butch azt hitte, hogy az a szemfog csak dísznek van a szájában?

Lehajtotta a fejét a kormányra. Ó, a fenébe, ez olyan szörnyű! Nincs joga ahhoz, hogy mentséget keressen saját maga számára. Különben is, miért nem kérdezte meg Marissa egyenesen, hogy ihat-e belőle? Egy szempillantás alatt igent mondott volna. Talán még annál is gyorsabban.

A pokolba, már a pusztá gondolatától is merevedése lett. Az a kép, hogy a lány a nyakához hajol, és iszik a véreből, annyira felizgatta, mint még soha semmi azelőtt. Elképzelte Marissát meztelenül, ahogy a mellkasára fekszik, majd a fejét a torkára hajtja...

Vigyázz, O'Neal! Vigyázz, ne akard magad felmenteni ezzel!

De Marissa fel volt izgulva. Ezt biztosan tudta, hiszen meg is ízlette a nedvességét. Sőt, amikor Butch elengedte magát, és beadvulva nekiesett, mintha még nedvesebb lett volna. Akkor miért nem árulta el, hogy mi a baj?

Lehet, hogy nem is akart volna inni belőle. Talán arra gondolt, hogy mivel ő csak egy ember, nem tudná elviselni.

Talán ki sem bírná.

Na és, kit érdekel? Inkább meghal, miközben Marissa iszik belőle, mint elviselje, hogy valaki más gondoskodik róla. A gondolat, hogy másvalaki torkára tapasztja a száját, egy másik férfi mellkasához nyomódik a melle, ő lélegzi be az illatát... az ő vérének nyeli le...

Enyém!

Ez a szó villant át az agyán. És rádöbrent, hogy a keze a zsebébe vándorok, és a pisztolya markolatára fonódott.

Rálépett a gázra, aztán a Zero Sum felé indult. Tudta, hogy le kell nyugodnia, és ki kell szellőztetnie a fejét. A férfi vámpírok ellen irányuló, örült féltékenységgel nem sok jót jelentett számára.

Megszólalt a zsebében a mobilja. Elővette és felnyitotta.

– Igen?

Vishous halkán szólt bele.

– Sajnálom, hogy tanúja voltál. Nem számítottam rá, hogy eljössz...

– V, mi történik, amikor egy vámpír nem iszik?

Csend.

– Semmi jó. Fáradt lesz, átkozottul fáradt. És az éhség fáj. Olyasmi érzés, mint az ételmérgezés. A fájdalom hullámokban tör rá. Ha túl sokáig hanyagolja, és nem iszik, olyan lesz, mint egy állat. Veszélyes.

– Hallottam sztorikat Zsadistról, még mielőtt Bellával megismerkedett volna. Ő is emberi véren élt, ugye? És biztosan tudom, hogy azok a nők nem haltak meg. Láttam őket a klubban, miután végzett velük.

– Rólad és Marissáról van szó?

– Igen.

– Valami kocsmá felé tartasz, hogy igyál egyet?

– Nem csak egyet.

– Oké, csatlakozom hozzád.

Amikor Butch megérkezett a Zero Sum parkolójába, V már a klub előtt várta a járdán, és egy kézzel csavart cigarettát szívott. Butch kiszállt, majd aktiválta az Escalade riasztóját.

– Zsaru.

– V. – Butch megköszöri a torkát, és próbált nem gondolni arra, milyen látványt nyújtott a szobatársra, miközben a nőből ivott és szeretkezett. Nem sikerült. Folyton azt látta maga előtt, ahogy V a nő fölé hajol, hatalmas teste uralma alá hajtja, a csípője pedig úgy döfködi, mint egy dugattyú.

Istenem, ezek után újra kell definiálnia magában a „kemény szex” fogalmát.

Vishous nagyot szívott a cigarettából, aztán a földre dobta a csikket, elnyomta a csizmája orrával, majd felvette, és a farzsebébe tette.

– Készen állsz rá, hogy bemenjünk?

– De még mennyire!

A kidobóemberek beengedték őket a várakozó tömeg előtt, ők pedig keresztülvágtak a vonagló, izzadt, túlfűtött tömegen a VIP-teremig. Pillanatok múlva, anélkül, hogy egyikük is rendelt volna, a pincérnő egy dupla whiskyt és egy pohár vodkát tett le elébük az asztalra.

V-nek megszólalt a telefonja, ezért amíg beszélt, Butch körülnézett. Egyszer csak nagyot káromkodva kővé dermedt. Az egyik sarokban, az árnyék védelmébe húzódva megpillantotta a magas, izmos nőt. Rehvenge biztonsági főnöke pedig egyenesen őt nézte, csillogó szeméből látszott, valószínűleg szeretné megismételni a múltkori mosdóbeli kalandjukat.

Nem fog megtörténni.

Butch lenézett a poharába, épp amikor Vishous összecsukta a telefonját.

– Fritz volt az.

Marissa üzent neked. Butch felkapta a fejét.

– Mit mondott?

– Szeretné, ha tudnád, hogy jól van. Azt mondta, ma még pihennie kell, de holnapra jól lesz. Nem akarja, hogy aggódj, és... szeret, és te nem csináltál semmi rosszat, amikor azt tetted, amit tettél. – V megköszöri a torkát. – Szóval, mit tettél? Vagy nem akarsz róla beszélni?

– Egyáltalán nem akarok. – Butch felhajtotta az italát, majd a magasba emelte az üres poharat. A pincérnő azonnal ott termett.

Miután elment, hogy hozzon még egy adagot, a férfi az asztalra bámult. És érezte, hogy V tekintete tüzes vasként égeti.

– Butch, neki sokkal többre van szüksége, mint amit te adni tudsz.

– Zsadist is életben maradt, pedig csak...

– Z nagyon sok nőből ivott. Neked csak egy van. A helyzet az, hogy mivel a te véred nagyon gyenge, rövid időn belül megölne, mert olyan gyakran lenne rá szüksége. – V mély levegőt vett. – Nézd, én felajánlhatom magam, ha akarsz. Sőt, akár jelen is lehetsz, hogy lásd, mi történik. Az ivásnak nem kell feltétlenül a szexszel társulnia.

Butch félrebiccentette a fejét, és szobatársa nyaki vénájára szegezte a tekintetét. Elképzelte, hogy Marissa odahajol, beleharap, és ők ketten egy időre összefonódnak. Szorosan.

– V, tudod, hogy úgy szeretlek, mint a testvéreimet, igaz?

– Igen.

– Ha ezt megteszed, kitépem a torkodat.

Vishous először csak félénken elmosolyodott, majd teli szájjal vigyorgott. Olyan szélesre sikeredett a mosolya, hogy kesztyűs kezével kellett eltakarnia a szemfogatát.

– Megdumáltuk, haver. És a részemről oké. Különbem sem engedtem még senkinek, hogy belőlem igyon.

Butch felvonta a szemöldökét.

– Soha?

– Soha. Ebben még szűz vagyok. Én személy szerint még a gondolatát is gyűlölöm annak, hogy egy nő az én véreimen éljen.

– Miért?

– Nem az én világom. – Butch még akart valamit kérdezni, V azonban feltartotta a kezét. – Elég a témából. Csak azt szeretném, hogy tudd, én itt vagyok, ha meggondolnád magad, és mégis engem akarnál felhasználni.

Nem fog megtörténni gondolta Butch. *Soha.*

Nagy levegőt vett, és hálát adott az égnek, hogy Marissa üzent neki. Mert így már tudta, hogy mégis igaza volt. A lány azért küldte el, mert innia kellett. Csak ez lehetett az oka. Istenem, majd' belehalt, hogy hazamenjen hozzá, de tiszteletben tartotta a kérését, és azt sem akarta, hogy Marissa zaklatásnak érezze. Különbem is, holnap este – feltéve, hogy valóban a vérről szólt a dolog – valami meglepetést fog neki szerezni.

Marissa inni fog belőle.

Amikor a pincérnő visszatért az italokkal, Rehvenge is jött vele, és megállt az asztaluknál. Hatalmas teste elzárta a kilátást a tömegre, ami azt jelentette, hogy Butch nem láthatta a biztonsági főnököt. És végre fellélegezhetett egy kicsit.

– Az embereim jól ellátnak titeket? – kérdezte Rehv.

Butch bólintott.

– Nagyon jól.

– Ezt már szeretem hallani. – A Tiszteletes becsúszott az asztal mellé a fülkébe, ametiszt színű szeme a VIP-termet kémlelte. Nagyon elegánsan nézett ki fekete öltönyében, fekete selyemingében, rövidre nyírt fekete kakastaréjával, amely a feje közepén futott végig a homlokától a tarkójáig.

– Szeretnék megosztani veletek egy hírt.

– Csak nem megnősülsz? – Butch felhajtotta az újabb pohár whisky felét. – És hol lesz az esküvő? A temetőben vagy a hullaházban?

– Inkább a Smith and Wessonban – felelte a Tiszteletes, és kigombolta a zakóját, hogy megmutassa a fegyverének markolatát.

– Nem rossz kis csúzli, vámpír.

– Nem is volt olcsó...

V közbevágott.

– Ti ketten olyanok vagytok, mint egy teniszmeccs, vagy mint valami ütős sport.

Untattok. Mi a nagy hír?

Rehv Butch-ra nézett.

- Lenyűgöző, hogy milyen tapintatos, nem?
- Próbáld meg együtt élni velem, majd megtudod.

A Tiszteletes elvigyorodott, aztán az arca komolyra váltott. Miközben beszélt, az ajkai alig mozogtak, a szavait pedig alig lehetett érteni.

– A *hercegek* tanácsa tegnapelőtt összeült. A téma a kötelező *elkülönítés* volt minden egyedülálló nőre. Az *elnök* azt szeretné, ha az indítványt elfogadnák, ezért sürgősen továbbította Wrath-nak.

Vishous halkán füttyentett egyet.

- Szükséghelyzet.

– Pontosan. A húgom elrablását és Wellesandra halálát használják fel az indítványuk alátámasztásának. Nagy jelentőséggel bír ez a dolog, ezért komolyan kell vennünk. – A Tiszteletes farkasszemet nézett V-vel. – Bizalmasan azt üzenem a főnököknek, hogy az *elitet* nagyon felháborították a városban történt civil veszteségek. A javaslatukat figyelmeztetésnek szánják Wrath-nak, és halálosan komolyan gondolják a törvényre emelését. Az *elnök* itt liheg a nyakamban, mert csak akkor van joga a tanácsnak megszavazni valamit, ha minden tag jelen van, én pedig rendszeresen távol maradok ezekről az ülésekről. Egy ideig még el tudom húzni a megszavazását, de nem sokáig. – Ebben a pillanatban megszólalt a Tiszteletes zsebében egy mobiltelefon, ezért elővette. – Nocsak, Bella az. Szia, hucicám... – A férfi szeme hirtelen megvillant, teste állást váltott. – *Tahlly*?

Butch a homlokát ráncolta, és az volt az érzése, hogy bárki is az a vonal végén, nő lehetett, de egészen biztosan nem a húga. Rehvenge testéből olyan forróság sugárzott, mint egy lefojtott tűzből.

Butch arra gondolt, milyen nő kezdene egy olyan férfival, mint a Tiszteletes. Persze, ha V is talált magának szexpartnert, akkor biztosan létezik az nő, akinek bejön Rehvenge.

– Várj egy percet, *tahlly*! – Rehv felvonta a szemöldökét, és felállt. – Viszlát, uraim. Ma este én fizetem az italokat.

- Köszönjük az infót – mondta V.

– Most mondjátok meg, nem vagyok egy mintapolgár? – Rehv ezzel visszasietett az irodájába, és bezárta maga mögött az ajtót.

Butch megrázta a fejét.

- Aha, szóval a Tiszteletesnek is van valakije.

V felmordult.

- Sajnálom azt a szegény nőt.

– Ja, én is. – Butch körbenézett a teremben, és megint feszültté vált. Az a katonás nő, a férfias frizurájával még mindig őt figyelte az árnyékból.

- Megvolt neked, zsarú? – kérdezte V lágy hangon.

- Kicsoda? – kérdezett vissza Butch, és megkocogtatta a pohara alját.

- Nagyon jól tudod, hogy kiről beszélek.

- Semmi közöd hozzá, szobatárs.

Miközben Marissa arra várt, hogy Rehvenge újra beleszóljon a telefonba, arra gondolt, hogy a férfi most hol lehet. Valami zajt hallott a háttérben... zenét, hangokat. Csak nem bulizik valahol?

A zaj hirtelen megszűnt, mintha becsuktak volna egy ajtót.

- *Tahlly*, hol vagy? Csak nem titkosította Havers a telefonját?

- Nem otthonról hívlak.

Csend. Aztán a férfi szólalt meg.

- Ott vagy, ahol gondolom? A testvériség házában?

– Honnan tudod?

Rehvenge motyogott valamit, amit nem lehetett érteni, majd azt mondta.

– Csak egyetlen szám van ezen a földön, amit ez a telefon nem tud beazonosítani, az, amiről a húgom szokott felhívni. Most pedig neked sem írta ki a számodat, amikor felhívtál. Mi az ördög folyik itt?

Marissa, egy kicsit szépítve a valóságon, elmondta, hogy ő és Havers összevesztek, és most egy helyet keres, ahol lakhatna.

Rehv nagyot káromkodott.

– Engem kellett volna először felhívnod. Szeretnék gondoskodni rólad.

– Elég komplikált a helyzet. Az édesanyád...

– Miatta ne aggódj! – Rehv hangja elsimult, majd már szinte dorombolásra emlékeztetett. – Gyere hozzám lakni, *tahlly!* Csak annyit kell tenned, hogy láthatatlanná válsz, és a tetőtéri lakásomba mész. Majd ott felveszlek.

– Köszönöm, de csak addig maradok itt, amíg nem találok valami rendes helyet magamnak.

– Valami rendes helyet? Mi a fene? Ez a vita a bátyáddal végleges?

– Nyugodj meg, elleszek én egyedül is. Figyelj, Rehvenge... szükségem van rád. Megint meg kell próbálnom... – Marissa a tenyerébe temette az arcát. Gyűlölte a gondolatot, hogy őt használja, de ki máshoz mehetett volna? Butch pedig... Istenem, Butch... Úgy érezte, ezzel elárulja. De mi más választása volt?

Rehvenge felmordult.

– Mikor, *tahlly?* Mikor akarod?

– Most.

– Akkor menj a... Ó, ne, most jut eszembe, hogy találkoznom kell a *hercegek* tanácsának *elnökével*. Aztán el kell intézmem néhány munkahelyi problémát.

Marissa megszorította a telefont. Nem örült, hogy várnia kell.

– Akkor holnap?

– Igen, napnyugta után. Hacsak nem akarsz a házamban aludni. Mert akkor csinálhatjuk... egész nap.

– Holnap este találkozunk.

– Már alig várom, *tahlly*.

Miután letette a telefont, Marissa kimerülten lefeküdt, és kinyújtózott az ágyon. A testét nem lehetett megkülönböztetni a takarótól és a párnáktól, ugyanolyan fehér, élettelen tárgynak tűnt, mint azok.

Ó, istenem... lehet, hogy mégiscsak jobb, hogy holnapig kell várnia. Addig legalább pihenhet, aztán beszélhet Butch-csal, és elmondhatja neki, mi történt valójában. Ha nincs szexuálisan felhevült állapotban, tud majd uralkodni magán, mivel ezt a beszélgetést legjobb személyesen elintézni. Ha az emberek egy kicsit is hasonlítanak a szerelmes férfi vámpírokra, Butch nem fogja túl jól fogadni aényt, hogy Marissának valaki mással kell lennie.

Nagyot sóhajtott, és Rehvenge-re gondolt. Aztán a *hercegek* tanácsára és a nőkre úgy általában.

Édes istenem, még ha valami csoda folytán le is szavaznák az *elkülönítési* javaslatot, akkor sem maradna biztonságos hely a nők számára, ha otthon fenyegetve lennének. A vámpírtársadalom szétesése és az *alantasok* ellen folytatott háború miatt nem volt semmilyen szociális intézmény a faj tagjai számára. Sem olyan szervezet, amely megvédené, vagy segítené a nőket és a gyerekeket, ha a nő *parancsolója* kegyetlen, erőszakos férfi. Vagy ha a család kitagadná őt.

Édes istenem, mi lett volna vele, ha Beth és Wrath nem fogadják be a házukba? Vagy ha nem lenne neki Rehvenge?

Könnyen lehet, hogy meghalt volna.

A testvériség központjának edzőtermében John ért be először az öltözőbe, miután az elméleti oktatás véget ért. Sietve felvette a herevédőt és a *git*, és már türelmetlenül várta a harcművészeti gyakorlat kezdetét.

– Mire ez a nagy sietség, John? Várj, ne mondd meg, már tudom. Alig várod, hogy szétrúgják a segged.

John hátrapillantott a válla fölött. Lash állt egy nyitott ajtajú öltözőszekrény előtt, és éppen drága selyemingéből bújt ki. A mellkasa nem volt szélesebb, mint a Johné, a karja is legalább olyan vékony, ám ahogy osztálytársa pillantását viszonzta, a szeme úgy szikrázott, mintha hatalmas, felbőszült bika lenne.

John bátran állta a tekintetét, s érezte, hogy a teste felkészült a küzdelemre. Istenem, szinte szuggerálta a srácot, hogy nyissa ki a száját, és mondjon még valami sértőt. Csak még egy szót!

– Megint el fogsz ájulni előttünk, John? Mint egy béna puhány?

Bingo.

Előrelendült, hogy rávesse magát Lash-re, de nem jutott el odáig. Blaylock, a vörös hajú fiú elkapta, és megakadályozta az összecsapást. Lash-t azonban senki nem fogta vissza, ezért képes volt reagálni a támadásra. Visszahúzta az öklét, és egy olyan erős jobb horgot akasztott be neki, hogy John kifordult Blaylock szorításából, és egy fémes csattanással az öltözőajtónak csapódott.

John megdöbbsent. Hirtelen levegőt sem kapott, amikor vakon előre nyújtotta a kezét. Blaylock kapta el megint.

– *Jézus Mária!* Lash...

– Mi van? Ő jött nekem.

– De csak mert *könyörögtél* érte.

Lash szeme elkeskenyedett.

– Mit mondtál?

– Nem kellene ilyen szemétnek lenned.

Amikor Lash Blaylockra mutatott, drágakövekkel kirakott órája úgy szikrázott a lámpafényben, mint egy csillagszóró.

– Vigyázz a szádra, Blay! Nem túl okos dolog az ő oldalára állni. – Lash megrázta a kezét, aztán levette a nadrágját. – Anyám, ez nagyon jól esett. Neked milyen volt, Johnny fiú?

John szó nélkül hagyta a megjegyzést, és kiszabadította magát Blaylock fogásából. Az arca lüktetett, pont olyan ritmusban, mint ahogy a szíve vert. Valami abszurd gondolat egy autó indexét juttatta eszébe róla.

Ó, istenem... mekkora lehet a kár? Elbotladozott a mosdókagylóig, és a falra szerelt számtalan tükör egyikében megnézte az arcát. Remek. Egyszerűen remek. Az álla és az ajka már kezdett feldagadni.

Blaylock jelent meg a háta mögött, és egy üveg hideg vizet nyújtott át neki.

– Szorítsd rá!

John elvette tőle a jéghideg üveget, és az arcához nyomta. Aztán behunyta a szemét, hogy ne kelljen sem magát, sem a vörös hajú fiút látnia.

– Akarod, hogy szóljak Zsadistnak, hogy ma nem edzel?

Megrázta a fejét.

– Biztos vagy benne?

John nem válaszolt, csak visszaadta a vizes palackot, és besétált az edzőterembe. A többiek feszülten követték, majd a kék tornaszőnyegeken lépkedve felsorakoztak mellé.

Zsadist kijött a szertárból, egy pillantást vetett John arcára, és láthatóan dühbe

gurult.

– Mindenki nyújtsa előre a kezét, tenyérrel lefelé!

Minden egyes diák kezét megnézte, majd megállt Lash előtt.

– Szép bütykök. Állj oda a falhoz!

Lash ráérősen átsétált a tornatermen, és nagyon elégedett tűnt, hogy neki nem kell részt vennie az edzésen.

Zsadist megállt John keze előtt.

– Fordítsd meg!

John megtette. Egy pillanatnyi feszült csend után Z megfogta a fiú állát, és felemelte a fejét.

– Van kettős látásod?

John megrázta a fejét.

– Hányingered?

Ismét megrázta a fejét.

– És ez fáj? – kérdezte, és megmozgatta az állkapcsát.

John erre megvonaglott, de a fejét rázta.

– Hazudsz. De ez a helyes válasz. – Ellépett előle, és az egész csoporthoz fordult. – Futás! Húsz kör. Amikor odaértek az osztálytársatok elé, lementek a földre, és megcsináltok húsz fekvőtámaszt. Szabályosan. Na, mozgás!

A csoport hangosan felnyögött.

– Úgy nézek én ki, mint akit meghat a nyafogások? – Füttyentett egyet. – Indulás!

John is elindult a többiekkel, és arra gondolt, a mai este tényleg nagyon hosszúnak ígérkezik. De legalább Lash már nem tűnt olyan elégedettnek...

Néhány órával később kiderült, mennyire igaza volt.

A foglalkozás végére mindannyian teljesen kimerültek. Z nem elég, hogy kihajtotta belőlük még a szuszt is, tovább is ott tartotta őket, mint máskor. Évszázadokkal tovább. Az átkozott edzés annyira fárasztó volt, hogy még Johnnak sem maradt energiája, hogy utána ott maradjon gyakorolni. Ehelyett egyenesen Tohr irodájába ment, és zuhanyozás nélkül lerogyott a székbe.

Felhúzta maga alá a lábát, összegömbölyödött, és arra gondolt, előbb egy kicsit pihen, csak azután megy megfürödni...

Az ajtó hirtelen kivágódott.

– Jól vagy? – kérdezte Zsadist.

John oda sem fordult felé, úgy bólintott.

– Javasolni fogom, hogy Lash-t rúgják ki a programból.

A fiú azonnal felugrott, és hevesen rázni kezdte a fejét.

– Értsd meg, John! Ez már a második alkalom, hogy ellened fordult. Vagy már nem emlékszel arra a nuncsakus esetre néhány hónappal ezelőtt?

Már hogyan emlékezett volna. Ennek ellenére nem örült a hírnek.

Túl sokat akart mondani, és mutogatással nem tudta volna úgy átadni, hogy Zsadist is megértse, ezért elővette a jegyzetfüzetét, és gondosan ügyelve kézírása szépségére, azt írta rá: „*Ha kirúgjátok, gyengének fogok tűnni a többiek szemében. Egyszer majd harcolni akarok ezekkel a fiúkkal. Hogy bízhatnának majd bennem, ha azt gondolják rólam, hogy puhány vagyok?*”

Átadta Z-nek a jegyzetfüzetet, aki óvatosan megfogta hatalmas kezével, majd lehajtott fejjel, összevont szemöldökkel olvasni kezdte. Eltorzult ajka alig észrevehetően mozgott, mintha minden egyes szót kiejtett volna olvasás közben.

Amikor befejezte, az íróasztalra tette a füzetet.

– Nem fogom hagyni, hogy az a kis személtáda megint neked támadjon, John! Egyszerűen nem hagyhatom. De igazad van. Ezúttal adok neki valami komoly

büntetést, ha viszont még egyszer előfordul, kirúgom, és kész.

Z odasétált a gardróbszekrényhez, ahol a föld alatti, titkos alagút bejárata rejtőzött, és hátranézett.

– Figyelj rám! Nem akarok össznépi verekedést az edzés alatt. Szóval ne akarj visszavágni neki, még akkor sem, ha megérdemelné a nyomorult! Próbálj meg hideg fejjel gondolkozni, és ne állj bosszút! Majd Phury és én rajta tartjuk a szemünket, oké?

John elfordította a tekintetét, és arra gondolt, mennyire vágyott rá, hogy jól behúzzon egyet Lash-nek. Még mindig mennyire vágyott rá.

– John? Megértetted? Nincs verekedés.

Egy hosszú pillanat múlva a fiú lassan bólintott. És csak remélte, hogy képes lesz betartani az ígéretét.

23. fejezet

Hosszú órákkal később Butch hátsója már annyira elzsibbadt, hogy a végén már azt sem tudta, hol végződik a föld, és hol kezdődik a fenéke. Egész nap ott ült a folyosón Marissa hálósobája előtt a földön. Mint egy hűséges kutya.

Mégsem érezte úgy, hogy elvesztegette volna az időt, mivel nagyon sokat gondolkozott közben.

És megejtett egy telefonhívást is, mert úgy érezte, így a helyes. Rendkívül nehezőre esett megtenni, de muszáj volt. Összeszedte minden erejét, és felhívta a testvérét, Joyce-t.

Otthon semmi nem változott. Egyértelmű volt, hogy a családja Dél-Bostonban továbbra sem kíváncsi rá, és nem akarják, hogy bármi közük legyen hozzá. Ami nem is nagyon zavarta, hiszen ez ment már évek óta. Marissa miatt viszont kényelmetlenül érezte magát. Ő és a testvére nagyon közel álltak egymáshoz, ezért biztosan rosszul eshetett neki, amikor Havers kidobta.

– Uram?

Felnézett.

– Üdvözlöm, Fritz.

– Elhoztam, amit kért. – A *hűséges* mélyen meghajolt, és átnyújtott neki egy fekete bársonyzacskót. – Úgy vélem, ez megfelel a feltételeinek, de ha nem, keressék egy másikat.

– Biztos vagyok benne, hogy tökéletes. – Butch elvette a bársonyerszényt, széthúzta a száját, és a kezébe öntötte a tartalmát. A tömör aranykereszt több mint hét centiméter hosszú és öt centi széles volt, és olyan vastag, mint egy ember ujjá. Egy hosszú aranyláncon lógott. Pontosan olyan volt, amilyet szeretett volna. Elégedetten a nyakába akasztotta.

Jelentős súlya is olyan volt, mint remélte, kézzelfogható védelem.

– Uram, mi a véleménye?

Butch a *hűséges* ráncos arcára nézett, és mosolyogott, miközben kigombolta az inge felső gombjait, és becsúsztatta alá a láncot. Érezte, ahogy a kereszt végigsiklik a mellkasán, és végül megáll a szíve felett.

– Ahogy már mondtam, tökéletes.

Fritz ragyogó arccal meghajolt, és elment. A folyosó távolabbi sarkában megszólalt egy régi óra, és ütni kezdte az órákat. Egyet, kettőt... hatot.

A hálósoba kinyílt.

Marissa jelent meg az ajtóban, mint egy látomás. Miután Butch-nak oly sok órán keresztül csak ő járt az eszében, a szeme egy pillanatra elfelhősödött, és úgy tekintett rá, mintha a képzeletének szüleménye lenne. Ruhája éteri volt, nem valóságos, derékig érő szőke haja pedig mintha isteni aurát rajzolt volna köré. Az arca olyan szép volt, hogy szavak nem tudták volna leírni. Amikor Butch felnézett rá, vadul zakatoló szíve úgy látta, mintha szent lenne. Olyan, akit katolikus gyermekkorában ismert meg: a megváltás és a szeretet Madonnája, aki mellett ő csak értéktelen szolga lehetett.

Felmosta magát a földről. A gerince megroppant, amikor ráengedte a testsúlyát.

– Marissa.
Ó, a pokolba, az érzelmei – a fájdalom, a szomorúság és a megbánás – mind kihallatszottak rozsdás, rekedt hangjából.
Marissa felemelte a kezét.
– Komolyan gondoltam, amit tegnap este üzentem neked. Nagyon jó volt veled. Minden pillanata. Nem ezért kellett elmenned, és azt kívánom, bárcsak meg tudtam volna magyarázni neked akkor. De beszélünk kell.
– Igen, tudom. De inkább menjünk valahová máshová! – Butch nem akarta, hogy valaki meghallja őket, mert bármit is fog mondani a lány, arra gondolt, biztosan örülne, ha nem egy hálósobában lenne vele összezárva. Rendkívül feszültnek tűnt.
Marissa bólintott, aztán végigmentek a folyosón egészen a végéig, ahol egy nappali szoba volt. Útközben Butch döbbenet figyelte, mennyire gyenge a lány. Lassan lépkedett, mintha nem érezné a lábát, és szörnyen sápadt volt, majdhogynem átlátszó az energia hiányától.
Miután beléptek a barackszínű és sárga nappaliba, Marissa az ablakhoz ment, hogy minél távolabb legyen a férfitől.
A hangja legalább olyan halovány volt, mint ő maga.
– Butch, nem is tudom, hol kezdjem...
– Tudom, mit akarsz mondani.
– Tényleg?
– Igen. – Elindult a lány felé a szoba másik végébe, és kinyújtotta felé a karját. – Tudod, hogy bármit megtennék azért, hogy...
– Ne gyere közelebb! – figyelmeztette Marissa, és hátralépett egyet. – Maradj távol tőlem!
Butch leengedte a karját.
– Innod kellene, ugye?
Marissa szeme elkerekedett.
– Igen, de honnan tudtad...
– Nincs semmi baj, bébi! – Halványan elmosolyodott. – Egyáltalán semmi baj sincs. Beszéltem V-vel.
– Akkor tudod, hogy mit kell tennem... és nem bánod?
Butch megrázta a fejét.
– Nincs kifogásom ellene. Sőt, nagyon is örülök neki.
– Ó, hála istennek! – A lány lerogyott egy kanapéra, mintha a lába nem bírta volna tovább tartani a testének súlyát. – Annyira félttem tőle, hogy megsértődsz. Nekem is nagyon nehéz lesz, de ez az egyetlen biztonságos megoldás. És nem tudok tovább várni. Muszáj, hogy még ma este sor kerüljön rá.
Megütögette maga mellett a kanapét, mire Butch fellélegezve odasietett hozzá, és leült mellé. Megfogta a kezét. Istenem, milyen hideg volt!
– Fel vagyok készülve – jelentette ki a férfi izgatott várakozással a hangjában. Hirtelen alig bírta kivárni, hogy bemenjenek a lány hálósobájába. – Menjünk!
Marissa kíváncsi tekintettel nézett rá.
– Nézni akarsz?
Butch megállt a mozdulat közben.
– Nézni?
– Mert szerintem... nem jó ötlet.
Amikor a szavak eljutottak Butch tudatáig, érezte, hogy valami szorongató érzés kúszik fel a gyomrából.
Mintha valaki elszorította volna néhány belső szervét. – Várj csak... hogy érted azt, hogy „nézni”?
– Úgy hogy egy másik férfival vagyok, aki megengedi nekem, hogy igyak belőle.

Marissa hirtelen hátrahőkölt, amiből Butch sejtette, milyen kifejezés lehet az arcán. Vagy talán attól a dühös morgástól ijedt meg, ami a torkából feltört?

– Egy másik férfival? – visszhangozta üresen, miközben megvilágosodott előtte valami. – Azzal, akit említettél? Akihez közel kerültél? Belőle ittál?

Marissa lassan bólintott.

– Igen.

Butch talpra ugrott.

– Hányszor?

– Úgy... négyszer-ötször.

– És ő is arisztokrata, gondolom.

– Nos, igen.

– Vagyis társadalmilag kifogástalan férjed lehetne, ugye? – Nem úgy, mint egy alsóbbrendű ember. – Igazam van?

– Butch, ebben nincs semmi romantikus érzélem, esküszöm!

Hát, lehet, hogy a részéről valóban nincs, de átkozottul nehéz volt elképzelni, hogy létezik olyan férfi, aki ne kívánná meg őt. A gazember vagy impotens, vagy valami hasonló.

– Oda van érted, ugye? Válaszolj a kérdésre, Marissa! A szuperhős, a szuper arisztokrata vérével... akar téged, igaz? *Igaz?*

Istenem, mi ütött belé, hogy ilyen örülten féltékeny?

– De tudja, hogy én nem érzek úgy iránta.

– Megcsókolt?

Amikor a lány nem felelt, Butch örült, hogy nem tudja a fickó nevét és címét. Felpattant.

– Egy fenét fogsz te egy másik férfit használni! Itt vagyok neked *én!*

– De, Butch, belőled nem ihatok. Túl sokat... Most hová mész?

A férfi átsétált a szobán, odament a szárnyas ajtóhoz, és gondosan bezárta. Amikor visszatért a lány elé, ledobta magáról a zakót, és olyan hevesen tépte fel a mellkasán az inget, hogy a gombok szanaszét repültek. Letérdelt elé, hátrahajtotta a fejét, és odanyújtotta neki a nyakát.

– *Használd engem!*

Feszült csend telepedett közéjük. Aztán Marissa illata felerősödött, és lassan minden mást elfedett a szobában. A teste remegni kezdett, a szája szétnyílt.

Amikor a szemfoga megnyílt, Butch-nak azonnal erekciója támadt.

– Ó... igen – mondta fojtott hangon. – Igyál belőlem! Azt akarom, hogy igyál a véremből.

– *Nem!* – nyögte a lány, és könny csillant meg halványkék szemében.

Fel akart állni, Butch azonban rávetette magát, és a vállánál fogva, visszanyomta a kanapéra. A lába közé lépett, és a testük összeért. Marissa remegett, de megpróbálta eltolni magától, Butch azonban nem engedte, és továbbra is szorosan tartotta, az orrával simogatta, a fülét harapdálta, az állát csókolgatta oldalról... Hamarosan azt érezte, hogy a lány feladja a küzdelmet, és megmarkolva szétnyitja inge két oldalát, aztán magához húzza.

– Ez az, bébi! – lehelte. – Ragadj meg, hadd érezzem, ahogy belém mélyeszted a fogad! Annyira *akarom!*

Megfogta a lány fejét, és a száját a torkához vezette. Hirtelen heves szexuális vágy szikrázott fel közöttük. Mindketten zihálni kezdtek, a lány lélegzete és könnyei égették a bőrét.

Aztán Marissa magához tért, és küzdeni kezdett ellene. Butch minden tőle telhetőt elkövetett, hogy ott tartsa, de tudta, hogy másnap mindkettőjükön kékfoltok fogják jelezni a küzdelmet. És azzal is tisztában volt, hogy előbb-utóbb elveszíti a harcot, ő

csak ember volt, a lány pedig a jelentős súlykülönbség ellenére is sokkal erősebb volt nála fizikailag.

De remélhetőleg felhagy a tiltakozással, és belegyezik, hogy őt használja, mielőtt Butch-nak elfogy az ereje.

– Marissa, kérlek, fogadj el engem! – nyögte. Hangja már rekedtté vált a küzdelemtől és a könnyörgéstől.

– *Nem...*

A szíve összetört, amikor meghallotta a zokogását, de nem engedte el. Képtelen volt rá.

– Vedd el, amim van! Tudom, hogy nem vagyok elég jó, de akkor is fogadd el, kérlek!

– Ne kényszeríts!

– Muszáj. – Istenem, legszívesebben ő is vele együtt sírt volna.

– Butch... – A lány teste az övéhez feszült. – Nem... tudom... magam... sokáig... visszafogni. Engedj... el, mielőtt... bántanálak!

– *Soha!*

Aztán minden nagyon gyorsan történt. Butch hallotta, ahogy a lány a nevét kiáltja, aztán éles, szúró fájdalmat érzett a nyaka oldalán.

Marissa szemfoga a torkába mélyedt.

– *Ó... istenem... igen!* – Enyhített a szorításon, és már védelmezően ölelte magához, miközben a lány a nyakára tapadt. A nevét kiáltotta, amikor megérezte az erős, erotikus szívást a nyakán. Gyönyör öntötte el, és úgy felhevült a teste, mintha orgazmust élt volna át.

Igen, ennek *pont* így kell történnie! Azt akarta, hogy vegyen el tőle mindent, amire szüksége van, hogy élhessen...

Marissa azonban hirtelen felemelte róla a fejét, és láthatatlanná válva eltűnt a karjaiból.

Butch az üres levegőt markolva arccal előre a kanapéra esett oda, ahol az előbb a lány volt. Talpra ugrott és megpördült.

– Marissa! *Marissa!*

Az ajtóhoz rohant, megmarkolta a kilincset, de meg sem tudta mozdítani. Aztán meghallotta megtört, kétségbeesett zokogását a másik oldalon.

– Meg foglak ölni... Istenem segíts, megöllek... Annyira akarlak.

Butch dübögött az ajtón.

– Engedj ki!

– Sajnálom – Marissa hangja először elhalt, aztán megerősödött, amitől a férfi még jobban megijedt, mint bármi mástól. – Nagyon sajnálom. Majd utána megkereslek. Amikor vége lesz.

– Marissa, ne tedd ezt...

– *Szeretlek!*

Butch már ököllel dörömbölt az ajtón.

– Nem érdekel, ha meghalok!

Amikor a zár végre megadta magát, kirontott a folyosóra, és kétségbeesetten a lépcsőhöz rohant.

Mire azonban kinyitotta a főépület bejárati ajtaját, Marissának már csak hült helyét találta.

A város másik oldalán abban a föld alatti garázsban, ahol a fogadásos mérkőzések zajlottak, Van beugrott a drótkerítéssel körbevett ringbe, majd azonnal felpattant a földről. Elkezdett bemelegíteni. Lépteinek zaja hangosan visszhangzott a betonfalak

között, megtörve a csendet.

Ma este nem volt közönség, csupán három ember, ő azonban legalább olyan izgatott volt, mintha zsúfolásig megtelt volna a helyiség.

Van javasolta Mr. X-nek ezt a helyszínt, és ő mutatta meg azt is, hogyan törjenek be oda. Mivel ismerte a mérkőzések beosztását, biztos volt benne, hogy ma este senki nem lesz a helyszínen, és szeretne volna, ha a dicsőséget, az újjászületését ott élheti át, nem pedig egy ismeretlen alagsori lyukban.

Kipróbált néhány ütést, és elégedetten nyugtázta az erejét. Az ellenfelére nézett. A másik *alantas* legalább annyira fel volt spannolva a pusztá kézzel vívott küzdelemre, mint ő.

A ring túlsó végéből Mr. X odakiáltott neki:

– Ne hagyj abba, amíg nincs vége! És Mr. D, ha az ellenfél a földön fekszik, és nem mozdul, az még nem a vége, megértette?

Van bólintott. Már megszokta, hogy Mr. X a neve kezdőbetűjén szólítja.

– Akkor jó. – Xavier tapsolt egyet, és a harc elkezdődött.

Van és a másik *alantas* körözni kezdtek egymás körül, Van azonban nem szándékozott sokáig folytatni ezt a lassú tapogatózást. Ő támadt először, ütések sorozatát zúdította a másikra, amellyel hátraszorította a ring kerítéséhez. A fickó úgy fogadta a kemény ütések, mintha csupán tavaszi esőcseppek lennének az arcán, majd ő is behúzott egy erőset jobbról. A horog oldalról kapta el Vant, amitől úgy szétnyílt az ajka, mint egy boríték.

Fájdalom hasított belé, de örült neki, mert ez még jobban fokozta az erejét, és még feszültebben tudott koncentrálni. Megpördült, felemelte a lábát, és akkorát rúgott, mintha egy láncos buzogányt lendített volna az ellenfél felé. Amikor eltalálta a gyilkost, a férfi összerogyott, és elterült a földön. Van ráugrott, lefogta, hogy ne tudjon mozogni, és úgy hátracsavarta az egyik karját, hogy a vállában és a könyökében megroppant az ízület. Ha még egy kicsit feszít rajta, pillanatokon belül kicsinálja a nyomorultat...

Az *alantas* azonban egy ügyes mozdulattal kiszabadította a lábát, és Van ágyékába rúgott a térdével. Egy pillanat múlva már helyet cseréltek, és Van feküdt a földön. Aztán egy újabb gurulás, és már mindketten álltak.

A harc folytatódott tovább megállás és pihenők nélkül. A két férfi teljes erejéből küzdött, csépelelték egymást, ahogy csak bírták. Hihetetlen élmény volt. Van úgy érezte, akár órákon keresztül is bírná, függetlenül attól, milyen rossz állapotban van a teste. Olyan volt, mintha egy beépített motor dolgozott volna benne, egy belső hajtóerő, amelyet nem befolyásolt a fájdalom vagy a kimerültség, mint a régi énjét.

Amikor végül mégis elérkezett a vég, azt Van lelkének különleges része – akármilyen volt is az – idézte elő.

Mindketten egyforma erősek voltak, ám Van mestere volt a harcnak, és gyakorlott szemmel meglátta az esélyt a győzelemre. Gyomron vágta az *alantast*. Akkorát boksolt a májába, amitől egy emberi ellenfél azonnal a nadrágjába csinált volna. Aztán felemelte, és a földhöz vágta. Amikor ráült a mellkasára, és felé hajolt, észrevette, hogy a szemé feletti vágásból a fickó arcára csöpög a vére. Fekete vér.

A szín egy másodpercre ledöbbsentette, és ezt a pillanatnyi koncentrációhiányt kihasználva, az *alantas* hanyatt döntötte Vant a földre.

Na ne, ez nem történhet meg! Ezúttal nem. Van ökölbe szorította a kezét, és a férfi halántékára sújtott. Pontosan a megfelelő erővel és a megfelelő helyre ahhoz, hogy a gyilkos elveszítse az eszméletét. Legurította magáról, majd a mellkasára ült, és újra meg újra ütni kezdte a fejét, amíg azt nem érezte, hogy a koponyája betörik, és puhává válik a bőr alatt. Azonban még ekkor sem hagyta abba, teljesítette a feladatát, és folytatta az ütlegelést. A végén a fickó arcán egyetlen csont sem maradt épen, a feje

pedig olyan puha lett, mint egy babzsák. Halott és mozdulatlan.

– Intézze el! – kiáltott oda Xavier a ringen kívülről.

Van erősen lihegve odafordult.

– Épp most tettem meg.

– Nem... *Intézze el!*

– Hogyan?

– Tudnia kell, mi a teendő ilyenkor. – Xavier halvány szeme hátborzongató fénnel csillogott. – Tudnia kell!

Van nem tudta, hogy lehetne még halottabb a fickó, de azért megfogta a két fülét, és elfordította a fejét az egyik irányba, amíg a nyaka el nem tört. Aztán elengedte. Bár szíve már nem volt, a tüdeje azonban égett, és az egész testét kellemesen elnehezültnek érezte a kimerültségtől... ez az érzés azonban nem tartott sokáig.

Felnevetett. Az erő máris kezdett visszatérni belé, valahonnan beáramlott a testébe, mintha napokig evett és aludt volna.

A *főalantas* ingerülten belépett a ringbe, aztán dühösen odament hozzá.

– Mondtam, hogy intézze el, az istenit!

– Jól van na, nem vagyok süket! – A pokolba! Xavier elveszi tőle a dicsőség élvezetét. – Csak nem attól fél, hogy felpattan és kisétál innen?

Xavier remegett a dühtől, miközben elővett egy kést.

– *Megmondtam, hogy intézze el!*

Van ideges lett, és felállt, épp amikor Xavier az összevert *alantas* felé hajolt, és a szívébe szúrta a kést. Egy villanás után... a test eltűnt. Nem maradt más a helyén, csupán néhány fekete folt a ring padlóján.

Van a kerítésig hátrált.

– Mi a franc...

A ketrec másik végéből Xavier Van mellkasára szegezte a kést.

– Komoly elvárásaim vannak magával szemben.

– Mint... például?

– Ezt meg kell tudnia tenni – a kés hegyével a fekete foltra mutatott a földön – egyedül is.

– Rendben, akkor legközelebb adjon egy kést.

Xavier megrázta a fejét, és valami bizarr pánik uralkodott el rajta.

– Az istenit! – Fel-alá járkált, és magában motyogott. – Minden rendben lesz, csak kell még egy kis idő. Na, menjünk!

– És mi lesz a vérrel? – Istenem, attól az olajos fekete folyadéktól Vannak hirtelen hányingere lett.

– Mit érdekel engem? – Xavier fogta a halott *alantas* sporttáskáját, és kiment.

Van követte kifelé a parkolóházból, de nagyon nem tetszett neki, ahogy a férfi viselkedett. A harc jó volt, ráadásul meg is nyerte. Szerette volna egy kicsit élvezni a győzelmet.

Feszült csendben a furgon felé igyekeztek, amely néhány sarokkal arrébb parkolt. Menet közben Van megtörölte az arcát egy törülközővel, és próbálta magában tartani a káromkodását. Amikor odaértek a kocsához, Xavier beült a volán mögé.

– Hová megyünk? – kérdezte Van, miután ő is beült.

Xavier nem válaszolt, csak elindult, így Van kibámult előre a szélvédőn, és azon töprengett, hogy tudna megszabadulni a fickótól. Gyanította, hogy nem menne túl könnyen.

Amikor elhaladtak egy épülő felhőkarcoló mellett, Van az éjszakai műszakban dolgozó munkásokat nézte. A lámpafényben úgy mozogtak a hatalmas ház körül, mint a hangyák, és annak ellenére, hogy gyűlölte azt a munkát, amit végeztek, irigyelte őket.

Ha még mindig közénk tartozna, nem kellene elviselnie Mr. X nyavalyás hozzáállását.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve felemelte a jobb kezét, és rápillantott a hiányzó ujjára. Eszébe jutott, hogy vesztette el. Micsoda ostoba helyzet volt! Egy építkezésen dolgozott, egy asztali fűrészgépen éppen deszkákat vágott. Úgy gondolta, leveszi a védőborítást a fűrészpengéről, hogy gyorsabban haladjon. Csak egyetlen másodpercre nem figyelt oda, és a gép máris levágta az ujját, majd kecsesen a levegőbe hajította. A vérvesztés hatalmasnak tűnt, a seb örülten vérzett, és beborította a fűrészgép lapját, aztán lecsöpögött, és eláztatta a földet. Piros volt. Nem fekete.

Van a mellkasához tette a kezét, de nem érzett a szegycsont mögött szívdobogást.

Nyugtalanság kúszott fel a hátán, mintha pókok másztak volna a ruhája alá. Xavier-re nézett, az egyetlen hírforrásra, akije volt.

– Mi élünk?

– Nem.

– De azt a fickót megölte. Akkor csak élünk, nem?

Xavier felé fordult.

– Nem élünk. Higgyen nekem!

– Akkor mi történt vele?

Xavier kifakult, halott tekintetében kimerültség tükröződött, és ahogy egy pillanatra lehunyta a szemét, úgy tűnt, mintha legalább egymillió éves lenne.

– Mi történt vele, Mr. X?

A *főalantas* nem válaszolt, csak vezetett tovább.

24. fejezet

Marissa Rehvenge tetőtéri lakásának a teraszán bukkant elő, és majdnem összeesett. Mire odatámolygott az eltolható ajtóhoz, addigra a férfi már sietve elhúzta.

– Marissa, *szentséges isten!* – Kinyújtotta a karját, és elkapta, majd bevezette a szobába.

A lányon úrrá lett a vérszomj, és amikor belekapaszkodott a karjába, annyira felerősödött benne, hogy majdnem megharapta ott, ahol éppen volt. Kiszabadította magát az öleléséből, nehogy ott helyben a torkának essen, Rehvenge azonban megfogta, és maga felé fordította.

– Gyere velem azonnal! – Szinte ledobta a lányt a kanapéra. – Még a végén elájulsz itt nekem.

Amikor Marissa a párnákra zuhant, tudta, hogy a férfinak igaza van. Vészesen kibillent az egyensúlyából. Szédült, a keze és a lába jéghideg volt, a gyomra korgott, a szemfoga lüktetett, a torka pedig úgy kiszáradt, mint a homok.

Amikor Rehvenge levette a nyakkendőjét, és kigombolta az ingét, alig halhatóan azt rebegette.

– Nem akarom a torkodból. Nem tudom elviselni... nem a torkodból...

– Marissa, túlságosan ki vagy éhezve ahhoz, hogy a csuklóból igyál. Onnan nem kapsz eleget, és már nem sok időnk van.

Végszóra, Marissának elhomályosult a látása, és kezdte elveszíteni az eszméletét. Hallotta, hogy Rehvenge káromkodik egyet, majd érezte, hogy magára húzza, és a fejét a nyakához illeszti, aztán...

A biológiai ösztön átvette felette az irányítást. Olyan erősen harapott belé, hogy a férfi teste összerándult, aztán vadul szívni kezdte a vért. Az erő hamarosan visszatért a testébe, és szétterjedt a végtagjaiban. Újból életre kelt.

Miközben nagyokat nyelt, könnyei olyan gyorsan peregtek végig az arcán, ahogy a vér a testébe áramlott.

Rehvenge lazán átölelve tartotta Marissát, és gyűlölte az éhséget, amely ilyen kétségbeesetté tette. Pedig milyen törekeny, finom teremtés volt! Soha nem lenne szabad ilyen állapotba kerülnie. Lassan simogatta karcsú hátát, próbálva valamelyest megnyugtatni. Marissa némán sírt, Rehvenge pedig haragot érzett. A pokolba, mi a baj azzal a férfival, akiért úgy odavan? Hogy képes arra kényszeríteni szegényt, hogy valaki máshoz forduljon?

Tíz perccel később Marissa felemelte a fejét. Egy kis vér még ott maradt a száján, és Rehvenge-nek meg kellett kapaszkodnia a kanapé karfájában, hogy rá ne vesse magát, és le ne nyalja róla.

Marissa jóllakottan, könnyes arccal hátradőlt a bőr párnákra a kanapé másik végében, és vékony karját maga köré fonta. Behunyta a szemét, Rehvenge pedig figyelte, ahogy a szín fokozatosan visszatér könnyáztatta arcába.

Istenem, a haja! Olyan gyönyörű volt! Dús és tökéletes. Rehvenge arra gondolt, bárcsak meztelen lenne, és gyógyszerektől mentes, olyan kemény férfiassággal, mint a kő, miközben ez a lenyűgöző szőke hajzuhatag betéríti a testét. Ha pedig ezt nem

kaphatja meg, legalább szerette volna megcsókolni. Itt és most.

De nem tette meg, inkább a zakójáért nyúlt, kivette belőle a díszszembkendőt, és odahajolt a lányhoz. Marissa megriadt, amikor a férfi megtörölte könnyes arcát, és inkább gyorsan elvette tőle a fehér anyagot.

Aztán visszahúzódott a kanapé távolabbi sarkába.

– Marissa, gyere hozzám lakni! Szeretnék gondoskodni rólad.

A csendben, ami ezután következett, Rehvenge-nek eszébe jutott, hogy a lány most hol lakik... és arra a következtetésre jutott, hogy a férfi, akit szeret, szintén a testvériség központjában lehet.

– Még mindig szerelmes vagy Wrath-ba, ugye?

Marissa szeme felpattant.

– Micsoda?

– Azt mondtad, nem kaphatod meg azt a férfit, akit szeretsz. Mivel Wrath már megnősült...

– Nem, nem ő az.

– Akkor Phury? Azzal, hogy cölibátust fogadott...

– Nem Phury, és... nem akarok erről többet beszélni, ha nem bánod. – Lenézett a zsebkendőre. – Rehvenge, nagyon szeretnék egy kicsit egyedül lenni. Megengeded, hogy itt maradjak még egy ideig? Egyedül?

A férfi nem volt hozzászokva, hogy kidobják, s főleg nem a saját házából, de minden zokszó nélkül hajlandó volt magára hagyni a lányt.

– Maradj, ameddig csak szükséges, *tahhly!* Csak húzd el a tolóajtót, amikor elmész, én pedig majd távirányítással bekapcsolom a riasztót, miután elhagytad a lakást.

Felvette a zakóját, de a nyakkendőt nem szorította a nyakára, és az inge legfelső gombját sem gombolta be, mert Marissa olyan hevesen harapta meg a nyakát, hogy a bőre még mindig érzékeny volt a sebnél. Nem mintha egy kicsit is bánta volna.

– Annyira jó vagy hozzám – jegyezte meg a lány, miközben a férfi cipőjét bámulta.

– Igazság szerint nem vagyok.

– Hogy mondhatsz ilyet? Soha nem kérsz cserébe semmit...

– Marissa, nézz rám! *Nézz rám!* – Szentséges szűz az égben, olyan gyönyörű volt! A vérével a testében pedig még inkább. – Ne áltasd magad! Még mindig szeretnék a *felemmé* tenni téged. Szeretnék meztelenül az ágyamba fektetni, majd kigömbölyödvé látni, amikor a gyermekemet hordod a testedben. Szeretném... ezt mindet veled. Nem azért teszem most ezt, mert kedves vagyok, hanem azért, mert azt remélem, hogy így közel kerülhetek hozzád, és bízom benne, hogy egy napon, majd valahogy megkapom tőled mindazt, amire vágyom.

Amikor látta, hogy a lány milyen nagy szemet mereszt rá, a többi magában tartotta. Nem látta értelmét, hogy elárulja, mennyire szeretne a benne rejtőző *manipulátor* a fejébe nyúlni, és megváltoztatni minden érzését, amit valaha érzett. És azt sem mondta meg neki, hogy a szex... bonyolult lenne vele.

Hát igen, ez mind a természetének velejárója volt. Na meg persze a rendellenességének.

– De azt akarom, hogy egy valamit ne felejts el, Marissa. Soha nem fogom átlépni a határt, ha nem akarod.

Egyébként is, Xhexnek valószínűleg igaza volt. Az ő fajtája jobban jár, ha egyedül marad. Még akkor is, ha a *manipulátorokat* nem üldözik, és úgy házasodhattak, ahogy a faj többi normális tagja, mégsem volt tanácsos olyannal összekötnie az életét, aki védtelen és kiszolgáltatott a személyisége sötét oldalával szemben.

Felvette földig érő cobolyprém kabátját.

– Ez a férfi, akit szeretsz... jobb lesz, ha megembereli magát. Átkozottul nagy hibát követ el, ha magára hagy egy ilyen értékes nőt, amilyen te vagy. – Fogta a botját, és

kifelé indult. – Ha szükséged van rám, csak hívj!

Butch besétált a Zero Sumba, odament a testvériség asztalához, és levette az esőkabátját. Most egy jó ideig itt marad. Nem mintha ez olyan meglepő hír lett volna, nem igaz? A fenébe, akár sátrat is verhetne a klubban, és beköltözhetne, olyan gyakran fordult meg itt.

Amikor a pincérő megjelent a szokásos whiskyjével, megkérdezte tőle.

– Van rá valami esély, hogy kihozza nekem az egész üveget?

– Sajnálom, nincs.

– Nem baj. Jöjjön ide! – Begörbített ujjával magához hívta. Amikor a nő lehajolt hozzá, egy százdollárost tett a tálcájára. – Ez a magáé, de cserébe szeretném, ha rendszeren ellátna itallal, oké?

– Természetesen.

Miután egyedül maradt az asztalnál, ujjával végigsimította a harapásnyomot a nyakán. Érezte a sebet, miközben próbált nem gondolni rá, mit csinálhat most Marissa valaki mással. Egy arisztokratával. Egy előkelő származású gazemberrel, aki jobb, mint ő, aki platina, míg ő csak bádog. *Ó, istenem!*

Eszébe jutott, amit Vishous mondott, és úgy ismételte magában, mint egy mantrát. Hogy a dolog nem feltétlenül jár együtt a szexszel. Hogy ez csak egy biológiai szükséglet, és nincs lehetőség rá, hogy kikerüljék. Hogy... nem feltétlenül jár együtt a szexszel. Abban reménykedett, ha elégszer hallja a szavakat a fejében, a lelke talán megnyugszik, és el tudja fogadni, hogy ez szükséges, és Marissának is meg kell tennie. Hiszen a lány nem volt kegyetlen. Legalább annyira össze volt zavarodva, mint ő...

Hirtelen meglepően élesen maga látta előtt meztelen testét, és önkéntelenül is elképzelt mellé egy másik férfit, ahogy kezével végigsimítja fehér mellét, ajkával a bőrét csókolgatja, elveszi a szüzességét, miközben a vérét adja neki. Izmos teste rajta mozog, és összefonódva egyesülnek.

És mindeközben Marissa iszik belőle... iszik, amíg teljesen meg nem tölti a gyomrát, és jól nem lakik.

Valaki gondoskodik róla. Valaki más.

Felhajtotta a whiskyt.

Szentséges ég, ebbe bele fog pusztulni! Darabokra fog hullani, itt és most, kifordul a testéből az egész belsője, és a földre zúdul, aztán a klubban lévő idegenek összetapossák a szerveit a leesett szalvétákkal és a hitelkártyák blokkjaival együtt.

A pincérő – a jóisten áldja meg! – odament hozzá, és vitt neki még egy pohár Scotch-ot.

Amikor felemelte az újabb adagot, ráripakodott saját magára.

Szedd már össze magad, O'Neal, és legyen benned egy kis büszkeség! Bízz Marissában is! Soha nem lenne képes más férfival lefeküdni. Te is tudod, hogy nem.

De a szex csak egy része volt a dolognak.

Amikor legurította a whiskyt, rájött, hogy más dimenziója is van a rémálomnak. Marissának rendszeresen szüksége lesz vére, vagyis ezen a tortúrán újra és újra át kell majd esnie.

A francba! Szerette volna hinni, hogy elég felnőtt már ahhoz, hogy ezt kezelni tudja, de rá kellett jönnie, hogy önző és birtokolni akar. A következő alkalommal, amikor Marissának innia kell, újra ez fog történni, ami most: a lány egy másik férfi karjában lesz, ő pedig egy klubban egyedül iszik, és nem sok választja el majd attól, hogy felakassza magát. Kivéve, hogy akkor még rosszabb lesz. És az azt követő alkalommal még annál is rosszabb. Annyira szereti a lányt, olyan mélyen, hogy ezzel

mindkettőjüket tönkre fogja tenni, és nem is kell majd hozzá sok idő.

Különben is, milyen jövő várna rájuk? Azok után, ahogy az utóbbi időben a whiskyt védte, van még vagy tíz éve, mielőtt a mája végleg felmondja a szolgálatot, a vámpírok viszont évszázadokig éltek. Csak egy lábjegyzet lesz majd Marissa életében, egy mellékvágány, és végül talál majd magának egy rendes társat, aki hozzávaló, és aki meg tudja adni neki azt, amire szüksége van.

Amikor a pincérnő kihozta a harmadik duplát, Butch felemelte az ujját, és intett neki, hogy maradjon. Felhajtotta az italt, miközben a nő ott várt az asztalánál, majd miután Butch visszaadta neki a poharat, visszament a csaposhoz.

Amikor kihozta a negyediket, néhány asztallal arrébb a vékony, szőke divatficsúr a három vastag nyakú, bodybuilder kinézetű testőrrel, integetni kezdett neki, hogy menjen oda hozzájuk is.

Lehetséges volt, hogy az a kölyök minden áldott este ott mulatozott a klubban? Vagy csak annyira emlékezetessé tette magát, hogy nehéz volt elfelejteni?

– Hé! – kiáltott a srác. – Rendelni szeretnénk. Igyekezzen már!

– Egy pillanat és megyek – felelte a pincérnő.

– Most! – csattant fel a fiú. – Nem várok egy pillanatot sem.

– Azonnal visszajövök – súgta oda a nő Butch-nak.

A nő odasétált a kölyök asztalához, Butch pedig figyelte, milyen lekezelően bánik vele. A fene essen ezekbe a nagyszájú, feltűnősködő ficsúrokba! Mindegyikbe! Sajnos, ahogy telik az este, egyre szörnyűbbek lesznek.

Nem mintha róla ezt nem lehetne elmondani.

– Kicsit agresszívnek tűnsz nekem, Butch O’Neal.

Butch behunyta a szemét. Aztán kinyitotta, de a férfias kinézetű és frizurájú nő még mindig ott állt előtte.

– Keresed a bajt ma este, Butch O’Neal?

Bárcsak ne szólítaná folyton a nevén!

– Nem, dehogyis. Jó fiú vagyok.

A nő szeme kihívóan megvillant.

– Ó, ezt nagyon jól tudom. De beszéljünk nyíltan! Lesz valami probléma veled ma este?

– Dehogy!

A nő hosszan nézte, majd halványan elmosolyodott.

– Nos... figyelni foglak. Ezt ne felejtsd el!

25. fejezet

Joyce O'Neal Rafferty a kisbabával a csípőjén nyitotta ki a férjének az ajtót. Ellenségesen tekintett rá, miközben ott állt előtte. Mike az ajtóból nézett vissza rá, arcán tisztán látszott, mennyire elfáradt a dupla műszakban, a feleségét azonban ez egy cseppet sem érdekelte.

– A bátyám, Butch felhívott. Elmondtad neki a keresztelőt, ugye?

Mike megcsókolta a babát, a feleségét azonban meg sem próbálta.

– Ugyan már, drágám...

– Ez nem a te dolgod!

Mike becsukta az ajtót.

– Miért gyűlölitek annyira mindannyian?

– Ebbe a vitába most *nem* fogok belemenni.

Sarkon fordult, a férfi azonban utána szólt.

– Nem ő ölte meg a nővéredet, Jo. Az ég szerelmére, hisz még csak tizenkét éves volt! Hogy tehette volna?

Joyce megigazította a gyereket az oldalán, de nem fordult meg.

– Ez nem Janie miatt van. Butch évekkal ezelőtt hátat fordított a családjának. Ő döntött így, semmi köze nem volt ahhoz, ami történt.

– Lehet, hogy nem ő fordított hátat nektek, hanem ti mindannyian neki.

Joyce erre már hátranézett.

– Miért véded?

– Mert a barátom volt. Mielőtt megismertelek és elvettelek volna, barátok voltunk.

– Még hogy barátok! Mikor hallottál felőle legutoljára?

– Az nem számít. Amikor ismertem, jó volt hozzám.

– Olyan szánalmasan jóhiszemű vagy! – Joyce elindult felfelé a lépcsőn. –

Megszoptatom Seant. Hagytam neked vacsorát a hűtőben.

Felment az emeletre, és amikor felért a lépcső tetejére, ránézett a feszületre, amely a falra felakasztva lógott. Elfordult a keresztől, majd bement Sean szobájába, és leült a bölcső melletti hintaszékbe. Elővette a mellét, aztán odatartotta a kisfiát, aki azonnal be is kapta a mellbimbót, kezével pedig belemarkolt az arca mellett duzzadó a húsba. Miközben evett, apró teste meleg volt és egészségesen pufók, szemét lehunyta, szempillája rózsás arcocskájára simult.

Joyce néhányszor mély levegőt vett.

A fenébe. Rosszul érezte magát azért, amiért kiabált. És hogy hűtlen lett a Megváltó keresztjéhez. Elmondott egy üdvözlégyet, aztán azzal próbálta megnyugtatni magát, hogy megszámolta Sean tökéletes lábujjait.

Istenem... belehalna, ha valami történne vele! A szíve megállna, és soha többé nem indulna újra. Az édesanyja vajon hogy csinálta? Hogy tudta feldolgozni a gyermeke elvesztését?

Odell nem is egyet, hanem kettőt veszített el. Először Janie-t, aztán Butch-ot. Még szerencse, hogy az agya már nem volt annyira megbízható. Biztosan áldás lehetett ez a menekülés a rossz emlékek elől.

Joyce megsimogatta Sean szép sötét haját, és eszébe jutott, hogy az édesanyja el sem tudott búcsúzni Janie-től. A holtteste túlságosan rossz állapotban volt ahhoz, hogy a koporsót nyitva hagyják a temetésen, és az azonosítást is Eddie O'Neal, az apjuk tette meg a hullaházban.

Istenem, ha azon a szörnyű őszi délutánon Butch nem hagyja annyiban a dolgot, és beszalad a házba, hogy elmondja valamelyik felnőttnek, hogy a nővére elment... talán akkor megmenthették volna. Janie-nek nem volt szabad fiúk kocsjába beülnie, és ezt a szabályt mindenki tudta. Butch is. Ha...

Ó, a mindenit! A férjének igaza volt. Az egész család gyűlölte Butch-ot. Nem csoda, hogy elment, és szó nélkül eltűnt.

Sean szája egy sóhajjal megállt, keze elernyed, és elengedte az édesanyja mellét. Aztán összerezsent, és amikor felébredt, folytatta a szopást.

Ha már az eltűnésnél tartunk... Édes jó istenem, hiszen az édesanyja még Butch-tól sem vehetett igazi búcsút! Egyre kevesebb világos pillanata volt már, és azok is csak nagyon ritkán adódtak. Ha Butch esetleg felbukkana vasárnap a templomban, nem biztos, hogy az édesanyja felismerné.

Joyce hallotta, hogy a férje lassú léptekkel feljön az emeletre.

– Mike? – kiáltott ki neki.

A férfi, akit szeretett, és akihez hozzáment, megjelent az ajtóban. A középkorú férfiakra jellemző pocakot eresztett, a feje tetején már kopaszodni kezdett, pedig még csak harminchét éves volt. Most azonban, amikor Joyce rápillantott, fiatalkori énjét látta helyette, a középiskolás diákot. A bátyja, Butch barátját, a népszerű focistát, akibe már évek óta bele volt zúgva.

– Igen? – felelte a férfi.

– Sajnálom, hogy az előbb úgy felkaptam a vizet.

Mike elmosolyodott.

– Nehéz dolog ez, megértelek.

– De igazad volt. Valószínűleg úgy illett, hogy Butch-ot is meghívjuk. Tudod, én csak azt szeretném, hogy a keresztelő jól sikerüljön. Hogy ne legyen semmi gond. Seannak most kezdődik az élete, és nem akarom, hogy bármi is beárnyékolja. Butch... magán hordozza ezt az árnyékot, és mindenki feszült lenne, ha eljönne. Különben is, anya beteg, nem akarom, hogy felizgassa magát.

– Mondta, hogy eljön?

– Nem. Csak... – Visszagondolt a beszélgetésre. Furcsa, Butch-nak most is ugyanolyan volt a hangja, mint máskor. Az a jellegzetes, nagyon rekedt és érdes hangszín. Mintha el lett volna deformálódva a torka, de az is lehet, hogy csak túl sok mindent hallgatott el. – Csak annyit mondott, hogy örül nekünk, és megköszönte a meghívást. Azt is hozzátette, hogy reméli, apa és anya jól vannak.

Mike lenézett Seanra, aki ismét álomba szenderült.

– Még nem tudja, hogy édesanyád beteg, ugye?

– Nem. – Kezdetben, amikor Odell még csak feledékeny volt, Joyce és a lánytestvérei elhatározták, hogy várnak a hírről, amíg biztosan meg nem tudják, mi a baja az anyjuknak. Ez azonban már két éve történt. Azóta már kiderült, hogy Alzheimer-kórban szenved.

Ki tudja, meddig lesz még közöttük az anyjuk. A betegség megállíthatatlanul rosszabbodott.

– Hiba volt, hogy nem mondtam el Butch-nak – jegyezte meg Joyce lágy hangon. – Ugye?

– Szeretlek – dörmögte Mike.

Joyce szemébe könnyek gyűltek, amikor kisfia arcáról felnézett a férjére. Michael Rafferty jó ember volt. Megbízható. Sohasem lesz olyan jóképű, mint Brad Pitt, vagy

olyan gazdag, mint Bill Gates, de olyan hatalmas sem, mint az angol trónörökös. De az övé volt meg Seané, és Joyce-nak ez bőven elég volt. Különösen az ilyen esteken és az ilyen beszélgetések alatt.

– Én is szeretlek – felelte.

Vishous a Zero Sum mögött bukkant elő a semmiből, és végigsétált a sikátorban a klub bejáratáig. Amikor meglátta az Escalade-et a Tizedik utcában parkolni, megnyugodott. Phury azt mondta, Butch úgy hajtott ki a testvériség háza elől, mint Michael Schumacher, és nem azért, mert annyira boldog volt.

V belépett a klubba, és egyenesen a VIP-terem felé vette az irányt. De nem jutott el odáig.

A bár női biztonsági főnöke állt elé, bőrruhás alakja elzárta az útját. V futólag végignézett rajta, és az jutott eszébe, milyen lenne megkötni. Valószínűleg nem lenne könnyű dolga vele, és nem is nyújtana felhőtlen időtöltést arra az egy-két órára.

– A barátjának mennie kell – jelentette ki a nő.

– Az asztalunknál ül?

– Igen, és jobban tenné, ha minél hamarabb elvinné innen.

– Milyen kárt okozott?

– Még semmilyen. – Mindketten a VIP-terem felé indultak. – Nem akarom, hogy odáig fajuljanak a dolgok, és már nem sok választja el tőle.

Miközben keresztülfurakodtak a tömegben, V a nő izmos karjára pillantott, és arra a munkára gondolt, amit itt végzett. Bárki számára nehéz lett volna, nehogy egy nőnek. V eltöprengett rajta, miért csinálja mégis.

– Maga szokott férfiakat verni? – kérdezte tőle.

– Néha, Butch O’Neal-nél azonban inkább a szexre szavazok.

V döbbenetben megállt.

A nő hátrapillantott a válla fölött.

– Valami baj van?

– Mikor feküdt le vele? – kérdezte, de valahogy sejtette, hogy nem sokkal azelőtt történhetett.

– A kérdés inkább az, hogy mikor fog megisméltódni. – A nő a VIP-terem ajtaja felé bökött a fejével. – Ma este biztosan nem. Most pedig menjen, és ráncigálja ki onnan!

Vishous szeme elkeskenyedett.

– Bocsásson meg, hogy ezt mondom, de Butch már foglalt.

– Ó, valóban? Akkor biztosan ezért van itt minden este, és issza le magát. A nője biztos nagyon különleges személy lehet.

– Ne menjen többet a közelébe!

A nő arca megkeményedett.

– Lehet, hogy maga egy testvér, de akkor sem mondhatja meg nekem, hogy mit csináljak, vagy hogy mit ne!

V odahajolt hozzá közvetlen közel, és kivillantotta a szemfogát.

– Ahogy már az előbb is megmondtam, tartsa magát távol tőle!

Egy pillanatig, azt hitte, egymásnak mennek. Még soha nem emelt kezét a gyengébbik nemre, ez a nő azonban... nos, nem igazán tűnt nőnek. Főleg akkor nem, amikor V állkapcsát vizsgálgatta, mintha azt mérlegelné, mekkorát tudna behúzni neki.

– Most öltre mentek vagy szobára?

V megfordult, és Rehvenge-et pillantotta meg három lépéssel mögöttük. A férfi ametiszt színű szeme izzott a félhomályban. A lámpa fénye alatt állva a kakastaréja

legalább olyan fekete volt, mint a földig érő cobolyprém kabát, amelyet viselt.

– Valami probléma van? – kérdezte Rehvenge, miközben egyikükről a másikra nézett. Levette magáról a szőrmebundát, és átadta az egyik kidobóembernek.

– Dehogyan – felelte V, és a biztonsági főnökre nézett. – Nincs semmi gond, igaz?

– Igen – válaszolta a nő elnyújtott hangon, és keresztbe fonta a karját a mellkasán.

– Semmi az égvilágon.

Vishous átpréselte magát a kidobóemberek között a bársony kötél mögé, és egyenesen a testvériség asztalához ment... *ó, istenem!*

Butch szörnyű állapotban volt, és nem csak azért, mert részeg volt. Az arcán komor kifejezés ült, a szemét félig lehunyta, a nyakkendője meglazítva félre állt, az inge pedig félig ki volt gombolva... a nyakán harapásnyom látszott, amelyből egy pár csepp vér a gallérjára folyt.

És valóban, abból ahogy a két asztallal távolabb mulatozó, nagymenő huligánokat figyelte, egyértelműen látszott, mennyire ki van hegyezve a harcra. A francba, a zsaru annyira fel volt húzva, hogy csak egy hajszál választotta el attól, hogy a szomszédos társaságra vesse magát.

– Szia, haver! – V nagyon lassan ült le az asztalhoz, mert úgy vélte, ebben a helyzetben nem tanácsos semmi hirtelen mozdulatot tennie. – Mi a pálya?

Butch felhajtotta a whiskyjét, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét a szomszédos randalírozókról.

– Hogy vagy, V?

– Jól, jól. Hány whiskyt ittál ma este?

– Nem eleget. Még mindig magamnál vagyok.

– Nem akarod elmondani, hogy mi folyik itt?

– Nem nagyon.

– Valaki megharapott, haver.

Amikor a pincérnő odament hozzájuk, és elvitte az üres poharat, Butch odanyúlt a sebhez a torkán.

– De csak azért, mert kényszerítettem rá. Aztán abbahagyta. Nem akart elfogadni engem. Ezért valaki mással van. Épp most.

– Szar ügy.

– Hát igen, körülbelül ennyi a lényeg. Miközben itt ülünk, a szerelmem egy másik férfival van. Mellesleg, egy arisztokratával. Említettem már? Egy előkelő férfi megérinti... igen, szóval... Bárki legyen is az, erősebb, mint én, és megadja neki, amire szüksége van. A véret. Ő... – Butch megállt, mielőtt a gondolat örvény magával rántotta volna a depresszióba. – Na és, a te estéd hogy alakult?

– Mondtam neked, hogy az ivásnak nem feltétlenül kell a szexszel társulnia.

– Tudom, tudom. – Butch hátradőlt, amikor megérkezett az újabb whisky. – Iszol egy kis vodkát? Nem? Oké... Akkor majd én iszom helyetted is. – Mielőtt a pincérnő elfordult volna, a whisky felét már meg is itta. – Nem csak a szexről van szó. Nem tudom elviselni, hogy valaki más vére van benne. *Én* akarom neki adni a vérem.

Nekem kell őt életben tartani.

– Ez nem logikus, haver.

– Szarok a logikára! – Lenézett a Scotch-ra. – Jézusom... nem csináltuk mi már ezt?

– Tessék?

– Úgy értem... Tegnap este is itt voltunk. És ugyanezt ittam. Ugyanennél az asztalnál ültünk. Minden... ugyanilyen volt. Olyan, mintha megrekedtem volna ezen a helyen, és már rosszul vagyok tőle. Rosszul vagyok magamtól is.

– Mi lenne, ha hazavinnélek?

– Nem akarok visszamenni a köz... – Butch hirtelen elhallgatott, és mozdulatlaná

dermedve bámult előre. Az italát lassan tette le az asztalra.

V feszültté vált. Legutóbb, amikor a zsarú ilyen képet vágott, *alantasok* voltak a közelben.

De amikor körülnézett, semmi különöset nem látott, csak a Tiszteletes sétált be a VIP-terembe, és az irodája felé tartott.

– Butch? Haver?

Butch felállt az asztal mellől.

Aztán minden olyan gyorsan történt, hogy V-nek nem maradt ideje közbelépni.

26. fejezet

Butch képtelen volt uralkodni magán. A teste önállósította magát, amikor átvágott a VIP-termen, és Rehvenge-re támadt. Csak annyit tudott, hogy megérezte a levegőben Marissa illatát, és a kakastaréjos vámpírig tudta nyomon követni. Abban a pillanatban, hogy megtalálta az illat forrását, úgy rontott rá a férfira, mint egy elmeháborodott.

A meglepetés ereje neki kedvezett, így durván a földre tudta teríteni a tulajdonost. Amikor Rehvenge a padlóra került, és egy nagyot káromkodott, minden irányból kidobóemberek viharzottak oda hozzájuk. Még mielőtt lerángatták volna róla Butchot, a zsarunak sikerült szétnyitnia a vámpír ingének a nyakát.

Igen, ott volt. Egy szemfog harapásának nyoma a torkán.

– Ne... a francba, *ne...* – Butch harcolt az őt megragadó durva kezekkel, ellenállt, ahogy csak bírt, rúgta őket, ahol érte, amíg valaki elé nem állt, és egy hatalmasat be nem húzott neki egyenesen az arcába. Hirtelen égő fájdalom hasított a bal szemébe, és ekkor látta meg, hogy a női biztonsági főnök volt az, aki megütötte.

Rehvenge a földre szúrta a botját, és feltápászkodott. A szeme dühösen szikrázott.

– Befelé az irodámba! Most azonnal!

Butch hallott valami párbeszédet, de nem tudta felfogni, miről van szó. Csak két dologra tudott koncentrálni: az előtte lévő férfira és az ivás egyértelmű bizonyítékára a nyakán. Elképzelte őt Marissa alatt, ahogy a lány ráhajol a torkára, a szemfoga átszúrja a bőrét, majd...

Kétség sem férhetett hozzá, hogy Rehvenge tökéletesen kiszolgálta. Egy szemernyi sem.

– Miért pont te vagy az? – ordította Butch a zűrzavar közepette. – *Kedvellek, a kurva életbe! Miért pont te vagy az?*

– Gyere, menjünk! – mondta V, és hátulról megfogta a zsaru nyakát. – Hazaviszlek.

– Nem megy sehová! – vicsorogta Rehvenge. – Megtámadott a *saját* házában. Tudni akarom, hogy mi a francot gondolt, aztán ajánlom, hogy nagyon jó okot mondj, hogy miért ne törjem el mindkét lábát.

Butch hangosan és határozottan azt mondta.

– *Te adtál neki inni!*

Rehvenge nagyot pislogott. Aztán a nyakához emelte a kezét.

– Hogy mondod?

Butch a harapásnyomra bökött a fejével, és hangosan felmordult, majd ismét ki akart szabadulni a szorításból. Istenem, olyan volt, mintha két személyiség létezett volna benne! Az egyiknek volt némi megmaradt józan esze, a másikat azonban teljesen hatalmába kerítette az örület. A kérdés az volt, melyiknek sikerül felülkerekednie a másikon.

– Marissának! – fröcsögte. – Te adtál neki inni!

Rehv szeme hatalmasra tágult.

– Szóval te vagy az? A férfi, akibe szerelmes?

– Igen.

Rehv döbbsen nyelt egyet. Aztán megdörzsölte az arcát, és összehúzta az inge nyakát, hogy elrejtse a harapás nyomát.

– Ó, a francba! Ó, a jó bűdös... francba! – Elfordult. – Vishous, vidd haza, és józanítsd ki. Jézus Mária! Milyen átkozottul kicsi a világ ma este!

Butch lába ekkorra végképp elgyengült, és a világ forogni kezdett körülötte. Atyaég, sokkal részegebb volt, mint gondolta, és ezen az a jobbegyenes sem sokat segített.

Mielőtt elájult volna, még annyit kinyögött.

– Nekem kellett volna megitatnom. Engem kellett volna használnia...

Mr. X a Trade utca melletti sikátorban parkolt le, majd kiszállt a furgonból. A város már készült az éjszakára, a szórakozóhelyek hangosan bömböltették a zenét, aztán lassan megteltek a leendő részegekkel és belótt vendégeikkel.

Itt volt az ideje megkeresni a testvéreket.

Mr. X becsukta a kocsiját, és átnézett a motorháztető felett Vanra.

Még mindig nagyon csalódott volt a fickó harca miatt a ringben. És félt is. Persze biztosan csak időre van szüksége, hogy az erő megjelenjen benne. Egyetlen *alantas* sem volt a legjobb formájában közvetlenül a beavatási szertartás után. Mr. X-nek nem volt semmi oka feltételezni, hogy Van más lenne, csak azért, mert ő a kiválasztott.

Ettől függetlenül azért nagyot csalódott.

– Honnan fogom megtudni, hogy valaki vámpír-e? – kérdezte Van.

Ja igen, a munka. Mr. X megköszörülte a torkát.

– A civilek fel fognak ismerni, mert megérik az illatot, te pedig észreveszed, amikor megijednek. Ami a testvéreket illeti, őket nem lesz nehéz felismerni. Nagyobbak és agresszívebbek, mint bárki más, akit valaha láttál, és mindig ők támadnak először. Ha meglátnak, rögtön utánad vetik magukat.

Kisétáltak a Trade utcára. Az éjszaka csípős volt. Hideg és nyirkos, amely korábban mindig harcra ösztökélte Mr. X-et. Most azonban más volt a helyzet. Kint volt ugyan az utcán, mert egy *főalantásnak* ez volt a dolga, de csak arra tudott koncentrálni, hogy Vant maga mellett tartsa, amíg a fickó fel nem nő ahhoz a feladathoz, amire rendeltetett.

Már éppen egy másik sikátorba akartak volna átmenni, amikor Mr. X megállt. Hirtelen elfordította a fejét, és a háta mögé nézett. Aztán át az úton a másik oldalra.

– Mi az...

– Pofa be! – Mr. X behunyta a szemét, és hagyta, hogy az érzékei működésbe lépjenek. Ellazította magát, kiürítette az elméjét, és kiterjesztette mentális érzékeit az éjszakába.

Az Omega ott volt a közelükben.

Kinyitotta a szemét, és arra gondolt, ez nem lehetséges. A mester nem jöhetett át erre a világra a *főalantas* segítségével.

A gonosz mégis közel volt.

Mr. X megfordult. Egy autó haladt el a Trade utcán. A teteje felett átnézve a technoklubra, a Zero Sumra pillantott. A mester ott volt bent. Egész biztosan.

Ó, a francba, ezek szerint változás történt a *főalantas* személyében?

Nem, mert akkor Mr. X-et hazahívták volna. Akkor talán az Omega másvalakit használt, hogy átjöjjön erre az oldalra? Egyáltalán megtörténhet ilyen?

Átfutott az úton a klub bejáratához. Van szorosan a nyomában maradt. Fogalma sem volt, mi történik, de mindenre fel volt készülve.

A Zero Sum előtt emberek hosszú sora várakozott a bebocsátásra várva. Feltűnő ruhákba öltözöttek dideregtek, dohányoztak és telefonáltak a hideg éjszakában. Mr. X

megtorpant. Hátul... a mester ott volt valahol hátul.

Vishous nekinyomta a csípőjét a Zero Sum vészkiáratának ajtajához, és kinyitotta, majd kicipelte Butch-ot az Escalade-hez. Miközben a zsarut, mint egy túlsúlyos rongybabát, betuszkolta a hátsó ülésre, azon imádkozott, nehogy felébredjen és elkezdje ütni-vágni.

Miután végzett, beült a volán mögé, de ekkor valamit érzékelt. Valaminek a közeledtét. Az ösztönei azon nyomban bekapcsoltak, az adrenalinszintje megemelkedett. A testvériség alaptermészeténél fogva, és kiképzésének köszönhetően soha nem került a konfliktusokba, most azonban V hatodik érzéke azt súgta, hogy meneküljön, vigye el a klubból Butch-ot, amilyen gyorsan csak lehet. *Méghozzá most azonnal.*

Beindította a motort, és elindult. Amikor odaért a sikátor bejáratához, két férfit látott a kocsira közeledni. Az egyiküknek fehér volt a haja. *Alantasok.* De honnan sejtették, hogy ide hátra kell jönniük?

Rátaposott a gázra, és villámgyorsan eltűnt a helyszínről.

Miután megbizonyosodott róla, hogy senki nem követi, hátranézett a zsarura. Kiterítve feküdt. Eszméletlenül. Te jó ég, az a női biztonsági főnök rendesen kiütötte! Na meg persze az a nem csekély mennyiségű whisky is, amit elfogyasztott.

Butch meg sem mozdult az egész út alatt, amíg vissza nem értek a központba. Csak akkor tért magához, amikor Vishous kicipelte a kocsiból, és ölben bevitte a Gödörbe. Amikor lefektette az ágyra, felnyitotta a szemét.

– Forog velem a szoba.

– Nem csodálom.

– Fáj az arcom.

– Ha meglátod, hogy nézel ki, majd megérted, miért.

Butch behunyta a szemét.

– Kösz, hogy hazahoztál.

V épp elkezdte volna kihámozni az öltönyéből, amikor csengettek.

Morogva kiment a lakás első részébe, és rápillantott a biztonsági kamera monitorjára az íróasztalán. Nem lepte meg a látogató személye, de szentséges ég, Butch nem volt olyan állapotban, hogy bárkit is fogadni tudjon.

Vishous kilépett az előtérbe, és mielőtt kinyitotta volna a bejárati ajtót, becsukta maga mögött a lakásba vezetőt. Amikor Marissa felnézett rá, V érezte rajta a szomorúság és az aggodalom elszáradt rózsára emlékeztető illatát.

A lány halkán azt mondta.

– Láttam, hogy az Escalade befordul az udvarra, ezért tudom, hogy hazajött.

Látnom kell.

– Nem, ma este nem lehet. Gyere vissza holnap!

Marissa arca megkeményedett, és végül úgy nézett ki, mint egy szépséges márványszobor.

– Addig nem megyek el, amíg ő maga ezt nem mondja nekem.

– Marissa...

A lány szeme megvillant.

– Csak akkor, ha ő maga kér meg rá, harcos.

V végigmérte, és azt látta rajta, hogy nincs vesztenivalója. Majdnem olyan volt, mint az a női biztonsági főnök a klubban, csak nem volt annyira férfias.

Nos a mai mindenképp a kemény nők estéje volt.

Megrázta a fejét.

– Legalább hadd szedjem rendbe egy kicsit!

- Marissa tekintetében rémület tükröződött.
- Miért kellene rendbe szedni?
 - Az istenért Marissa, mégis mire számítottál, miután elmentél Rehvenge-hez inni?
- A lány döbbenetesen meredt rá.
- Honnan tudod...
 - Butch rátámadt a klubban.
 - *Micsoda?* Rátámadt... ó, istenem! – Hirtelen azonban eltökélten felszegte a fejét.
- Engedj be azonnal! Ebben a szent percben!
- Vishous megadóan feltartotta a kezét, és azt dörmogte.
- A francba! – Aztán kinyitotta az ajtót.

27. fejezet

Marissa elvonult Vishous mellett, a testvér pedig félreállt az útjából. Ez is azt mutatta, hogy legalább olyan bölcs, mint amilyennek tartották.

Amikor a lány odaért Butch szobájának ajtajához, megállt. Az előtérből beszűrődő fényben látta, hogy hanyatt fekszik az ágyon, az öltönye rendetlenül áll rajta, az inge pedig véres. Az arcán is vérfoltokat látott.

Odament hozzá, és amikor közelebből is megpillantotta, a szája elé kapta a kezét.

– Szentséges szűz az égben...

Butch egyik szeme fel volt dagadva, és kék-zöld színekben játszott. Az ornyergén egy vágásból vér szivárgott, ami megmagyarázta a vérnyomokat az arcán. Ezenkívül csak úgy dőlt belőle az alkoholszag.

Az ajtóból Vishous meglepően gyengéd hangon szólalt meg.

– Tényleg jobb lenne, ha holnap jönnél vissza. Nagyon mérges lesz, amiért megengedtem, hogy ilyen állapotban lásd.

– Pontosan ki tette ezt vele? És ha most azt mondd, hogy csak egy gyors összecsapás volt, istenemre sikítani fogok.

– Már mondtam. Megtámadta Rehvenge-et, akinek történetesen sok testőre van.

– Biztos nagydarab férfiak – jegyezte meg Marissa döbbenetben.

– Ami azt illeti, aki kiütötte, éppenséggel egy nő volt.

– Nő? – Ó, mi az ördögért számított ez annyira? – Hoznál nekem egy törülközőt és egy kis langyos, szappanos vizet? – Odalépett Butch-hoz, hogy levegye a férfi cipőjét.

– Szeretném megmosdatni.

Miután V kiment a szobából, Marissa majdnem teljesen levetkőztette, csak a boxeralsóját hagyta rajta, majd leült mellé az ágyra. Meglepetten figyelte a súlyos aranykeresztet, ami a nyakában lógott. Korábban nem vette észre, amikor a nappaliban az az örület történt közöttük, most viszont elgondolkodott, vajon honnan szerezhetette.

Lejebb siklott a tekintete a hasán lévő sebre. Nem tűnt se jobbnak, se rosszabbnak.

Amikor Vishous megjelent a szappanos vízzel és néhány frottír mosdókesztyűvel, azt mondta neki.

– Tedd le ide az asztalra, hogy elérjem, aztán hagyj magunkra, kérlek! És csukd be az ajtót magad után!

Rövid csönd támadt. Nem véletlenül. Senki nem parancsolhatott a Fekete Tör Testvériség tagjainak, pláne nem a saját otthonukban! Marissa idegei azonban pattanásig feszültek, a szíve össze volt törve, és nem igazán érdekelte, hogy más mit gondol róla.

Életbe lépett az első számú szabálya.

Néhány hosszú pillanatnyi csend után Vishous letette a holmikat, ahová kérte, aztán kiment a szobából. Az ajtó halkán becsukódott utána. Marissa nagy levegőt vett, és megnedvesítette az egyik mosdókesztyűt.

Amikor hozzáértette Butch arcához, a férfi megvonaglott, és valamit motyogott.

– Ne haragudj, Butch... már vége van. – Visszavitte a kesztyűt a vízhez, belemerítette, aztán kicsavarta belőle a felesleges vizet. A csöpögés nagyon

hangosnak tűnt a szoba csendjében. – Esküszöm, semmi más nem történt az iváson kívül.

Letörölte a vért az arcáról, aztán megsimogatta a haját, amely vizes lett a mosdatástól. Butch válaszul megmozdult, és a lány kezébe fordította az arcát, bár nyilvánvaló volt, hogy holtrészeg, és hogy szinte nincs is magánál.

– Hiszel nekem? – suttogta Marissa.

Bizonyítéka mindenesetre volt rá. Ha majd egyszer együtt lesznek, és *ártatlan* lesz, Butch tudni fogja, hogy még egyetlen férfi sem...

– Érzem rajtad az illatát.

Marissa megriadt nyers hangjának hallatán. Butch lassan kinyitotta a szemét. Feketének tűnt, nem pedig mogyoróbarnának, mint máskor.

– Az egész testeden érzem az illatát, mivel nem a csuklójából ittál.

Nem tudta, mit feleljen. Főleg, amikor látta, hogy Butch az ajkára néz, és folytatja.

– Láttam a harapásod nyomát a nyakán. És az illatodat is éreztem rajta.

Marissa összerezzent, amikor felé nyúlt, Butch azonban csak megsimogatta az arcát a mutatóujjával. Érintése olyan lágy volt, mint egy tollpihe.

– Mennyi ideig tartott? – kérdezte.

A lány nem felelt. Ösztönei azt súgták, minél kevesebbet árul el, annál jobb.

Butch elhúzta a kezét, az arca megkeményedett, aztán semmiféle érzelmet nem lehetett leolvasni róla.

– Hiszek neked. Azt, amit a szexről mondtál.

– Pedig nekem nem úgy tűnik.

– Sajnálom, kicsit össze vagyok zavarodva. Próbálok magam meggyőzni, hogy el tudom viselni azt, ami ma este történt.

Marissa lesütötte a szemét.

– Én is úgy éreztem, hogy nem helyes. Végigsírtam az egészet.

Butch hangosan beszívta a levegőt, aztán mintha minden feszültség elillant volna közülük. Felült, és a lány vállára tette a kezét.

– Istenem... bébi. Annyira sajnálom, hogy ilyen szörnyű alak vagyok...

– Ne mondj ilyet! Én sajnálom, hogy ezt kell...

– Pszt! Nem tehetsz róla. Nem a te hibád...

– Pedig úgy érzem, hogy igen.

– Én vagyok az, aki nem tud helyesen hozzáállni, nem te. – A karja, az a csodálatos, izmos kar, Marissa teste köré fonódott, és odahúzta meztelen mellkasához, a lány pedig boldogan hozzásimult.

Butch megcsókolta a halántékát, és azt dörmögte.

– Nem a te hibád. Egyáltalán nem. Bárcsak könnyebben túl tudnám tenni magam rajta! Annyira szeretném! Nem tudom, miért ilyen nehéz elfogadnom.

Marissa hirtelen elhúzódott tőle, és egy váratlanul jött érzés töltötte el, amelyet nem kérdőjelezett meg.

– Butch, szeretkezz velem! Tégy a magadévá! Most.

– Ó... Marissa... nagyon szeretném, tényleg. – Lágyan hátrasimította a lány haját. – De nem így. Részeg vagyok, az első alkalomnak pedig...

Marissa a szájára tapadt, és ezzel beléfojtotta a szót. Érezte Butch ajkain a whiskyt és a férfias ízt, miközben hanyatt döntötte az ágyon. A lába közé csúsztatta a kezét, és érezte, hogy a férfiassága azon nyomban megkeményedik a tenyerében.

– Szükségem van rá, hogy magamban érezzek – mondta fojtott hangon. – Ha már a véredet nem lehet, akkor legalább a testedet. Itt bennem. *Most!*

Megint megcsókolta, és amikor érezte, hogy a férfi nyelve a szájába siklik, már tudta, hogy megnyerte a csatát. Ó, annyira jó volt! Butch hanyatt fordította az ágyra, és a tenyerével végigsimított a nyakán, a mellén, aztán le a csípőjén. Amikor

visszatért a ruhája elejéhez a mellkasán, az arca újra elkomorodott. Egy durva mozdulattal megragadta a selyemfelsőt, és kettészakította. De nem állt meg a derekánál. Továbbment, hatalmas keze és erektől duzzadó alkarja egyre lejjebb ragadta meg a ruhát, és tépte ketté elöl, amíg le nem ért a szoknya aljáig.

– Vedd le! – parancsolt rá.

Marissa lecsúsztotta válláról a ruha megmaradt részét, aztán megemelte a csípőjét, és Butch kihúzta alóla a szoknyát, összegöngyölte, majd a szoba másik végébe hajította.

Vadul csillogó szemmel visszatért hozzá, felhúzta a kombinéját, és szétnyitotta a combjait. Végignézett a lány testén, és rekedt hangon azt mondta.

– Soha többé ne vedd fel ezt a ruhát!

Marissa bólintott, mire Butch lehúzta a bugyiját, és a lába közé feküdt. Szájával rátalált a legérzékenyebb pontjára. Az orgazmussal, amely pillanatokon belül eltöltötte a lányt, a magának követelte és megjelölte. Addig nyújtotta a gyönyörét, amíg Marissának el nem fogyott minden ereje.

Ezután gyengéden összezárta a lábát. Habár nem ő volt az, aki kielégült, ő tűnt sokkal nyugodtabbnak, miközben keze lágyan barangolt a lány testén. Marissa még mindig kábult volt attól, amiben része volt. Elgyengült, és nem tiltakozott, amikor Butch teljesen meztelenre vetkőztette, és ő is levette magáról a boxeralsót is.

Amint meglátta a férfi vesszőjének méretét, és rádöbrent, mi következik ezután, félelem kúszott fel a gerincén. De még túlságosan kába volt ahhoz, hogy törődjön vele.

Butch igazi állatias hím volt, amikor visszafeküdt az ágyra, szerszáma behatolásra készen, mereven ágaskodott előre. Marissa széttárta neki a lábát, ő azonban mellé feküdt, nem pedig rá.

És ezúttal lassan csinálta. Hosszan és édesen csókolta, s közben széles tenyere a mellét cirógatta, finoman becézgette. Marissának még a lélegzete is elállt, kezét Butch vállára tette. Meleg, rugalmas bőre alatt érezte megfeszülő izmait, miközben a férfi keze a csípőjét és a combját simogatta.

Butch óvatosan a lába közé nyúlt, és gyengéden, lágyan simogatta. Csak nagy sokára csúsztatta be az egyik ujját nedves hüvelyébe. Amikor Marissa megrándult, és elhúzta a csípőjét, megállt.

– Tudod, mi következik ezután? – kérdezte gyengéd hangon a mellére hajolva.

– Aha... igen. Azt hiszem. – Ekkor azonban eszébe jutott a férfiasságának mérete. Szentséges ég, hogyan fog beleférni?

– Olyan gyengéd leszek, amennyire csak tudok, de... fájni fog. Reméltem, hogy talán...

– Tudom, hogy ilyenkor ez történik. – Marissa hallotta, hogy a nők először szúró fájdalmat éreznek, de azután csodálatos gyönyör következik. – Felkészültem rá.

Butch visszahúzta a kezét, és ráfeküdt, testét a lány széttett lába közé engedte.

Marissa hirtelen mindent éles pontossággal érzékelt: Butch forró bőrének melegét, a testének súlyát, izmai erejét... saját feje alatt a párnát, a matracot, amelyen feküdt, és azt is, mennyire szét van nyitva a lába. Felnézett a mennyezetre. Egy fénycsóva fordult körbe rajta, mint amikor egy autó befordul a ház elé az udvarra.

Akarata ellenére megmerevedett. Nem tehetett róla. Tudta ugyan, hogy Butch-csal van, akit szeret, de az ismeretlen élménytől való félelem, és annak elsöprő ereje visszavonhatatlanul a hatalmába kerítette. Háromszáz év várakozás után hirtelen itt állt a nagy esemény előtt.

Valami ostoba ok miatt könnyek gyűltek a szemébe.

– Bébi, nem kell megtennünk, ha nem akarod. – Butch hüvelykujjával letörölte a könnyeit, és visszahúzta a csípőjét, mintha arra készülne, hogy leszálljon róla.

– Nem akarok megállni! – Marissa átölelte a derekát. – Akarom. Tényleg akarom.

Butch behunyta a szemét, aztán lehajtotta a fejét a lány nyakába. Kezét a háta alá csúsztatta, így teljesen át tudta ölelni. Oldalra gördült, miközben kemény, izmos testéhez szorította. Hosszú ideig így feküdtek összeölelkezve. Butch az egyik oldalra nehezedett, hogy Marissa kapjon levegőt, kemény, lüktető vesszője pedig a lány combjához préselődött. Marissa már-már azon gondolkozott, vajon fog-e történni valami köztük egyáltalán.

Éppen azon volt, hogy megkérdezze, amikor Butch felemelkedett, és az ágyéka megint a lába közé gördült.

Szenvedélyesen megcsókolta, nyelvét a szájába csúsztatta, és annyira felizgatta vele, hogy Marissa vére lángra lobbant, teste hullámozott a férfi alatt, csípőjét hozzányomta, hogy még közelebb kerüljön hozzá.

Aztán egyszer csak megtörtént. Butch egy kicsit jobban elmozdult balra, és a lány megérezte merev férfiasságát a lába között. Először valami kellemes simogatást érzett, aztán egy enyhe nyomást. Mozdulatlanná dermedt, és arra a testrésze gondolt, ami hozzá nyomódik, és a helyre, ahová be akar jutni.

Butch akkorát nyelt, hogy Marissa is meghallotta, majd verejték ült ki a vállára, és végigfutott a hátán a gerince mellett. Miközben Marissa egyre erősebb feszítést érzett a lába között, Butch légzése mélyebb lett, amíg végül minden kilégzésnél nyögött egyet. Amikor a lány hirtelen megvonaglott, azonnal megállt.

– Mi a baj? – kérdezte Marissa.

– Nagyon szűk vagy.

– Inkább te vagy nagyon nagy.

Butch felnevetett.

– Nagyon hízelgő... ez nagyon hízelgő rám nézve.

– Abba akarod hagyni?

– Nem, csak ha megkérsz rá.

Amikor nem hangzott el a „nem”, Butch teste megint megfeszült, és a hímtagja ismét megkereste a bejáratot. Megsimogatta a lány arcát, és egy tincset a füle mögé simított.

– Próbálj ellazulni, Marissa, ha tudsz! Úgy könnyebb lesz számodra.

Ezután hintázó mozgásba kezdett, csípőjét előre lendítette, majd visszahúzódott, óvatosan a lányhoz nyomulva. Minden lökésnél megpróbált egy kicsivel beljebb hatolni, Marissa teste azonban ellenállt.

– Jól vagy? – kérdezte Butch összeszorított foggal.

Marissa bólintott, bár reszketett. Nagyon furcsán érezte magát, tekintve, hogy igazából nem haladtak előre semmit...

Egy hirtelen lökéssel azonban Butch átjutott a külső izomgyűrűk gátján, és beljebb hatolt, amíg oda nem ért ahhoz az akadályhoz, amit már az ujjaival is érzékelt. Marissa megdermedt, ő pedig nagyot nyögve a párnába hajtotta az arcát a lány feje mellett.

Marissa idegesen elmosolyodott, miközben nagyon furcsán érezte magát a testét kitöltő vastag testrésszel.

– Én... szóval... gondolom, most meg kell kérdeznem, hogy jól vagy-e.

– Viccelsz? Úgy érzem, mindjárt szétrobbanok. – Butch kétségbeesetten nyelt egyet. – De gyűlölöm a gondolatot, hogy fájdalmat okozok neked.

– Akkor essünk túl rajta hamar.

Marissa inkább érezte, mint látta a bólintását.

– Szeretlek.

Egy hirtelen mozdulattal hátrahúzta a csípőjét, aztán előrelendítette.

A fájdalom, ami a lány testébe hasított, váratlan volt és éles. Alig kapott levegőt,

miközben Butch vállára tette a tenyerét, próbálva megakadályozni, hogy még beljebb hatoljon. Az ösztöne azt súgta, hogy küzdjön ellene, próbáljon kimenekülni ebből a helyzetből, vagy legalábbis némi távolságot tartani tőle.

Butch felemelte a felsőtestét, de a hasuk még mindig egymáshoz préselődött, miközben mindketten ziháltak. A súlyos kereszt ott lógott kettejük között, és Marissa egy cifrát káromkodott. A feszítést, amit eddig érzett, csupán kellemetlenségként élte meg, ez azonban sokkal több volt annál. Ez már kimondottan fájt.

Úgy érezte, Butch leigázta és maga alá gyűrte. Istenem, az a pletyka, amit a lányoktól hallott, hogy micsoda csodálatos érzés, olyan mint amikor a kulcs és a zár tökéletesen egymásba illik! Hogy az első alkalom varázslatos, és minden olyan könnyű... hát nála ez egyáltalán nem volt igaz.

Rátört a pánik. Mi van, ha belül valami nincs rendben vele? Lehet, hogy ez az a hiba, amit az *elit* megsejtett rajta? Mi van, ha...

– Marissa?

...képtelen végigcsinálni? Mi van, ha minden alkalommal ugyanígy fog fájni? Ó, jézusom... Butch igazi férfi volt, tele vágyakkal. Mi lesz, ha valaki mást keres helyette...

– Marissa, nézz rám!

Kényszerítette magát, hogy a férfi szemébe nézzen, de közben csak a fejében duruzsoló hangokat hallotta. Ó, istenem, nem lenne szabad ennyire fájni! Jaj, ne... tényleg nincs valami rendben vele belül...

– Hogy érzed magad? – kérdezte Butch érdes hangon. – Mondd ki, ne tartsd magadban!

– Mi van, ha képtelen vagyok elviselni? – bökte ki a lány.

Butch arcára szelíd kifejezés ült ki, és szándékos nyugalmat erőltetett magára.

– Nem hiszem, hogy sok nő élvezi az első együttlést. Az a romantikus mese arról, hogy milyen csodálatos elveszíteni a szüzességet, hazugság.

Vagy mégsem. Vagy csak vele volt a baj. Marissa fejében egyre hangosabban visszhangzott az a szó, hogy „rossz”.

– Marissa?

– Azt akartam, hogy gyönyörű legyen – mondta csüggedten.

Szörnyű csend telepedett közéjük, ami közben csak a férfi kemény férfiasságának feszítését érezte magában. Aztán Butch azt felelte.

– Nagyon sajnálom, hogy csalódtál. De nem mondhatnám, hogy meg vagyok lepve.

Elkezdett kihúzódni belőle. Ekkor azonban valami megváltozott. Amikor megmozdult, a dörzsölés valami finom bizsergést okozott, amely végigáramlott Marissa egész testén.

– Várj! – megragadta a férfi fenekét. – Nem csak ennyi az egész, ugye?

– Nem. De innen még hevesebb lenne.

– Ó... de te még nem fejezted be...

– Már nem kell.

Amikor Butch teljesen kihúzódott belőle, furcsán üresnek érezte magát. Aztán a férfi legördült róla, és olyan volt, mintha kihült volna a teste. Amikor ráterítette a paplant, egy pillanatra megint érezte, hogy hozzáér a férfiassága. Nedves volt és puha.

Butch hanyatt feküdt mellette, alkarját keresztbe fonva az arcára tette. Istenem... milyen szörnyű! Most, hogy Marissa már levegőhöz jutott, meg akarta kérni, hogy folytassák, de tudta, mi lenne a válasza. A visszautasítás egyértelműen látszott merev testhelyzetéből.

Miközben így feküdtek egymás mellett, Marissa úgy gondolta, mondania kellene valamit.

– Butch...

– Tényleg nagyon fáradt vagyok, és nehezemre esik gondolkodni. Most inkább aludjunk, rendben? – Elfordult, a feje alá gyűrt egy párnát, és hosszú, szaggatott lélegzettel kifújta a levegőt.

28. fejezet

Amikor Marissa később felébredt, elcsodálkozott rajta, hogy egyáltalán aludt valamennyit. Persze ez nem volt meglepő egy ivás után. Amióta az eszét tudta, mindig is pihennie kellett utána.

A félhomályban rápillantott a digitális óra piros számaira. Négy óra múlva hajnalodott, neki azonban még sok tennivalója volt addig. Szüksége volt az éjszaka hátralevő részére.

Hátranézett a válla fölött. Butch hanyatt feküdt, karja meztelen mellkasán pihent, és olyan mélyen aludt, hogy szeme ide-oda mozgott lecsukott szemhéja alatt. Az állán megjelent a borosta, a haja összekuszálódott, és sokkal fiatalabbnak tűnt. Még jóképűnek is, ahogy ott aludt.

Miért nem sikerült nekik jobban? – töprengett Marissa. Bárcsak egy kicsit tovább bírta volna, talán adhatott volna a dolognak még egy esélyt. Most pedig el kell mennie.

Kibújt a paplan alól, s a hideg megcsapta a bőrét. Lábujjhegyen lépkedve felvette a földről a kombinéját, a fűzőjét... a bugyiját, hol van a bugyija?

Megállt, és meglepetten lenézett. A combja belső oldalán valami melegséget érzett. Vér. Onnan indult ki, ahol Butch a testébe hatolt.

– Gyere ide! – szólalt meg a férfi.

Marissa ijedtében majdnem kiejtette a ruhákat a kezéből.

– Jaj... nem is tudtam, hogy ébren vagy.

Butch kinyújtotta felé a kezét, ő pedig odament hozzá. Amikor odaért az ágy mellé, a férfi átkarolta a lábát, és a matrac felé húzta. Marissa az egyik térdével rátámaszkodott az ágyra, úgy egyensúlyozta magát. Butch odahajolt hozzá. Elállt a lélegzete, amikor megérezte Butch nyelvét a combja belső oldalán. A férfi egy nedves simítással felment a lába találkozásáig, és lenyalta róla a szüzességének maradékát.

Marissa elcsodálkozott, vajon honnan ismeri ezt a hagyományt. Nehezen tudta elképzelni, hogy az emberek is ezt teszik a nőekkel az első együttlét után.

Az ő fáján belül, azonban, ez egy szent pillanatnak számított két szerelmes között.

Jaj ne, már megint a sírás kerülgeti!

Butch elengedte a lábát, és visszafeküdt a hátára. Amikor ránézett, semmit nem lehetett kiolvasni a tekintetéből. Marissa furcsa mód túlságosan meztelennek érezte magát előtte, annak ellenére, hogy a kombinéját a mellkasa elé fogva eltakarta magát.

– Ott a köntösöm – mondta neki Butch –, vedd fel azt!

– Hol?

– Fel van akasztva a gardrób szoba ajtajára.

Marissa megfordult. Butch köntöse sötétvörös volt, és érezni lehetett rajta a férfi illatát. Ügyetlenül magára vette. A nehéz selyem leért a földre, és eltakarta a lábát. A kötője olyan hosszú volt, hogy legalább négyszer körbe tudta volna tekerni magát.

Rápillantott a széttépett ruhára a földön.

– Azt hagyd! – mondta Butch. – Majd én kidobom.

Marissa bólintott, és az ajtóhoz indult. Megfogta a kilincset.

Mit mondhatna, hogy egy kicsit javítson a helyzeten? Úgy érezte, mindent elrontott: először a biológiai állapota vert éket közéjük, aztán kiderült, hogy valami nincs rendben vele a szex terén.

– Nincs semmi baj. Menj csak! Nem kell mondanod semmit.

Marissa lehajtotta a fejét.

– Találkozunk az első étkezésem?

– Igen... persze.

Marissa kábultan, szédelegve kísértelt a Gödörből, és átment a főépületbe. Amikor egy *hűséges* kinyitotta neki az előcsarnokba vezető titkos ajtót, felemelte Butch köntöskének alját, hogy ne bukjon el benne... és eszébe jutott, hogy nincs is mibe átöltöznie.

Ideje beszélnie Fritz-cel.

A komornyikot a konyhában találta meg. Megkérte, hogy mutassa meg neki, hogy kell a garázsba lejutni.

– A ruháit keresi, úrnő? Szívesen felhozok önnek néhányat, ha szeretné.

– Inkább én magam mennék le értük. – A komornyik idegesen a jobb oldali ajtóra pillantott, erre Marissa elindult arra. – Megígérem, hogy hívni fogom, ha szükségem lesz segítségre!

A *hűséges* bólintott, de látszott rajta, hogy engesztelhetetlen.

Amikor a lány belépett a garázsba, döbenten megállt, és arra gondolt, milyen helyre került. Nem látott autót a hat kocsi befogadó garázsban. Mivel nem is fértek volna el ott. Szentséges isten... ládák, ládák és ládák! Mindenhol ládák álltak. Nem... nem is ládák voltak azok. Koporsók? Jézusom, mik ezek?

– Úrnő, a ruhái erre vannak. – Fritz hangja a háta mögül szólalt meg. Udvarias volt, de határozott, jelezve, hogy a fenyődobozok nem tartoznak rá. – Lenne szíves követni, kérem?

A komornyik ahhoz a helyhez vezette, ahol a négy bőröndje, a táskái és dobozai álltak.

– Biztos benne, hogy ne hozzam fel én a ruháit?

– Igen. – Marissa megfogta az egyik bőrönd lakatját. – Megtenné, hogy... magamra hagy?

– Természetesen, úrnő.

Marissa megvárta, amíg becsukódik a szolga mögött az ajtó, majd kinyitotta a lakatot az előtte álló bőröndön. Széthúzta a tetejét, mire a sok gyönyörű, színes, elegáns ruha kibuggyant a nyíláson. Rájuk nézve eszébe jutott, milyen alkalmakra vette fel őket. Bálokra, a *hercegek* tanácsának üléseire, egy másikat pedig a testvére estélyére...

Kezdett ideges lenni.

Odalépett a másik bőröndhöz. Aztán a következőhöz. És az utolsóhoz. Ezután újra kezdte az egészet az elsővel, majd még egyszer végigment mindegyiken. Aztán megint előlről kezdte.

Ez nevetséges. Mit számított, melyiket veszi fel? *Csak válasszon már végre egyet!*

Lenyúlt, és megfogta az egyiket... Nem, ez akkor volt rajta, amikor először ivott Rehvenge-ből. Na és ez? Nem... ezt viselte a testvére születésnap partiján. Akkor ez?

Marissa érezte, hogy szívét elönti a harag. A düh minden porcikájában szétáradt, feltüzeltelte a vérét, egyre csak feszítette. Válogatás nélkül, egymás után vette kezébe a ruhákat és leráncigálta őket a vállfákról, miközben olyat keresett, amelyről nem jut eszébe semmilyen emlék egy olyan helyzetről, amikor uralkodtak felette, leigázták, és selyembörtönbe zárták. Odament a másik bőröndhöz, és újabb ruhákat húzgált ki, szanaszét dobálta őket, néhányat még el is szakított a nagy lendületben.

Sírva fakadt. Türelmetlenül megtörölte az arcát, a végén azonban már nem látott

semmit a könnyeitől, ezért meg kellett állnia. Megtörölte a szemét a kezével, aztán leengedte a karját, és nézte magát, ahogy egy szivárványszínű halom közepén áll.

Ekkor látta meg a kis ajtót a távolabbi sarokban.

Az ajtó üvegtáblái mögött pedig a hátsó kertet.

Kinézett a kertbe, a foltokban elolvadt hóra. Aztán balra fordulva megpillantotta a fűnyíró traktort, és mellette egy kis piros kannát a földön. Tekintete átsiklott a fűkaszákról a vödörökre, amelyekben első pillantásra úgy látta, talán műtrágya van, és végül megállapodott egy kerti grillező állványon, amelynek a tetején egy kis doboz feküdt.

Ránézett a több százezer dollárt érő, divatos ruhákra.

Eltartott vagy húsz percig, amíg mindet kicipelte a hátsó udvarra. Gondja volt rá, hogy a fűzőket és a kendőket se hagyja ki a sorból. Amikor végzett, a ruhák halomban álltak előtte a holdfényben, kísérteties mementójaként egy életnek, ahová soha nem fog visszatérni: egy kiváltságokkal... és korlátokkal... teli díszes börtönnek.

Kihúzott egy selyemövet a kupacból, majd a rózsaszín szaténanyaggal a kezében visszament a garázsba. Felkapta a benzines kannát, meg a doboz gyufát. Egy pillanatig sem tévovázott. Visszasétált a felbecsülhetetlen értékű szatén- és selyemhalomhoz, lelocsolta az átlátszó benzinnel, majd hátat fordított a szélnek, és elővett egy gyufát.

Meggyújtotta az övet, aztán rádobta.

A robbanás nagyobb volt, mint amire számított. Hátratántorodott, és érezte, hogy az arca szinte tüzel a forróságtól, miközben a ruhák lángra kapva hatalmas égő máglyává változtak.

A narancsszínű lángnyelvek az ég felé törtek, fekete füst szállt fel a tűzből, ő pedig sikítózni kezdett a tomboló pokol közepén.

Butch hanyatt feküdt, és a mennyezetet bámulta, amikor megszólalt a tűzjelző. Kiugrott az ágyból, magára kapott egy boxeralsót és beleütközött Vishousbe, aki szintén kirohant az előtérbe a szobájából. Együtt a számítógép monitorja elé vetették magukat.

– Atyaúristen! – kiáltott fel V. – Tűz van a hátsó udvaron!

Butch hatodik érzéke azt súgta, rohanjon oda azonnal. Mezítláb futásnak eredt, átszaladt az udvaron, és nem is érzékelte a hideget vagy a kavicsokat a talpa alatt, csak berohant a főépületbe, aztán le a garázsba. *Ó, a francba!* A távolabbi ablakon keresztül a hátsó udvaron megpillantotta a vadul tomboló narancssárga tüzet.

Aztán meghallotta a sikítást.

Amikor kinyitotta a hátsó ajtót, és kiért az udvarra, hirtelen megcsapta a hőség, valamint a benzin és az égő ruhák szaga. Pedig ő még fele olyan közel sem volt a tűzhöz, mint az alak ott előtte.

– *Marissa!*

A lány teste a tűz irányába dőlt, a száját kitátotta, és éles sikítása úgy törte meg az éjszaka csendjét, mint a lángok a sötétséget. Esztét vesztve járkált a tűz körül... aztán már szaladgált.

Jaj, ne! A köntös! El fog esni benne...

Butch halálra váltan figyelte a jelenetet. Hosszú, sötétvörös köntöse megcsavarodott a lány lábán, majd amikor a lábfeje beleakadt, előretántorodott, és egyenesen a tűz felé zuhant.

Marissa arcán rémület tükröződött, karját kétségbeesetten a levegőbe emelte, Butch pedig hirtelen mindent lassított felvételként látott maga előtt. Teljes erejéből rohanni kezdett felé, de úgy érezte, egy métert sem halad előre.

– *Ne!* – kiáltotta.

Az utolsó pillanatban, mielőtt a lány a tűzbe esett volna, Wrath közvetlenül a háta mögött előbukkant a semmiből, és a karjába emelte. Megmentette.

Butch megtorpant, és a bénító gyengeségtől összecsuklott a térde. Elgyötörten a földre rogyott, és érezte, hogy minden levegő kiszorul a tüdejéből.

Térdén állva figyelte, ahogy a király a karjaiban tartja Marissát, aki fáradtan hozzábújt.

– Micsoda szerencse, hogy Wrath idejében odaért – dörmögte V valahonnan a közelből.

Butch felállt, de úgy szédelgett, mintha a föld mozgott volna a lába alatt.

– Jól vagy? – kérdezte V, és a kezét nyújtotta neki.

– Persze. Remekül. – Visszatámolygott a garázsba. Gépiesen lépkedett előre, azt sem nézte, milyen ajtón megy be, miközben néha-néha nekitántorodott a falnak. Hol van? Ja, a konyhában. Hunyorogva körülnézett... Megpillantotta a komornyik éléskamrájának az ajtaját. Benyitott az apró helyiségbe, nekidőlt a befőttes üvegekkel telerakott polcnak, majd magára zárta az ajtót, és ott maradt kettesben az üvegekkel, a lisztes és cukros zsákokkal.

Az egész teste remegett, a foga vacogott, a karját pedig úgy emelgette, mint egy madár, amikor a szárnyaival csapkod. Istenem, csak arra tudott gondolni, hogy Marissa megég a tűzben, és szörnyű kínokat él át, miközben senki nem segít rajta.

Ha csak ő lett volna ott a megmentésére, ha Wrath nem sejtí meg valahogyan, mi történik vele, és nem bukkan elő mögötte a semmiből, a lány már halott lenne.

Butch nem tudta volna megmenteni.

A gondolat természetesen azonnal eszébe juttatta a múltat. Félelmetes elevenséggel látta maga előtt azt a jelenetet, amikor huszonöt évvel azelőtt a nővére beszállt abba az autóba. A francba, Janie-t sem tudta megmenteni. Nem tudta időben kiráncigálni abból a Chevrolet-ből.

A pokolba, ha Wrath abban az időben is ott lett volna, lehet, hogy a nővérét is meg tudta volna menteni.

Butch megdörzsölte a szemét, és meggyőzte magát arról, hogy a homályos látás csupán a füst utóhatása.

Fél órával később Marissa a kék hálószobában ült az ágyon, és hatalmas lelkifurdalással küszködött. A fene egye meg, túlzásba vitte az első számú szabályt!

– Annyira szégyellem magam!

Wrath, aki az ajtóban állt, megrázta a fejét.

– Nem kellene.

– Akkor is így van.

Megpróbált egy mosolyt erőltetni az arcára, de csúfos kudarcot vallott. Istenem, milyen merev az arca, a bőre pedig feszül, amiatt, hogy olyan nagyon közel volt a tűzhöz. A haja pedig... a haja benzin és füstszagú. A köntöse szintén.

Felemelte a tekintetét, és Butch-ra nézett. A férfi kint állt a folyosón, és a falnak támaszkodott. Egy szót sem szólt azóta, hogy egy perccel azelőtt megérkezett, és nem is tűnt úgy, mint aki be akarna menni hozzá a szobába. Biztos azt gondolta, hogy megőrült. A fenébe, hiszen ő maga is ezt hitte magáról!

– Nem tudom, miért tettem.

– Az utóbbi időben nagyon sok mindenem mentél keresztül, ami megviselt – mondta Wrath, pedig a lány nem is rá nézett.

– Ez nem mentség.

– Marissa, ne értsd félre, amit most mondok, de senkit sem érdekel, hogy mi

történt. Azt akarjuk, hogy biztonságban légy és jól érezd magad. Nem törődünk azzal, hogy mi lett a pázsittal.

Amikor a lány elnézett Wrath mellett, a király hátrapillantott a válla fölé.

– Na jó, azt hiszem, most kettesben hagylak benneteket. Próbálj meg majd aludni is egy kicsit, rendben?

Amikor Wrath megfordult, hogy elmenjen, Butch dörögött valamit, amit nem lehetett érteni. Válaszul a király megfogta hátulról a zsaru nyakát, és ismét mondtak egymásnak valamit halkán.

Miután Wrath elment, Butch közelebb ment, de csak az ajtóig. Ott megállt.

– Minden rendben lesz veled?

– Ó, igen. Csupán egy jó forró fürdőre lesz szükségem. Meg egy homloklebeny műtétre.

– Akkor jó. Én visszamegyek a Gödörbe.

– Butch... Nagyon sajnálom, amit tettem. Nem is tudom... nem találtam egyetlen olyan ruhát sem, amely ne lett volna megfertőzve valami emlékkal.

– Megértem – felelte, pedig látszott rajta, hogy nem így gondolja. Olyan zsidbadtnak tűnt, mintha minden érzés meghalt volna benne. Legfőképpen iránta. – Szóval... vigyázz magadra, Marissa!

A lány felugrott, amikor látta, hogy el akar menni.

– Butch?

– Ne aggódj semmi miatt!

Ez meg mi a fenét akart jelenteni? Marissa utána akart menni, ekkor azonban Beth jelent meg az ajtóban egy batyuval a kezében.

– Izé, sziasztok... Marissa, van egy perced?

– Butch, ne menj el!

A férfi üdvözlésképpen bólintott Beth-nek, aztán végignézett a folyosón.

– Ki kell józanodnom.

– Butch – mondta Marissa élesen –, most tényleg itt akarsz hagyni?

A férfi egy félszeg mosolyt villantott felé.

– Te mindig velem vagy, bébi.

Óvatos léptekkel, mintha a padló csúszós lett volna a lába alatt, elment. Ó... istenem...

Beth megköszöri a torkát.

– Igen, szóval, Wrath azt mondta, szükséged lenne néhány holmira, amit felvehetsz. Hoztam neked pár cuccot. Ha gondolod, próbáld fel őket.

Marissa kétségbeesetten szeretett volna Butch után szaladni, de úgy gondolta, ma már épp elég feltűnést okozott, és úgy tűnt, komolyan távol kell tartania magát a feszültségtől. Istenem... pontosan tudta, hogy Butch mit érez, neki azonban nem volt hová menekülnie önmaga elől. Bárhová ment is, nem tudott megszabadulni saját magától.

Ránézett Beth-re, és egy gondolat futott át az agyán: nagy valószínűséggel ez élete legszörnyűbb huszonnégy órája.

– Wrath említette, hogy felgyújtottam a teljes ruhatáramat?

– Nos... szóba került, igen.

– És hogy egy krátert is csináltam a gyepre? Úgy néz ki, mintha egy ufó szállt volna le a hátsó kertben. El sem hiszem, hogy nem haragszik rám.

A királyné mosolya gyengéd volt.

– Az egyetlen dolog, ami nem tetszik neki az, hogy adtál egy karkötőt Fritznek, hogy adja el.

– Nem engedhetem, hogy ti ketten fizessétek a lakást is, amit bérelni fogok.

– Az igazság az, hogy jobban szeretnénk, ha itt maradnál nálunk.

– Ó... nem, már így is túl sokat tettetek értem. Igazság szerint, azt terveztem, hogy ma este... vagyis, mielőtt eltérítettem volna magam azzal a benzines-gyújtogató mutatvánnyal... szóval azt terveztem, hogy elmegyek az új lakásomba és körülnézek. Meg akartam nézni, hogy milyen bútorokra lesz szükségem.

Körülbelül mindenre.

Beth a homlokát ráncolta.

– Ja igen, ha már arról a bérlakásról esett szó. Wrath azt szeretné, hogy Vishous nézze meg a biztonsági rendszert, mielőtt beköltöztöl, mivel nagy a valószínűsége, hogy bármilyen is van benne, azt fel kell újítani.

– Szerintem nem szükséges...

– Ez nem alku tárgya. Meg se próbálj ellenkezni! Wrath azt szeretné, hogy itt maradj, amíg V el nem készül, rendben? Marissa?

A lánynak eszébe jutott Bella elrablása. Bármennyire jó volt az önállóság, azért még nem kellett ostobának lennie.

– Hát jó. Azt hiszem... így jó lesz. Köszönöm.

– Na, akkor felpróbálsz a ruhákat? – Beth a kupac felé bökött a fejével, amelyet a kezében tartott. – Én nem szoktam olyan nőies ruhákat hordani, mint te, de megkérhetjük Fritzet, hogy szerezzen be neked néhányat.

– Tudod mit? – Marissa ránézett a kék farmernadrágra, amit a királyné viselt. – Még sohasem volt rajtam nadrág.

– Hoztam kettőt, ha szeretnéd felpróbálni.

Na igen, ez a mai kétségkívül az első próbálkozások estéje lett. Szex. Gyújtogató. Nadrág.

– Azt hiszem, szeretném...

Marissa ekkor sírva fakadt. Nem tudott parancsolni a könnyeinek. Annyira elgyengült, hogy csak ült az ágyon, és megállíthatatlanul zokogott.

Amikor Beth becsukta az ajtót, és letérdelt elé, gyorsan megtörölte az arcát. Micsoda rémálom!

– Királyné vagy. Nem lenne szabad előttem térdelned.

– Így igaz. Én vagyok a királyné. Vagyis azt teszek, amit akarok. – Letette a ruhákat a kezéből. – Mi a baj?

Na igen, a listát még felsorolni is hosszú lett volna.

– Marissa?

– Azt hiszem... szükségem lenne valakire, akivel beszélhetek.

– Nos, épp van itt valaki előtted. Én megfelelek?

Istenem, olyan sok mindenről akart beszélni, az egyik azonban sokkal fontosabb volt, mint az összes többi.

– Figyelmeztetek, királyném, hogy a téma meglehetősen kényes. A szex. A... szexről van szó.

Beth törökülésben leült elé a földre.

– Mesélj!

Marissa kinyitotta a száját. Aztán becsukta. Majd megint kinyitotta.

– Azt tanították nekem, hogy erről nem illik beszélni.

Beth elmosolyodott.

– Csak mi ketten vagyunk itt ebben a szobában. Senki sem fogja megtudni.

Jól van... mély levegő.

– Szóval... szűz voltam. Ma estig.

– Ó! – Hosszú szünet után a királyné azt kérdezte. – És?

– Nem...

– Élvezted? – fejezte be a mondatot helyette. Amikor Marissa képtelen volt felelni, Beth folytatta. – Nekem sem volt jó az első alkalommal.

A lány felnézett.

– Tényleg?

– Fáj.

– Neked is? – Amikor a királyné bólintott, Marissa megdöbbsen. Aztán egy kicsit megkönnyebbült. – Nem mindig volt fájdalmas. Úgy értem, amíg eljutottunk odáig, az... csodálatos volt. Ha Butch-csal vagyok, az olyan... ahogy megérint, én... Ó, istenem, el sem hiszem, hogy ilyenekről beszélek! Nem tudom elmagyarázni, milyen érzés az, amikor vele vagyok.

Beth halkán kuncogni kezdett.

– Semmi baj, tudom, mire gondolsz.

– Tényleg?

– Ó, igen. – A királyné sötétkék szeme felragyogott. – *Pontosan* tudom, miről beszélsz.

Marissa elmosolyodott, aztán folytatta.

– Amikor elérkezett az ideje, hogy... szóval, amikor megtörtént. Butch igazán gyengéd volt, meg minden. És akartam, hogy jó legyen, őszintén mondom, hogy akartam. Csak túlságosan megrázott, és fájdalmas volt. Azt hiszem, valami nincs rendben velem. Ott belül.

– Nincs veled semmi baj, Marissa.

– De... nagyon fáj. – A dereka köré fonta a karját. – Butch szerint a legtöbb nőnek nem kellemes az első alkalom, de én nem... Vagyis *az elit* egyáltalán nem ezt mondja.

– Nem akarok megsérteni, mivel te is az arisztokráciához tartozol, de én nem vennék mérget arra, amit *az elit* mond.

A királynénak valószínűleg igaza volt.

– És neked milyen volt Wrath-szal, amikor... ti... szóval...

– Nekem nem ő volt az első.

– Ó! – Marissa elvörösödött. – Bocsáss meg nekem, nem akartam, úgy értem...

– Semmi baj. Igazság szerint nem is szerettem a szexet, amíg Wrath-szal nem találkoztam. Két férfival voltam előtte, de... mindegy, nem számít. Szóval, nem értettem, mire ez a nagy felhajtás körülötte. Őszintén szólva, ha Wrath lett volna nekem az első, akkor sem hiszem, hogy könnyebb lett volna, tekintve, hogy mekkora a... – Most a királynén volt a sor, hogy elpiruljon. – Szóval... tudod, a szex mindig is támadás a nő ellen. Persze erotikus meg csodálatos, de akkor is csak támadás. És kell egy kis idő, amíg ezt valaki megszokja. Néhány nő számára pedig kimondottan fájdalmas az első együttlét. Butch türelmes lesz majd veled. Ó...

– Nem fejezte be. Az volt a benyomásom, hogy... nem is tudta volna.

– Megértem, hogy abba akarta hagyni, amikor látta, hogy neked fájdalmat okozott.

Marissa kétségbeesetten felemelte a karját.

– Istenem, annyira szégyellem magam! Amikor megtörtént, a fejem teljesen tele volt... Ez az egész mind itt kavargott bennem. És mielőtt kimentem a szobából, beszélni akartam vele, de nem találtam a megfelelő szavakat. Pedig nagyon szeretem.

– Az jó. Nagyon jó. – Beth megfogta Marissa kezét. – Ígérem, nem lesz semmi baj! Csak újra meg kell próbálnotok. Most, hogy a fájdalom már elmúlt, nem lesz semmi probléma.

Marissa mélyen belenézett a királyné sötétkék szemébe, és rájött, hogy egész eddigi életében még senki nem beszélt vele ilyen nyíltan és őszintén egy problémájáról. Valójában... még sohasem volt barátnője. És a királynét most annak érezte. A... barátnőjének.

– Tudod mit? – kérdezte Marissa halkán.

– Mit?

– Te nagyon kedves vagy. Már értem, miért szeretett beléd Wrath.

– Ahogy már korábban is mondtam, bármit megtennék érted, hogy segítsek.
– Már segítettél. Ma este... nagyon is sokat. – Marissa megköszöri a torkát. – Fel... khm... felpróbálhatom az egyik nadrágot?

– Persze.

Marissa felfogta a kezébe a ruhákat, elővett a komódból egy váltás fehérneműt, és bement a fürdőszobába.

Amikor kijött, szűk, fekete nadrág és magas nyakú garbó volt rajta. És folyton magát nézte. A teste sokkal kisebbnek tűnt a sok szoknya nélkül.

– Milyen érzés? – kérdezte Beth.

– Furcsa. Súlytalan. Könnyű. – Meztelen járni kezdett a hálószobában. – Egy kicsit olyan, mintha meztelen lennék.

– Vékonyabb vagy, mint én, ezért a nadrág egy kicsit bő rád, de így is nagyszerűen néz ki.

Marissa visszament a fürdőszobába, és hosszan nézegette magát a tükörben.

– Azt hiszem, tetszik.

Amikor Butch visszatért a Gödörbe, betámolygott a szobájába, és megnyitotta a zuhanyt. Nem kapcsolt fel egyetlen villanyt sem, mert nem volt kedve szembesülni vele a tükörben, hogy mennyire részeg még mindig, és milyen rossz állapotban van. Beállt a víz alá, pedig hideg volt, de remélte, hogy a jéghideg zuhany segít majd neki kijózanodni.

A szappannal durván végigdörzsölte a testét, és amikor a nemi szervéhez ért, nem nézett le. Nem tudta volna elviselni. Tisztában volt vele, hogy mit mos le magáról, és a mellkasa még mindig összeszorult, amikor a vére gondolt, amely Marissa combjának belső oldalán csorgott le.

Istenem... szörnyű volt látni! Aztán saját magán is meglepődött, amikor odahajolva lenyalta róla. Fogalma sem volt, hogy miért tette, vagy hogy ez a gondolat egyáltalán honnan jött. Egyszerűen csak úgy érezte, ezt kell tennie.

Ó... a francba! Nem akart most erre gondolni.

Egy gyors samponozás, aztán öblítés, és már kész is volt. Kijött a zuhany alól, nem pazarolta az időt a törülközésre, csak úgy ahogy volt, vizesen bement a szobába, és leült az ágyra. A levegőt jéghidegnek érezte nedves testén, de úgy gondolta, ez megfelelő büntetés számára. Az állát a tenyerébe támasztotta, és csak bámult előre a semmibe. Az ajtó alatt beszűrődő halvány fényben, megpillantotta a földön azokat a ruháit, amelyeket Marissa korábban levett róla. Aztán mellette a lány ruháját is.

Tekintete visszatért a sajátjára. Az öltöny nem volt igazából az övé. Ahogy az ing, a zokni és a cipő sem. Semmi nem volt az övé, amit viselt.

Rápillantott a karójára, aztán levette, és hagyta, hogy leessen a kezéből a földre.

Nem a saját házában élt, és nem a saját pénzét költötte. Nem volt munkája, se bútorai. Nem ember volt, csak egy jómódban tartott házi kedvenc. Bármennyire szerette is Marissát, azok után, ami ma este történt a hátsó udvarban, világossá vált számára, hogy ez a dolog nem működik kettejük között. A kapcsolatuk mindkettőjükre romboló hatással van, elsősorban Marissára. Összezavarodott, szenvedett, és olyan dolgokért vádolta magát, amelyekben nem volt hibás. És mindezért csakis ő volt a felelős. A pokolba is, sokkal jobbat érdemelt nála! Sokkal jobbat... a francba, Rehvenge, az a gazember arisztokrata volt az igazán hozzávaló. Ő képes lenne gondoskodni róla, és meg tudná adni neki mindazt, amire szüksége van, s nem utolsósorban a társadalom szemében is elfogadott társa lenne. Évszázadokon keresztül.

Butch felállt, bement a gardrób szobába, és levett a polcról egy Gucci sporttáskát...

aztán rájött, semmit nem akar magával vinni ebből az életből.

Félredobta a táskát, majd felvett egy farmert és egy pulóvert, a lábára pedig futócipőt húzott. Megtalálta a régi tárcáját és egy kulcscsomót, még abból az időből, amikor beköltözött Vishoushoz a Gödörbe. Ahogy nézte az egyszerű ezüstszerű karikára fűzött kulcsokat, eszébe jutott, hogy nem tett semmit a lakásával még akkor szeptemberben. Ennyi idő elteltével a főbérlője már biztos lemondott róla, és kipakolta a lakásból minden holmiját. Amivel nem is volt semmi gond. Úgysem akart már visszamenni oda.

Letette a kulcscsomót, és kiment a hálósobából. Ekkor döbbsent rá, hogy nincs autója. Lenézett a lábára. Úgy tűnt, gyalog kell kísétálnia a 22-es útra, és majd onnan stoppal megy tovább.

Nem volt kész terve arra, mihez kezd majd ezután, vagy hová fog menni. Csak annyit tudott, hogy itt hagyja a testvéreket és Marissát. Azzal is tisztában volt, hogy ha valóban komolyan gondolja a dolgot, Caldwellt is el kell hagynia. Talán nyugatra költözik, vagy valami ilyesmi.

Bement a nappaliba, és megkönnyebbülten látta, hogy V nincs ott. A szobatársától elválnia legalább olyan fájdalmas volt, mint a szerelmétől. Szóval nem volt értelme végigjátszani a könnyes búcsút.

A francba! Mit fog szólni a testvériség ahhoz, hogy kiszáll? Nagyon sokat tudott róluk... *Mindegy*. Nem maradhat itt, és ha ez azt jelenti, hogy el kell intézniük, akkor legalább megszabadítják minden gyötrelmétől.

Ami pedig az Omegát illeti, és azt, amit vele tett, hát nem sok mindent sikerült megfejtene ebből az egész *alantas-dologból*. De legalább már amiatt nem kell ezek után aggódnia, hogy esetleg bántja a testvéreket vagy Marissát. Mivel nem állt szándékában újra találkozni velük ebben az életben.

A keze már az előtérbe nyíló ajtó kilincsén volt, amikor V megszólalt.

– Hová mész, zsarú?

Butch hátrafordította a fejét. V kilépett a konyha sötétjéből.

– V... elmegyek. – Mielőtt még a testvér válaszolhatott volna, Butch megrázta a fejét. – Ha ez azt jelenti, hogy meg kell ölnöd, akkor csináld gyorsan, és temess el minél hamarabb! De ne engedd, hogy Marissa megtudja!

– Miért akarsz elmenni?

– Jobb lesz így. Még akkor is, ha ezért meg kell halnom. A pokolba, még szívességet is tennél velem, ha megölnél. Olyan nőt szeretek, akit nem kaphatok meg. Te és a testvériség vagytok az egyetlen barátaim, és most titeket is elhagyok. Mi a franc vár engem kint a való világban? Semmi. Nincs munkám, a családom azt hiszi, hogy eltűntem. Az egyetlen jó dolog az lesz, hogy a fajtársaim között lehetek. Egyedül.

Vishous hatalmas, baljóslatú árnyként közeledett felé.

Jézus, lehet, hogy még ma este vége is lesz az egésznek? Itt és most. Azonnal.

– Butch, haver, nem mehetsz el. Már az elején megmondtam. Nem szállhatsz ki. Soha.

– Akkor, ahogy már az előbb is utaltam rá... ölj meg! Fogj egy tört, és mártsd a szívembe! De azt tudd, hogy egyetlen percig sem maradok ebben a világban tovább úgy, hogy kívülálló vagyok.

Amikor egymásra néztek, Butch teljesen nyugodt maradt. Nem akart harcolni. Emelt fővel fog a halálba sétálni, ahová a barátja biztos keze egy elegáns szúrással átvezeti.

Létezik ennél rosszabb módja is a halálnak, gondolta. Sokkal rosszabb módja.

Vishous szeme összeszűkül.

– Lehet, hogy van más megoldás.

- Más megoldás... V, haver, egy műanyag vámpírfogsor nem sokat segít rajtam.
- Nem bízol bennem? – Amikor Butch nem felelt, Vishous megismételte a kérdést.
- Butch, nem bízol bennem?
- De.
- Akkor adj egy órát! Megnézem, mit tehetek.

29. fejezet

Az idő ólomlábakon cammogott, Butch pedig idegesen járkált fel-alá a Gödörben, arra várva, hogy Vishous visszatérjen. Végül rájött, hogy képtelen megszabadulni az alkohol kábulatától, és még mindig szörnyen szédül, ezért visszament a hálószobájába, és lefeküdt az ágyra. Lehunyta a szemét, de inkább csak azért, hogy a fényt kirekessze, nem azért, hogy elaludjon.

A súlyos csöndben, ami körülvette, a testvére, Joyce-ra és az újszülött kisbabára gondolt. Tudta, hol tartják aznap a keresztelőt. Azon a helyen, ahol annak idején őt is megkeresztelték. Valamint az O'Neal család minden tagját.

Hogy lemassák róluk az eredendő bűnt.

A hasára tette a kezét, a fekete sebre, és arra gondolt, hogy a gonosz visszajött érte. És a testébe költözött.

Kezébe fogta a nyakláncán lógó keresztet, és olyan erősen szorította a markába, hogy az aranymédál a húsába vágott. Eldöntötte, hogy ezentúl templomba fog járni. Méghozzá rendszeresen.

Még mindig a feszületet szorongatta, amikor halálos kimerültség lett úrrá rajta. A fáradtság kiűzött a fejéből minden gondolatot, és olyan ürességet hagyott maga után, amiért végtelenül hálás lett volna, ha magánál van.

Amikor felébredt, rápillantott az órára. Két teljes órán keresztül aludt, most pedig a másnaposság fázisába lépett. A feje iszonyúan lüktetett, a szeme hiperérzékeny lett a fényre, és még az a kis világosság is zavarta, amely az ajtó alatt szűrődött be a szobába. Oldalra fordult, és amikor kinyújtózott, minden tagja recsegett-ropogott.

A nappaliból hátborzongató nyögést hallott.

– V? – szólt ki.

Újabb nyögés.

– V, minden rendben van odakint?

Hirtelen egy csattanást, majd csörömpölést lehetett hallani, mint amikor valami nehéz tárgy leesik a földre. Aztán egy elfojtott kiáltást, olyasmit, amikor valaki annyira megsérül, hogy szólni sem bír, ugyanakkor halálra van rémülve. Butch felpattant, és kirohant a nappaliba.

– Jézus Mária!

Vishous ledobta magát a kanapéről, és arccal a dohányzóasztalra zuhant, leerve ezzel a rajta lévő üvegeket és poharakat. Vadul hadonászott a karjával, a szeme szorosan csukva volt, a száját kinyitotta, és némán kiabált.

– Vishous! Ébredj fel! – Butch megragadta szobatársa izmos karját, és ekkor vette észre, hogy V levette a kesztyűjét. Elátkozott keze úgy izzott, mint a nap, lyukat olvasztott az asztalba, és a bőrkanapecba.

A francba! – Butch azonnal kiugrott a veszélyzónából, nehogy véletlenül őt is elintézzék.

Nem tudott más tenni, csak a nevéen szölongatta, miközben a testvér az álombeli démonnal harcolt, amely fogva tartotta. Végül valami mégiscsak eljutott hozzá. Talán Butch hangja, de az is lehet, hogy csak túl nagyot dobott magán, és az ütés ébresztette

fel.

Felnyitotta a szemét. Zihált és reszketett, testét a félelem hideg verejtéke borította.

– Haver? – Amikor Butch megérintette a vállát, V elhúzódott, és rémülten összehúzta magát. Ez volt az egészben a legfélelmetesebb. – Hé... nyugodj meg! Itthon vagy, biztonságban.

Vishous tekintete, amely mindig nyugodt és hűvös volt, most üvegesen meredt előre.

– Butch... ó, istenem. Butch... a halál. A halál... a vér az ingem elején. Az ingemen...

– Jól van, jól van, nyugodj meg! Meg kell nyugodnod, nagyfiú!

Butch V jobb hóna alá nyúlt, és visszahúzta a testét a kanapéra. A szegény fickó úgy hanyatlott hátra a párnákra, mint egy rongybaba.

– Várj, hozok neked egy italt!

Bement a hosszú, keskeny konyhába, felvett egy viszonylag tisztának tűnő poharat a konyhaszekrényről, és kiöblítette. Hideg vízzel töltötte meg, bár sejtette, hogy V jobban örülne egy kis vodkának.

Amikor visszament a nappaliba, Vishous épp egy cigarettára gyújtott rá. A keze úgy remegett, mint a kocsonya.

Elvette tőle a poharat, mire Butch megkérdezte.

– Vagy akarsz valami erősebbet?

– Nem. Ez jó lesz. Kösz, haver.

Butch leült a kanapé másik végére.

– V, azt hiszem, ideje lenne valamit tenni ezzel a rémálommal.

– Ebbe most ne menjünk bele! – Nagyot szívott a cigarettából, majd lassan, vékony csíkban kifújta a füstöt.

– Különben is, jó híreim vannak. Mondjuk.

Butch jobban örült volna, ha maradnak a rémálomnál, de látta, hogy erre most nincs esély.

– Akkor ki vele! Fel kellett volna ébresztened, mihelyt...

– Megpróbáltalak, de úgy aludtál, mint akit fejbe vertek. Különben is... – Újabb kilégzés, amely ezúttal már közelebb állt a normálishoz. – Tudod ugye, hogy belenézttem egy kicsit a múltadba?

– Gondoltam.

– Mielőtt ideköltöztél hozzánk, tudnom kellett, hogy mi a helyzet veled. A származásodat visszavezettem Írorszáig. Jó sok fehér bőrű, európai vér folyik az ereidben, zsaru.

Butch feszülten mozdulatlaná dermedt.

– Találtál... valami mást is?

– Amikor kilenc hónappal ezelőtt kerestem, nem. És most sem, amikor egy órával ezelőtt újra ellenőriztem.

Ó. Hát ez elég elszomorító. De mégis miben reménykedett? Csak nem azt gondolta, hogy vámpír?

– Akkor miért beszélünk még mindig erről?

– Biztos vagy benne, hogy nem hallottál furcsa történeteket a családban?

Különösen akkor, amikor még Európában éltek? Tudod, mondjuk olyasmit, hogy valamelyik nőt éjszaka elkapták? Vagy valaki váratlanul teherbe esett? Mondjuk egy lány eltűnt egy időre, aztán egy gyerekkel tért vissza?

Igazság szerint nem sok történetet meséltek neki a családról. Élete első tizenkét évében az anyját túlságosan lefoglalta az, hogy hat gyereket nevelt, és emellett ápolónőként dolgozott. Aztán Janie halála után Odell túl szétszórt lett ahhoz, hogy történeteket meséljen. Az apja pedig? Na igen. Azzal, hogy kilenctől ötig dolgozott

egy telefontársaságnál, aztán biztonsági őrként éjszakai műszakot vállalt, nem sok lehetősége nyílt arra, hogy érdemi beszélgetéseket folytasson a gyerekeivel. Amikor Eddie O'Neal otthon volt, vagy ivott, vagy aludt.

– Nem tudok semmi ilyesmiről.

– Akkor elmondom, mire számíthatsz, Butch – V beszívta a levegőt, majd a füstöt kifújva beszélt. – Meg akarom nézni, hogy van-e benned valami belőlünk.

Hűha!

– De ismered a családfámat, nem? A klinikán történt vérvételek, vagy az életem során bármikor levett vér ki kellett volna már mutasson valamit, nem?

– Nem feltétlenül, de nekem van egy nagyon pontos módszerem arra, hogy ezt kiderítsük. A módszer neve „elődkutatási regresszió”. – Felemelte fénylő kezét, és ökölbe szorította. – A francba, gyűlölöm ezt a részét, de így szoktuk csinálni.

Butch rápillantott a megperzselődött dohányzóasztalra.

– Engem is meg fogsz égetni, mint az asztalt?

– A cél érdekében képes leszek uralni és célzottan irányítani a hatását. Nem mondom, hogy kellemes lesz neked, de nem is fogsz belehalni. Hogy mi keltette fel a gyanúmat? Az a dolog Marissával. Az ivása és a reakciód rá. Az a tény, hogy a közelében különös illat árad a testedből. Ráadásul, meglehetősen agresszív vagy. Ki tudja, mit fogunk találni.

Valami melegség kezdett bizseregni Butch szívében. Valami olyasmi, mint a remény szikrája.

– Akkor talán... – V egy hatalmasat szívott a kézzel csavart cigarettából. – Akkor van rá esély, hogy átváltoztassunk téged vámpírrá.

Szentséges isten!

– Azt hittem, ez lehetetlen.

Vishous a számítógép mellett álló, nagy rakás bőrkötetes könyvre bökött a fejével.

– Van valami erről a krónikákban. Ha van benned egy kis vámpír vér, van rá esély, hogy sikerül. Nagyon kockázatos, de meg lehet próbálni.

Istenem, Butch *nagyon* is benne volt a dologban.

– Akkor kezdjünk is hozzá! Most azonnal.

– Nem lehet. Még ha meg is lenne a DNS-teszt eredménye, akkor is szükségünk lenne az Őrző engedélyére, mielőtt még akár a gondolata is felmerülne annak, hogy megpróbálunk téged átváltoztatni. Ez a dolog nem gyerekjáték, nagyon komolyan kell venni. Ráadásul még ott van az a plusz kockázati tényező, amit az *alantasok* műveltek veled. Ha az Őrző nem adja meg rá engedélyt, nem számít, hogy van-e a családotban vámpír. És én sem akarnálak kitenni az elődkutatási regresszióknak, ha nincs remény a sikerre.

– Mennyi idő, amíg ez kiderül?

– Wrath azt mondta, hogy még ma este beszél vele.

– Istenem, V, annyira reménykedem benne...

– Szeretném, ha kihasználnád az időt, és elgondolkoznál rajta. A regresszió nagyon kemény dolog. Megnyitom az elmédet, és tudnod kell, hogy a fájdalom nem lesz fáklyásmenet. Jobb lenne, ha Marissával is megbeszelnéd.

Butch a lányra gondolt.

– Vállalom! Emiatt ne aggódj!

– Ne éld bele túlságosan magad...

– Nem élem. De ennek muszáj működnie...

– Viszont az is előfordulhat, hogy nem fog. – V ránézett a cigaretta izzó narancssárga végére.

– Tegyük fel, hogy szerencsésen túléled a regressziót, aztán találunk egy még élő rokont a családotban, akit fel tudunk használni, hogy lehetővé tegye az átváltozást.

De még akkor is előfordulhat, hogy a közepén meghalsz. Nagyon kicsi az esélye annak, hogy túléled.

– Benne vagyok.

V halkan felnevetett.

– Nem tudom eldönteni, hogy ennyire bátor vagy-e, vagy ennyire vágysz a halálra.

– Soha ne becsüld alá az önutálat hatalmát! Átkozottul jó motivációs erő.

Különbén is mindketten tudjuk, mi a másik lehetőségem.

Amikor egymásra néztek, Butch tudta, hogy a szobatársa is ugyanarra gondol, amire ő: bármekkora is a kockázata az átváltoztatásnak, még mindig jobb, mint az, hogy meg kellene ölnie, amiért kilép a testvériség életéből.

– Most elmegyek Marissához.

Butch megállt, mielőtt kilépett volna az ajtón a föld alatti alagútrendszerbe.

– Biztos vagy benne, hogy az álmaiddal nem lehet semmit kezdeni?

– Megvan neked a saját bajod.

– Remekül tudok több dolgot párhuzamosan végezni, haver.

– Menj Marissához, zsarú, és ne aggódj miattam!

– Szörnyű egy alak vagy!

– Bagoly mondja verébnek...

Butch káromkodott egyet, majd kilépett az alagútba, és próbálta nem felhúzni magát. Amikor átért a főépületbe, felsétált az emeletre, és elhaladt Wrath dolgozószobája előtt. Egy hirtelen ötlettől vezérelve, bekopogott. Miután a király kiszólt, bement, de alig töltött bent tíz percet, már ment is tovább Marissa szobája felé.

Már majdnem bekopogott, amikor valaki így szólt.

– Nincs ott.

Butch megfordult, és Beth-t látta közeledni a folyosó másik végén lévő nappali felől. A kezében virágokkal teli vázát tartott.

– Hol van Marissa? – kérdezte Butch.

– Elment Rhage-dzsel, hogy megnézzé az új lakását.

– Milyen új lakást?

– Amit magának bérelt. Körülbelül tíz kilométernyire innen.

A francba! El fog költözni. És neki még csak nem is szólt róla.

– És pontosan hol van?

Amikor Beth odaadta neki a címet, és megnyugtatta, hogy a lány biztonságos helyre megy, Butch-nak mégis az volt az első gondolata, hogy utánarohan. Aztán elvetette az ötletet. Wrath most az Őrzőnél van. Talán ők ketten el tudják intézni, hogy a regresszió ne legyen fájdalmas, és mindkét félnek sikert hozzon.

– De ma este még visszajön, ugye? – Ó, bárcsak Marissa elmondta volna neki, hogy elköltözik!

– Persze. És Wrath megkéri Vishoust, hogy nézze meg a riasztórendszert, szóval, amíg az elkészül, addig még itt fog lakni. – Beth a homlokát ráncolta. – Hé... nem nézel ki túl jól. Nem akarsz lejönni velem, és enni valamit?

Butch bólintott, bár fogalma sem volt, hogy a lány mit kérdezett tőle.

– Tudod, hogy szeretem, ugye? – szaladt ki a száján, de nem tudta, miért is hozta ezt szóba.

– Igen, tudom. És ő is szeret téged.

Akkor miért nem szólt neki a költözésről?

Na igen, és vajon mennyire könnyítette meg számára az utóbbi időben? Először kiborult az ivás miatt. Aztán elvette a szüzességét, miközben részeg volt. Rádásul fájdalmat is okozott neki. A francba!

– Nem vagyok éhes – felelte. – De majd nézem, ahogy eszel.

A Gödörben Vishous kilépett a zuhany alól, és ijedtében majdnem felkiáltott. Nekiesett a márványcsempés falnak, amikor Wrath-t pillantotta meg a fürdőszobában. Fekete bőrruhás alakja olyan hatalmas volt, mint egy ház.

– *Jézusom*, királyom! Halálra rémítetted a testvéredet?

– Egy kicsit ideges vagy, V, nem? – Wrath odanyújtott neki egy törülközőt. – Most jöttem vissza az Őrzőtől.

Vishous törülközni kezdett, de erre megállt a mozdulat közben.

– És mit válaszolt?

– Nem volt hajlandó fogadni.

– A pokolba! De miért? – A csípője köré tekerte a törülközőt.

– Valami olyasmit üzent, hogy a „kerekek forognak”. Ki tudja? Az egyik kiválasztottal beszéltem. – Wrath olyan keményen harapta össze az állkapcsát, hogy csoda volt, hogy egyáltalán meg tudott szólalni. – Mindegy. Holnap este visszamegyek. Őszintén szólva, nem sok esélyt látok rá.

V csalódottan vette tudomásul a szavait. Érezte, hogy a szemhéja remegni kezd.

– A francba.

– Igen. – Egy ideig csend volt. – És ha már itt tartunk, beszéljünk egy kicsit rólad is!

– Rólam?

– Igen. Mostanában nagyon feszült vagy és a szemed is rángatózik.

– Igen, mert a frászt hoztad rám. – Vishous ellépett a király mellett, és kiment a hálószobába.

Felvette a kesztyűjét, Wrath pedig az ajtófélfának támaszkodott.

– Nézd, Vishous...

Na, ebbe aztán végképp nem fognak belemenni!

– Jól vagyok.

– Hát persze. Figyelj rám! Üzletet ajánlok. Kapsz egy kis időt, mondjuk a hét végéig. Ha addigra nem gyógyulsz ki ebből, eltíltalak a munkától.

– *Micsoda?*

– Szabadságot kapsz. Hogy pihenj egy kicsit, testvér.

– Elment az eszed? Talán elfelejtetted, hogy miután Tohrnak nyoma veszett, már csak négyen maradtunk? Nem engedheted meg magadnak, hogy...

– Elveszítselek. Igen, tudom. Ezért nem hagyom, hogy meghalj, csak mert nem tudsz koncentrálni valami miatt, ami a fejedben zajlik. Vagy nem zajlik, ha éppen ez a probléma.

– Nézd, mostanában mindannyian feszültek vagyunk, hiszen...

– Butch az imént beszélt velem. Elmondta, hogy visszatérő rémálmaid vannak.

– A gazember! – Hogy merészelte? Ezért úgy földbe fogja döngölni a szobatársát, mint egy cöveket. Miért kellett kifecsegnie?

– Jól tette, hogy elmondta. Egyébként *neked* kellett volna megtenned.

Vishous odament a komódhoz, ahol a cigarettapapírt és a dohányt tartotta. Csavart magának egy szálát, mert valami sürgősen a szájába kellett tennie. Ha nem tömi be gyorsan, nem tudja megállni, hogy ne káromkodjon.

– Ki kellene vizsgáltatnod magad, V.

– Mégis kivel? Haversszel? Egy CT vagy laboratóriumi teszt sem fogja kimutatni, hogy mi bajom van, mivel nem szervi jellegű. Össze fogom magam szedni, ígérem! – Hátranézett a válla fölött, és kifújta a levegőt. – Én vagyok az ész a csapatban, nem emlékszel? Majd rájövök, hogy lehet megoldani.

Wrath lejjebb engedte a napszemüvegét, halványzöld szeme úgy világított, mint a

lézerfény.

– Egy heted van rá, aztán elmondom az Őrzőnek. Most pedig öltözz fel! Beszélnem kell veled valami másról, ami a zsarut is érinti.

Amikor a király kiment a nappaliba, Vishous nagyot szívott a cigarettából, és körülnézve a hamutartót kereste. A francba, kint hagyta a nappaliban.

Már éppen elindult volna érte, amikor ránézett a kezére. A szájához emelte elátkozott testrészét, a fogával lehámozta róla a bőrkesztyűt, majd az izzó kézre bámult.

A fenébe! A fénye napról napra erősebb lett.

Visszatartotta a lélegzetét, és az égő cigarettát a tenyerébe nyomta. Amikor a tüzes vége a bőréhez ért, a fény még intenzívebb lett, megvilágította a rátetovált figyelmeztetést, amíg végül úgy tűnt, mintha kiemelkedett volna a bőréről, és három dimenzióban látszott volna.

A cigaretta elporladt a fényben. Az égető érzés kissé bizsergette az idegvégződéseit. Amikor már csak hamu maradt belőle, ráfúj, és figyelte, ahogy a kis porfelhő semmivé válik.

Marissa végigsétált az üres házban, aztán visszatért a nappaliba, ahonnan elindult. Az épület sokkal nagyobb volt, mint ahogy gondolta, főleg amiatt, hogy hat lakosztály kapott helyet az alagsorban. Azért bérelte ki mégis, mert sokkal kisebbnek tűnt, mint a testvére – vagyis Havers – háza, de persze minden relatív. Most hatalmasnak látta. És végtelenül üresnek.

Elképzelte, hogy beköltözik, és rájött, még soha nem lakott egyedül egy házban. Az otthonában mindig voltak szolgák, meg ott volt Havers is és a betegek, valamint a klinikai személyzet. A testvériség központjában szintén többen laktak együtt.

– Marissa? – Rhage csizmás lábának kopogása a háta mögül hallatszott. – Ideje indulnunk.

– Még nem mértem le a szobákat.

– Kérd meg Fritzet, hogy jöjjön át, és majd ő megméri.

Marissa megrázta a fejét.

– Nem. Ez az én házam, én akarom megcsinálni.

– Akkor majd holnap este. Most mennünk kell.

Marissa még egyszer utoljára körülnézett, aztán az ajtó felé indult.

– Rendben van. Majd holnap.

Láthatatlanná váltak, és a testvériség háza előtt bukkantak elő a semmiből. Amikor átsétáltak az előcsarnokon, marhasült illata csapta meg az orrukat, az ebédlőből pedig beszélgetés zaja szűrődött ki. Rhage rámosolygott, és elkezdte levenni magáról a fegyvereket. A török fegyvertartójával kezdte. Aztán Marynek kiáltott.

– Szia!

Marissa megpördült. Butch a sötét biliárdszobában állt. A biliárdasztalnak támaszkodott, kezében kis kristály poharat tartott. Elegáns öltönyt és halványkék nyakkendőt viselt... de amikor a lány ránézett, meztelenül látta maga előtt, ahogy a kezére támaszkodva rajta fekszik.

Forróság öntötte el a testét, Butch azonban elfordult.

– Másképp nézel ki nadrágban.

– Tessék? Ja, Beth-től kaptam kölcsön. Az övé.

Butch kortyolt egyet a pohárból.

– Hallottam, hogy kibéreltél egy házat.

– Igen, épp most jövök...

– Beth elmondta. Szóval, mennyi ideig maradsz még itt? Egy hétig? Vagy

kevesebb? Igen, biztosan kevesebb. Hát persze.

– Valószínűleg. El akartam mondani neked, de csak nemrég történt, és a többi dráma mellett nem volt rá időm. Nem állt szándékomban eltitkolni előled, vagy ilyesmi. – Amikor a férfi nem válaszolt, így folytatta. – Butch? Minden rendben van veled... velünk?

– Persze. – Lenézett a whiskyre. – Vagy legalábbis minden rendben lesz.

– Butch... Nézd, ami a történeteket illeti...

– Tudod, hogy nem érdekel a tűz.

– Nem... én arról beszélek, ami a... hálósobádban történt.

– A szexről?

Marissa elpirult, és lesütötte a szemét.

– Szeretném újra megpróbálni.

Amikor a férfi nem válaszolt, felnézett rá. Butch mogyoróbarna szeme áthatóan meredt rá.

– Tudod, hogy én mit akarok? Hogy csak egyszer elég legyek neked. Csak... egyetlen egyszer.

– De hisz az vagy...

Butch kitérte a karját, és végignézett magán.

– Nem. Most még nem. De gondoskodni fogok róla, hogy az legyek. Meg fogom oldani ezt a problémát.

– Miről beszélsz?

– Megengeded, hogy bekísérjelek a vacsorához? – Ezzel mintha el akarná terelni a beszélgetést, odalépett hozzá, és a karját nyújtotta neki. Amikor a lány nem fogadta el, hozzátette. – Bízz bennem, Marissa!

Egy hosszú pillanat múlva a lány belekarolt, és arra gondolt, legalább most nem húzódott el tőle. Mert amikor a tűz után találkoztak, esküdni mert volna rá, hogy szándékosan menekült el előle.

– Hé, Butch, haver, várj egy kicsit!

Mindketten hátrafordultak. Wrath lépett be az előcsarnokba a lépcső alatti titkos ajtón keresztül. Vishous is vele volt.

– Jó estét, Marissa! – köszöntötte a király. – Zsaru, beszélhetnék veled egy percre?

Butch bólintott.

– Miről van szó?

– Megbocsátasz nekünk, Marissa?

A testvérek arca semmit sem árult el, testtartásuk nyugodt volt. Marissát azonban egy pillanatra sem tévesztette meg ez a „nincs-semmi-különös” álca. De nem akart rájuk akaszkodni.

– Majd az asztalnál megvárlak – fordult Butch-hoz.

Elindult az ebédlő felé, de néhány lépés után megállt, és visszanézett rájuk. Vishous és Wrath Butch felé tornyosult, ahogy egymással szemben álltak és beszélgettek. Butch arcán meglepetés tükröződött, felvonta a szemöldökét. Aztán bólintott, és keresztbe fonta a karját a mellkasán... mintha lelkiekben felkészült volna valamire, mielőtt elszántan nekivágna.

Marissán rémület lett úrrá. A testvériséggel kapcsolatos dolgokról volt szó. Egyszerűen érezte.

Amikor Butch tíz perc múlva csatlakozott hozzá azt asztalnál, azt mondta neki.

– Miről beszéltél Wrath-szal és Vishousszal?

Butch felvette a szalvétáját, kirázta, és az ölébe terítette.

– Azt akarják, hogy menjek át Tohr házába, és végezzek megint helyszínelést, hogy kiderítsem, visszatért-e vagy hagyott-e valami arra utaló nyomot, hogy hová tűnt.

Ó.

- Az... jó.
- Ezzel kerestem a kenyerem hosszú éveken keresztül.
- Csak ennyi lesz a dolgod?

Amikor Butch elé letették az étellel teli tányért, felhajtotta a maradék whiskyt.

– Igen. Nos... a testvérek járőrözni fognak a külvárosban, és megkértek, hogy állítsak össze nekik egy útvonalat. Napnyugta után V-vel együtt körbejárjuk a környéket, és megtervezem.

Marissa bólintott, s közben azt mondogatta magának, hogy ebben nincs semmi kivetnivaló. Amíg nem keveredik harcba. Amíg nem...

- Marissa? Mi a baj?
- Én, izé, csak nem akarom, hogy megsérülj. Tudom, hogy ember vagy, és...
- Ja, és ma még egy kis kutatómunkát is kell végeznem.

Nos... ha ez nem egy orrára csapott ajtó volt, akkor semmi. Ha tovább feszegeti a témát, azzal azt sugallta volna, hogy a férfi teljesen gyenge, és nem tud vigyázni magára.

- Kutatni? Miről?

Butch felemelte a villát.

– Arról, hogy mi történt velem. Vishous már átolvasta a krónikákat, de azt mondja, én is megpróbálhatok utánajárni.

Marissa bólintott, és rájött, hogy ezek után aligha fogják együtt tölteni az estét egymás mellett az ágyban.

Ivott egy korty vizet, aztán arra gondolt, hogy ülhet valaki ennyire közel valakihez, miközben fényévekre van tőle?

30. fejezet

Másnap délután John leült az osztályteremben, és alig várta már, hogy elkezdődjön az óra. Az oktatás úgy volt megszervezve, hogy három napig egyfolytában óráik voltak, aztán egy nap pihenő, majd ismét három nap iskola, és most már szeretne volna, hogy újra elkezdődjön a munka.

Átlapozta a plastik robbanóanyagokról írt jegyzeteit, miközben a többi diák vidáman csevegve megérkezett, és leült a helyére a teremben. Hülyéskedtek, nevetgéltek, mint mindig... aztán egyszer csak mindenki elnémult.

John felnézett. Egy férfit pillantott meg az ajtóban. Az alak kissé bizonytalanul állt, talán azért, mert részeg volt. Mi a franc...

John eltátotta a száját, amikor felismerte az arcát és a vörös haját. *Blaylock!* Blaylock volt az, csak... sokkal jobban nézett ki.

Blay lesütött szemmel a terem hátsó részébe sétált. Jobban mondva inkább csoszogott, mint aki nem tudja irányítani a végtagjai mozgását. Miután leült, a lábát sokáig igazgatta az asztal alatt, amíg végre el tudta helyezni valahogy. Aztán a pad felé hajolt, mintha azt szeretné, hogy kisebbnek látszódjon.

Nem sok szerencsével járt, mivel... jézusom... valóban hatalmas volt.

Szentséges isten! Átesett az átváltozáson!

Zsadist belépett a terembe, becsukta maga mögött az ajtót, és Blaylockra pillantott. Egy alig észrevehető bólintás után bele is kezdett a tanításba.

– Ma a vegyi fegyverek alkalmazása lesz a téma. Beszélni fogok a könnygázzról, a mustárgázzról... – Szünetet tartott, aztán káromkodott egyet, amikor nyilvánvalóan észrevette, hogy mindenki Blay-t bámulja. – Na jó, a francba. Blaylock, lennél szíves elmondani nekik, hogy milyen volt? Úgy tűnik, addig itt nem lesz munka, amíg el nem meséled.

A fiú céklavörös lett, és megrázta a fejét, majd teste köré fonta a karját.

– Jól van, akkor ide figyeljtek! – Mindenki Z-re nézett. – Ha tudni akarjátok, milyen érzés, én elmondom nektek.

John feszülten figyelt. Zsadist mindenről általánosságban beszélt, saját magáról nem árult el semmit, de minden szó hasznos információ volt számukra. Minél tovább beszélt Zsadist, John teste annál jobban remegett.

Ez az, üzente a vérének és a csontjainak. Figyeljetek jól, tanuljatok, aztán hamarosan csináljátok meg!

Annaira felkészült már rá, hogy férfivé váljon!

Van kiszállt a furgonból, halkán becsukta az anyósülés melletti ajtót, és az árnyékban maradt. Néhány száz méterrel előtte, egy olyan helyet pillantott meg, amely arra emlékeztette, ahol felnőtt: lerobbant ház, kátránypapírral fedett tető és egy kocsinak nevezett roncs a ház mellett. Az egyetlen különbség az volt, hogy ez a ház a semmi közepén állt, míg az övéké közel volt a városhoz. Ettől eltekintve ugyanaz a nyomor és szegénység jellemezte mindkettőt.

Miközben a környéket figyelte, az első dolog, amit észrevett, egy állandóan ismétlődő hang volt, amely megzavarta az éjszaka csendjét. Ritmikus kopácsolás... mintha valaki fát hasogatott volna. Nem... inkább ütésekre hasonlított. Mintha valaki egy ajtón dörömbölt volna. Valószínűleg az előtte álló ház hátsó ajtaján.

– Ez a ma esti célpont – jelentette ki Mr. X, amikor két másik *alantassal* együtt kilépett a furgonból. – A nappali osztag egy hete figyelte ezt a házat. Sötétedésig soha nincs mozgás. Az ablakokon vasrácsok, a függönyök pedig mindig össze vannak húzva. A cél a foglyul ejtés, de meg is ölhetik őket, ha úgy látja, hogy el akarnak menekülni...

Mr. X megállt, és a homlokát ráncolta. Aztán körülnézett.

Van ugyanezt tette, de nem látott semmi különösét.

De csak amíg egy fekete Cadillac Escalade meg nem jelent a kocsifelhajtón. Lesötétített ablakaival és fényes króm felnijeivel úgy tűnt, többre kerül, mint az egész ház. Mi a fenét keresett itt az isten háta mögött?

– Vegyék elő a fegyverüket! – sziszegte Mr. X. – *Most!*

Van előkapta szépséges Smith & Wessonját, és érezte, ahogy a súlya lehúzza a kezét. A teste felkészült a harcra, és már alig várta, hogy szembekerüljön egy ellenféllel.

Mr. X azonban szigorú tekintetet vetett rá.

– Maga itt marad! Nem akarom, hogy részt vegyen a harcban. Csak figyeljen!

Szemét disznó! – gondolta Van, és beletürt sötét hajába. – *Szemét disznó gazember!*

– Megértette? – Mr. X arca halálosan komoly volt. – *Nem* megy be!

Van alig bírta egy centit lefelé mozdítani az állát, hogy bólintson, aztán el kellett fordítania a fejét, nehogy hangosan is elkáromkodja magát. Inkább a terepjárót figyelte, ahogy a kocsifelhajtón lassan dörögve odaért a roskatag házhoz és megállt.

Nyilván valamiféle járőrök voltak. Nem zsaruk, az biztos. De legalább nem is emberek.

Az Escalade motorja leállt, és két férfi szállt ki. Az egyik viszonylag normális méretű volt, na persze egy futballhátvédhez képest, a másik fickó viszont *hatalmas*.

Jézus Mária!... Egy testvér! Más nem lehetett. És Xavier-nek igaza volt. Nagyobb volt, mint bárki, akit Van valaha látott – pedig szembekerült már nem egy nagy termetű vadállattal a ringben.

A testvér egyszer csak eltűnt. Egy pillanat alatt köddé vált. Aztán még mielőtt Van megkérdezhette volna, hogy mi a franc folyik itt, a másik fickó hátrafordult, és egyenesen Mr. X szemébe nézett. Pedig mindannyian a sötétben álltak.

– Ó... te jó isten! – lehelte Xavier. – *Életben van!* És a mester... is benne...

A *főalantas* egy tétova lépést tett előre, majd megindult. Egyenesen ki a holdfényre. Ki az út közepére. *Mi a francra készült?*

Butch teste remegni kezdett, ahogy a kifakult hajú *alantast* nézte, aki kilépett a sötétből. Kétség sem férhetett hozzá, hogy ő volt az, aki megkínózta. Bár tudatos emlékei nem maradtak a kínzásról, úgy tűnt, a teste felismerte azt, aki ártott neki. Az emlékek a húsába és a bőrébe vésődtek, amelyet a gazember olyan szörnyen elcsúfított.

Butch felkészült rá, hogy nekimenjen a *főalantasnak*.

Azonban még mielőtt esélye lett volna rá, sokkal komolyabb baj kezdődött.

Valahol a ház mögött felpörgött egy láncfűrész, aztán vinnogó magas hangon zúgott tovább. Ugyanebben a pillanatban egy másik kifakult hajú *alantas* lépett ki az erdőből, és Butch-ra célzott a fegyverével.

Amikor a félautomata pisztoly elsült, és a golyó elsüvített Butch feje mellett, ő is

marokra fogta a fegyverét, majd az Escalade mögé ugrott fedezékbe. Miután menedéket talált, viszonzta a barátságos üdvözlést. Több sorozatot is leadott, a pisztoly rángatózott a markában, miközben próbálta létfontosságú szerveit távol tartani a tűzvonalától. Amikor néhány pillanatnyi szünet állt be a lövöldözésben, kilesett a golyóálló üvegen keresztül. Az ellenfele egy rozsdás autóröccs mögött térdelt, nyilvánvalóan tárat cserélt. Mint ahogy ő is.

Az első *alantas*, Butch kínzója, még ekkor sem ragadott fegyvert. Továbbra is az út közepén állt, és a zsarut nézte mereven.

Mintha az tenné boldoggá, hogy golyót kap a testébe.

Hát, ha csak ez kell neki, Butch felvidította azzal, hogy kihajolt az Escalade mögül, és mellbe lötte a gazembert. A *főalantas* egy nyögéssel hátratántorodott, de nem rogyott össze. Mérgesnek tűnt, és úgy vette a lövés hatását, mintha csak egy darázscsípés lett volna.

Butch-nak fogalma sem volt, hogy ezt mire vélje, de nem volt ideje azon töprengeni, hogy a speciális golyók miért nem lassították le ezt a bizonyos gazembert.

Megint kidugta a karját a levegőbe, és újra a fickóra célzott. A lövedékek gyors egymásutánban süvítettek ki a fegyver csövéből. A gyilkos végül hanyatt esett, és elterült a földön...

Ekkor egy csattogó hang érkezett Butch mögül, olyan hangos, hogy azt hitte, egy másik fegyver dördült el.

Megfordult, és mindkét kezével megmarkolta a pisztolyt, hogy biztosabban tudja tartani. *Ó, a francba!*

Egy nő rohant ki rémülten a házból, karjában egy gyerekkel. Jó oka volt a menekülésre: a nyomában egy nagy, behemót férfi loholt. Az arcára rá volt írva, hogy meg akarja őket büntetni, amihez egy bekapcsolt láncfűrész-tartott a vállához felemelve. Az örült rájuk akarta vetni magát a fűrészszel, készen arra, hogy lemészárolja mind a kettőt.

Butch öt centivel feljebb emelte a pisztoly csövét, és a férfi fejére célzott, majd meghúzta a ravaszt...

Épp amikor Vishous megjelent az örült mögött, hogy a láncfűrészért nyúljon.

– A francba! – Butch megpróbálta visszafogni a mutatóujját, hogy ne húzza meg a ravaszt, de túl késő volt. A pisztoly hátraugrott, a golyó pedig sivítva repült a levegőben...

Valaki megragadta hátulról a zsaru nyakát: a második fegyveres *alantas* gyorsan odaért hozzá.

Megfordította, és úgy dobta rá az Escalade motorháztetejére, mint egy rongybabát. Amikor Butch a kocsira zuhant, kiejtette a kezéből a pisztolyt, amely fémes koppanással esett a motorháztetőre, majd a földre.

A francba! – gondolta magában. Benyúlt a kabátja zsebébe, és megkereste a rugós kést, amelyet szerencsére magával vitt. Hála istennek megtalálta! A kés markolata úgy siklott a tenyerébe, ahogy a nagy könyvben meg van írva. Kiszabadította a karját, és mielőtt előreszúrta a késsel, balra elhajolt, és így oldalba szúrta az *alantast*, aki leszorítva tartotta.

A férfi felüvöltött fájdalmában. Aztán engedett a szorításon.

Butch teljes erejéből nekifeszült a mellkasának, és legurította magáról. Amikor a gazember félig a levegőben volt, Butch gyorsan nyesett egyet a pengével vízszintesen az *alantas* nyakánál, mire a fickó fekete vére szökőkútszerűen spriccelni kezdett.

Butch a földre dobta a férfi testét, és a ház felé fordult.

Vishous még mindig a láncfűrész behemóttal viaskodott, s próbált kikerülni a fűrész útjából, miközben erős ütések mértek az ellenfele testére. Ezalatt a nő a gyerekkel eszt vesztve átszaladt az oldalsó kerten, ám egy fehér hajú *alantas* jobbról

bekerítette őket.

– Hívtam Rhage-et – V-ben volt még annyi lélekjelenlét, hogy ezt odakiáltsa Butch-nak.

– A nő után megyek – válaszolta Butch, és teljes erejéből futni kezdett. A lába erősen csapódott a földbe, a térde a mellkasáig felért, miközben futott. Azon imádkozott, hogy időben érjen oda, hogy elég gyors legyen... *Kérlek, csak most az egyszer...*

Keresztezte az *alantas* útját, aztán egy látványos vetődéssel rávetette magát, és lebirkózta a földre. Amikor elkapta a gazembert, odakiáltott a nőnek, hogy rohanjon tovább.

A közelben lövéseket hallott, de túlságosan el volt foglalva a közelharccal, hogy odafigyeljen rá. Ő és az *alantas* a foltokban elolvadt hóban hempergett, s közben ütötték-verték egymást, ahol érték. Butch tudta, hogy veszíteni fog, ha ezt tovább folytatják, ezért elkeseredésében, és valami különös belső hang tanácsára abbahagyta a harcot. Hagyta, hogy az *alantas* felé kerekedjen. Azután mélyen a gazember szemébe nézett.

A kapcsolat, az a szörnyű összekötődés, az acélos szövetség, egy pillanat alatt kialakult közöttük, és mindketten mozdulatlaná váltak. A kötelékkel pedig együtt jött a készítés, hogy elfogyassza a másikat.

Kinyitotta a száját, és elkezdte a belélegzést.

31. fejezet

Mr. X az út közepén feküdt a földön. Olyan erősen vérzett, mintha a teste szita lett volna, és azon keresztül folyt volna kifelé a vére, a tekintetét azonban a fertőzött emberre szegezte, akinek halottnak kellett volna lennie. A fickó élt és mozgott, még egy *alantast* is leterített az oldalsó udvaron, de nem volt már sok hátra neki. És valóban. Amikor a gyilkos hanyatt fordította, csak egy hajszál választotta el attól, hogy befejezze földi életét...

Ekkor azonban mindketten mozdulatlaná váltak, és az erőviszonyok megváltoztak. Már nem volt egyértelmű, melyikük az erősebb, és melyikük a gyengébb. A gyilkos volt ugyan felül, de az ember irányított.

Mr. X-nek elállt a lélegzete. Valami történt kettejük között... valami különös...

Aztán közvetlenül mellettük a szőke hajú testvér bukkant elő a semmiből. A harcos lecsapott, és lerángatta az *alantast* az emberről, megszakítva ezzel a közöttük kialakult kapcsolatot, bármi volt is az...

Van kilépett a sötétből, odament Mr. X-hez, elállva ezzel előle a kilátást.

– Mit szólna ahhoz, ha eltűnnénk innen? Valószínűleg az lenne a legbiztonságosabb. Különben is mindjárt elveszíti az eszméletét.

– Rendben... de igyekezzen!

Amikor Van felemelte Mr. X-et a földről, és a furgonhoz cipelte, a *főalantas* feje úgy himbálózott, mint egy félig kitömött *rongybabáé*. Kábulatában még látta, ahogy a szőke hajú testvér szíven szúrja a másik gyilkost, aztán letérdel az ember mellé.

Micsoda nyavalyás hősök!

Behunyta a szemét, és hálát adott az istennek, hogy Van Dean még annyira új volt a társaság tagjai között, hogy nem tudta, az *alantasok* nem szokták magukkal vinni a sebesült társukat. A megsérült gyilkost rendszerint azon a helyen hagyták, ahol megsebesült. Vagy azért, hogy a testvérek megsemmisítsék a testüket, és visszaküldjék az Omegához, vagy pedig azért, hogy lassan elrothadjanak egyedül.

Mr. X érezte, hogy Van betuszkolja a furgonba, aztán beindítja a motort, és elhajtanak. Hanyatt fordult, hogy megtapogassa a mellkasát, és felmérje a kárt. Meg fog gyógyulni. Igaz, hogy el fog tartani egy ideig, azonban nem volt olyan rossz állapotban, hogy ne tudott volna regenerálódni.

Van élesen bevett egy jobbos kanyart, mire Mr. X az ajtóhoz nyomódott.

Fájdalmasan felnyögött, mire Van hátrapillantott.

– Elnézést.

– Ne mentegetőzzön, inkább nyomja a gázt!

A motor újra felbörgött, Mr. X pedig lehunyta a szemét. Istenem, az ember életben van! Ebből még baj lesz. *Nagyon komoly* baj. Vajon mi történhetett? És az Omega miért nem tudott róla, hogy a fickó nem halt meg? Annál is inkább, mivel töményen érezhető volt rajta a mester jelenléte.

A francba, ki érti ezt? Sokkal fontosabb volt azonban az a kérdés, hogy most – miután megtudta, hogy az ember életben van – vajon elmondja-e az Omegának? Nem volt lehetetlen, hogy erre a kis örömteli hírré, a mester talán úgy dönt, hogy leváltja a

beosztásából, és véglegesen halálra ítéli. Hiszen megesküdött neki, hogy a testvérek megölték az embert. Nagyon hülyén jönne most ki, ha arról számolna be, hogy nem volt igaza.

A helyzet azonban az volt, hogy jelenleg még élt, még hozzá ebben a világban, ezért meg kell próbálnia így kihúznia egy ideig, és addig itt maradni, amíg Van Dean át nem veszi a hatalmat. Ami azt jelentette, hogy... nem fog beszámolni az Omegának az életben maradt trójai falóról.

Ez persze nagyon kockázatos lépés volt, és a férfi rendkívüli veszélyforrást jelentett számára. Vagyis minél hamarabb el kellett intéznie.

Butch mereven feküdt hanyatt a havas földön, próbált levegőhöz jutni, miközben még mindig nem tudta túltenni magát azon, ami akkor történt közte és az *alantas* között, amikor szorosan egymás közelébe kerültek.

A gyomra felkavarodott, és arra gondolt, hol lehet Rhage. Miután megtörte a kapcsolatot közte és az *alantas* között, megölte a gazembert, és berohant az erdőbe, hogy meggyőződjön róla, nincs-e még több belőlük a közelben.

Vagyis nem ártana hamarosan függőleges helyzetbe kerülnie, és egy fegyvert magához ragadnia, hátha jönnek még mások is.

Feltámaszkodott a kezére, és megpillantotta az anyát a gyermekével a kert másik végében. Egy fészker mögött lapultak, szorosan összeölelkezve, mint a szőlőindák. A francba... hiszen ismeri őket. Ott voltak ők is Haversnél. Amikor a karanténból kiengedték, és végigsétált a folyosón, ott ültek az egyik kórteremben Marissával.

Igen, egészen biztos volt benne, hogy ők azok. A kislánynak be volt gipszelve a lába.

Szegények! – gondolta megrendülve. Teljesen össze voltak zavarodva, de ugyanolyanok voltak, mint bármelyik emberi áldozat, akikkel régen a munkája során találkozott. A trauma fizikai ismertetőjegyei nem csak az emberi fajra voltak jellemzők: az anya tágra nyílt szeme, sápadt arcszíne, valamint összetört illúziói a gondtalan életről, pontosan olyan volt, mint amivel már számtalanszor találkozott a rendőrségi eseteknél.

Felállt, és lassan odasétált hozzájuk.

– Én... – majdnem azt mondta, hogy „*rendőrnyomozó vagyok*”. – Egy barát vagyok. Tudom, kik maguk, és szeretnék maguknak segíteni.

Az anya hatalmasra nyílt szeme feltekintett a kislány kócos hajáról.

Butch az Escalade-re mutatott, és nyugodt hangon folytatta, miközben nem lépett közelebb hozzájuk.

– Szeretném, ha beülnének abba az autóba. Odaadom a kulcsát, vagyis magánál lesz az irányítás, be is zárhatja, ha akarja. Aztán a társammal gyorsan átvizsgáljuk a környéket, rendben? Ezek után elviszem magukat Havershöz.

Megvárta, amíg a nő a jól ismert bizalmatlansággal végigmérte: „Vajon nem fogja bántani őt és a lányát? Merjen-e megbízni valakiben a másik nemből? Mi más választása maradt?”

A nő magához szorította a kislányt, majd nagy nehezen feltámaszkodott, és előre nyújtotta a kezét. Butch közelebb lépett hozzájuk, és a tenyerébe tette a slusszkulcsot. Tudta, hogy V-nél van egy másik, ha úgy alakulna a helyzet, hogy nem tudnának bejutni a kocsiba.

A nő egy szempillantás alatt sarkon fordult, és elszaladt. A gyereket kézen fogva húzta maga után.

Butch utánuk nézett, és tudta, hogy a kislány arca még sokáig kísérteni fogja éjszakánként. Az anya tökéletesen nyugodt volt, mintha ez a fajta erőszak megszokott lenne a családban.

Butch bicegve odasántikált a házhoz, és bekiáltott.

– V, bemegyek!

Vishous hangja az emeletről hallatszott.

– Itt nincs senki. És sajnos a furgon rendszámát sem tudtam leolvasni.

Butch megnézte az ajtóban heverő testet. Férfi vámpír volt, körülbelül harminchét éves. Persze minden vámpír ilyen idősnek látszott, amíg el nem kezdett igazán öregedni.

Butch a cipője orrával megbillentette a fickó fejét. Olyan laza volt, mint egy szalag egy ajándékos dobozon.

Vishous csizmás lába megjelent a lépcsőn.

– Még mindig halott?

– Igen. Jól elintézted. A francba... vérzik a nyakad. Csak nem eltaláltalak?

Vishous a nyakához nyúlt, majd megnézte a vért a kezén.

– Nem tudom. A ház hátsó részében rontott nekem. Rám támadt a láncfűrészszel, szóval akármitől lehet. Hol van Rhage?

– Itt ni! – Hollywood besétált a házba. – Átkutattam az erdőt. Sehol senki. Mi lett az anyával és a gyerekkel?

Butch a bejárati ajtó felé bökött a fejével.

– Az Escalade-ben vannak. Be kellene vinni őket a klinikára. Az anyán friss zúzódások nyomait láttam.

– Akkor majd a zsarú meg én bevisszük őket – szólalt meg V. – Rhage, te pedig menj az ikrek után!

– Oké. A belvárosba indultak vadászni. Vigyázzatok magatokra!

Amikor Rhage láthatatlanná vált, Butch azt kérdezte.

– Mihez akarsz kezdeni a holttesttel?

– Vigyük hátra. A nap néhány óra múlva feljön, és majd gondoskodik az eltüntetéséről.

Felemelték a halott vámpírt, kicipelték a roskatag házból, és lefektették a földre egy karosszék málladozó teteme mellé az udvaron.

Butch megállt, és a rozoga hátsó ajtóra tekintett.

– Szóval ez a fickó egyszer csak megjelent itt, aztán elmebeteg módjára rátámadt a feleségére és a gyerekére. Időközben az *alantasok*, akik már egy ideje megfigyelés alatt tartották a házat, mit ad isten, épp a mai estét nevezték ki a támadás napjának.

– Bingo.

– Sok hasonló problémával találkozol a családon belül?

– Az óházában meglehetősen gyakori volt, itt azonban nem sokról hallottam.

– Lehet, hogy csak nem jelentették be.

Vishous megdörzsölte a jobb szemét, amely rángatózni kezdett.

– Talán. Igen... az meglehet.

Bementek azon, ami a hátsó ajtóból megmaradt, és bezárták, ahogy tudták. A bejárati ajtó felé sétálva, a nappali szoba egyik sarkában Butch észrevett egy rongyos plüssállatot a földön. A kislány biztosan elejtette. Felvette a tigrist, és felvonta a szemöldökét. A játékfigura meglepően súlyos volt.

A hóna alá csapta, elővette a mobiltelefonját, és két gyors hívást bonyolított le, miközben V a bejárati ajtót próbálta valahogy bezárni. Miután kész volt, mindketten odamentek az Escalade-hez.

Butch óvatosan közelítette meg a vezető oldali ajtót. A kezét kivette a zsebéből, és előre nyújtotta, az egyikben ott himbálózott a tigris. Vishous hasonlóan megfontolt léptekkel került meg a kocsni elejét, és körülbelül három méterre állt meg az utas oldali ajtó előtt. Egyikük sem mozdult.

Északról hideg, párás szél fúj, amelynek hatására Butch érezni kezdte a harc közben szerzett sérüléseit.

Egy pillanat múlva a kocsi zárja egy hangos kattanással kioldódott.

John képtelen volt levenni a szemét Blaylockról. Különösen a zuhanyzóban. A srác teste hatalmasra nőtt. Az izmok legyezőszerűen indultak ki a hátán a gerince mellől, és kitöltötték a combját és a karját is. Ráadásul több mint tizenöt centiméterrel magasabb is lett. Szent isten, egy százkilencven centi magas óriás vált belőle!

A furcsa azonban az volt, hogy nem tűnt boldognak. Sután mozgott, az idő legnagyobb részében a csempével borított fal felé fordult, és csendben zuhanyozott. Többször összerándult, amelyből látni lehetett, hogy a szappan, amit használt, irritálta a bőrét, vagy talán a bőrével volt a probléma. Többször belépett a víz alá, de azonnal vissza is húzódott, és mindig állított egy kicsit a hőmérsékleten.

– Most már Blaybe is beleszerettél? Vigyázz, a testvérek féltékenyek lesznek!

John Lash-re pillantott. A fiú vigyorgott, miközben csenevész mellkasát szappanozta. A nyakában lógó vastag aranylánc felfogta a szappanhabot.

– Hé, Blay, jobb, ha nem ejted le a szappant, mert Johnny fiú itt olyan szemekkel bámulja a testedet, hogy el sem tudod képzelni!

Blay úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a megjegyzést.

– Hé, nem hallottad? Mi van, csak nem arról álmodozol te is, hogy előtted térdel? John Lash elé lépett, eltakarva testével a másik fiút.

– Nézzenek oda, még te akarsz megvédeni? – Lash Blaylockra pillantott. – Nincs szüksége rá, hogy bárki is megvédje. Hiszen naaaaaaagyon nagy férfi lett belőle, nem igaz, Blay? Mondd csak, ha John le akarja szopni, megengednéd neki? Lefogadom, hogy igen. Szerintem, már alig várod. Ti ketten igazán remekül össze...

John előrelendült, ledöntötte Lash-t a nedves köre, és... ütni-verní kezdte.

Olyan volt, mintha robotpilóta üzemmódban lenne. Újra és újra megütötte a fiú arcát, az öklét a düh irányította. Addig csépelte a srácot, amíg megjelent egy véres csík a zuhanyzó padlóján, és lefolyt egészen a lefolyóig.

Akárhányan fogták is meg a vállát, vagy próbálták lerángatni Lash-ről, mindegyiküket lerázta magáról, és csak folytatta tovább az ütlegelést.

Egyszer azonban valaki a levegőbe emelte.

Küzdött ellene, rúgott, karmolt, még akkor is, amikor halványan érzékelte, hogy az osztály többi tagja rémülten hátrahőköl.

Akkor sem hagyta abba az elkeseredett harcot és a néma ordibálást, amikor az a valaki a levegőben tartva kivitte a zuhanyzóból. Ki az öltözőből, végig a folyosón. Karmolt, rugdosódott, ütött-vágott, végül a tornaterem kék tornaszőnyegére zuhant, amitől a levegő hirtelen bent rekedt a tüdejében.

Egy hosszú pillanatig csak bámult felfelé a ráccsal borított mennyezeti lámpákra, de amikor rájött, hogy még mindig lefogja valaki, újra küzdeni kezdett. Kitátotta a száját, és beleharapott a csuklóba, amely közel volt a fejéhez.

Ellenfele hirtelen a hasára fordította, és hatalmas súlyával ránehezedett a hátára.

– Wrath! Ne!

A név nem sokat mondott neki. A királyné hangja még kevesebbet. Annyira dühös volt, hogy szinte nem is tudott magáról, fékezhetetlenül tombolt, csapkodott és hadonászott.

– Agyonnyomod!

– Maradj ki ebből, Beth! – A király kemény hangja közvetlenül John füle mellett dörrent meg. – Befejezted, fiam? Vagy még egyszer belém akarsz mélyeszteni a fogadat?

John még mindig küzdött, bár mozdulni sem tudott, és az ereje is a végét járta.

– Wrath, kérlek, engedd el...

– Ez csak kettőnkre tartozik, *leelan*. Te inkább menj vissza az öltözőbe, és gondoskodj a verekedés másik szereplőjéről! Azt a srácot, aki a földön fekszik, valószínűleg el kell vinni Havershöz.

John egy káromkodást hallott, majd az ajtó csapódását.

Wrath hangja ismét a feje mellett szólalt meg.

– Azt hiszed, attól leszel férfi, hogy jól ellátod valakinek a baját?

John nekifeszült a hátára nehezedő súlynak, az sem érdekelte, hogy az történetesen a király. Számára kizárólag egyetlen dolog számított, a düh, amely minden egyes porcikájában tombolt.

– Azt hiszed, hogy azzal kerülsz be a testvériségbe, hogy véresre versz egy nagyszájú kölyköt? Halljam!

John még elszántabban próbált szabadulni. De csak addig, amíg egy súlyos kéz meg nem markolta hátulról a nyakát, és úgy bele nem nyomta a fejét a tornaszőnyegbe, hogy az arca szinte eggyé vált vele.

– Nincs szükségem huligánokra. Nekem katonák kellene. Tudod, mi a különbség a kettő között? Az, hogy a katonák használják az eszüket. – Wrath még erősebben nyomta a fejét a szőnyegbe, és John már pislogni sem tudott, úgy kidülledt a szeme. – A katonák *gondolkoznak!*

Egyszer csak a ránehezedő teher megszűnt, John pedig megkönnyebbülve hatalmas lélegzetet vett, nagyra nyitott száján beszívta a levegőt, és megtöltötte vele a tüdejét.

Még egyszer. Aztán megint.

– Kelj fel!

Menj a pokolba! – gondolta John, de azért megpróbálta feltolni magát a szőnyegről. Sajnos vézna testét olyan nehéznek érezte, mintha oda lett volna szegezve a földhöz. Szabályszerűen képtelen volt felemelnie magát a szőnyegről.

– Kelj fel!

Menj a pokolba, te szemét!

– Mit mondtál? – A király a hóna alá nyúlva felrántotta a földről, és szembe fordította magával. Rettentő dühösnek látszott.

John megrémült. Rádöbbsent, milyen meggondolatlanságot művelt.

Wrath kivillantotta a szemfogát, amely legalább olyan hosszú volt, mint a fiú lába.

– Azt hiszed, hogy csak mert nem tudsz beszélni, még nem hallom, amit mondasz?

John egy ideig himbálózott a levegőben, aztán Wrath elengedte. Amikor földet ért, a térde nem tudta megtartani a súlyát, ezért összerogyott a szőnyegen.

A király megvetően nézett rá.

– Átkozottul nagy szerencséd van, hogy Tohr nincs itt.

Nincs jogod ezt mondani! – akarta ordítani John. – *Nincs jogod!*

– Azt hiszed, hogy Tohrnak tetszene, amit csináltál?

A fiú feltápáskodott a földről, és bizonytalan lábakon állva felnézett a királyra.

Ne mondd ki ezt a nevet! – formálta szájával a néma szavakat. – *Ne mondd ki a nevét!*

Hirtelen éles fájdalom hasított a halántékába, majd a fejében hallotta, ahogy Wrath hangja újra és újra Tohrment nevének mondja. A fülére szorította a kezét, és botladozva hátrálni kezdett.

Wrath követte, és ahogy a fiú hátrált, folyamatosan haladt előre, miközben a nevet egyre hangosabban és könnyörtelenebbül ismételte. Végül már úgy hangzott, mint egy sikító kántálás. John olyan élesen látta maga előtt Tohr arcát, mintha ott állt volna előtte. Tengerészkék szemét, rövidre nyírt haját, szigorú arcvonásait.

Kinyitotta a száját, és kiabálni kezdett. Nem jött ki hang a torkán, de nem hagyta abba, csak akkor, amikor a sírás átvette a kiáltások helyét. A szívét mardosta a fájdalom. Siratta az egyetlen apát, akit ismert. Szeme elé tette a kezét, válla előre

görnyedt, és magába zuhanva zokogott.

Abban a pillanatban, amikor megtört, minden elcsendesedett a fejében. A hang elnémult, a kép eltűnt.

Egy erős kar pedig magához ölelte.

John újra kiabálni kezdett, de ezúttal nem haragjában, hanem fájdalomában. Nem lévén más a közelben, belekapaszkodott Wrath széles vállába. Csak arra vágyott, hogy elmúljon a fájdalom... Azt akarta, hogy a keserűség és mindaz a kétségbeesett gyötrelem, amelyet hetek óta próbált eltemetni magában, végre megszűnjön a szívében. Nagyon megviselte a sok veszteség, amelyet az utóbbi időben el kellett szenvednie, és a tragikus körülmények megsebeztek a lelkét.

– A francba... – Wrath gyengéden ringatta a karjában. – Nincs semmi baj, fiam. A fene... egye meg!

32. fejezet

Marissa kiszállt a Mercedesből, aztán rögtön vissza is ült.

- Megvárna, Fritz? Ez után vissza akarok menni az új házamba.
- Természetesen, úrnő.

Marissa megfordult, és ránézett Havers klinikájának hátsó bejáratára. Arra gondolt, vajon be fogják-e egyáltalán engedni.

- Marissa.

Hátranézett.

– Ó, istenem... Butch! – Odszaladt az Escalade-hez. – Annyira örülök, hogy felhívtál! Jól vagy? És ők?

- Igen. Most vizsgálják őket.
- Na és te?

– Én is jól vagyok. Semmi bajom. Gondoltam, inkább itt várok kint, mert... tudod.

Na igen. Havers nem örült volna, ha találkozik vele. Valószínűleg Marissa felbukkanásától sem lesz elragadtatva.

A lány a klinika hátsó bejárata felé pillantott.

- Az anya és a kislánya... ugye, nem mehetnek haza ezek után?
- Nem, semmiképpen sem. Az *alantasok* ismerik a házukat, ezért már nem biztonságos ott lakniuk. Őszintén szólva, nem sok mindent hagynak maguk mögött.
- És mi a helyzet a nő *parancsolójával*?
- Róla... gondoskodtunk.

Istenem, nem lenne szabad ennyire megkönnyebbülnie, hogy valaki meghalt, mégis ez volt a helyzet. Persze csak addig, amíg eszébe nem jutott, hogy Butch is a helyszínen volt.

– Szeretlek! – mondta hirtelen. – Ezért nem akarom, hogy harcolj. Ha bármilyen ok miatt elveszítenélek, az életemnek nem lenne több értelme.

Butch tágra nyílt szemmel nézett vissza rá, és rájött, már legalább ezer éve nem beszéltek a szerelemről. Marissa azonban a saját, újonnan felállított szabályai szerint élt. Gyűlölte, hogy a nappali órákban távol kellett lennie a férfitől, gyűlölte a kettejük közti távolságot, és nem akarta hagyni, hogy ezentúl ő legyen ezért a felelős.

Butch közelebb lépett hozzá, és megsimogatta az arcát.

– Istenem, Marissa... nem is tudod, milyen sokat jelent nekem, hogy ezt mondd. Szükségem van erre a tudatra. Éreznem kell, hogy szeretsz.

Gyengéden megcsókolta, szerelmes szavakat suttogott az ajkaiba, és miközben a lány remegett a karjában, gyengéden átölelve tartotta. Még mindig volt némi ki nem mondott feszültség közöttük, de most nem számított. Szükségük volt rá, hogy újra visszataláljanak egymáshoz.

Amikor Butch elhúzódott, Marissa azt mondta.

- Be kell mennem, de megvársz? Szeretném neked megmutatni az új házamat.

Butch gyengéden végigfuttatta ujját a lány arcán. A tekintetéből szomorúság sugárzott, de azt válaszolta.

- Persze. Megvárlak. Nagyon szeretném megnézni, hogy hol fogsz lakni.

– Nem maradok soká!

Marissa még egyszer megcsókolta, majd odaszaladt a klinika bejáratához. Úgy érezte magát, mint egy idegen, ezért nagyon meglepődött, hogy minden gond nélkül beengedték. Persze tudta, hogy ez még korántsem jelenti azt, hogy a dolgok simán fognak alakulni ezután. A liftben a haját babrálta. Ideges volt, hogy találkozni fog Haversszel. Vajon jelenetet fog rendezni?

Amikor belépett a váróterembe, a személyzet pontosan tudta, miért jött, és rögtön egy kórterembe kísérték. Bekopogott az ajtón, s megmerevedett.

Havers épp a kislánnyal beszélgetett. Felnézett, és az ő arca is megfeszült. Elfelejtette, hogy mit akart mondani, ezért feltolta orrán a szemüvegét, aztán köhögve megköszörülte a torkát.

– Hát eljöttél! – kiáltott fel a kislány Marissa láttán.

– Szia! – válaszolta a lány, és üdvözlésképpen felemelte a kezét.

– Ha megbocsát – dörmögte Havers az anyának. – Megyek és kiállítom a zárójelentésüket. De ahogy már mondtam, sehova nem kell sietniük, nyugodtan itt maradhatnak.

Marissa a testvérét figyelte, miközben a férfi közeledett felé, és arra gondolt, vajon jelezni fogja-e valahogy, hogy észrevette a jelenlétét. Bizonyos értelemben jelezte. Tekintete a nadrágra siklott, amit Marissa viselt, és megrándult az arca.

– Marissa.

– Havers.

– Jól... nézel ki.

Udvarias szavak. Valódi jelentésük azonban az volt, hogy másképp fest a nadrágban. Ami persze neki nem tetszett.

– Jól vagyok.

– Ha megbocsátasz.

Választ sem várva elment. Marissa nagyon mérges lett, de sikerült megállnia, hogy a csúnya szavakat hangosan is kimondja. Ehelyett odament az ágy mellé és leült. Megfogta a kislány kezét, s közben azon törte a fejét, hogy mit is mondjon, a gyerek csicsergő hangja azonban megelőzte.

– Az apám meghalt – jelentette ki közömbösen. – A *mama* meg van ijedve. És nincs hol aludnunk, ha kimegyünk innen.

Marissa egy pillanatra lehunyta a szemét, és hálát adott az istennek, hogy legalább egy problémára tudja a megoldást.

Az anyára nézett.

– Én viszont pontosan tudom, hová mehetnek. És hamarosan oda is viszem magukat.

Az anya a fejét rázta.

– Nincs pénzünk...

– Én ki tudom fizetni a bérleti díjat – vágott közbe a kislány, és felemelte a rongyos tigris. Meglazította a varrást a hátán, bedugta a kezét a lyukba, és kihúzta belőle a kívánság tárgyért.

– Ez aranyból van, nem? Vagyis pénz... ugye?

Marissa nagy levegőt vett, és visszafojtotta a könnyeit.

– Nem. Ezt ajándékba kaptad tőlem. Különben sem kell bérleti díjat fizetnetek. Van egy nagy üres házam, ami csak arra vár, hogy megtöltsék a lakók. – Megint az anyára pillantott. – Nagyon szeretném, ha hozzám költöznének, amint elkészül a ház.

Amikor John a verekedés után végül visszament az öltözőbe, egyedül volt. Wrath visszatért a főépületbe, Lash-t elszállították a klinikára, a többi fiú pedig hazament.

Aminek nagyon örült. A síri csendben élete leghosszabb fürdőjét vette, csak állt a forró víz alatt, és hagyta, hogy lefolyjon a hátán. Minden porcikája fájt. Betegnek érezte magát.

Atyúristen! Tényleg megharapta a királyt? Meg egy osztálytársát?

Nekidőlt a falnak. A sok víz és a szappanozás ellenére is, úgy érezte, hogy semmi nem tudja megtisztítani. Furcsa mód... még mindig piszkos volt. Na igen, a szégyen és a gyalázat olyan érzést vált ki az emberben, mintha sárban fetrengett volna.

Nagy káromkodással lenézett nyeszlett mellkasára, behorpadt hasára, kiálló csípőcsontjára, majd tekintete átsiklott jelentéktelen méretű nemi szervén apró lábfejeére. Aztán követte a csempét a lefolyóig, ahol Lash vére lefolyt.

Rádöbbsent, hogy meg is ölhetne volna a fiút, annyira elvesztette az önuralmát a tettei felett.

– John?

Felkapta a fejét. Zsadist állt a zuhanyzó ajtajában, tökéletesen egykedvű arccal.

– Ha befejezted, gyere fel a főépületbe! Wrath dolgozószobájában leszünk.

John bólintott, és elzárta a vizet. Nagy valószínűséggel ki fogják rúgni a programból. Talán a házból is. És még csak nem is hibáztathatja őket érte. De szentséges ég, hová fog menni?

Miután Zsadist elment, megtörülközött, felvette a ruháit, és a folyosón átment Tohr irodájába. Muszáj volt lesütnie a szemét, amíg oda nem ért az alagút bejáratához. Nem tudta volna elviselni, hogy bármit is meglásson, ami Tohrmentre emlékezteti. Semmit.

Néhány perccel később már a főépület előcsarnokában volt, és felnézett a nagy lépcsőre. Lassan lépkedett felfelé, mert elviselhetetlenül fáradtnak érezte magát. Mire felért az emeletre, a kimerültsége még tovább fokozódott. Wrath dolgozószobájának szárnyas ajtaja nyitva volt. Hangok szűrődtek ki bentről: a királyé és másoké. Mennyire fognak majd hiányozni neki!

Amikor belépett a szobába, az első dolog, amit észrevett, Tohr széke volt. Az ocsmány, zöld szörnyeteget felhozták, és az íróasztal mögött a trón mellett balra helyezték el. Különös.

John belépett, és várta, hogy majd jelzik, hogy észrevették.

Wrath egy helyes kis íróasztal felé hajolt, amelyen magas papírhalmok álltak. A kezében nagyítót tartott, biztosan azért, hogy el tudja olvasni, amit kell. Zsadist és Phury a két oldalán állt, és ők is a papír fölé hajoltak, amit a király nézett.

– Itt találtuk meg az első vallatóközpontot – mondta Phury, és egy nagy zöld területre mutatott. – Itt bukkantunk rá Butch-ra, engem pedig ide hurcolt az *alantas*.

– Elég nagy a távolság közöttük – dörmögte Wrath. – Nagyon sok kilométer.

– Akkor repülőre lesz szükségünk – jelentette ki Z. – A légi megfigyelés sokkal hatékonyabb lenne.

– Igazad van. – Wrath megrázta a fejét. – De vigyáznunk kell. Ha túl közel repülünk a földhöz, a Szövetségi Légügyi Hivatal azonnal ránk száll.

John egy kicsivel közelebb merészkedett az asztalhoz, és kinyújtotta a nyakát.

Wrath egy laza mozdulattal előrébb tolt a nagy papírlapot, mint aki befejezte a tanulmányozását. Vagy talán... Johnnak akarta jelezni, hogy ő is belenézhet? A fiú a térkép helyett azonban a király alkarját figyelte elmélyülten. Nagyon elszégyellte magát, amikor észrevette a harapásnyomot a vastag csuklóján, ezért hátralepett egyet.

Beth éppen ekkor sétált be, kezében egy dobozzal, amelyben piros szalaggal átkötött papírtekercesek voltak.

– Oké, Wrath, mit szólnál egy kis szünethez? Fontossági sorrendbe raktam ezeket a tekerceseket.

Wrath hátradőlt, amikor Beth letette elé a dobozt. A tenyerébe fogta *fele* arcát, és

megcsókolta a száját, aztán két oldalról a nyakát.

– Köszönöm, *leelan*. Épp jó az időzítés, bár V és Butch hamarosan megérkezik Marissával. Ó, a francba, említettem már, mit talált ki a *hercegek* tanácsa? Kötelező *elkülönítést* akarnak elrendelni minden hajadon nő számára.

– Nem mondd komolyan!

– Az ostobák még nem szavazták meg, de Rehvenge szerint csak idő kérdése. – A király Z-re és Phuryre nézett. – Ti ketten nézzetek utána a repülőnek! Van köztünk, aki tud ilyet vezetni?

Phury megvonta a vállát.

– Én régebben tudtam. És bevonhatnánk V-t is...

– Mibe akartok bevonni? – kérdezte Vishous, amikor besétált a dolgozószobába. Wrath az ikrekre pillantott.

– Mit szólnál egy Cessna repülőhöz, testvérem?

– Klassz. Bevetjük a légierőt is?

Butch és Marissa is besétált a dolgozószobába mögötte. Kézen fogva.

John oldalra lépett, és csak nézte a többieket: Wrath-t teljesen lefoglalta a beszélgetés Beth-szel, Vishous, Butch és Marissa egymás között kezdtek társalogni, Phury és Z pedig kiment a szobából.

Káosz. Mozgás. Feladat. Ez volt a szövetség. A testvériség munka közben. John kiváltságosnak érezte magát, hogy jelen lehet... még ha csak egy kis időre is, mielőtt kiteszik a szűrét az utcára minden cókómókjával együtt.

Abban reménykedett, hátha megfeledeztek róla, hogy ott van, ezért egy helyet keresett, ahová leülhet. Megpillantotta Tohr székét. A falhoz lapulva odaosont, és leült a kopott, szakadt bőrfotelbe. Onnan mindent jól látott: Wrath íróasztalát, valamint azt is, ami rajta volt, az ajtót, ahol a testvérek ki-be járkáltak, és a szoba minden sarkát.

Maga alá húzta a lábát, és egy kicsit előre hajolt, hogy belehallgasson Wrath és Beth beszélgetésébe a *hercegek* tanácsának javaslatáról. Nahát! Valóban nagyon jól tudtak együtt dolgozni. A királyné kitűnő tanácsokat adott, amelyeket a király meg is fogadott.

Amikor Wrath bólintott valamire, amit Beth mondott, hosszú, fekete haja előre csúszott, és az íróasztalra hullott. Hátrasimította, aztán oldalra lépett, és kinyitott egy fiókot. Kivett belőle egy spirálozott jegyzetfüzetet meg egy tollat. Anélkül, hogy hátra fordult volna, a háta mögé vitte, és odanyújtotta Johnnak.

A fiú remegő kézzel vette el tőle az ajándékot.

– Nos, *leelan*, ezt kapod, ha *az elittel* kezdesz. Egy csomó baromságot. – Megrázta a fejét, aztán V-re, Butch-ra és Marissára nézett. – Szóval, mi a helyzet veletek?

John fél füllel hallotta csak, hogy mit mondanak, mert túlságosan szégyellte magát ahhoz, hogy igazán odafigyeljen. Istenem, lehet, hogy a testvérek mégsem rúgják ki? Bárcsak...

Megint meghallotta Marissa hangját.

– Nincs hová menniük, ezért odaköltöznek hozzám abba a házba, amit most béreltem ki. Azonban hosszú távú segítségre lenne szükségük, és félek, nem ők az egyedüliek ilyen problémával. Sok nő lehet még, akinek nincs segítsége, mert a *parancsolóját* elfogták az *alantasok*, vagy természetes okból halt meg, netalán, isten ne adja, erőszakos és gonosz. Bárcsak lenne valami program...

– Igen, határozottan szükségünk lenne egy ilyenre. És még nyolcezer egyéb dologra is. – Wrath megdörzsölte a szemét a napszemüvege alatt, majd visszanézett Marissára. – Na jó. Akkor téged nevezlek ki ennek az élére. Derítsd ki, hogy az emberek mit tesznek hasonló esetben a fajtársaikért! Aztán gondold át, mire lenne szükséged: pénzre, munkaerőre, esetleg valamilyen felszerelésre. Ha ez mind megvan, kezd el és

csináld meg!

Marissa eltátotta a száját.

– Királyom?

Beth bólintott.

– Ez remek ötlet. Most jut eszembe, Mary önkéntesként dolgozott egy szociális szervezetnél, a lelkeség-szolgálatnál. Kezdhethéd nála az információgyűjtést. Szerintem ő jól ismeri az ilyen szociális intézményeket.

– Igen... ezt fogom tenni... – Marissa Butch-ra nézett, mire a férfi lassan elmosolyodott. Mosolyában őszinte tisztelet tükröződött. – Igen... rendben... Akkor nekilátok. – Ezzel felállt, és kábultan kifelé indult. Az ajtóban azonban megállt. – Uram, de még soha nem csináltam semmi ilyesmit. Úgy értem, persze dolgoztam a klinikán, de...

– Remekül megállod majd a helyed, Marissa. És ahogy egy barátom mondta nekem egyszer, ha segítségre lenne szükséged, csak kérj nyugodtan! Jó?

– Igen... igen, köszönöm.

– Sok munka vár még rád.

– Igen... – Pukedlizett, bár nadrágban volt.

Wrath elmosolyodott, és Butch-ra pillantott, aki a lány után indult.

– Hé, zsarú, V és én összeülünk ma este. Fontos. Gyere vissza fél óra múlva!

Butch elsápadt, de bólintott, aztán kiment. Vishous pedig követte.

Amikor Wrath visszafordult a *felé*hez, John gyorsan leírt valamit a jegyzetfüzetbe, és megmutatta Beth-nek. A királyné rápillantott, majd hangosan felolvasta Wrath-nak, aki bólintott.

– Te is mehetsz, fiam. És igen, tudom, hogy sajnálsz. Bocsánatkérés elfogadva. De mostantól itt alszol fent a házban. Nem érdekel, ha abban a székben, vagy egy ágyban az előcsarnokban, de mostantól itt fogsz aludni. – John bólintott, a király pedig folytatta. – És még valami. Minden éjjel hajnali négykor teszel egy sétát Zsadisttal.

John egy emelkedő fütyöt hallatott.

– Hogy miért? Mert azt mondtam. Minden éjjel! Különben kirúglak a programból, és innen a házból is. Megértetted? Fütytents kettőt, ha felfogtad, és egyetértesz vele.

John megtette.

Aztán sután egy *köszönömöt* mutatott, és elment.

33. fejezet

Negyvenöt perccel később Butch a konyhaajtóban állt, és Marissát figyelte, ahogy Johnnal és Maryvel beszélget. Ők hárman az asztal fölé görnyedve ültek, és egy ábrát tanulmányoztak, amely New York állam egymással kapcsolatban lévő szociális intézményeit ábrázolta. Mary úgy gondolta, az lesz a legérthetőbb, ha egy konkrét eseten keresztül mutatja be a hálózat működését, John pedig önként jelentkezett, hogy az ő személyes életútja legyen a példa.

Jézusom, szegény kölyöknek nagyon kijutott a rosszból! Egy buszpályaudvar vécéjében született, egy portás találta meg, és elvitte egy katolikus árvaházba. Ezután nevelőszülőkhöz került, akik azután, hogy az Irgalmas nővérek árvaház lefújta a programot, egyáltalán nem foglalkoztak vele. A java azonban még csak ezután következett. Tizenhat évesen otthagya az iskolát, és menekülnie kellett a rendszer elől. Nyomorban tengette az életét, miközben éttermi leszedőként keresett némi pénzt a belvárosban, hogy ne haljon éhen. Szerencséje volt, hogy egyáltalán túlélte.

Marissa az ilyen gyerekeken fog majd segíteni.

Ahogy egyre jobban belemelegedtek a téma megvitatásába, Butch észrevette, hogy a lány hangja megváltozott. Mélyebb és határozottabb lett. A szeme megélesedett, a hangja pedig még annál is jobban. Butch rádöbbsent, milyen elképesztően okos, és mennyire jól fogja majd csinálni azt, amibe belekezdett.

Istenem, mennyire szerette! Éppen ezért akart annyira kétségbeesetten azzá válni, amire a lánynak szüksége van. Amit megérdemelt.

Végszóra lépteket hallott, majd megérezte V török dohányának az illatát.

– Wrath téged vár, zsarú.

Butch még egy utolsó, hosszú pillantást vetett Marissára.

– Jól van, mehetünk.

Marissa felnézett.

– Butch? Nagyon szeretném, ha elmondanád a véleményedet egy rendőrségi egység felállításának lehetőségéről. – Az ábrára mutatott. – Úgy látom, nagyon sok esetben karhatalmi szervre lesz szükségünk. Wrath-nak el kell gondolkoznia azon, nem lenne-e indokolt megalapítania valamilyen civil őrséget.

– Bármit, amit csak akarsz, bébi. – Emlékezetébe véste a lány minden arcvonását. – De most van egy kis dolgom, oké?

Marissa bólintott, furcsán elmosolyodott, majd visszatért a munkájához.

Butch nem tudott ellenállni a kísértésnek, ezért odament hozzá, és megérintette a vállát. Amikor a lány felnézett, szájon csókolta, és azt suttopta.

– Szeretlek!

A lány szemében fellobbant a tűz, ezért még egyszer megcsókolta, aztán elfordult. Istenem, annyira bízott benne, hogy az elődkutatási regresszió sikerrel jár, és nem csak egy nagy rakás, ír, fehér bőrű rokont tud felmutatni.

Vishousszel együtt felsétált az emeletre a dolgozószobába, és azt látták, hogy a díszes francia szobában Wrath-on kívül nincs senki más... A király a kandalló előtt állt, egyik vastag karjával a kőpárkányra támaszkodott, és a tüzet bámulta. Olyannak

tűnt, mint aki nagyon komoly dolgokon töri a fejét.

– Királyom? – szólalt meg V. – Még mindig alkalmas az idő?

– Igen. – Wrath intett, hogy lépjenek beljebb. Fekete gyémántgyűrűje megcsillant a középső ujján. – Csukjátok be az ajtót!

– Nem bánod, ha hívok egy kis izomerőt is? – V a folyosó felé bökött a fejével. – Szeretném, ha Rhage lefogná a zsarut közben.

– Rendben. – Amikor V kiment, Wrath olyan átható tekintettel nézett Butch-ra, hogy a szeme mint égő fáklya szinte égetett a napszemüveg mögül. – Nem számítottam rá, hogy az Őrző megengedi, hogy végrehajtsuk a regressziót.

– Örülök, hogy mégis így történt. – *Nagyon* enyhe kifejezés volt, hogy örült!

– Tisztában vagy vele, mire vállalkozol? Iszonyatos fájdalmaid lesznek, és nem kizárt, hogy a végén agyhalottként térsz magadhoz.

– V már mindenről felvilágosított. Akkor is benne vagyok.

– Jól van – dörmögte Wrath elismerően –, csak biztos akartam lenni benne, hogy valóban komolyan gondolod.

– Miért, mi egyéb módon tudhatnám meg? Nincs más lehetőség rá. Ezért aligha fog rajtam segíteni, ha most elkezdek parázni.

A szárnyas ajtó becsukódott, bekattant a zár, és Butch odafordította a fejét. Rhage haja vizes volt, kopott kék farmert viselt, fekete polárpulóvert, cipő vagy zokni azonban nem volt a lábán. Butch észrevette, hogy a fickónak elképesztő módon még a lába is tökéletes. Semmi szőr pamacs a lábujjakon, vagy hosszú, visszaszítató köröm. Hollywood tetőtől talpig tökéletes volt. Szó szerint.

– Hé, öreg – szólalt meg Rhage –, komolyan bele akarsz vágni?

Butch bólintott, Vishous pedig elé lépett, és elkezdte lefejtetni a kezéről a kesztyűt.

– Le kell vened az ingedet, haver!

Butch derékig levetkőzött, majd márkás ingét félredobta a kanapéra.

– A keresztet magamon hagyhatom?

– Persze. Nem fog megolvadni... Nagyon. – V a hátsó zsebébe gyűrte a kesztyűjét, majd kihúzta a nadrágja derekából a fekete bőrvet, és odanyújtotta Rhage-nek. – Ezt tedd a szájába, és ügyelj rá, hogy ott is maradjon, nehogy összemorzsolja a fogait! De vigyázz, ne érij a testéhez! Már attól is le fogsz egy kicsit pirulni, hogy ilyen közel állsz hozzá.

Rhage a zsarú mögé lépett, az ajtón felhangzó kopogás azonban mindent megzavart.

Marissa hangja hallatszott be a folyosóról.

– Butch? Wrath? – Újabb kopogás. Ezúttal hangosabban. – Királyom? Mi folyik odabent?

Wrath felvonta a szemöldökét, és Butch-ra nézett, aki azt mondta.

– Majd én beszélek vele.

Wrath a gondolatának erejével kinyitotta a zárat az ajtón, Marissa pedig azonnal berontott a szobába. Csak egy pillantást vetett Vishous kesztyű nélküli kezére, valamint Butch félmeztelen felsőtestére, és olyan fehér lett, mint a fal.

– Mit műveltek vele?

Butch odalépett a lányhoz.

– Ki akarjuk deríteni, hogy van-e bennem valami a ti fajotokból.

Marissa eltátotta a száját, aztán erélyesen Wrath-hoz fordult.

– Mondd meg nekik, hogy hagyják abba! Mondd azt, hogy ezt nem tehetik! Mondd el, hogy...

– Ez az ő döntése, Marissa.

– De hiszen bele is halhat!

– Marissa – szólalt meg Butch –, megéri a kockázatot, hogy kiderítsük, van-e

bennem valamilyen vámpír gén.

A lány odafordult felé. A szeme dühösen szikrázott, szinte égette azt, akire ránézett. Egy pillanatig nem szólalt meg, aztán hatalmas pofont adott Butch arcára.

– Ezt azért kaptad, mert nem vigyáztál magadra. – A következő pillanatban ismét megütötte. A csattanás az egész szobában visszhangzott. – Ezt pedig azért, mert nem mondtad el nekem, hogy mire készülsz.

Butch arca a szívverésével megegyező ritmusban fájdalmasan lüktetni kezdett.

– Fiúk, nem hagynátok minket magunkra néhány percre? – kérdezte gyengéd hangon, a szeme azonban teljesen merev volt.

Amikor a testvérek eltűntek, megpróbálta megfogni a lány kezét, Marissa azonban dühösen elrántotta, és maga köré fonta a karját.

– Marissa... ez az egyetlen kiút számunkra.

– Kiút? Miből?

– Most végre van rá esélyem, hogy az legyek, akire szükséged van...

– Akire szükségem van?! Nekem *csak rád* van szükségem! Méghozzá élve!

– Ne félj, nem fogok belehalni!

– Ó, tényleg? Ja persze, hiszen már annyiszor csináltad korábban, ezért pontosan tudod, mire számíthatsz. *Annyira* megkönnyebbültem!

– Muszáj megtennem.

– Nem, nem muszáj...

– *Marissa!* – csattant fel Butch. – Csak képzelj magad az én helyembe! A példa kedvéért tételezzük fel, hogy szeretsz engem, de nekem mindig valaki másból kell innom, ami ellen semmit nem tehetsz. Hónapról hónapra, évről évre. Bele tudsz gondolni, milyen érzés tudni, hogy te fogsz meghalni előbb, és magamra hagysz? Szeretnél másodosztályú állampolgár lenni abban a világban, amelyben élsz?

– Vagyis ezzel azt mondd, hogy inkább meghalsz, minthogy velem legyél?

– Megmondtam, hogy nem fogok...

– Na, és aztán mi következik? Azt hiszed, nem tudom követni a logikát? Ha bebizonyosodik, hogy valamelyik rokonod vámpír volt, meg tudod nekem ígérni, hogy *semmi* ostobaságot nem teszel?

– Annyira szeretlek!

– A pokolba! Ha szeretnél, nem tennéd ezt magaddal. Ha szeretnél – megbicsaklott a hangja –, ha szeretnél...

Könnyek gyűltek a szemébe. Egy ideig küzdött ellenük, majd egy hirtelen mozdulattal az arcára szorította a két tenyerét, és remegni kezdett. Egész testében reszketett.

– Bébi... nem lesz semmi baj! – Szerencsére megengedte, hogy Butch magához ölelje. – Bébi...

– Most nagyon haragszom rád – mondta a mellkasába. – Egy arrogáns, büszke bolond vagy, aki összetöri a szívem.

– Én csak szeretnék gondoskodni arról a nőről, akit szeretek.

– Ahogy mondtam... átkozott bolond vagy. Pedig megígérted, hogy nem próbálsz meg azzal védeni, hogy kirekesztesz.

– Nagyon sajnálom. El akartam mondani, de csak miután túlestem rajta.

Tökéletesen megbízom V-ben, az életemet is rá merném bízni. Nem fogom feldobni a talpam, hidd el! – Az ujjával felemelte a lány állát, és letörölte a könnyeit. – Folyton a jövőre gondolok. Harminchét éves vagyok, és sokáig keményen ittam, sokat dohányoztam. Lehet, hogy tíz év múlva meghalok. Ki tudja?

– Ha pedig most halsz meg, még az a tíz év sem lesz nekünk. Szeretném veled tölteni azokat az éveket.

– Én viszont évszádokat akarok. Éonokat. És nem akarom, hogy még egyszer...

Rehvenge-ből igyál.

Marissa behunyta a szemét, és megrázta a fejét.

– Már mondtam, hogy ez a kapcsolat nem érzelmi jellegű...

– A részedről talán. De ki mered-e őszintén jelteni, hogy ő sem akar téged? –

Amikor a lány nem válaszolt, Butch bólintott. – Én is így gondoltam. Nem hibáztatom érte, de akkor sem tetszik. Habár... a francba, valószínűleg valaki hozzá hasonlóval kellene megoldanod. Valakivel a te társadalmi köreidből.

– Butch, engem nem érdekel többé az *elit* véleménye. Kiközösítettek, és tudod, mit? Örülök neki. Valójában köszönettel tartozom Haversnek, amiért kidobott, és arra kényszerített, hogy a saját lábamra álljak. Szívességet tett velem.

– Ja, persze. Ne vedd zokon, de nekem még mindig kedvem lenne szétrúgni a seggét.

Még szorosabban ölelte magához a lányt, aki a mellkasához préselődve felsóhajtott.

– Mit fogtok tenni, ha kiderül, hogy van benned valami a fajunkból?

– Erről majd beszéljünk azután.

– Nem! – Marissa eltolta magától. – *Nem* fogsz ebből is kizárni! Kettőnkért akarod ezt megtenni? Akkor nekem is legyen beleszólásom, az ördögbe is! *Most* fogunk róla beszélni.

Butch hátrasimította a haját, és összeszedte magát.

– Megpróbálják beindítani az átváltozásomat.

Marissa lassan eltátotta a száját.

– Hogyan?

– V azt mondja, meg tudja csinálni.

– *De hogyan?*

– Nem tudom, idáig még nem jutottunk.

Marissa hosszú ideig csak nézte, és Butch tudta, most azt számolgatja, hányszor vallott már kudarcot, amióta ismeri. Egy perccel később így szólt.

– Megszegted az ígéretedet azzal, hogy kihagytál ebből az egészből.

– Én... jó, igen, tudom, hogy elszúrtam. – A szívére tette a kezét. – De esküszöm, Marissa, elmondtam volna mindent, mielőtt megtudom, hogy van-e rá valami esélyem. Nem akartam belekezdeni az átváltozásba, mielőtt nem beszéltem veled. Esküszöm!

– Nem akarlak elveszíteni.

– Én sem akarom, hogy elveszíts.

Marissa az ajtó felé nézett, a csend pedig olyan súlyos lett a szobában, hogy majdnem összenyomta őket. Jeges lehelete hűvösen cirógatta a bőrüket, mint a hideg őszi szél.

A lány végül így szólt.

– Ott akarok lenni a szobában, amikor átesel a regresszión.

Butch hangosan kifújta a levegőt.

– Gyere ide! Szükségem van rá, hogy egy kicsit magamhoz öleljelek.

Magához húzta, és hevesen megszorította. A lány válla még mindig feszült volt, karja azonban Butch dereka köré fonódott, és erősen átölelte.

– Butch?

– Igen?

– Sajnálom, hogy megütöttelek.

Butch a nyakába hajtotta a fejét.

– Megérdemeltem.

Ajkát a lány puha bőrére szorította, és amikor belélegezte az illatát, próbálta nemcsak a tüdejében, hanem a vérében is megtartani. Elhúzódott, és ránézett a nyakán

kidülledő érre. *Kérlek, istenem... add, hogy több legyek annál, ami most vagyok!* – gondolta.

– Akkor essünk túl rajta! – mondta Marissa.

Megcsókolta Butch-ot, aztán beengedte Wrath-t, Vishoust és Rhage-et a szobába.

– Na, megcsináljuk? – kérdezte V.

– Igen.

Butch becsukta az ajtót, aztán V-vel együtt a kandallóhoz ment.

Rhage előrelépett a háttérből, és amikor a bőrövet a zсарu szájába tette, Butch Marissára pillantott.

– Nem lesz semmi baj, bébi! Szeretlek!

Aztán Wrath-ra nézett. A király, mintha csak kitalálta volna a gondolatát, odament a lányhoz, és megállt mellette. Készen arra, hogy elkapja, ha szükséges. Vagy visszatartsa.

Vishous a szobatársa elé állt, olyan közel, hogy a mellkasuk majdnem összeért. Óvatosan megfogta a keresztet, és úgy fordította, hogy a hátán lógjon lefelé.

– Készen állsz, zсарu?

Butch bólintott, majd megpróbált minél kényelmesebb fogást találni a szájába tett bőrszíjon. Lelkileg felkészült, aztán látta, hogy V felemeli a karját.

Amikor megérezte szobatársa tenyerét a mellkasán, csak kellemes melegséget tapasztalt. A homlokát ráncolta. Ez lenne az? Emiatt volt az a nagy felhajtás? Ezért rémisztették feleslegesen halálra Marissát?

Mérgesen lenézett.

Ja, ez a másik keze!

– Szeretném, ha ellazulnál, haver – mondta Vishous, és lassan körkörös mozgást kezdte a tenyerét Butch szíve felett. – Végy egy mély levegőt! Minél nyugodtabb vagy, annál jobb lesz neked.

Érdekes! Ő is pont ugyanezt mondta Marissának, amikor...

Nem akarta felzaklatni magát, ezért inkább nem fejezte be a gondolatot. Helyette megpróbálta ellazítani a vállát. Nem sikerült.

– Lélegezzünk együtt, zсарu! Ez az. Ki és be. Lélegezz velem! Igen, így jó lesz. Csak nyugodtan, rengeteg időnk van.

Butch behunyta a szemét, és a nyugtató simogatásra koncentrált a mellkasán. A melegrére és a köröző mozdulatokra.

– Ez az, zсарu! Jól csinálod. Jó érzés, ugye? Szépen lassan megnyugszol...

A körkörös simogatás egyre lassabb lett, Butch légzése pedig egyre mélyebb és könnyebb. A szíve meg-megállt az ütések előtt, a szünetek pedig szintén egyre hosszabbá váltak. És közben V hangja... halk, elnyújtott szavai tökéletesen megnyugtatták az elméjét, bekúsztak a tudatába, és szépen fokozatosan transzba ejtették.

– Jól van, Butch. Most pedig nézz rám! Mutasd a szemed!

Butch lassan felnyitotta elnehezült szemhéját, és amikor V-re nézett, kicsit megszéduült.

Aztán megdermedt. V jobb szemének pupillája elkezdett megnagyobbodni, amíg végül elfoglalta az egész szemét, amely csupa fekete lett. Semmi fehér nem látszott. Se a szivárványhártya. Mi a franc...

– Hé, nyugalom, Butch! Nincs semmi baj! Ne aggódj azon, amit láatsz, csak nézz mélyen belém! Gyerünk, nézz belém! Érezd a kezemet a mellkasodon! Igen... jól van... most pedig szeretném, ha belém zuhannál. Engedd el magad, és... zuhanj... belém...

Butch mereven bámult V szemének feneketlen fekete mélységébe, és érezte a mellkasát simogató tenyerét. Szeme sarkából látta, hogy felemelkedik a másik keze,

amely izzott, de már túlságosan kába volt ahhoz, hogy aggódni tudjon miatta. Már elindult az éterben egy csodálatosan kellemes, megnyugtató utazásra, amelynek végén lassan belezuhant Vishousbe...

Fejest ugrott... egy légüres...
Sötét térbe...

Mr. X felébredt, és a sebeit tapogatva megérintette a mellkasát. Elégedett volt a gyógyulás menetével, bár még nagyon messze volt a régi formájától.

Óvatosan felemelte a fejét, és körülnézett a helyiségben, amely valamikor egy kis család otthonos fészke lehetett. Most azonban, amióta az Alantasok Társasága használta a házat, a szoba nem volt más, mint négy csupasz fal, egy kopott szőnyeg és néhány kifakult sötétítőfüggöny.

Van besétált a szobába a vidám, de üres konyhából, és fölbe gyökerezett lábbal megállt.

– Istenem, felébredt! Pedig már azt hittem, hogy el kell kaparnom a hátsó kertben.

Mr. X köhögött néhányat.

– Hozza ide a laptopomat!

Amikor Van odavitte neki, Mr. X feltornázta magát ülőhelyzetbe, és háttal a falnak dőlt. A Windows XP start menüjéből kiválasztotta a „Dokumentumok” mappát, és megnyitott egy „Hadműveleti feljegyzések” nevű szöveges fájlt. Addig görgette lefelé, amíg oda nem ért a „július” elnevezésű fejezethez, majd végigfutotta a kilenc hónappal azelőtti feljegyzéseit. Mindennapra volt egy, még abból az időből, amikor először volt *főalantas*. Amikor még érdekelte a munka.

Miközben keresgélt, Van ott állt felette.

– Mostantól új feladatunk lesz – jegyezte meg Mr. X szórakozottan.

– Tényleg?

– Igen. Meg kell találnunk azt az ember, akit ma este láttunk. – A július tizenhetedikéi bejegyzéseknél lelassított, de nem találta meg, amit keresett. – Szóval meg kell találnunk, és ki kell nyírnunk. Megtalálni... kinyírni.

A fickónak meg kell halnia, hogy Mr. X téves jelentése valósággá váljon, és az Omega soha ne jöjjön rá, hogy a testvérek nem ölték meg a családteknek használt embert.

A valódi gyilkosságot azonban csak egy másik *alantas* végezheti el. A ma esti összecsapás után inkább úgy döntött, hogy távol tartja magát a harctól. Nem vállalhatta egy újabb komoly sérülés kockázatát.

Július... július... lehet, hogy nem is jó hónapot néz? Pedig esküdni mert volna rá, hogy akkoriban látogatta meg egy hasonló kinézetű zsarú a Caldwelli Harcművészeti Akadémián. Az a létesítmény működött akkoriban a társaság főhadiszállásaként. Igen... meg is van. Milyen jól jött most, hogy régen mindent szorgalmasan feljegyzett! És az is, hogy akkor egy kicsit utánanézett a fickónak.

– A neve Brian O’Neal – mondta. – Rendőrségi jelvényének száma 825. A lakása a régi cornwelli lakóparkban van, bár biztos vagyok benne, hogy azóta már elköltözött. A bostoni kórházban született, Massachussetts államban, egy bizonyos Edward és Odell O’Neal gyermekeként. – Mr. X Vanra pillantott és elmosolyodott. – Maga szerint mennyi az esélye annak, hogy a szülők még mindig Bostonban laknak?

34. fejezet

Esőcseppek hullottak Butch arcára. Kint van a szabadban? Egész biztosan.

Istenem... Biztosan kidőlt valami nagy dorbézolás után, vagy ilyesmi, mivel kiterülve fekszik hanyatt a földön, a feje pedig szörnyen lüktet, és már a pusztá gondolat is, hogy ki kell nyitnia a szemét, túl nagy feladatnak tűnt.

Inkább marad még egy kicsit így, és vár... Igen... Alszik még egy pár percet.

Csak az eső ne esne! Átkozottul idegesítő volt! Csiklandozta a bőrét, amikor ráhullott, aztán lecsorgott a nyakába. Felemelte a kezét, hogy eltakarja az arcát.

– Kezd magához térni.

Ki volt ez a mély hang? V... igen, aki pedig... kicsoda is? A szobatársa? Igen... vagy valami olyasmi. Igen... a szobatársa. Nagyon szerette V-t.

– Butch? – Ez pedig egy nő. Egy nagyon rémült nő. – Butch, hallasz engem?

Ó, hiszen őt ismeri. Ő volt... élete szerelme... *Marissa*.

Butch kinyitotta mogyoróbarna szemét, de még nem tudta biztosan, mi a valóság, és mi az, ami csak a képzeletében létezik. Persze csak addig, amíg meg nem látta a nő arcát.

Marissa felé hajolt, és Butch rájött, hogy a feje a lány ölében pihen. Az ő könnyei peregtek az arcára. V pedig... V közvetlenül mellette volt, térdelve ült, szája egy keskeny vonallá préselődött, alig látszott ki a kecskeszakáll közepéből.

Butch beszélni próbált, de nem tudott. Valami volt a szájában. Odanyúlt, hogy kivegye, és Marissa segíteni próbált neki.

– Ne, még ne! – mondta V. – Szerintem még nincs vége.

Vége? Minek?

A csendben hirtelen léptek csoszogására lett figyelmes.

Egy kicsit felemelte a fejét, és meglepetten látta, hogy a csoszogó lépteket ő maga csinálja. Cipős lába le-fel rángatózott. Figyelte, ahogy a görcs végighullámoz a lábában. Megpróbálta leküzdeni, de a roham átvette az irányítást, és végigfutott a csípőjén, majd a törzsén. Mindkét karja megrándult, a háta a földhöz koppant.

Küzdött ellene, ahogy csak tudott, s közben kétségbeesetten próbálta nem elveszíteni az eszméletét, végül azonban feladta a harcot.

Amikor újra magához tért, szédült a feje.

– Ez a mostani nem tartott sokáig – jegyezte meg Marissa, és hátrasimította a férfi haját. – Butch, hallasz engem?

Butch bólintott, és megpróbálta felemelni a kezét, hogy megérintse. Ekkor azonban a lába megint elkezdte a rángatózást.

Három újabb roham után a szíjat végre kivették a szájából. Megpróbált mondani valamit, de rájött, hogy tényleg nagyon részeg. Az agya alig volt képes egyetlen értelmes gondolatot megformálni, annyira ki volt ütve. A furcsa csak az volt, hogy... várjunk csak... nem is emlékezett rá, hogy annyi whiskyt ivott volna.

– Marissa – motyogta, és megfogta a lány kezét. – nem akarom látni, hogy ennyit iszol. – Hoppá, nem egészen erre gondolt. – Szóval, izé... hogy én iszom, ne láss... ha akarom.

Mindegy. Istenem... annyira össze volt zavarodva!

V halványan elmosolyodott, de olyan mindentudó módon, ahogy az orvosok mosolyognak egy betegre, aki éppen hányni készül.

– Szüksége lesz valami édesre. Rhage, nincs nálad egy nyalóka?

Butch oldalra fordította a fejét, és figyelte, ahogy egy elképesztően jóképű, szőke férfi letérdel mellé.

– Hé, téged ismerlek – mondta révetegen. – Szia... haver!

– Szia, zsaru! – Rhage benyúlt a pulóvere zsebébe, és kivett egy nyalókát.

Kicsomagolta a papírból, majd Butch szájába dugta.

Butch felnyögött. Jóságos isten, ez volt a legeslegfinomabb dolog, amit valaha evett! Szőlő ízű. Édes. Aahhhh...

– Megint rohama lesz? – kérdezte Marissa.

– Szerintem csak ízlik neki – mormolta Rhage. – Ugye finom, zsaru?

Butch bólintott, miközben majdnem lenyelte az egészet pálcikástól. Rhage odanyúlt, megfogta a kiálló végét, aztán már nem is engedte el, nehogy még egyszer lecsússzon a torkán.

Annyira jók voltak hozzá! Marissa simogatta a haját, és fogta a kezét. Vishous a meleg tenyerét a lábán tartotta, Rhage pedig vigyázott rá, hogy a nyalóka a szájában maradjon.

Váratlanul valami megvilágosodott előtte, és egy csapásra visszatért a rövid távú memóriája. Olyan érzés volt, mintha az agyát hirtelen visszatöltötték volna a fejébe. Nem is volt részeg! A regresszió! Az elődkutatási regresszió! Vishous keze a mellkasán! A feneketlen sötétség!

– Mi lett az eredmény? – kérdezte pánikba esve. – V... mit találtál? Mit mutatott a...

Körülötte mindenki nagyot sóhajtott, és megkönnyebbülten fellélegzett. *Hála istennek, valóban visszatért!*

Ebben a pillanatban két acélbetétes csizma jelent meg jobbról a látóterében. Odafordította a fejét, aztán feljebb nézett, és megpillantott egy bőrnadrágos, vastag lábat, majd egy hatalmas testet.

Wrath mindannyiuk felé tornyosulva állt.

Felemelte a kezét, és levette a fejre simuló napszemüvegét. Mögötte feltárult fénylően ragyogó, világoszöld szeme. Mivel pupillája nem volt, olyan látványt nyújtott, mintha világoszöld reflektorfény világított volna rá.

Wrath szélesen elmosolyodott, és kivillantotta hófehér szemfogát.

– Na mi a helyzet... *kuzin?*

Butch a homlokát ráncolta.

– Micsoda...?

– Igen, van benned a véremből, zsaru. – Wrath arcáról nem hervadt le a mosoly, még akkor sem, amikor visszatette a napszemüvegét. – Persze én mindig is tudtam, hogy olyan vagy, mint mi, csak nem gondoltam, hogy több is lehet mögötte annál, hogy néhanapján kimondottan kibírhatatlan vagy.

– Komolyan... mondd?

Wrath bólintott.

– Az én vérvonalamból származol, Butch. A családomból.

Butch mellkasa összeszorult, és felkészült egy újabb rohamra. Csakúgy, mint a többiek. Rhage kivette a szájából a nyalókát, és a derékszíjért nyúlt. Marissa és Vishous megfeszült.

Ám ami kitört belőle, csak egy hatalmas nevetés volt. Igazi képtelen, könnyfakasztó, eszelősen boldog hisztéria.

És csak nevetett és nevetett, majd megcsókolta Marissa kezét. Aztán megint

nevetett.

Marissa érezte Butch testében az elégedettséget és az izgalmat, amikor a férfi hisztérikus nevetésben tört ki. Amikor azonban ragyogó arccal ránézett, nem tudott osztozni az örömében.

Butch elkomorodott.

– Bébi, nem lesz semmi baj!

Vishous felállt.

– Magatokra hagyunk benneteket egy kicsit, srácok.

Miután a testvérek kimentek, Butch felült.

– Itt van végre a nagy lehetőség...

– Ha arra kérnélek, megtennéd, hogy nem mész keresztül az átváltozáson?

Butch megdermedt, mintha a lány pofon ütötte volna.

– Marissa...

– Megtennéd?

– Miért nem akarsz, hogy együtt legyünk?

– Akarom. De ezerszer szívesebben választanám azt a biztos jövőt, ami előttünk áll, mint a bizonytalan több évszázadot. Meg tudod ezt érteni?

Butch hosszan kifújta a levegőt, miközben álla megkeményedett.

– Krisztusom, szeretlek!

Nos, egyértelmű volt, hogy nem tetszett neki a lány érvelése.

– Butch, ha megkérnélek rá, nem tennéd meg?

Amikor a férfi nem válaszolt, eltakarta a kezével az arcát, bár a könnyei már mind kiszáradtak.

– Szeretlek – ismételte Butch. – Vagyis, igen... Ha megkérnél rá, nem tenném meg.

Marissa lehajtotta a fejét, és visszatartotta a lélegzetét.

– Esküdj meg! Itt és most.

– Rendben. Az anyámra esküszöm!

– *Köszönöm...* – Marissa a karjaiba vonta. – Ó, istenem... köszönöm! Az ivást pedig... majd megoldjuk valahogy. Marynek és Rhage-nek sikerült. Én csak... Butch, lehet még szép jövőnk együtt.

Egy ideig nem szólaltak meg, csak ültek némán a földön. Aztán váratlanul Butch mogorván azt mondta.

– Három fiú- és egy lánytestvérem van.

– Hogy mondtad?

– Még sosem beszéltem neked a családomról. Három fiú- és egy lánytestvérem van. Jobban mondva két lánytestvérem volt, de az egyiket elvesztettük.

– Ó. – Marissa kicsit elhúzódott, és arra gondolt, milyen furcsa a hangszíne.

Szenvtelen hangjától pedig egyenesen megborzongott, olyan kísérteties volt, amikor folytatta.

– A legelső emlékem Joyce-ról, a húgomról akkor volt, amikor csecsemőként hazahozták a kórházból a születése után. Szerettem volna megnézni, ezért odamentem a bölcsőjéhez, az apám azonban visszarántott, hogy a bátyám és a nővérem nézhessék meg előbb. Miközben én a falnak lódtam, az apám megfogta és felemelte a kisöcsémet, hogy megérinthesse. Sosem fogom elfelejteni apám szavát, amit ekkor mondott... – Butch akcentusa megváltozott, a magánhangzókat elnyújtottabban ejtette. – *„Ez itt a húgod, Teddy. Szeresd őt és vigyázz rá!”* Akkor azt gondoltam, na és én? Én is szeretném szeretni, és gondját viselni. Ezért azt mondtam. *„Apa, én is szeretnék segíteni.”* Ő azonban még csak rám se nézett.

Marissa csak most döbbsen rá, hogy olyan erősen szorítja Butch kezét, hogy kis híján eltöri a csontját, a férfi azonban észre sem vette. Mégsem tudott lazítani a szorításon.

– Ezek után – folytatta Butch – figyelni kezdtem az apámat és az anyámat, és azt, hogy mennyire másképp bánnak a testvéreimmel. A legszembeűnőbbek a péntek és szombat esték voltak. Az apám szeretett inni, és mindig engem talált meg, amikor valakin ki akarta tölteni a dühét. – Amikor Marissa ijedten felszisszent, Butch úgy rázta meg a fejét, mint akit egyáltalán nem zaklat fel a dolog. – Nem, nincs semmi baj. Jó volt. Ennek köszönhetem, hogy most úgy bírom az ütéseket, mint senki más, és hidd el, ez nagyon sokszor jól jött. Szóval, az egyik július negyedikén... istenem, már majdnem tizenkét éves voltam... – Amikor megdörzsölte az állát, sercegett a borostája. – Igen, szóval eljött a július negyediké, és mi megint a szokásos családi banzáj rendeztük a nagybátyámék házában, amit minden más család szokott ilyenkor. Az öcsém, Teddy kivett néhány sört a hűtőtaszkából, aztán a barátaival elvonultak a garázs mögé, és felbontották. Én elrejtöttem a bokorban, mert szerettem volna, ha bevesznek maguk közé. Tudod... reméltem, hogy a testvérem... talán... – Megköszöörülte a torkát. – Amikor az apám elindult megkeresni őket, az öcsém barátai azonnal elszaladtak, ő pedig úgy megijedt, hogy majdnem a nadrágjába csinált. Az apám csak nevetett, és azt mondta neki, hogy csak arra vigyázzon, nehogy az anyám megtudja. Aztán észrevett engem a bokorban guggolni. Odajött hozzám, a galléromnál fogva felemelt, és visszakézéből akkora pofont adott, hogy vért köptem.

Amikor Butch sötéten elmosolyodott, Marissa észrevette, hogy az egyik metszőfogának hiányzik a sarka.

– Azt mondta, azért kaptam, mert más után lefelkedtem és árulkodtam. Én megesküdtem neki, hogy csak néztem őket, és eszem ágában sem volt elmondani senkinek, ő azonban megint megütött, és perverznek nevezett. Az öcsém... igen, az öcsém csak nézte az egészet. Egy szót sem szólt. Aztán amikor elsétáltam anyám előtt a feldagadt ajkammal és a letört fogammal, csak annyit reagált, hogy szorosabban ölelte magához a húgomat Joyce-t, majd elfordította a fejét. – Butch lassan megrázta a fejét. – Felmentem a házba, a fürdőszobában megmosakodtam, aztán bementem abba a hálósobába, amit nekem adtak. Addig egyáltalán nem érdekelt az isten, de most letérdeltem, összekulcsoltam a kis kezem, és úgy imádkoztam, ahogy egy hitű katolikushoz illik. Könyörögtem az úrhoz, hogy ne ez legyen a családom. *Kérlek*, add, hogy ne ők legyenek az igazi családom! *Kérlek*, legyen valami más hely is, ahová tartozom...

Marissa sejtette, hogy Butch észre sem vette, amikor átváltott jelen időre. Vagy amikor megfogta a keresztet a nyakában, és úgy megszorította, mintha az élete függött volna tőle.

Butch félszegen elmosolyodott.

– De isten biztos érezte, hogy nem hiszek benne, mert semmi nem történt ezután. Aztán akkor ősszel meggyilkolták a nővéremet. – Marissa ijedten beszívta a levegőt, Butch pedig maga mögé mutatott. – Ezt jelenti a tetoválás a hátamon. Számolom az éveket, hogy mennyi telt el a halála óta. Én láttam élve utoljára, amikor beszállt egy kocsiba azokkal a fiúkkal, akik... meggyalázták az iskola mögött.

Marissa megfogta a kezét.

– Butch, én annyira...

– Ne... hagyd, hogy befejezzem, oké? Olyan ez az egész szarság, mint egy száguldó vonat. Ha egyszer elindult, nem tudom megállítani. – Elengedte a keresztet, és beletűrt a hajába. – Miután Janie eltűnt, és megtalálták a holttestét, az apám nem nyúlt többé hozzám. A közelemben sem jött. Nem nézett rám, és nem is szólt hozzám. Az anyám nem sokkal ezután megbolondult, és elmeegógyintézetbe kellett zárni. Körülbelül

ekkor kezdtem inni, az utcákat járni, kábítószerelni és balhékba keveredni. A családommal nem igazán tartottam a kapcsolatot. Apám gyökeresen megváltozott viselkedését azonban sehogy sem érttem. Úgy értem... éveken keresztül vert, aztán... egyszer csak semmi.

– Nagyon örülök, hogy abbahagyta a verésetet.

– Nekem nem volt nagy a különbség. A várakozás arra, hogy mikor ver meg, legalább olyan rossz volt, mint maga a verés. De leginkább az, hogy nem tudtam, miért... persze aztán kiderült. A bátyám legénybúcsúján. Akkoriban már vagy húszéves lehettem, és elköltöztem Southie-ból... akarom mondani Dél-Bostonból ide, mert akkor kezdtem a caldwelli rendőrségen dolgozni. Mindegy, szóval hazamentem a legénybúcsúra. Valamelyik srác lakásán voltunk egy csomó sztriptízelő lánnyal. Az apám egymás után gurította le a korsó söröket. Én kokaint szívtam és whiskyt ittam. Mire a parti véget ért, teljesen kiütöttem magam. Nagyon sok kokaint szívtam... te jó ég!... teljesen totálkáros voltam aznap éjjel. Szóval... apám indulni készült... rávett valakit, hogy vigye haza. Hirtelen úgy éreztem, muszáj beszélnem vele.

– Utánaszaladtam, ki az utcára, de ő rám se bagózott, mintha ott se lettem volna. Ezért ott mindenki előtt megfogtam a ruháját. Iszonyú dühös lettem. Be akartam olvasni neki, hogy milyen rossz apa volt, és mennyire meglepett, hogy egyszer csak abbahagyta a verést, mivel addig láthatóan nagyon élvezte. Én csak mondtam és mondtam a magamét, amíg végül az apám a szemembe nézett. Megdermedtem. Hihetetlen rémület tükröződött a tekintetében. Az apám... félt tőlem. Aztán azt mondta. *„Azért hagytalak békén, mert nem akartam, hogy még egy gyermeket elvegyél tőlem.”* Én pedig azt gondoltam magamban... *Mi a francról hadovál?* Erre sírva fakadt, és azt mondta. *„Igen, hiszen tudtad hogy ő volt a kedvencem... Nagyon jól tudtad ezért vetted rá, hogy beszálljon abba a kocsiba azokhoz a fiúkhoz. Te tetted mert előre tudtad mi fog vele történni.”* – Butch megrázta a fejét. – Mindenki hallotta. Az összes férfi, aki ott volt. A bátyám is... Az apám komolyan azt hitte, hogy én gyilkoltattam meg a nővéremet, csak hogy neki visszavágjak.

Marissa megpróbálta megölelni, Butch azonban megint lerázta magáról a karját, és nagy levegőt vett.

– Nem fogok többé hazamenni. Soha. Abból, amit legutóbb hallottam róluk, annyit tudok, hogy apám és anyám minden évben eltöltenek egy kis időt Floridában, egyébként ki sem mozdulnak abból a házból, ahol születtem. Na és a húgom, Joyce? A kisbabájának épp most volt a keresztelője. Erről az egészről is csak azért tudok, mert a férje büntudattól vezérelve felhívott.

– Szóval, a helyzet a következő, Marissa. Egész eddig úgy éreztem, hogy valami hiányzik az életemből. Mindig is különböztem a többi embertől, és nemcsak a családomban. Akkor is, amikor a rendőrségnél dolgoztam. Soha sehová nem tudtam beilleszkedni... amíg meg nem ismertem a testvériséget. Találkoztam a te fajoddal... és a francba, most már értem, miért. Idegen voltam az emberek között. – Halkan káromkodott. – Nemcsak miattad akartam átváltozni, hanem magam miatt is. Mert úgy éreztem, hogy akkor talán... az lehetnék, aki valójában vagyok. Úgy értem, a pokolba, egész életemben az oldalon játszottam. Végre szeretném megtudni, milyen az, amikor valaminek a sűrűjében vagyok.

Hirtelen egy erőteljes mozdulattal felállt a földről.

– Szóval ezért szeretnék... vagyis *szerettem volna* átváltozni. Ez a dolog nem csak rólad szólt.

Odament az egyik ablakhoz, és félrehúzta a halványkék bársonyfüggönyt. Miközben bámult kifelé az éjszakába, az íróasztalon lévő lámpa fénye megvilágította az arcát, széles vállát, izmos mellkasát. És az aranykeresztet, amely a szíve fölött lógott.

Istenem, micsoda vágyakozás tükröződött az arcán! Olyan elképesztő sóvárgás sugárzott belőle, hogy a szeme szinte izzott.

Marissának eszébe jutott az az éjszaka, amikor Rehvenge-ből ivott. Butch szomorú volt, megbántott, és alig tudta feldolgozni, hogy tehetetlen a biológia törvényeivel szemben.

Butch megvonta a vállát.

– De hát... tudod, nem mindig kaphatjuk meg azt, amit akarunk. Ezért, ha nincs mit tenni, beletörődünk és továbblépünk. – Visszanézett Marissára. – Ahogy már mondtam, ha nem akarod, nem teszem meg.

35. fejezet

Butch elfordult Marissától, és újra a feketeséget bámulta az ablakon keresztül. Az éjszaka sűrű sötétjében, mint egy mozi vetítövásznán, képeket látott felvillanni a családjáról. Képeket, amelyek láttán könny gyűlt a szemébe. Szentséges ég, még sohasem öntötte szavakba ezeket a régi emlékeket! Nem is gondolta volna, hogy valaha meg fogja tenni.

Nem valami szép történet. Így egyben.

Ez volt a másik oka annak, hogy át akart változni. Kaphatott volna egy új esélyt az élettől, és az egész olyan lehetett volna, mint egy újjászületés. Egy új élet kezdete, amelyben teljesen új ember lehetett volna, valaki... jobb. És tisztább. Olyasmi, mint egy vér általi keresztelkedés.

Ó, istenem, bármit megadott volna érte, ha tiszta lappal indulhatott volna, és kitörölhetett volna mindent az életéből: a családjával való viszonyát, a sok mocskot, amit felnőtt korában művelt, valamint azt a szörnyűséget az *alantasokkal* és az Omegával.

Megvonaglott, amikor eszébe jutott, milyen közel volt már a célhoz.

– Jó... akkor megyek, és megmondom Wrath-nak, hogy nem fogok...

– Butch, én...

Nem hagyta, hogy a lány befejezze. Odament az ajtóhoz és kinyitotta. Amikor ránézett a királyra és V-re, összeszorult a mellkasa.

– Sajnálom, fiúk. Változott a terv...

– Mit fogtok vele tenni? – Marissa hangja hangosan és határozottan csengett, amikor megszólalt mögötte.

Butch hátrapillantott a válla fölött. A lány a szoba másik sarkában állva legalább olyan komornak tűnt, mint amilyennek ő érezte magát.

– Szóval? – kérdezte újból a lány. – Mit fogtok csinálni vele?

Wrath balra biccentett a fejével.

– V, jobb lesz, ha te mondod el!

Vishous válasza tényszerű volt, kizárólag a lényegre összpontosított. De még így is szörnyen hangzott.

A pokolba is, minden terv, amely úgy végződött, hogy „és aztán imádkozunk”, nem gondtalan kéjutazást ígért.

– És hol fogjátok végrehajtani? – kérdezte megint Marissa.

– Lent a tornateremben – felelte V. – A szertárban van egy elkülönített rész, ahol az elsősegélyhez és a sérülések kezeléséhez szükséges eszközöket tartjuk.

Súlyos csend telepedett közékük, amely alatt Butch Marissára bámult. Csak nem...

– Rendben van – felelte a lány. – Hát legyen... mikor kezdjük?

Butch szeme tágra nyílt.

– Bébi...

Marissa Vishousre pillantott.

– Mikor?

– Holnap este. Több esélye lesz, ha ki tudja heverni a regresszió hatását.

– Rendben. Akkor holnap este – jelentette ki Marissa, és maga köré fonta a karját. V bólintott és Butch-ra nézett.

– Gondolom, örülnétek neki, ha egy kicsit kettesben lehetnétek, ezért ma este itt fogok aludni a főépületben, a Gödör pedig legyen a tiétek ma éjjel.

Butch annyira meglepődött, hogy egy szót sem fogott fel abból, ami elhangzott.

– Marissa, csak nem azt akarod mondani, hogy...

– De. És teljesen biztos vagyok benne. Ugyanakkor persze rettegek is. – Elsétált a férfi mellett, és az ajtó felé indult. – Most pedig szeretnék átmenni a kapuőr házába, ha nem bánod.

Butch felkapta az ingét, és a lány után sietett. Miközben egymás mellett mentek, megfogta a könyökét... mégis az volt az érzése, hogy a lány vezeti őt.

Amikor beértek a Gödörbe, Butch nem tudta megfejtetni Marissa hangulatát. A lány félénknek tűnt, ám amikor úgy vonult át az udvaron, mint egy katona, csupa erő és feszült figyelem sugárzott a lényéből.

– Szeretnék inni valamit – jelentette ki, amikor a férfi becsukta mögöttük az ajtót.

– Rendben. – Legalább ezt az egyet el tudta intézni. Feltéve, hogy van más is a házban, mint tömény alkohol. Bement a konyhába, és kinyitotta a hűtőt. Jaj, istenem... büzlő Taco Bell-es és McDonald' sos dobozokat látott, kis zacskókba csomagolt mustárt, meg egy fél üveg tejet, amely már régen szilárd halmazállapotot vett fel.

– Nem tudom, mi is van itthon jelen pillanatban. Khm... víz jó lesz?

– Nem. Nekem *ital* kell!

Butch felnézett a hűtő fagyasztórészéből.

– Rendben... Van itthon Scotch és vodka.

– Oké, akkor legyen vodka.

Butch jeget tett egy pohárba, aztán egy kevés vodkát töltött rá, s közben figyelte, ahogy a lány a szobában járkál. Megnézte V számítógép-arzenálját, a csocsóasztalt és a plazmatévé.

Odament hozzá. Legszívesebben a karjaiba vonta volna, ehelyett inkább odaadta neki az italt.

Marissa a szájához tette a poharat, hátradöntötte a fejét, és egy nagyot kortyolt belőle... aztán köhögni kezdett. De annyira, hogy még a könnye is kicsordult tőle. Miközben fulladozott, Butch a kanapéhoz vezette, leültette, és ő is leült mellé.

– Marissa...

– Hallgass!

Okéééé! Összekulcsolta a kezét, miközben a lány még mindig a vodkával küszködött. Ivott még egy kortyot, aztán egy fintorral letette a poharat a dohányzóasztalra.

Olyan hirtelen döntötte le Butch-ot, hogy a férfi képtelen volt nyomon követni a mozdulatot. Az egyik pillanatban még a kanapén ült és összekulcsolt kezét bámulta, a következőben pedig már a hátán feküdt, a lány lovagló ülésben rajta ült, a nyelve pedig... ó, istenem... a szájába nyomódott.

Annyira jó érzés volt, mégis valahogy nem tűnt helyesnek. A kétségbeesés, a düh és a félelem nem a megfelelő mozgatórugója volt annak, ami felé tartottak. Ha tovább folytatják, csak még távolabb kerülnek egymástól.

Eltolta magától Marissát, bár a férfiassága sikítva tiltakozott ellene.

– Marissa...

– Szeretkezni akarok veled.

Butch lehunyta a szemét. Krisztusom, ő is csak erre vágyott! Egész éjjel. De nem így.

Nagy levegőt vett, és próbálta megtalálni a megfelelő szavakat... ám amikor kinyitotta a száját, azt látta, hogy a lány már levette a garbóját, és éppen fekete

melltartóját próbálja kikapcsolni a hátán. Jaj, ne... már a melltartó láttán is elállt a lélegzete.

A keze, amely Marissa derekát fogta, belemarkolt a lány húsába, a következő pillanatban pedig lehullott a finom fekete szatén fehérenemű, és Marissa mellbimbója megkeményedett a hideg levegőtől. Butch már kezdett volna előrehajolni, hogy megsókolja azt a helyet, ahová az ajka először hozzáér, de hirtelen megállt. Nem így akarja a magáévá tenni. Túl nagy még közöttük a feszültség.

Marissa a férfi nadrágjának dereka felé nyúlt, hogy kigombolja, Butch azonban megfogta a csuklóját.

– Ne... Marissa...

– Ne mondj nemet!

Butch felült, és eltolta magától a lányt.

– Szeretlek!

– Akkor ne állíts meg!

Butch megrázta a fejét.

– Így nem akarom. Ilyen zaklatott állapotban, amilyenben most vagyunk, nem lenne helyes.

Marissa hitetlenkedve nézte, majd kirántotta a csuklóját a szorításból, és elfordította a fejét.

– Marissa...

Lerázta magáról a férfi kezét, és jó messzire eltolta.

– Ezt nem hiszem el! Ez az utolsó éjszakánk együtt, te pedig nemet mondasz.

– Engedd, hogy... édes istenem... csak engedd, hogy megöleljelek! Kérlek, Marissa!

A lány megdörzsölte a szemét, és gúnyosan felnevetett.

– Úgy tűnik, sajnós az a sorsom, hogy szűzen haljak meg. Tudom, hogy a szó szoros értelmében már nem vagyok az, mégis...

– Nem azt mondtam, hogy nem akarok veled lenni. – Marissa visszanézett rá, szemében könny reszketett. – De... ne legyen dühből. Beszennyeznéd az egészet. Azt szeretném, hogy... különleges legyen.

Ez a mondat teljesen úgy hangzott, mintha egy középiskolás színdarabban mondta volna az egyik szereplő. De akkor is ez volt az igazság.

– Bébi, mi lenne, ha bemennénk a szobámba, és csak lefeküdnénk egymás mellé a sötétben? – Visszaadta neki a garbót, amit a lány a mellkasa elé szorított. – Ha végül semmi más nem történik, csak az, hogy a mennyezetet bámuljuk egész este, az is jó, mert legalább együtt vagyunk. Ha pedig mégis történik valami? Legalább nem dühből és sértettségéből fog fakadni. Rendben?

Marissa letörölt két könnycseppet, amely legördült az arcán. Felvette a garbóját, és a vodkára pillantott, amelyet megpróbált meginni.

Butch felállt, és kinyújtotta felé a kezét.

– Gyere velem!

Egy hosszú pillanat múlva, a lány elfogadta a felé nyújtott kezet, és hagyta, hogy Butch felhúzza és a hálósobájába vezesse. Amikor becsukódott az ajtó, minden koromfekete lett, ezért Butch felkapcsolta az öltözőszekrényen álló kislámpát. A kis teljesítményű égő úgy izzott, mint parázs a kandallóban.

– Gyere ide! – odahúzta Marissát az ágyhoz, és lefektette, majd ő is mellédőlt. A lány hanyatt feküdt, ő pedig mellette az oldalán.

Amikor kisimított néhány tincset az arcából és a párnára terítette, Marissa lehunyta a szemét, és megborzongva nagyot sóhajtott. A feszültség fokozatosan elillant a testéből.

– Igazad van. Nem sok jó sült volna ki belőle.

– Nem azért utasítottalak vissza, mert nem kívánlak. – Amikor megcsókolta a vállát, Marissa odafordította az arcát a kezébe, majd a tenyerébe csókolt.

– Félsz? – kérdezte. – Attól, ami holnap fog történni veled?

– Nem. – Csak a lány miatt aggódott. Nem akarta, hogy végignézze, ahogy meghal. Imádkozott, hogy erre ne kerüljön sor.

– Butch... ami az emberi családodat illeti. Akarod, hogy értesítsük őket, ha...

– Nem. Semmi szükség rá. És ne is beszélj ilyenekről! Nem lesz semmi baj. – *Kérlek, istenem, add, hogy ne kelljen végignéznie a halálomat!*

– Joguk lenne tudni. – Amikor a férfi megrázta a fejét, elkomorult. – Úgy illene, hogy a saját vérrokonaid gyászoljanak.

– Úgy is lesz. A testvériség fog gyászolni. – Amikor Marissa szeme megtelt könnyel, Butch megcsókolta. – Most pedig ne beszéljünk többet a gyászról! Különben is, ez nem része a tervnek. Felejtsd el gyorsan!

– De...

– Csitt! Egy szót se többet erről! Most csak ez a pillanat létezik.

Butch lehajtotta a fejét az ágyra a lányé mellé, miközben továbbra is simogatta gyönyörű, aranyszőke haját. Amikor Marissa légzése mélyebb és egyenletesebb lett, közelebb húzódott hozzá, és meztelen mellkasához vonta a testét, majd behunyta a szemét.

Talán el is aludt, mert egy kicsit később arra eszmélt, hogy felébredt. A lehető legjobb helyzetben.

A lány nyakát csókolgatta, miközben a keze a lábától kúszott felfelé a melléig. Egyik lábát átvetette a lány mindkét combján, és kemény férfiasságát a csípőjéhez nyomta. Egy káromkodással megpróbált elhúzódni, Marissa azonban vele együtt mozdult, és addig fordult vele, amíg félig rajta nem feküdt.

A lány szeme hirtelen kinyílt.

– Ó...

Butch megsimogatta az arcát, és hátrasimította a haját. Tekintetük egymásba kapcsolódott.

Fejét megemelte, és lágyan megcsókolta a lány száját. Egyszer. Kétszer. Aztán... még egyszer.

– Most... történik valami? – suttogta Marissa.

– Igen. Azt hiszem, igen.

Újra megcsókolta, ezúttal azonban már a nyelvét is használta. Gyengéden simogatta vele a lányét. Miközben hevesen csókolóztak, a testük magától elkezdett együtt mozogni, a szeretkezés mozdulatait imitálva. Csípőjük előrelelendült, majd visszahúzódtak, egymáshoz préselődött, és szinte teljesen egybeforrtak.

Nem siettek. Butch ráérősen, lassan vetkőztette le Marissát. Amikor meztelenül visszafeküdt a matracra, gyönyörködve nézett végig a testén.

Ó... istenem! Micsoda puha, bársonyos bőr! Tökéletes mell, kemény mellbimbó. A titkos helye. A legcsodálatosabb azonban az arca volt: nem látszott rajta egy cseppnyi félelem sem, csupán izgatott várakozás.

Ami azt jelentette, hogy felkészült rá, hogy befejezzék, amit elkezdtek. Ha egy szemernyi kétséget is látott volna a szemében, Butch csak őt juttatta volna fel a csúcsra, és nem ment volna tovább. A lány azonban ugyanarra vágyott, amire ő, és Butch biztos volt benne, hogy ezúttal már nem fog neki fájdalmat okozni.

Felállt, levette Gucci cipőjét, és egyiket a másik után halk koppanással a földre ejtette. Marissa tágra nyílt szemmel figyelte, amikor a nadrágja derekához nyúlt, kigombolta a gombot, majd lehúzta a cipzárt. A nadrággal együtt letolta a boxeralsóját is, aztán a földre dobta mindkettőt. Kemény vesszője büszkén meredezett előre. Butch nem akarta Marissát felzaklatni, ezért a kezével a hasához szorította, és eltakarta

magát.

Visszafeküdt az ágyra, a lány pedig hozzábújt.

– Ó, istenem! – nyögött fel Butch, amikor meztelen testük egymáshoz simult.

– Annyira meztelen vagy – suttogta Marissa a vállába.

Butch a hajába fúrta az arcát, és elmosolyodott.

– Te is.

Marissa simogatni kezdte a testét oldalról, mire érezte, hogy egyre forróbb lesz a bőre. Különösen, amikor a lány kettejük közé csúsztatta az egyik karját, és lefelé indult. Mire az alhasához ért, a férfiassága lüktetni kezdett, és vadul vágyott rá, hogy megérintsék, megszorítsák, kifacsarják, amíg szét nem robban.

Ehelyett azonban megfogta a lány csuklóját, és visszahúzta a kezét.

– Marissa, megtennél nekem valamit?

– Mit?

– Hadd kényeztesselek most csak én téged, jó? Szóljon ez csak rólad!

Mielőtt a lány tiltakozhatott volna, Butch szájon csókolta, és ezzel beléfojtotta a szót.

Butch rendkívül gyengéden és óvatosan bánt vele, gondolta Marissa. És hihetetlen önuralommal. Minden egyes érintése lágy volt és finom, minden csók könnyed, ráérős. Még akkor is képes volt visszafognia magát, amikor a nyelve a szájában volt, keze a lába között simogatta, és Marissát teljesen feltűzelte mindaz, amit vele csinált.

Amikor ráfeküdt, és a combjával szétrnyitotta a combját, a lány meg sem rezdült, egy pillanatig nem tévovázott. A teste felkészült Butch befogadására. Tudta abból, hogy milyen síkosan mozgott lába között a férfi ujjá, amikor megérintette ott. És abból is, milyen hevesen vágyott arra, hogy magában érezze a férfiasságát.

Butch óvatosan ránehezedett, amivel csodálatos testrésze a lány lába közé került, és szinte égette, amikor hozzádörzsölődött a csuklójához. Egy mozdulattal feljebb tolta magát, és kettőjük teste közé csúsztatta a kezét, majd vesszőjének vége megtalálta a bejáratot.

Butch feltámaszkodott izmos kezére, és Marissa szemébe nézett, miközben elkezdte azt a gyengéd, hintázó mozgást, amire a lány már a múltkorról is emlékezett. Marissa koncentrált, hogy ellazuljon, próbálta annyira elengedni magát, amennyire csak tudta, bár némi idegesség még maradt benne.

– Annyira szép vagy! – nyögte Butch. – Minden rendben van?

Marissa megsimogatta a mellkasát elől, és érezte a bordáit a bőre alatt.

– Igen.

Előrenyomulás, visszahúzódás, majd ismét előrenyomulás, és ismét visszahúzódás. Minden alkalommal egy kicsit mélyebbre. Marissa behunyta a szemét, és figyelte, ahogy a férfi teste rajta mozog, aztán lassan már benne is. Ezúttal nem félelmetesnek, hanem kellemesnek érezte a feszítést, a teljességet, amellyel kitöltötte, és azt, ahogyan a teste alkalmazkodott a méretéhez. Ösztönösen megemelte a csípőjét, amikor a férfié hozzá közeledett, és rájött, hogy a testük szorosan összetapad azon a helyen.

Felemelte a fejét, és lenézett. A hímvessző már teljesen benne volt.

– Milyen érzés? Jól vagy? – Butch hangja szaggatottan hallatszott, izmai remegtek, izzadság lepte el a bőrét. Aztán a férfiassága megrándult benne.

Marissa testébe gyönyör hasított, és felnyögött.

– Szentséges szűz az égben... csináld újra! Olyan jó, amikor megmozdulsz.

– Jobb ötletem van.

Butch elkezdett eltávolodni tőle, mire Marissa megragadta a vállát, hogy megakadályozza, nehogy kihúzódjon belőle.

– Nem, ne hagyd abba...

Butch azonban ismét előrelendítette a csípőjét, ezúttal erősebben, és megint

teljesen belécsúszott. Marissa megborzongott, és tágra nyitotta a szemét. A férfi újra és újra megismételte ezt az izgató mozdulatot. Kihúzódott, majd erősen lökött egy nagyot.

– Igen... – mondta a lány. – Ez jó. Ez sokkal jobb!

Figyelte, ahogy Butch rajta mozog. Mellizmai és a karizmai megfeszültek, hasán először összeráncolódtak, majd kisimultak az izmok, ahogy folytatta az előre-hátra hintázást.

– Ó... Butch! – Micsoda látvány! Micsoda érzés! Marissa behunyta a szemét, hogy minden apró dologra figyelni tudjon.

Istenem, nem számított rá, hogy a szex hangjai ilyen erotikusak is lehetnek. Csukott szemének köszönhetően csak hallotta a férfi szaggatott lélegzétételeit, az ágy nyikorgását, valamint a lepedő surrogását, amikor Butch megigazította az egyik karját.

Minden lökéssel egyre közelebb került a csúcshoz. De a férfi is. Rövid időn belül Butch selymes bőre tűzforró lett, és a hosszú lélegzétételeket felváltotta egy-egy rövid levegőbeszívás.

– Marissa?

– Igen... – lehelte a lány.

Érezte, ahogy Butch kettőjük közé csúsztatja a kezét.

– Élvezz nekem, bébi! Szeretném látni, ahogy elmész.

Elkezdte simogatni a lány csiklóját lágyan és izgatóan, miközben nem hagyta abba a pumpáló mozgást sem. Pillanatokon belül Marissa testében kiteljesedett az érzés, és hatalmas hullámokban tört rá a gyönyör. Az orgazmus sorozatos összehúzódásokat okozott a testében.

– Ó... igen! – nyögte fojtott hangon Butch. – Ez az, kapaszkodj belém! Ez nagyon jó...

Amikor Marissa végül lecsendesedett, és ellazult, kábultan kinyitotta a szemét, és azt látta, hogy Butch végtelen rajongással nézi... tekintetébe azonban egy kis aggodalom is vegyült.

– Jó volt? – kérdezte.

– Elképesztő! – Marissa szíve összeszorult a hatalmas megkönnyebbülés láttán, amely a férfi arcán tükröződött. Aztán rájött valamire.

– Várj, csak... és veled mi lesz?

Butch nagyot nyelt.

– Nagyon szeretném benned befejezni.

– Akkor tedd azt!

– Nem fog sokáig tartani – dörmögte alig hallhatóan.

Amikor újra mozogni kezdett, Marissa mozdulatlanul vált, és minden figyelmét a férfi mozgására irányította.

– Bébi? – kérdezte Butch rekedten. – Minden rendben van? Meg sem mozdulsz.

– Csak szeretném tudni, hogy neked milyen érzés.

– Maga a mennyország – suttogta a fülébe. – Veled olyan, mint a mennyország.

Leengedte a karját, és teljes súlyával ráereszkedett, majd elkezdte a lökéseket.

Marissa olyan szélesre tárta a lábát, ahogy csak bírta, és miközben Butch a pumpáló mozgást végezte benne, a feje le-fel csúszkált a párnán. Istenem, milyen erős volt!

Kéjes mozdulattal végigfuttatta kezét a férfi széles vállán, le a gerince mellett a hátán a fenekéig, oda, ahol a testük összekapcsolódott. Pontosan tudta, hogy Butch mikor került közel az orgazmushoz. A ritmusa sürgetőbb lett, a lökései mélyebbek, a mozgása szaporább. Egész teste megfeszült, a gyors előre-hátralendülő mozdulatok felgyorsultak, már képtelen lett volna megállni.

Nagy levegőt vett, amikor pedig kifújta, a kiáramló levegő cirógatta Marissa

nyakát, a válláról pedig a lány bőrére kenődött az izzadság. Kinyújtotta a kezét, beletűrt aranszőke, hosszú hajába, majd marokra fogva megszorította. Marissa fájdalmat érzett, de nem törődött vele. Látta, hogy Butch felemeli a fejét, szorosan behunyja a szemét, mintha hatalmas gyönyör készülődne kitörni a testéből.

Butch a következő pillanatban egyáltalán nem vett levegőt. Az erek kidagadtak a nyakán. Amikor hátrahajtotta a fejét és felkiáltott, Marissa érezte, ahogy megfeszül benne a vesszője, aztán valami forró folyadék lövell ki belőle. Olyan erőteljes összehúzódásokkal élvezett, hogy az egész teste megrázkódott.

Nem sokkal később izzadtan, felforrósodott testtel, lihegve ráhanyatlott. Az izmai azonban még mindig remegtek.

Marissa köré fonta a karját és a lábát, így tartotta szorosan magához ölelve.

Milyen gyönyörű! – gondolta. – Milyen gyönyörű volt... ez az egész!

36. fejezet

Marissa az ablakokon felhúzódó redőnyök hangjára ébredt, aztán érezte, hogy egy kéz a hasát és a mellét simogatja. Az oldalán feküdt, Butch pedig szorosan mögötte a hátához simult... izmos teste izgató ritmusban mozgott.

Férfiassága megint kemény volt és követelőző, fenekéhez nyomódva kutatta a bejáratot. Marissa hátranyúlt, és a férfi dereka mögé tette a kezét, arra biztatva, hogy ne hagyja abba, Butch pedig megértette az üzenetet. Nem szólt egy szót sem, csak hasra fordította, arccal a párnába, majd hátulról ráfeküdt. Marissa kihúzta a párnát a feje alól, hogy kapjon levegőt, és érezte, hogy Butch a térdével szétrnyitja a lábát.

Felnyögött. Amivel valószínűleg felébresztette a férfit.

Butch rémülten visszahőkölt, amikor meglátta, mit is művel.

– Marissa... én... nem akartam...

Amikor elhúzódott, a lány feltérdelt, hogy ne szakadjon meg a kapcsolat a testük között.

– Ne hagyj abba!

Egy pillanatig csend volt.

– Biztos fájdalmaid vannak.

– Egyáltalán nem. Feküdj vissza rám! Kérlek!

Butch hangja rekedtté vált, majd a légzése szaggatott lett.

– Jézusom... csak remélni mertem, hogy újra akarod majd. Gyengéd leszek hozzád, esküszöm!

Istenem, milyen csodálatos volt ezt a rekedt hangot hallani ébredés után először!

A férfi széles tenyere végigsimított a hátán, szája megcirógatta a derekát, majd a csípőjét, és lejjebb siklott a fenekére.

– Olyan gyönyörű vagy így! Most szeretnék ebben a pózban szeretkezni veled.

Marissa szeme megrebbent.

– Így is tudsz?

– Ó, igen. És így mélyebbre tudok hatolni. Szeretnéd kipróbálni?

– Igen...

Butch megfogta a csípőjét, és kissé megemelte, amíg négykézlábra nem térdelt. Az így recsegett, miközben a testüket igazgatta. Aztán mögé térdelt, Marissa pedig hátranézett a lábai között. Csak a férfi vastag combját látta, valamint ágaskodó vesszőjét és lelógó zacskóját. Azonnal elöntötte a nedvesség, mintha a teste tudta volna, mi következik.

Butch mellkasával ráhajolt a hátára, egyik kezével pedig a matracra támaszkodott a lány feje mellett. Alkarja megfeszült, az erek kidagadtak rajta, amikor ráengedte a testsúlyát, és vesszőjét Marissa lába közé illesztette. Apró simogató mozdulatokkal izgatta selymes bőrét a bejárat előtt, a lány pedig tudta, hogy közben nézi is.

Abból ítélve, ahogy remegni kezdett, valószínűleg tetszett neki, amit lát.

– Marissa... szeretném. – Egy cifra káromkodással azonban elhallgattatta magát.

– Mit? – A lány egy kicsit oldalra fordult, hogy hátranézve rá tudjon pillantani.

Ahogy visszanézett, Butch szemében meglátta azt a kemény és határozott csillogást, ami azt jelentette, hogy kívánja, de volt benne még valami más is, amelynek semmi köze sem volt a testi vágyhoz. Butch azonban nem mondott semmi többet, a másik kezével is rátámaszkodott az ágyra, ráhajolt a lány hátára, és keményen előretolta a csípőjét, de még anélkül, hogy beléhatolt volna. Marissa alig kapott levegőt. Lehajtotta a fejét, és figyelte, ahogy a hatalmas hímtag átfúródik a lába között, a vége pedig majdnem felér a köldökéig.

Istenem, most már értette, miért szerette Butch annyira nézni őt. Mert... igen... számára is nagyon izgató volt a lüktető szerszámát látni.

– Mit akartál mondani? – kérdezte nyögve.

– Bébi... – Butch lélegzete forró levegőként perzselte a lány nyakát, hangja sötét, sürgető kérés volt a füle mellett. – Ó, a francba, nem kérdezhetem meg így.

A száját a lány vállára tapasztotta, a foga a húsába mélyedt. Marissa felkiáltott, könyöke összecsuklott, de Butch elkapta, még mielőtt az ágyra esett volna. A két melle között fogva egy kézzel tartotta meg.

– De igen, kérdezd csak meg! – lihegte Marissa.

– Megtenném... ha képes lennék megállni... de ó, istenem...

Visszahúzódott, majd egy erőteljes lökessel olyan mélyen hatolt belé, ahogy korábban megmondta. Pumpáló mozgásba kezdett, amitől Marissa felnyögött, és hátrafesztette a hátát, majd a nevét kiáltotta. Butch olyan ritmusban mozgott, amely teljesen feltűzelte őt, mégis gyengéd volt közben, és sokkal gyengébbek voltak a lökései, mint ahogy szerette volna.

Marissa imádta ezt az érzést, azt hogy kitöltötte, hogy szétfesztette, hogy ki-be csúszkált benne, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy egy óra múlva mit fognak tenni a testével.

Mi van, ha ez az utolsó alkalmuk arra, hogy együtt legyenek?

Könnyek gyűltek a szemébe, eláztatták a szempilláját és elhomályosították a látását. Amikor Butch megfogta az állát, és maga felé fordította, hogy megcsókolja, észrevette könnytől csillogó tekintetét.

– Ne gondoldj rá! – suttogta az ajkába. – Maradj most velem itt! Csak ez a perc számít.

Emlékezz erre a pillanatra! Emlékezz rá...

Kihúzódott belőle, hanyatt fordította, és szemből hatolt belé. Ajkával az arcát cirógatta, a száját csókolta, miközben folytatta a pumpáló mozgást. Egyszerre érték fel a csúcsra. Olyan hatalmas gyönyör áradt szét a testükben, hogy Butch feje elnehezült, már képtelen volt egyenesen megtartani.

Miután lecsillapodtak, az oldalára gördült, és a mellkasához vonta Marissát. A lány hallgatta a szívverését, és remélte, hogy a szíve valóban olyan erős, mint amilyennek hangzott.

– Mit akartál mondani az előbb? – suttogta a félhomályban.

– Hozzám jössz feleségül?

Marissa felemelte a fejét. A férfi mogyoróbarna szeme halálosan komoly volt, és látszott, hogy ugyanarra gondol, amire a lány: miért nem keltek egybe már hamarabb?

Marissa nagyot sóhajtott, és csak egy szóval válaszolt.

– Igen...

Butch gyengéden megcsókolta.

– Mindkét szertartást szeretném. A te fajod szerinti szokásokat és a katolikus templomit is. Jó lesz ez így?

Marissa megérintette a keresztet, amely a nyakában lógott.

– Tökéletesen.

– Bárcsak több időnk lenne...

Ekkor megszólalt az ébresztőóra, Butch azonban egy gyors mozdulattal rácsapott, és elhallgattatta.

– Azt hiszem, itt az idő felkelnünk – jegyezte meg Marissa, és egy kicsit elhúzódott.

Nem jutott messzire, mert a férfi visszahúzta az ágyra, és odaszögezte a testével, majd a lába közé csúsztatta a kezét.

– Butch...

Butch szenvedélyesen megcsókolta, majd az ajkába suttozta.

– Még egyszer szeretném csinálni neked. Csak még egyszer, Marissa!

Gyakorlott ujjai felfedezőútra indultak, és az érintéstől Marissa megint nedves lett. Úgy érezte, mintha az egész teste elolvadna, miközben Butch szája a melle felé közeledett, majd ajka közé vette a mellbimbóját. Hamar feltüzelte a vágyát, és Marissa nemsokára már magán kívül zihált, megfeszítette a hátát, hogy még jobban elébe menjen az ujjai játékának.

A sürgető, vibráló feszültség egyre csak nőtt a testében, aztán kirobbant, mint egy szunnyadó vulkán. Butch gyengéd szeretettel segített neki meglovagolni a gyönyör hullámain, amelyek, mint ahogy a víz tetején pattogó kő újból és újból megérinti a víz felszínét, egymás után többször is előntötték a testét, hogy aztán újra szárnyalva megint felrepítsék a felhők közé.

Butch mindvégig ott volt mellette, és meleg barna szemével figyelte. Marissa tudta, hogy ezt a tekintetet élete végéig nem fogja elfelejteni.

Butch ma este meg fog halni. Olyan biztosan érezte ezt, mint ahogy még soha semmit.

John az üres osztályterem leghátsó sorában ült, a magányos padban, a távolabbi sarokban, ahol mindig is szokott. Az edzés rendszerint négykor kezdődött, Zsadist azonban még korábban kiküldött egy e-mailt, hogy a tanítás aznap három órával később kezdődik. John nem bánta. Így legalább több ideje volt rá, hogy megfigyelje Wrath-t munka közben.

Amikor az óra hetet ütött, az osztálytársai lassan megérkeztek a terembe. Blaylock volt az utolsó. Még mindig lassan mozgott, de már felszabadultabban beszélgetett a többiekkel, mintha lassan kezdene hozzászokni új önmagához. Az első padban foglalt helyet, és hosszasan igazgatta a lábát, hogy elférjen az asztal alatt.

John hirtelen rájött, hogy valaki hiányzik. Lash? Szentséges isten! Mi van, ha meghalt? Nem, az nem lehet... valaki biztosan elmondta volna már.

Elöl Blaylock az egyik diákkal hangosan felnevetett, aztán lehajolt, hogy letegye a táskáját a földre. Amikor kiegyenesedett, a tekintete a terem másik végében ülő Johnra tévedt.

John elpirult, és másfelé nézett.

– Hé, John – szólalt meg Blaylock –, nem akarsz ideülni mellém?

Az egész osztály elnémult, ő pedig felnézett.

– Innen jobban látni mindent – tette hozzá Blay, és a tábla felé bökött a fejével.

Továbbra is néma csend honolt a teremben. Olyan, mint amikor mindenki fejében lejátszódik a *Cápa* című film tipikus feszültségkeltő zenéje.

John nem tudta, mit tegyen, ezért fogta a könyveit, és végigsétált az asztalok közti folyosón, majd leült az első pad üres székére. Amikor elfoglalta a helyét, a beszélgetés újra megindult, könyvek puffantak az asztalokra, majd papírzörgés hallatszott.

A falon lévő óra megcsendült, a mutatók pontosan hét órán álltak. Mivel Zsadist még mindig nem érkezett meg, a beszélgetés egyre hangosabbá vált, és már mindenki teljesen felszabadulva zajongott.

John zavarában köröket rajzolgatott egy üres lapra, mert nagyon kényelmetlenül érezte magát így a középpontban, és azon gondolkozott, mi a fenét keres itt elől. Csak nem meg akarják tréfálni? A francba, ott kellett volna maradnia a...

– Köszönöm – szólalt meg halkán Blaylock –, hogy kiálltál mellettem tegnap.

Húha... talán mégsem tréfa volt. John lopva arrébb tolta a jegyzetfüzetét, hogy Blaylock is lássa, aztán ráírta.

Nem akartam olyan messzire menni.

– Tudom. És máskor nem is kell megtenned. Akarom mondani, magam is el tudok bánni vele.

John ránézett az osztálytársára.

Ezt nem kétlem – írta.

Balra valamelyik fiú elkezdte dúdolni a *Star Trek* főcímmelét, bár senki sem tudta, hogy mi okból. A többiek is csatlakoztak. Valaki más pedig William Shatnert utánozva azt mondta.

– Nem tudom... miért kell... így beszélnem, Spock...

A nagy hangzavarban egyszer csak súlyos, csizmás léptek zajára lettek figyelmesek kintől. Istenem, mintha egy egész hadsereg vonult volna végig a folyosón! John a homlokát ráncolva felnézett, és Wrath-t pillantotta meg, amint éppen elhaladt az ajtó előtt. A királyt Butch és Marissa, majd Vishous követte.

Miért olyan komorak mindannyian? – gondolta.

Blaylock megköszörülte a torkát.

– Szóval, John, van kedved velem és Quinnnel tartani ma este? Elmegyünk hozzánk egy kicsit lazítani. Megiszunk néhány sört. Szóval semmi extra.

John odakapta feléjük a fejét, és megpróbálta elrejteni meglepetését. Nahát! Most először javasolta neki valamelyik fiú, hogy találkozzanak tanítás után is.

Szívesen, írta.

Ekkor Zsadist belépett a terembe, és becsukta az ajtót.

A belvárosban, a caldwelli rendőrőrsön Van Dean rámosolygott az előtte álló rendőrré, és gondoskodott róla, hogy az arcáról egy jó nagy adag „nincs-semmi-különös” nyugalom sugározzon.

– Brian O’Neal régi barátja vagyok. Igen, ez vagyok én.

José de la Cruz gyilkossági nyomozó gyanakvóan méregette apró barna szemével.

– Mit is mondott, hogy hívják?

– Bob. Bobby O’Connor. Southie-ban nőttem fel, mint Brian. Ő elköltözött, aztán én is. Nemrég visszamentem, és azt hallottam, hogy rendőrként dolgozik Caldwellben, ezért úgy gondoltam, beugrom, és meglátogatom. De amikor felhívtam a rendőrséget, nem tudtam elérni. Folyton azzal a szöveggel jöttek, hogy „már-nem-dolgozik-itt”.

– És miből gondolta, hogy ha személyesen megjelenik, más választ kap?

– Csak reméltem, hogy talán valaki meg tudja mondani nekem, hogy mi történt velem. Felhívtam a szüleimet Southie-ban. Az apja azt mondta, már egy jó ideje nem beszélt Briannel, és a legutolsó információ, amit vele kapcsolatban tudott, az volt, hogy zsaru lett belőle. Nézze, nincs semmi hátsó szándékom. Egyszerűen csak válaszokat szeretnék kapni.

De la Cruz nagyot kortyolt fekete kávésbögréjéből.

– O’Nealt tavaly júliusban felfüggesztették. Azóta nem tért vissza a testülethez.

– Ez minden?

– Adja meg a telefonszámát, és ha valami még eszembe jut, felhívom.

– Rendben. – Van véletlenszerű sorrendben bementett néhány számot, amelyet de

la Cruz feljegyzett. – Köszönöm, és tényleg nagyon örülnék, ha felhívna. Maga volt a társa, ugye?

A másik férfi megrázta a fejét.

– Nem, nem voltunk társak.

– Ó, pedig az előtérben az egyik fickó azt mondta.

De la Cruz felvett egy dossziét a papírokkal borított íróasztalról, és kinyitotta.

– Végeztünk.

Van elmosolyodott.

– Hát persze. Még egyszer köszönöm, nyomozó.

Már majdnem kiment a szobából, amikor de la Cruz utána szólt.

– Egyébként tudom, hogy csak kamu az egész.

– Tessék?

– Ha a barátja lenne, azon a néven emlegette volna, hogy Butch. Most pedig húzzon ki az irodámból, de sürgősen, és imádkozzon, hogy túl elfoglalt legyek ahhoz, hogy maga után eredjek!

A francba! Lebukott.

– A nevek változnak, nyomozó.

– Az övé nem. Na viszlát, Bobby O’Connor, vagy bárki is maga!

Van kiment és nagyon örült, hogy azért még senkit nem tartóztatnak le, ha valakiről kérdezősködik. Mert ez a de la Cruz nagyon szívesen megbilincselte volna, ha megtehetette volna.

Hülyeség, hogy azok ketten nem voltak társak. Van olvasott róluk egy cikket a *Caldwell Courier Journal*ben. Az viszont egyértelmű volt, hogy ha de la Cruz tudta egyáltalán, hogy mi történt Brian... Butch... tökmindegy ki O’Neallel, belőle aztán egy szót sem fog kiszedni. Soha.

Kilépett a rendőrörsről a szitáló márciusi esőbe, és odakocogott a furgonhoz. Szerencsére utánanézett egy kicsit a dolgoknak, és így pontosan tudta, mi történt O’Neallel az elmúlt kilenc hónapban. A fickó legutolsó bejelentett címe egy egyszobás lakás volt egy jelentéktelen épületben néhány sarokkal arrébb. A házfelügyelő azt mondta, hogy miután megtelt a postaládája és a bérleti díjat sem fizette egy ideje senki, kinyitották a lakást. A hely tele volt bútorral és mindenféle személyes holmival, az azonban világosan látszott, hogy már régóta senki sem lakott benne. Az enivaló mind megromlott, a kábeltévét és a telefont pedig kikapcsolták, mert nem fizették be a számlát. Úgy tűnt, mintha O’Neal egyik reggel kísértelt volna a lakásából, ahogy mindig is szokott... aztán soha többé nem tért volna vissza.

Mert bekerült a vámpírok világába.

Olyasmi lehetett, mint amikor valaki az Alantasok Társaságába lépett be, gondolta Van, miközben beindította a kocsit. Miután valaki csatlakozott hozzájuk, felégetett maga mögött minden hidat, amely a régi életéhez kötötte. És soha nem tért oda vissza.

Csakhogy a fickó még mindig itt volt Caldwellben.

Ami azt jelentette, hogy előbb vagy utóbb rátalál a végzet, és az Van szeretett volna lenni. Ideje volt, hogy sort kerítsen az első gyilkosságra a társaság tagjaként, és a zsaru éppúgy megtette, mint bármelyik másik ember, akinek dobogott a szíve.

Ahogy Mr. X mondta: megtalálni és kinyírni.

Amikor odaért egy piros lámpához, a homlokát ráncolta, és arra gondolt, jobban kellene, hogy zavarja a gondolat, hogy alig várja már a gyilkolást. Bár amióta beiktatták a társaságba, valahogy elvesztette az... emberségét. Minden nappal egyre kevesebb maradt benne. Már a testvére sem hiányzott.

Ennek is zavarnia kellett volna, nem igaz? Mégsem hatotta meg.

Mert érezte, hogy valami sötét erő növekszik benne, és fokozatosan elfoglalja azt a helyet, ahol egykor a lelke volt. Minden nappal egyre... erősebb lett.

37. fejezet

Butch végigsétált a tornaterem világoskék tornaszőnyegein, és egy acélajtájú helyiség felé tartott, amelyre az volt írva: SZERTÁR. Menet közben, Wrath és Vishous után bandukolva, egyszer sem engedte el Marissa hideg kezét. Szerette volna felvidítani, de a lány túl okos volt ahhoz, hogy bevegye a régi, jól bevált „*mindenrendben-lesz*” szöveget. Különb is, senki sem tudta előre, mi fog történni, ezért ha hamis illúziókat keltett volna benne, csak azt érte volna el, hogy reflektorfénybe hozza az öngyilkos vállalkozást, amelynek elébe néz.

Amikor a szőnyegek végéhez értek, V kinyitotta a vastag acélajtót. Beléptek egy tornaeszközökkel és elzárt fegyverekkel teli helyiségbe, majd odasétáltak az abból nyíló orvosi és elsősegélyszoba elé. Vishous beengedte őket, és felkapcsolta a villanyt. A fluoreszkáló lámpák felvillanás után egyhangú zümmögésbe kezdtek.

A helyiség úgy nézett ki, mintha egy igazi kórházi rendelő lett volna. A földet és a falakat fehér csempe bontotta, a fal mellett pedig egy sereg üvegajtájú, fém gyógyszeres szekrényke sorakozott. A polcain fiolák és orvosságos dobozok álltak. A sarokban egy hidromasszázs-kád, egy masszázstasztal és egy készenléti kocsi volt, rajta egy defibrillátorral. Ezek közül egyik sem volt túlságosan érdekes Butch számára, mivel leginkább a szoba közepére figyelt, ahol a dolog meg fog történni. Középen, mint egy színpadon, amely csak Shakespeare-re vár, egy kerek hordágy állt, felette a mennyezetről ultramodern lámpatest lógott. Alatta pedig egy... lefolyó a földön.

Elképzelte magát, ahogy ott fekszik az ágyon, a fény kereszttüzeiben. És úgy érezte, mindjárt megfullad.

Amikor Wrath becsukta az ajtót, Marissa vékony hangon megszólalt.

– Havers klinikáján kellene ezt csinálni.

V megrázta a fejét.

– Nem akarok megsérteni, de Butch-ot még egy megfázással sem vinném a testvéredhez. Különb is, minél kevesebben tudnak a dolgról, annál jobb. – Odament a hordágyhoz, és ellenőrizte, hogy a fék be van-e húzva. – Amellett, én magam is kiváló orvos vagyok. Zsaru, vetközz le, aztán el is kezdhetjük!

Butch levette minden ruháját, csak a boxeralsóját hagyta magán. Libabőrös lett a hidegtől.

– Nem lehetne egy kicsit befűteni ezt a hűtőkamrát?

– Dehogynem. – Vishous odalépett a falhoz. – Most még melegre állítom, később azonban bekapcsolom a légkondit, és hidd el, imádni fogsz érte.

Butch odament a hordágyhoz, és felült rá. A feje felett szisszenést hallott, majd elkezdett beáramlani a meleg levegő. Kinyújtotta Marissa felé a karját. A lány egy pillanatra behunyta a szemét, majd odament hozzá. Butch szorosan magához ölelte, és menedéket talált a teste melegében. Marissa némán könnyezett, és amikor a férfi mondani akart valamit, csak megrázta a fejét.

– Szeretnétek most egybekelni?

Mindenki megdermedt a szobában.

A sarokban egy fekete ruhás, apró alak bukkant elő a semmiből. Az *Őrző*.

Butch szíve hevesen kalapált. Még csak egyszer látta őt Wrath és Beth esküvői szertartásán. Akkor is az volt, ami most: a megtestesült erő, a természet végtelen hatalma, egy olyan lény, akit tisztelni és félni kell.

Aztán az is eljutott a tudatáig, amit kérdezett.

– Igen, én szeretnék... Marissa?

A lány leengedte a kezét, mintha a szoknyáját akarná megemelni pukedlizés közben. Amikor rájött, hogy nem olyan ruhát visel, zavartan maga mellett tartotta, de a tiszteletteljes meghajlást nem mulasztotta el. Kecsesen és mélyen meghajtotta magát, és még mielőtt kiegyenesedett volna, így szólt.

– Ha nem sértjük meg, határtalan megtiszteltetésként vennénk, ha Őszentsége összeadna bennünket.

Az Őrző közelebb lépett, mély hangú nevetése betöltötte a szobát. Fénylő kezét Marissa fejére tette, és azt mondta.

– Micsoda udvariasság, gyermekem! A családod mindig is tudta, mi az illem. Állj fel, és emeld fel a tekinteted! – Amikor Marissa kiegyenesedett és felnézett, Butch esküdni mert volna rá, hogy az Őrző felsóhajtott. – Gyönyörű! Milyen gyönyörű vagy! Igazán kivételes szépség.

Aztán Butch-ra pillantott. Az arcát sűrű fekete fátyol takarta, a férfi bőre mégis figyelmeztetően bizseregni kezdett a tekintete alatt. Mintha egy éppen lecsapni készülő villám útjában állna.

– Mi az apád neve, ember?

– Eddie. Edward. O'Neal. De ha nem bánja, inkább nem keverném bele ebbe, oké? Mindenki megdermedt a szobában. V halkan odasúgta neki.

– Vigyázz, zsaru, ne tegyél fel neki kérdéseket! *Nagyon* vigyázz!

– És mi ennek az oka, ember? – kérdezte az Őrző. Azt a szót, hogy *ember*, olyan hangsúllyal ejtette ki, mintha legalábbis azt mondta volna, hogy *csótány*.

Butch megvonta a vállát.

– Mert számomra semmit sem jelent.

– Az emberek mindig ilyen elutasítók a rokonaikkal szemben?

– Az apámnak és nekem semmi közünk egymáshoz. Csak ennyi az egész.

– Vagyis a vérségi kötelék nem sokat jelent számodra, igaz?

Nem, gondolta Butch, és Wrath-ra pillantott. A vérségi kötelék volt *minden*. Visszafordult az Őrzőhöz.

– Van fogalma róla, mennyire megkönnyebbültem, hogy...

Marissa nem kapott levegőt a rémülettől, V előre lépett, és kesztyűs kezét Butch szájára tapasztotta, majd a fejénél fogva hátra húzta, és közben azt sziszegte a fülébe.

– Ropogósra akarsz sülni, haver? Nem kérdezhetsz...

– Engedd el, harcos! – csattant fel az Őrző. – Szeretném hallani a válaszát.

Vishous keze lecsúszott a szájáról.

– Vigyázz!

– Elnézést a kérdésekért – mondta Butch a fekete ruhának –, csak nagyon megörültem, amikor megtudtam, milyen vér folyik az ereimben. És őszintén szólva, ha ma meghalok, legalább azzal a boldog tudattal megyek el, hogy tudom, hová tartozom. – Megfogta Marissa kezét. – És hogy kit szeretek. Ha ide szánt engem a sors, és annyi magányos és kirekesztettségben leélt év után ide kellett hazatérnem, azt mondom, nem volt elvesztegetett idő az, amit itt tölthettem köztetek.

Hosszú csend után az Őrző szólalt meg.

– Megbántad, hogy hátat fordítottál az emberi családodnak?

– Nem. Ők az én családom. Akik most itt vannak velem, és akik fent maradtak a házban. Miért lenne szükségem bárki másra? – A felhangzó káromkodásokból rájött, hogy megint sikerült feltennie egy kérdést. – Ja... hoppá... bocsí...

A fekete ruha redői alól halk női kacagás hangzott fel.
– Nagyon bátor vagy, ember.
– Én inkább azt mondanám, hogy ostoba – vágta rá Butch, majd megdörzsölte az arcát. Wrath eltátotta a száját a döbbenettől. – Pedig próbálkozom. Igazán mondom. Tudja, hogy tisztelettel beszéljek.
– Add ide a kezed, ember!
Butch odanyújtotta neki a bal kezét, amely szabad volt.
– Tenyérrrel felfelé! – dörrent rá Wrath.
Butch gyorsan megfordította.
– Mondd meg nekem, ember – mondta az Őrző –, ha azt a kezed kérném, amellyikkel a nőt fogod, ideadnád?
– Persze. Csak előbb megfognám őt a másikkal. – Amikor újra felhangzott a nevetés, megjegyezte. – Tudja, amikor így nevet, úgy hangzik, mint a madarak, amikor csiripelnek. Nagyon aranyos.
Balra tőle, Vishous a kezébe temette az arcát.
Hosszú csend lett.
Butch nagy levegőt vett.
– Ja, gondolom, ezt nem lett volna szabad mondanom.
Az Őrző megfogta a fátylat, amely az arcát takarta, és lassan felemelte.
Jézus... Mária... A zsarú megszorította Marissa kezét, amikor megpillantotta a feltáruzó arcot.
– Hisz maga egy angyal! – suttopta.
A tökéletes száj mosolyra görbült.
– Nem. Én csak... én vagyok.
– Gyönyörű.
– Tudom. – Az Őrző hangja megint parancsoló lett. – Add ide a jobb tenyeredet, Butch O’Neal, Wrath családjának leszármazottja, Wrath fia!
Butch elengedte Marissát, de a bal kezével azonnal megfogta, majd előrehajolt. Amikor az Őrző hozzáért, megvonaglott. A nő nem törte össze a csontjait, Butch mégis akkora hatalmas erőt érzett meg benne, amely egy cseppnyi erőfeszítés nélkül képessé tette volna rá. Ha akarta volna, egy szempillantás alatt porrá zúzta volna.
Az Őrző ekkor Marissa felé fordult.
– Gyermekem, nyújtsd te is ide a kezed!
Abban a pillanatban, ahogy Butch megérezte a lány kezét, melegség járta át a testét. Először azt gondolta, csak a fűtés kapcsolt be a helyiségben, aztán rájött, hogy a forróságot a bőre alatt érzi.
– Ó, igen. Ez egy nagyon jó párosítás – jelentette ki az Őrző. – Megkapjátok az engedélyemet, hogy együtt legyetek, ameddig megadatik nektek. – Elengedte a kezüket, és Wrath-ra nézett. – A szertartás részemről véget ért. Ha az ember életben marad, fejezzétek be az esküvőt, amint eléggé felépült hozzá!
A király meghajtotta a fejét.
– Úgy lesz.
Az Őrző visszafordult Butch-hoz.
– Most majd kiderül, milyen erős vagy.
– Várjon! – mondta Butch, mert eszébe jutott *az elit*. – Marissa most már férjezett, ugye? Úgy értem, ha meghalok, úgy tekintik, hogy van férje, ugye?
– Ez meg akar halni! – dörmögte Vishous alig hallhatóan. – Esküszöm, öngyilkos akar lenni!
Az Őrző teljesen ledöbbsent.
– Ezért most meg kellene, hogy öljelek.
– Nagyon sajnálom, de ez most *fontos*. Nem akarom, hogy rá is vonatkozzon az

elkülönítési törvény. Azt szeretném, hogy özvegynek tekintsék, és ne kelljen azért aggódnia, hogy valaki más fogja irányítani az életét.

– *Elképesztő*, hogy mennyire szemtelen vagy, ember! – csattant fel az Őrző, de aztán elmosolyodott. – És hihetetlenül megátalkodott, nem igaz?

– Esküszöm, hogy nem akartam udvariatlan lenni, de tudnom kell, mi lesz Marissa sorsa.

– Használtad már a testét? Magadévá tetted már úgy, ahogy egy férfi szokta?

– Igen. – Marissa fülig pirult, mire Butch a lány arcát a vállához fordította. – És tudja... szerelemből történt.

Miközben halk szavakat suttogott neki, az Őrző arca ellágyult, a hangja pedig szinte gyengéd lett, amikor újra megszólalt.

– Akkor legyen úgy, ahogy szeretném! Özvegynek fogják tekinteni, és nem fog rá vonatkozni semmilyen törvény, amely az egyedülálló hajadonok életét szabályozza.

Butch megkönnyebbülten felsóhajtott, majd megsimogatta Marissa hátát.

– Köszönöm, istenem!

– Tudod ember, ha egy kis jó modort tanulnál, nagyon jól kijöhetnénk egymással.

– Ha megígérem, hogy dolgozni fogok rajta, segítene túlélni azt, ami most következik?

Az Őrző hátrahajtotta a fejét, és teli torokból nevetni kezdett.

– Nem, nem fogok segíteni, de magamban szurkolok majd neked. Ami azt illeti, nagyon is. – Hirtelen Wrath-ra pillantott, aki mosolyogva rázta a fejét. – Ne gondold, hogy az etikett szabályainak ilyen szintű megsértése mindenki számára megengedett, aki felkeres!

Wrath arcáról lefagyott a mosoly.

– Én és a testvéreim mind tökéletesen tisztában vagyunk veled, hogy mi az illem.

– Jó. – A fátyol magától felemelkedett, és visszahullt az Őrző arca elé anélkül, hogy kézzel megfogta volna. Mielőtt az arcát teljesen eltakarta volna, azt mondta. – A királynét is hívjátok ide, mielőtt elkezdtétek!

Ezzel eltűnt.

Vishous füttyentett egyet, és az alkarjával letörölte az izzadtságot a homlokáról.

– Butch, haver, piszok szerencséd van, hogy kedvel.

Wrath felnyitotta a telefonját, és tárcsázni kezdett.

– A francba, azt hittem, még azelőtt elveszítünk, hogy neki kezdtünk volna... Beth? Szia, *leelan*, lejönnél hozzánk, a tornaterembe?

V fogott egy guruló, rozsdamentes acéltálcát, és odafordult az egyik szekrény elé. Elkezdett rápakolni több tekercs steril kötszert, Butch pedig feltette a lábát az ágyra, és kinyújtózott.

Felnézett Marissára.

– Ha nem jól végződik a dolog, az Árnyékban fogok várni rád – mondta, de nem azért, mintha hitt volna benne, inkább csak azért, hogy megnyugtassa a lányt.

Marissa lehajolt, és szájon csókolta, aztán még ott tartotta az arcát a férfiénél, amíg végül V megköszöri a torkát. Hátralépett, és az ősi nyelven beszélni kezdett. Halk, kétségbeesett szavakat mormolt, valószínűleg egy imát. Bár a szavakat inkább csak lehelte, mint mondta.

Vishous a tálcát az ágy mellé tolta, aztán Butch lábához lépett. Valamit fogott a kezében, de nem mutatta meg, mi az, mert a karját mindig úgy tartotta, hogy ne látszódjon. Egy fémes kattánás hallatszott, aztán az ágy lába a magasba emelkedett. A melegben Butch érezte, hogy a vér a fejébe áramlik.

– Készen állsz? – kérdezte V.

Butch Marissára pillantott.

– Úgy érzem, mintha minden olyan gyorsan és váratlanul történne.

Kinyílt az ajtó, és Beth sétált be a helyiségbe. Halkan köszönt, aztán Wrath-hoz lépett. A király átölelte a derekát, úgy húzta közel magához.

Butch visszafordult Marissához, aki már gyorsabban mormolta az imát, amíg végül össze nem mosódott minden szó.

– Szeretlek! – sította neki, aztán V-re pillantott. – Kezdheted!

Vishous felemelte a kezét. Egy szike volt benne, és olyan gyors mozdulattal, hogy Butch szinte nem is látta, mélyen belevágott a csuklójába. Kétszer. A vér kibuggyant, és fényes, csillogó vörös csíkként végigcsorgott az alkarján. Butch-ot elfogta a hányinger.

A következő pillanatban V egy ugyanolyan vágást ejtett a másik csuklóján is.

– Ó... jézusom! – Butch szíve vadul vert, a vére gyorsabban áramlott.

Jeges rémület lett úrrá rajta, és ki kellett nyitnia a száját, hogy levegőt tudjon venni.

A háttérben elmosódott hangokat hallott, de nem tudta kivenni őket. Úgy látta, mintha a szoba kezdene összeszűkülni. Ahogy a valóság lassan szertefoszlott, a tekintetét Marissa arcára, halványkék szemére és aranszőke hajára szegezte.

Megtett minden tőle telhetőt, hogy ne essen pánikba, mert nem akarta megijeszteni a lányt.

– Nincs semmi baj – mondta. – Minden rendben... Minden rendben... Jól vagyok...

Valaki megfogta a bokáját, amitől rémülten összerándult... de csak Wrath volt az. A király leszorította a lábát, Vishous pedig még feljebb emelte az ágy végét, hogy a vér még gyorsabban folyjon. Aztán megkerülve az ágyat odament mellé, és megfogta a zsaru karját, majd lelógatta az ágyról. Így közelebb került a lefolyóhoz.

– V? – kérdezte Butch. – Ne menj el, oké?

– Soha. – Vishous olyan gyengéd mozdulattal simította hátra Butch haját, amely már szinte furcsa volt egy férfitől.

Aztán valahogy minden ijesztővé vált. A túlélési ösztön azt sította Butch-nak, hogy harcoljon, Vishous azonban ráhajolt a vállára, és a testével odaszögezte az ágyhoz.

– Nyugalom, zsaru! Mindannyian itt vagyunk veled. Nyugodj meg, ha tudsz...

Az idő némán telt. Az idő... istenem, csak telt és telt, nem állt meg. Többen is beszéltek hozzá, de ő csak Marissa hangját hallotta... bár az imából, amit mormolt, egy szót sem értett.

Felemelte a fejét, és lenézett. Már nem látta a csuklóját, hogy megállapította volna, mi...

Hirtelen az egész teste erősen reszketni kezdett.

– F-fázom.

V bólintott.

– Tudom. Beth, csavard feljebb a fűtést egy kicsit!

Butch tehetetlenül Marissára pillantott.

– E-egyre jobban f-fázom.

A lány abbahagyta az imádkozást.

– Érzed a kezemet a karodon? – Butch bólintott. – Érzed, milyen meleg? Jól van... Akkor most képzeld azt, hogy ez a meleg körbeveszi az egész testedet! A karomban tartalak... átölellek. Szorosan hozzám simulsz. Én pedig hozzád.

Butch elmosolyodott. Ez tetszett neki.

Aztán a tekintete idegesen repkedni kezdett, amitől a lány alakja meg-megrezsent, mint egy mozivásznon a kivetített kép, amikor a vetítógép elromlik.

– Fázom... csavard fel a fűtést! – A bőre mindenhol bizsergett, a gyomra pedig olyan volt, mint egy ólomgolyó. A szíve mintha már csak pislákolat volna, alig érezhetően vert.

– Fázom... – A foga vacogni kezdett, és hangosan csattogott, aztán egyszer csak már nem hallott semmit.

– Szeretlek...

Marissa figyelte, ahogy Butch vére egyre nagyobb tócsában gyűlik össze a lefolyó körül, míg végül az ő lábáig is elért. Ó, istenem... minden szín kiment a férfi arcából, a bőre hamuszürke lett. Úgy tűnt, már nem is lélegzik.

V odalépett mellé egy sztetoszkóppal, és a mellkasára helyezte.

– Már közel jár. Beth gyere ide! Szükségem lesz rád. – Átnyújtotta neki a sztetoszkópot. – Figyeld a szívét, és szólj, ha tíz másodpercig nem hallasz semmit! – A falon lévő órára mutatott. – Azon nézd a másodpercmutatót! Marissa, gyere ide, és fogd le a bokáját, jó? Wrath-nak más dolga lesz.

Amikor a lány habozott, V megrázta a fejét.

– Szükségem van valakire, aki megtartja, mert Wrath meg én mással leszünk elfoglalva. Így is veled leszel, és onnan is beszélhetsz hozzá.

Marissa lehajolt, megcsókolta Butch száját, majd odasúgta neki, hogy szereti. Ezután felváltotta Wrath-t, és átvette tőle a feladatot, hogy a férfi testét az ágyon tartsa, nehogy lecsússzon a földre.

– Butch? – kérdezte. – Itt vagyok, *nallum*. Érzed? – Óvatosan megszorította hideg bokáját. – Itt vagyok.

Továbbra is nyugodt hangon beszélt hozzá folyamatosan, bár halálra volt rémülve attól, hogy mi fog történni. Különösen akkor, amikor Vishous odagurította a készenléti kocsit a defibrillátorral.

– Felkészültél, Wrath? – kérdezte.

– Hova álljak?

– Ide a mellkasa mellé! – V felvett egy hosszúkás, vékony, steril csomagot, és kinyitotta. A benne lévő tű legalább tizenöt centiméter hosszú volt, és olyan vastag, mint egy toll. – Hogy állunk a szívveréssel, Beth?

– Lassul. Istenem, már nagyon gyenge!

– Marissa? Szeretnék megkérni, hogy maradj csendben, hogy Beth jobban hallja, oké?

Marissa elhallgatott, de magában folytatta az imádkozást.

A következő percekben egyikük sem mozdult, és ahogy Butch körül álltak, olyanok voltak, mint egy kimerevített csoportkép. Az egyetlen dolog, ami mozgott a szobában, a vér volt, ahogy a csuklójából a földre csöpögött, és lefolyt a lefolyón. A halk *glug glug glug* hang hallatán, Marissa sikítani szeretett volna.

– Még mindig ver a szíve – suttogta Beth.

– Megmondom, mi fog történni – mondta Vishous, s közben Butch testét vizsgálgatta a tekintetével. – Amikor Beth megadja nekem a jelet, vízszintesbe teszem az ágyat, és amíg Wrath-on dolgozom, ti ketten lezárjátok a sebeit a csuklóján. Minden másodperc számít. Nagyon sietnetek kell a lezárással. Világos?

Mindketten bólintottak.

– Már lassul – mondta Beth. Sötétkék szemét összehúzta, úgy nézte az óra másodpercmutatóját, aztán az egyik kezét felemelte, hogy jobban a fülébe nyomja a sztetoszkóp egyik ágát. – Még lassabb...

A másodpercek hirtelen olyan hosszúnak tündek, mint egy örökkévalóság, Marissa pedig robotpilóta üzemmódba került, ám a félelmet és a rémületet elnyomta benne a nagyon erős koncentráció, amelyről nem is tudta, honnan jött.

Beth a homlokát ráncolta, majd közelebb hajolt Butch mellkasához, mintha úgy jobban hallaná.

– Most!

V vízszintesbe emelte az ágyat, Marissa odaszaladt az egyik csuklóhoz, Beth pedig

a másakra hajolt rá. Amíg ők megnyalták a sebet, hogy lezárják, Vishous beszúrta a tűt Wrath alkarjába.

– Mindenki hátra! – kiáltotta, amikor kihúzta a tűt a király vénájából.

Fogást váltott a fecskendőn, és marokra fogta, majd Butch felé hajolt. Sietve kitapogatta az ujjával a szegycsontját, aztán egy határozott mozdulattal a szíve közepébe döfte.

Marissa hátratántorodott, amikor V belefecskendezte a vért. Érezte, hogy valaki megfogja hátulról. Wrath volt.

V kihúzta a tűt, és az ágyra tette. Felemelte a defibrillátor tappancsait, és bekapcsolta a műszert. Halk búgó hangot lehetett hallani, amikor tölteni kezdett.

– Hátra! – kiáltotta Vishous, aztán a fém tappancsokat Butch mellkasára tette.

A zsarú felsőteste nagyot rándult, V pedig a nyaki artériára tette az ujját.

– Hátra! – kiáltotta, majd megint kiütötte.

Marissa Wrath karjaiba dőlt, és nézte, ahogy Vishous visszadobja a tappancsokat a készenléti kocsira, majd befogja Butch orrát, és kétszer belefúj a szájába. Ezek után a mellkasát kezdte nyomkodni. A mesterséges lélegeztetés közben dühösen morgott, kivillantotta a szemfogát, mintha haragudna a szobatársára.

Butch bőre már szürkésben játszott.

– ... három... négy... öt...

Folytatta a számolást, Marissa pedig kiszabadította magát Wrath öleléséből.

– Butch? Butch... ne hagyj itt minket... maradj velünk! Maradj velem!

– ...kilenc... tíz. – V visszahúzódott, befújta kettőt Butch szájába, aztán kitapintotta a nyakán az eret.

– Kérlek, Butch! – könyörgött Marissa.

V a sztetoszkópért nyúlt. A mellkasára tette a membránt, a szívverését kereste.

– Semmi. *A francba!*

38. fejezet

Két perc múlva, amikor V abbahagyta a mesterséges lélegeztetést, Marissa megragadta a testvér vállát.

– Nem adhatod fel!

– Nem is adom. Nyújtsd ide a karodat! – A lány odatartotta, V pedig elvágta a csuklóján a bőrt. – Tedd a szája felé! Most!

Marissa odaszaladt Butch fejéhez, szétnyitotta a férfi száját, és odatartotta felé a sebet, Vishous pedig újra elkezdte nyomkodni a mellkasát. Marissa visszatartott lélegzettel azon imádkozott, hogy Butch elkezdjen végre inni. Remélte, hogy az a kis vér, ami bejut a szervezetébe, segíteni fog majd neki.

De nem... Meghalt... Butch halott volt... *Butch már nem élt...*

Valaki nyöszörögni kezdett. Ő. Igen, ő maga adta ki az elkeseredett hangokat.

Vishous megállt, és megtapintotta a nyakát, aztán a sztetoszkópért nyúlt. Amikor rátette a membránt a mellkasára, Marissa úgy látta, mintha megmozdult volna. Vagy mégsem?

– Butch? – kérdezte.

– Hallok valamit – Vishous arrébb tette a hallgatófejet. – Igen... Hallom...

Butch mellkasa megemelkedett, amikor az orrán keresztül beszívta a levegőt. Aztán a szája Marissa csuklója felé mozdult.

A lány úgy mozdította a karját, hogy a vágás még jobban kézre essen neki.

– Butch?

A férfi mellkasa még magasabbra emelkedett, amikor egy nagyobb lélegzetet vett, és elfordította a fejét a vérző sebtől, hogy be tudja szívni a levegőt. Aztán még egyszer...

– Butch, hallasz engem?

Kinyitotta a szemét, Marissa pedig jéggé fagyott a rémülettől.

A férfi, akit szeretett, nem volt ott a tekintetében. Volt azonban valami más.

Pusztító éhség.

Butch egy hörgéssel megragadta a karját, és olyan erősen szorította meg, hogy a lány nem kapott levegőt. Nem tudott kiszabadulni a szorításból, miközben Butch a szájával rátapadt a csuklójára, és vadul szívni kezdte a vért. Az ágyon fészkelődve vadul harapta a karját, tekintetét mereven előre szegezte, miközben ivott, és ahogy az orrán keresztül levegőt vett, és nagyokat kortyolt, úgy nézett ki, mint egy kiéhezett vadállat.

Marissa egyenesen rettegett tőle.

Mondd, hogy még mindig odabent vagy! – gondolta. – *Mondd hogy még mindig itt vagy velünk...*

Kis idő múlva szédülni kezdett.

– Túl sokat iszik – mondta Vishous aggódva.

Mielőtt a lány válaszolhatott volna, valami sötét, fűszeres illatra lett figyelmes. Igen a... kötődés illata. Wrath-é. De miért érezte most úgy a király, hogy érezetnie kell a *fele* tulajdonjogát?

Marissa megszédült, és érezte, hogy Vishous ujjai a karjára fonódnak.

– Elég volt!

De Butch még mindig farkaséhes!

– Nem! Ne...

– Engedd, hadd folytassam én!

Marissa felemelte a tekintetét, és Beth-t pillantotta meg... aztán Wrath-ra nézett. A *fele* mellett állva, a király arca halálosan komor volt, a testtartásából pedig úgy látszott, mintha bármelyik pillanatban képes lenne rávetni magát valakire.

– Marissa? Megengeded, hogy én adjak neki inni? – kérdezte Beth.

Marissa a királynéra pillantott. Istenem, múlt júliusban ő mondta ugyanezeket a szavakat... amikor Wrath élet-halál között lebegett, és csak az ő vére tudta megmenteni.

– Megengeded, Marissa?

A lány zibbadtan bólintott, mire Wrath morogni kezdett, és kivillantotta a szemfogát, amely olyan hosszúra nyúlt, mint egy hatalmas kés.

Ó, istenem, ez nagyon veszélyes helyzet volt! A szerelmes férfiak nem osztottak a szerelmükön. *Soha!* Képesek voltak az utolsó lehetőségig is küzdeni, de akkor sem engedték, hogy *felük* közelébe merészkedjen egy másik férfi, amikor inni akart.

Beth felnézett a *parancsolójára*. Mielőtt még bármit is mondhatott volna, Wrath dühösen azt morogta.

– V, gyere ide, és fogj le!

Vishous odament a királyhoz, és arra gondolt, milyen kár, hogy Rhage nincs velük.

A francba... Ez nagyon rossz ötlet volt. Engedni, hogy egy tiszta vérű, szerelmes vámpír végignézze, amint a *fele* egy másik férfinak adja a vérét. Szentséges ég, amikor az Őrző azt javasolta, hogy Beth jöjjön le hozzájuk, V azt gondolta, csak a szertartás miatt kéri, nem pedig azért, hogy a vérét adja valakinek. De nem volt más választásuk. Ha Butch tovább folytatná az ivást Marissából, megölné, és még akkor sem kapna belőle eleget. Különbén is, a királynén kívül más nő nem volt, aki alkalmas lett volna erre a feladatra. Mary még mindig ember volt, Bella pedig gyermeket várt.

Egyébként az sem lett volna könnyebb, ha Rhage-et vagy Z-t kellett volna megfékezni. A vadállathoz minimum egy hatalmas adag kábító lövedék kellett volna, Z pedig... a *francba!*

Beth felemelte a karját, és megsimogatta a *parancsolója* arcát.

– Lehet, hogy jobb lenne, ha nem néznéd végig.

Wrath megragadta a torkát, és hevesen megcsókolta.

Aztán a szájához vitte Beth csuklóját, és felnyitotta a vénáját a szemfogával.

– Menj hozzá! Siess! – Eltolta magától, majd hatalmas testével nekirogyott a falnak. – Vishous, nagyon erősen tarts, különben nem állok jól magamért!

Wrath természetes alakja remegett, izmai megfeszültek, bőrére verejték ült ki. A fekete napszemüveg mögött úgy izzott a szeme, hogy még a sötét lencsén keresztül is tisztán lehetett látni.

V nekiveselkedett a királynak, és azonnal erős ellenállásba ütközött. Jóságos isten, olyan volt, mintha egy felbőszült bikát akart volna visszafogni!

– Miért nem... mész ki a szobából? – nyögte V, miközben próbálta egy helyben tartani a dühtől remegő királyt.

– El kellene... mennem mellettük... hogy az ajtóhoz jussak. Nem... bírnám ki...

V fogást váltott, és az ágyra nézett.

Istenem, Marissa nem fogja már sokáig bírni, ha nem szabadul ki Butch karmaiból. A zsarú pedig kétségbeesetten fog harcolni, ha elszakítják a táplálékforrásától.

– Beth! – kiáltotta, miközben Wrath-szal küzdött. – Fogd be az orrát, és szorítsd le a fejét! Csak így tudod rávenni, hogy elengedje Marissát.

Amikor Beth befogta a zsuru orrát, Butch torkából valami állatias morgás tört föl, mintha tudta volna, mi következik. A teste megrándult az ágyon, és felkészült rá, hogy megküzd bárkivel, aki el akarja venni tőle a táplálékát.

Ó, krisztusom, ne engedd, hogy megtámadja Beth-t! – gondolta V. Wrath olyan feszült állapotban volt, hogy képes lett volna kiszabadítani magát, és megölni Butch-ot. *Kérlek, istenem...*

A nők azonban remekül megoldották a cserét. Marissa kirántotta a csuklóját Butch szorításából, aztán a vállánál fogva leszorította az ágyra, amíg Beth oda nem lépett hozzá, hogy a szájához vigye a karját. Amikor a másik véna elé került, és Butch megízlelte az új vért, felnyögött az íztől.

Amitől persze Wrath még dühösebb lett.

Az ágy felé lendült, és magával rántotta Vishoust is.

– Marissa! – V fogást váltott, és a derekához nyomódva úgy fogta körbe, mint egy derékszíj. – Segítségre lenne szükségem.

A lány hátra pillantott Wrath-ra... és nagyon okos lépésre szánta el magát. Istenem, nagyon bölcsen cselekedett.

Kétségtelenül, legszívesebben Butch mellett maradt volna, ehelyett odalépett Vishoushoz, és ő is nekifeszült a király testének, hogy segítsen megakadályozni egy katasztrófát. Wrath hátratántorodott a kettős ellentámadástól, mire V valamivel jobb fogást talált rajta, bár a feje még mindig furcsa szögben állt. A karja azonban már ott volt, ahol lennie kellett: az egyik a király háta mögött és hátulról a nyakát tartotta, a másik pedig a dereka körül. Biztos, ami biztos, még a lábát is a vastag comb köré fonta, hogy Wrath inkább azonnal előre bukjon, ha esetleg mégis támadásba lendülne.

Marissa is ugyanezt tette, ő is ráfonta a lábát a combjára, majd az egyik karjával előlről fogta le.

Ó... a fenébe, nagyon vérzett a csuklója!

– Marissa... tartsd ide a karodat... – súgta V a lánynak, miközben izmaik megfeszültek. – Marissa...

Úgy tűnt, a lány nem hallotta. Túlságosan lefoglalta az, ami az ágyon történt.

– Marissa... el fogsz vérezni. Add már ide a csuklódat!

A lány megmozdította a karját, leengedte maga elé, aztán V felé nyújtotta, de nem igazán volt tudatában annak, hogy mit csinál.

Csak akkor döbrent rá, amikor Vishous ajka a bőréhez ért. Elakadt a lélegzete, és lenézett.

A tekintetük találkozott. A lány szeme tágra nyílt.

– Csak azért, nehogy elvérezz – dörmögte Vishous a csuklójába.

Amikor Butch felnyögött, Marissa visszafordult felé.

Annak ellenére, mekkora súly ellen küzdött, V számára hirtelen megállt az idő. Oldalról Marissa tökéletes arcára pillantott, miközben megnyalta durván felsebzett csuklóját, lezárta vele a sebet, csillapította a fájdalmát, és elindította a gyógyulási folyamatot. Valami olyan erő kerítette hatalmába, amit nem akart megnevezni. Nyelvét újra és újra végighúzta a seben, megízlelte a lány és... Butch véréét.

Többször ismételte meg a nyalogatást, mint amennyiszer szükséges lett volna. Az utolsónál, amikor már tudta, hogy abba kellene hagynia, mivel már így is jócskán átlépte a határt... amikor tudta, hogy nem fogja tudni visszafogni Wrath-t, ha nem arra összpontosít... az utolsó nyalásnál Butch-ra nézett. És az ajkával egy csókot nyomott a lány csuklójára.

Az a furcsa érzése támadt, mintha ezzel búcsúzott volna el a szobatársától.

Amikor Butch felébredt, úgy érezte magát, mintha egy örvényben kavargna. Vagy

egy turmixgépben.

A testében valami vadul tombolt, és ettől minden izma folyton összehúzódott. Valamit... ivott. Valamit, aminek olyan jó íze volt, hogy könny szökött a szemébe... valami csodálatosan finom nedűt, talán sűrű vörösbort? Ahogy újra és újra lenyelte, arra gondolt, hogy már ivott ilyet korábban. Nem pontosan ezt az évjáratot, de...

Kinyitotta a szemét, és majdnem elájult. Jézus Mária! *Életben* volt, a másik oldalon, és... Várjunk csak, hiszen ez nem is Marissa! Fekete haj lógott az arca előtt. Elrántotta a száját a csuklóról.

– *Marissa?*

Amikor meghallotta a lány válaszát, a hang irányába fordította a fejét, és megdermedt.

Jóságos... isten! Nem kifejezetten erre a látványra számított, és az új életét sem kimondottan ezzel akarta kezdeni. Bár igaz, hogy a látvány máskor se lett volna kellemesebb. Távolról sem.

Wrath olyan volt, mintha a legszörnyűbb horrorfilmből lépett volna elő. Hatalmas termetű, felbőszült, vámpír szörnyeteg, vicsorgó szemfoggal és vérben forgó szemmel. És őt akarta.

A jó hír az volt, hogy Vishous és Marissa lefogva tartották, a rossz viszont az, hogy úgy tűnt, már nem sokáig bírják.

Butch Beth-re pillantott, aki a csuklóján ejtett seben húzta végig a nyelvét, hogy összeforrassza a bőrt.

– Ó... a francba! – Túl sokat ivott belőle, nem igaz? Ó... *a francba!*

Visszaejtette a fejét az ágyra. Wrath meg fogja ölni. Ez már biztos. Ha Marissa és Vishous elengedik, a király fel fogja törölni vele a padlót.

Halkan káromkodva azt számolgatta, milyen messze van onnan az ajtó, miközben azt látta, hogy Beth a trióhoz közelít.

– Wrath? – szólalt meg a királyné, majd halkán hozzátette. – Ne engedjétek meg el!

Butch az oldalára fordult, és Marissa szemébe nézett. Azon imádkozott, bárcsak ne kellene most elbúcsúznia az élettől. Alig várta, hogy a szerelme közelében legyen, ám tudta, hogy ezt a helyzetet most nagyon óvatosan kell kezelniük.

– Wrath? – ismételte meg Beth.

Wrath idegei annyira pattanásig voltak feszülve, hogy Beth-nek előbb beszélnie kellett hozzá, hogy sikerüljön elterelnie a figyelmét Butch-ról.

– Nyugodj meg, már vége van! – Megérintette az arcát. – Vége van. Elmúlt.

Wrath egy kétségbeesett nyöszörgéssel a *fele* kezébe fordította a fejét, és a tenyerébe csókolott, majd fájdalmasan összeszorította a szemét.

– Mondd meg nekik... mondd meg nekik, hogy lassan engedjenek el! És Beth... Beth, le foglak teperni. Nem... nem tudom visszafogni magam. De mégis jobb, mintha megölném a zsarut...

– Naná... határozottan jobb – helyeselt böszén Butch.

Beth hátralépett, és lélekben felkészült.

– Engedjétek el!

Olyan volt, mintha egy dühös tigris engednének szabadon. Marissa elhajolt az útból, miközben Wrath olyan erővel taszította félre Vishoust, hogy a testvér egy gyógyszeres szekrénynek csapódott.

Egyetlen céltudatos mozdulattal Beth-re vetette magát, és beleharapott a torkába. A lánynak elakadt a lélegzete, aztán hátravetette a fejét a gyönyörtől. Wrath megfordult, és gyilkos tekintetét vetett Butch-ra. Nyilvánvaló volt, hogy nem azért iszik, mert az életben maradáshoz van szüksége rá, hanem azért, hogy megjelölje azt, akit szeret. A fűszeres illat, mint egy vészterhes figyelmeztetés, betöltötte az egész helyiséget.

Mihelyt a király úgy érezte, hogy elérte a célját, a karjaiba kapta a *felét*, és kiviharzott a szobából. Nem volt kérdés, hová mennek: a legközelebbi szobába, amin ajtó van, hogy végre a testébe hatolhasson.

Butch Marissa felé nyújtotta a kezét, a lány pedig odalépett hozzá. A férfi szemében olyan volt, mint a remény a hűtlen számára: sugárzó melegség, egy szép jövő ígérete, szeretetteljes boldogság. Lehajolt hozzá, Butch pedig szorosan átölelte, lágyan megcsókolta, és beszélni kezdett hozzá. Sok összevisszaság hagyta el a száját, át sem gondolta őket, csak kimondta azt, ami éppen akkor az eszébe jutott.

Amikor egy kicsit eltávolodtak egymástól, hogy levegőt vegyenek, Butch Vishousre pillantott. A testvér félszegen állt a nyitott ajtó mellett, a földet bámulta, miközben hatalmas teste alig észrevehetően remegett.

– V?

Vishous gyémántsínű szeme felemelkedett a padlóról, majd sűrűn pislogni kezdett.

– Szia, haver!

Butch kinyújtotta felé a kezét, és V megrázta a fejét.

– Örülök, hogy visszajöttél, öreg!

– A pokolba az udvariaskodással, Vishous! Told már ide a segged!

A testvér zsebre tette a kezét, majd lassan odasétált az ágyhoz. Marissa teremtette meg köztük a kapcsolatot. Felemelte Vishous karját, és odanyújtotta Butch felé, hogy a férfi megérinthesse a tenyerét.

– Jól vagy? – kérdezte Butch, és megszorította a felé nyújtott kezét.

Vishous egy fél pillanatig viszonzta a szorítást, majd dobbantott egyet a csizmás lábával, ahogy a lovak szoktak, és elengedte a zsaru kezét.

– Igen. Jól.

– Köszönöm.

– Nincs mit.

Vishous annyira feszült és ideges volt, hogy Butch megsajnálta, és témát váltott.

– Szóval vége van, ugye? Ennyi volt?

A testvér megsimogatta a kecskeszakállát, majd az órára pillantott. Aztán vissza Butch testére.

– Várjunk még tíz percet!

Rendben, részéről oké volt. Várakozás közben Marissa karját simogatta. A vállát. Meg az arcát. És a haját.

Végül Vishous halkán dörmögve megszólalt.

– Hát, azt hiszem, ennyi volt.

Furcsán csalódott volt a hangja, Butch azonban elvigyorodott, és azt felelte.

– Nos, nem is volt olyan vészes. Kivéve persze azt az apróságot, hogy meghaltam.

Az azért nem volt valami... – Nem fejezte be, hagyta, hogy a mondat a levegőben lógjon, aztán összeráncolta a homlokát.

– Mi az? – kérdezte Marissa.

– Nem is tudom. Mintha... – Valami történt a testében... valami a hasában...

Vishous odalépett az ágy mellé.

– Mit érzel, zsaru?

– Én... – Hirtelen éles fájdalom hasított belé, mintha egy szöges takarót borítottak volna rá. Minden egyes porcikájában érezte. Még a lélegzete is elakadt a váratlan támadástól. A látása elhomályosult, majd kiélesedett. – *Ó, a francba! Meg fogok halni...*

Vishous arca jelent meg a látóterében. És a gazember vigyorgott... széles, elégedett mosoly terült szét a képén.

– Ez az átváltozás, barátom. Most fogsz vámpírrá változni.

– Mi a f... – nem bírta kimondani a szót. Csak a végtelen fájdalmat és kínt érezte, és semmi egyéb nem tudott figyelni, csak a mély, kavargó gyötoremre. Amikor erősebb lett, abban reménykedett, talán elájul. De nem adatott meg neki.

Körülbelül százötven fényévnyi szenvedés után elkezdődött a fizikai átváltozás: A combcsontja került először sorra. Eltört, mire Butch felordított a fájdalomtól. Nem volt idő azonban ezen keseregni, mivel a karja volt a következő. Aztán a válla. A gerince... az alsó lábszára... a keze... a lábfeje... a koponyája sikítózott, az állkapcsa lüktetett. Oldalra fordult, és... kiköpte két fogát...

Az átváltozás örvényében Marissa mindvégig mellette volt, végig beszélt hozzá. Butch pedig belekapaszkodott a hangjába, és elképzelte a lányt a fejében, ő volt az egyetlen biztos pont a fájdalmak tengerében.

39. fejezet

A város másik részében, egy gyönyörű, félreeső házban John megitta az első üveg sörét. Aztán a másodikat. És a harmadikat. Meglepetten tapasztalta, hogy a gyomra befogadta az italt. Minden gond nélkül el tudta fogyasztani, és utána sem okozott semmi problémát.

Blaylock és Qhuinn a földön ültek az ágy előtt, és egy plazmatévé képernyőjére meredtek, ahol a *sKillerz* nevű divatos számítógépes játékot játszották, ami nagy slágernek számított. Valami érthetetlen okból kifolyólag John mindkettőjüket megverte, és a másik két fiú most a második helyért versengett.

John végigfeküdt az ágyon Blaylock paplanjára, a szájához emelte a sörösüveget, és rájött, hogy kiürült. Rápillantott az órára. Fritz körülbelül húsz perc múlva eljött érte, hogy felvegye, aminek nem nagyon örült. Mivel zsongott. Nagyon.

De elképesztően jó érzés volt.

Blaylock felnevetett, és elfeküdt a földön.

– Nem hiszem el, hogy megvertél, te gazember!

Qhuinn kezébe fogta a sörösüveget, és megütögette vele Blay lábát.

– Bocsi, nagyfiú, de béna voltál.

John feltámasztotta az állát a kezére, és élvezte, hogy kicsit spiccesen lazíthat a haverokkal. Olyan régóta haragudott már a világra, hogy el is felejtette, milyen érzés felszabadultan vidámnak lenni.

Blay vigyorogva ránézett.

– Természetesen, az igazi király ebben ez az erős és néma gyerek! Utállak, tudod?

John elmosolyodott, felemelte a középső ujját, és bemutatott neki. Miközben a két földön ülő fiú elnevette magát, megcsörrent egy BlackBerry.

Qhuinn vette fel. Hosszan helyeselt, aztán letette.

– A francba... Lash egy ideig nem jön vissza. Úgy tűnik – Johnra nézett –, alaposan ráijesztettél.

– Az a srác mindig is egy seggfej volt – jegyezte meg Blay.

– Pontosan.

Egy ideig nem szóltak, csak hallgatták Too Short *Nastyjét*. Aztán Qhuinn fürkésző pillantást vetett Blaylockra.

Összehúzta a szemét: az egyik kék volt, a másik zöld.

– Hé, Blay... szóval milyen volt?

A fiú elcsigázva a plafonra emelte a tekintetét.

– Kikapni tőled a *sKillerz*ben? Szuper, köszönöm szépen.

– Tudod, hogy nem erről beszélek.

Blay egy halk káromkodás mellett odanyúlt egy kis hűtőszekrényhez, kivett belőle egy sört, és felnyitotta. Ez volt neki a nyolcadik, de még mindig olyan józannak tűnt, mintha csak az elsőt inná. Igaz, hogy megevett mellé még négy McDonald'sos Big Macet, két nagy csomag sült krumplit, egy csokis shake-et meg két meggyes pitét. Na és egy zacskó chipset.

– Blay? Na, gyerünk... mondd már el, mi történt!

Blaylock meghúzta a sörösüveget, aztán nagyot kortyolva lenyelte.
– Semmi.
– Menj a fenébe!
– Jól van, elmesélem. – Ivott még egy kortyot. – Szóval... majdnem belehaltam. Biztos voltam benne, hogy meg fogok halni. Aztán... tudjátok... – Megköszöri a torkát. – Én... szóval ittam belőle. Csakhogy ez után még rosszabb lett. Sokkal rosszabb.
– Kiből ittál?
– Jasimból.
– Húha. Nagyon dögös csaj.
– Mindegy. – Blay oldalra fordult, és egy pulóvert húzott az ágyéka elé. Mintha valamit el akarna rejteni.
Quinn nem tévesztette szem elől a mozdulatot. Ahogy John sem.
– Na és, megvolt a csaj, Blay?
– Nem! Hidd el, amikor az átváltozásod elkezdődik, *meg sem fordul* a fejedben a szex!
– De azt hallottam, hogy utána...
– Nem, nem csináltam vele.
– Jól van, oké. – Quinnen azonban látszott, hogy azt gondolja, a barátjának elment az esze. – És milyen volt maga az átváltozás? Mit éreztél?
– Darabokra törtem... aztán újra összeállt a testem. – Nagyot húzott a sörből. – Röviden ennyi.
Quinn kinyújtotta apró kezét, majd ökölbe szorította.
– Másnak érzed magad?
– Igen.
– Miben?
– Az istenért, Quinn...
– Miért, mi okod lenne titkolózni? Mindannyian át fogunk esni rajta egyszer. Úgy értem... a francba, John, te nem szeretnéd tudni?
John Blaylockra nézett, és bólintott, remélve, hogy ők ketten nem hagyják abba a témát.
Az ezt követő csendben Blaylock kinyújtotta a lábát. Az új kék farmer alatt is látszott vastag combizma, ahogy megfeszült, majd ellazult.
– Szóval, milyenek érzed magad most? – faggatta tovább Quinn.
– Úgy, mint azelőtt, csak... nem is tudom. Sokkal erősebbnek.
– Klaaaaaaasz! – nevetett fel. – Már alig várom!
Blaylock elfordította a tekintetét.
– Ez nem olyasmi, amit örömmel vár az ember. Higgy nekem!
Quinn megrázta a fejét.
– Ebben nagyon tévedsz. – Egy pillanatig csend volt. – Most is merevedésed van?
Blay olyan vörös lett, mint a főtt rák.
– *Micsoda?*
– Ugyan már, te is tudtad, hogy ezzel jár! Szóval, van? – A csend egyre hosszabbra nyúlt. – Hahó, Blay? Válaszolj már! Most is van?
Blay megdörzsölte az arcát.
– Aha... igen.
– Gyakran?
– Igen.
– És csinálod magadnak, ugye? Akarom mondani... muszáj, nem? Szóval, milyen érzés?
– Elment az a francos eszed? Én nem szoktam...

– Csak most az egyszer mondd el, aztán soha többet nem fogunk kérdezni róla! Esküszöm! Ugye, John?

John lassan bólintott, és rájött, hogy még a lélegzetét is visszatartja, annyira feszülten várja a választ. Neki is voltak álmái, még erotikusak is, ami persze mégsem olyan volt, mintha a valóságban is megtörténne vele. Vagy ha első kézből hallana róla.

Sajnos, úgy tűnt, Blaylock megmakacsolta magát.

– A francba, Blay... milyen érzés? *Kérlek!* Egész életemben arra vágytam, amit te már megkaptál. Senki máshoz nem tudok fordulni... vagy talán kérdezzem meg az apámat? Na, nyögj már ki! Milyen érzés, amikor elélvezel?

Blay a sörösüvegen lévő címkét piszkálgatta.

– Erőteljes. Igen, olyan. Egyszerűen csak... valami hatalmas erő gyűlik fel benned, aztán... kirobban, te pedig lebegsz.

Quinn behunyta a szemét.

– Istenem! Én is akarom! Férfi akarok lenni!

John is éppen erre vágyott.

Blay egy hajtásra kiitta a sörét, aztán megtörölte a száját.

– Persze... most már... valaki mással szeretném csinálni.

Quinn ajka sokat sejtető félmosolyra húzódott.

– És mi a helyzet Jasimmal?

– Nem. Nem a zsánerem. Most pedig befejeztük. Vége a mesedélutának.

John az órára nézett, aztán az ágy szélére húzódott. Gyorsan felírt valamit a jegyzetfüzetébe, és megmutatta nekik, mire Blay és Quinn egyszerre bólintottak.

– Rendben – mondta Blay.

– Benne vagy, hogy holnap este is találkozunk? – kérdezte Quinn.

John bólintott és felállt... de megszedült, és az ágyra kellett támaszkodnia, hogy egyenesen tudjon állni.

Quinn felnevetett.

– Nézzenek oda, be vagy rúgva!

John válaszul csak megvonta a vállát, és inkább arra koncentrált, hogy elérjen valahogy az ajtóig. Amikor kinyitotta, Blay utána szólt.

– Hé, John!

John hátranézett a válla fölött, és felvonta az egyik szemöldökét.

– Hol tudjuk mi is megtanulni a jelbeszédet?

Quinn bólintott és kinyitott még egy sört.

– Igen, hol?

John pislogott egyet, aztán azt írta a jegyzetfüzetébe.

Az interneten. Keressetek rá arra, hogy amerikai jelbeszéd.

– Rendben. De majd segítesz nekünk, ugye?

John bólintott.

A két fiú visszafordult a tévéhez, és belekezdtek egy újabb játszamába. Amikor John becsukta az ajtót, hallotta, hogy odabent felnevetnek valamin, és elmosolyodott. De rögtön utána el is szégyellte magát.

Tohr és Wellsie halottak, gondolta. Nem lenne szabad... szórakoznia. Egy igazi férfit nem lehet eltéríteni a szándékától, a céljától és az ellenségeitől... pláne nem néhány baráttal és egy pár órányi kellemes időtöltéssel.

Végigfutott az előszobán, s közben az egyik karjával a falat támasztotta, hogy az egyensúlyát meg tudja tartani. A baj csak az volt, hogy... olyan jó érzés volt végre a srácok közé tartozni. Mindig is arra vágyott, hogy legyenek barátai. Nem egy csomó, vagy ilyesmi, csak néhány... igazán hűséges, jó barát.

Akikre egész életében számíthat. Mint egy testvérré.

Marissa nem értette, hogy tudta Butch túlélni mindazt, ami a testével történt. Hiszen lehetetlennek tűnt. Persze nyilvánvalóan ezen mentek keresztül a férfiak, akik átváltoztak, különösen a harcosok. Ha pedig Butch Wrath vérvonalából származott, akkor az ő ereiben is megvolt az a tiszta vér.

Amikor véget ért, a férfi pihegve feküdt az ágyon a már hideg szobában. A bőre viaszfehér volt, és verejték borította, mintha tizenkét maratoni távot futott volna le egymás után. A lába lelógott az ágy végéről. A válla majdnem kétszer olyan széles lett, a csípőjén és a combján pedig csak úgy feszült a boxeralsó.

Az arca láttán azonban Marissa megnyugodott. Ugyanolyan volt, mint korábban, természetesen arányosan nagyobb az új testéhez, de mégis ugyanolyan. Amikor pedig felnyitotta a szemhéját, ugyanaz a mogyoróbarna szempár tekintett vissza rá, amelyet olyan jól ismert, és ugyanaz a lélek lakozott benne, ami csak rá volt jellemző.

Butch még túl kábult volt ahhoz, hogy beszéljen. Megborzongott, mire Marissa hozott egy takarót, és ráterítette. Amikor a puha anyag a testéhez ért, megvonaglott, mintha túl érzékeny lenne a bőre. Aztán a szájával azt formálta „*Szeretlek*”, és álomba merült.

Marissát hirtelen ólmos fáradtság öntötte el, és úgy érezte, még soha életében nem volt ennyire kimerült.

Vishous befejezte a vér feltakarítását a földről, és kezében egy vizesflakonnal megállt, majd azt mondta.

– Gyere, együnk!
– Nem akarom itt hagyni.
– Tudom. Ezért megkértem Fritzet, hogy hozzon le nekünk ide valamit. A kinti helyiségben hagyta.

Marissa követte Vishoust ki a szertárba. Ott mindketten leültek egy-egy egy dupla széles padra, amely a falhoz volt rögzítve.

A sok nuncsaku, gyakorlótőr és kard társaságában elfogyasztották az ennilót, amelyet Fritz készített össze nekik. Mindkettőjüknek nagyon jól esett a szendvics, az almale és a zabpelyhes süti.

Egy idő múlva Vishous rágyújtott egy kézzel csavart cigarettára, és hátradőlt.

– Nem lesz semmi baj.
– Nem értem, hogy tudta túlélni.
– Az enyém is ilyen volt.

Marissa éppen egy sonkás szendvicsbe készült beleharapni, és a keze megállt félúton a szája felé.

– Tényleg?
– Igazság szerint még ennél is rosszabb. Nem voltam ekkora termetű, amikor velem megtörtént.

– De belül ugyanaz maradt, ugye?
– Igen. Még mindig a régi Butch.

Amikor Marissa megette a szendvicset, feltette mindkét lábát a padra, és nekidőlt a falnak.

– Köszönöm.
– Mit?
– Hogy lezártad a sebemet – felelte a lány, és kinyújtotta a karját.

Vishous elfordította gyémántsínű tekintetét.

– Szívesen.

A csendben, Marissa szeme lecsukódott, de megrázta magát, hogy ne aludjon el.

– Nem... aludj csak nyugodtan! – dörmögte V. – Majd én vigyázok rá. Mihelyt

felébred, szólok neked. Gyerünk... feküdj csak le!

Marissa kinyújtózott, aztán oldalra fordulva összegömbölyödött. Nem hitte, hogy el tud aludni, de azért lehunyta a szemét.

– Emeld meg a fejed egy kicsit! – mondta V. Amikor a lány felemelte, egy összecsavart törülközőt csúsztatott alá. – Így kényelmesebb lesz a nyakadnak.

– Nagyon kedves vagy.

– Viccelsz? A zsarú kitekerné a nyakam, ha hagynám, hogy kényelmetlenül feküdj.

Marissa esküdni mert volna rá, hogy a férfi megsimogatta a haját, de aztán úgy gondolta, biztos csak képzelődött.

– És veled mi lesz? – kérdezte lágyan, amikor a testvér leült a másik padra.

Istenem, V is legalább olyan fáradt lehetett, mint ő!

A férfi mosolya távolinak tűnt.

– Miattam nem kell aggódnod! Te csak aludj!

Marissa meglepő módon álomba szenderült.

V nézte, ahogy a halálosan kimerült lányt elnyomja az álm. Ezután oldalra biccentette a fejét, és belesett az elsősegély-szobába. Ebből a szögből csak a zsarú talpát látta, amely sokkal nagyobb volt, mint előtte. Atyavilág... Butch már tényleg közülük való lett! Mostantól kezdve hivatalosan is vámpír harcos volt, ránézésre is legalább százkilencvenöt centi magas, de az is lehet, hogy elérte a két métert. Le sem tagadhatta volna, hogy Wrath vérvonalából származik. V arra gondolt, vajon megtudják-e valaha, hogy melyik rokonának köszönheték.

A szertár ajtaja kinyílt, és Zsadist sétált be rajta, nyomában Phuryvel.

– Mi történt? – kérdezték egyszerre.

– Pszt! – V Marissa felé intett a fejével, majd halkán azt mondta. – Nézzétek meg nyugodtan! Ott van bent.

A két testvér az ajtóhoz lépett.

– Szentséges isten... – lehelte Phury.

– Nagyon nagy lett – dörmögte Z. Aztán beleszagolt a levegőbe. – Miért van Wrath kötődésének illata a levegőben? Vagy ez az enyém?

Vishous felállt.

– Gyertek, menjünk ki a tornaterembe! Nem akarom felébreszteni egyikőjüket sem.

– Szóval, hol van Wrath? – kérdezte Phury, amikor kint leültek. – Azt hittem, itt van veletek, és végignézi az egészet.

– El van foglalva. – Kétségtelenül.

Z az ajtóra nézett.

– A zsarú nagy lett. Nagyon nagy.

– Tudom. – V hanyatt fekve kinyújtózott, majd szívott egyet a cigarettából. Amikor kifújta a füstöt, nem nézett rájuk.

– Nagyon nagy lett, V!

– El se kezd! Túlságosan korai még arról beszélni, hogy mi lesz belőle.

Zsadist megdörzsölte a fejét.

– Csak azt mondom, hogy nagyon...

– Tudom.

– És Wrath vére folyik az ereiben.

– Tudom! De még túl korai, Z. Még nem lehetünk benne biztosak. Különben is, az anyja nem az egyik kiválasztott.

Z sárga szeme ingerülten megvillant.

– Tiszta hülyeség ez a szabály, ha engem kérdezel.

40. fejezet

Az elsősegély-szobában Butch az ágyon fekvve arra ébredt, hogy több nagy levegőt vesz az orrán keresztül. Érzett... valamit. Valamit, ami nagyon tetszett neki. Amitől felébredt benne egy erőteljes zsongás. *Enyém*, mondta egy hang a fejében.

Megpróbálta elhallgattatni a hangot, de az csak még hangosabb lett. Minden lélegzetvétellel ez az egy szó ismétlődött a fejében, amíg végül már olyan volt, mint a szívverése: akaratlan, önmagától működő. Az életének forrása. A lelke legbelső lényege.

Egy nyögéssel felült az ágyon, de megszédült, elvesztette az egyensúlyát, és majdnem leesett a földre. Megkapaszkodott az ágy szélében, és lenézett a karjára. Mi a franc... nem, ez biztos valami tévedés. Ez nem is az ő karja... és nem az ő lába. Atyaég, mekkora a combja!

Ez nem én vagyok, gondolta.

Enyém, jött újra a hang.

Körülnézett. Istenem, mindent kristálytisztán látott az orvosi helyiségben, mintha ablaktisztítóval tisztára súrolták volna a szemét. És a füle... felnézett a fluoreszkáló lámpára. Még azt is hallotta, ahogy az izzóban áramlott az elektromosság!

Enyém.

Megint vett egy mély levegőt. Marissa. Marissa illatát érezte. A lány ott volt valahol a közelben...

A szája magától kinyílt, és elkezdett mély torokhangon dorombolni, aztán a végén azt dörmögte: *enyém*.

A szíve hevesen vert, amikor rádöbbedt, hogy valami átvette az irányítást a testében. Már nem tudott logikusan gondolkodni. Olyan erős birtokló ösztön irányította minden mozdulatát, amelyhez képest a korábbi érzései semminek tűntek.

Enyém!

Lepillantott a csípőjére, és meglátta, mi feszül a már túl szűknek bizonyuló boxeralsójában. A férfiassága arányosan nőtt a testével, és most szinte átszúrta a ráfeszülő vékony pamutanyagot. A szerszáma megrándult, mintha csak magára akarná vonni a figyelmét.

Ó... istenem! A teste párosodni akart. Marissával. Méghozzá *azonnal*.

A lány, mintha csak a nevét hallotta volna, megjelent az ajtóban.

– Butch?

A zsarú minden figyelmeztetés nélkül kilőtt, mint egy torpedó, odasüvített az ajtóhoz, és leteperete Marissát a földre, majd vadul a szájára tapadt. Féloldalasan egy kicsit megemelte a testét, és a csókot továbbra is folytatva fél kézzel megragadta a lány nadrágjának elejét, és lehúzta rajta a cipzárt. Mély hangon felmordult, majd nagy nehezen lefejtette róla a ruhadarabot. Egy durva mozdulattal szétnyitotta a combját, aztán a fejét a lába közé temette.

Mintha kettéhasadt volna a személyisége, kívülről figyelte saját magát, és látta a kezét, amint felhúzza a lány blúzát, majd marokra fogja a mellét. Eközben a nyelve továbbra is a lába között munkálkodott. A következő pillanatban feljebb csúszott a

testén, kivillantotta a szemfogát, és óvatosan, de szakszerű módon – amit még ő sem tudott, hogyan lehetséges – átharapta a melltartó elejét. S mindeközben folyamatosan próbálta leállítani magát, de egy nagyon erős centrifugális erő kerítette hatalmába, Marissa pedig... ő volt a tengely, amely körül ez az erő forgott.

Az örvénylő vihar közepette Butch felnyögött.

– Ne haragudj... ó, istenem... *nem tudom abbahagyni...*

A lány két tenyerébe fogta az arcát, mire Butch mozdulatlaná vált. Hihetetlen volt, hogy képes erre, a férfi teste azonban tökéletesen megállt, egy moccanásnyit sem mozdult. Amiből látszott, hogy a lány mekkora hatalommal bír felette. Ha nemet mondott volna, Butch abban a pillanatban megállt volna. Csak úgy. Egyetlen szóra.

Marissa azonban nem utasította vissza. Szemében izgatott tűz lobogott.

– Gyere! Tégy az asszonyoddá!

Hozzányomta a csípőjét, mire Butch-ot újra elkapta az örület. Hátrahúzódott egy kicsit, lehúzta a boxeralsója derekát, és keményen meredező férfiasságával sietve beléhatolt. Mélyen becsúszott, szétfeszítette belülről, amitől úgy érezte, mintha a lány a testének minden egyes porcikáját körbefogta volna.

Marissa felkiáltott, a körmét a férfi fenekébe mélyesztette, mire Butch keményen elkezdte a lökéseket. Miközben tombolt a szex, érezte, hogy a két énje újból eggyé forr. A hangja, amelyet régebről már ismert, és az új, amely a fejében beszélt, megint eggyé vált.

Amikor közeledett az orgazmus felé, Marissa szemébe nézett, és amikor kirobbant testében a gyönyör, olyan volt, amilyen még soha azelőtt. Élesebb, sokkal erőteljesebb, és nem akart véget érni, mintha kifogyhatatlan készlete lett volna abból, amivel megtöltötte a lány testét. Marissa azonban imádta, a földön fekvé hátravetette a fejét, a lábát szorosan a férfi teste köré fonta, és boldogan fogadott minden lökést, amit kapott.

Amikor vége lett, Butch lihegve, izzadtan hanyatlott rá. Csak ekkor vette észre, mennyire másképp passzolnak össze. A feje magasabban volt rajta, mint korábban, a csípőjének több helyre volt szüksége a lába között, a keze pedig nagyobb volt, ahogy a feje mellett támaszkodott a földön.

Marissa megcsókolta a vállát, és megnyalta a bőrét.

– Mmmm... és még az illatod is milyen finom!

Valóban. Az az illat, amely már régebben is kipárolgott a testéből, most az egész helyiséget betöltötte. A megjelölésének illata beleivódott Marissa bőrébe, a hajába... és a teste belsejébe is ott, ahol benne mozgott.

Így is volt *rendjén*, hiszen a lány az *övé* volt.

Butch legurult róla.

– Bébi... nem tudom, miért tettem. – Nos, az egyik fele nem tudta, a másik viszont újból meg akarta tenni.

– Örülök, hogy így történt. – Marissa mosolya olyan szikrázó volt, mint a déli napsütés.

Amikor Butch ránézett, elégedetten gondolt arra, hogy hozzá tartozik. De nem csak egy irányban működött ez a dolog. Egymáséi voltak.

– Szeretlek, bébi!

Marissa is megismételte, aztán eltűnt a mosoly az arcáról.

– Annyira félted, hogy meg fogsz halni.

– De nem úgy lett. Vége van, és itt vagyok a másik oldalon. Itt veled a másik oldalon.

– Nem tudnám még egyszer végigcsinálni.

– Nem is kell.

Marissa ettől egy kissé megnyugodott, és megsimogatta Butch arcát. Aztán

összeráncolta a szemöldökét.

– Egy kicsit hűvös van itt, nem?

– Öltözzünk fel, és menjünk fel a házba! – javasolta Butch, majd odanyúlt, hogy lehúzza a lány blúzáat... a tekintetét azonban nem tudta levenni a melléről. Tökéletes, rózsaszín mellbimbója csábítóan meredezett.

A férfiassága megint megkeményedett. Szinte szétrobbant, annyira vágyott az újabb enyhülésre. Marissa arcán újra feltűnt a mosoly.

– Gyere vissza rám, *nallum!* Hadd enyhítsem a vágyad tüzét!

Nem kellett kétszer mondania.

A szertár előtt Vishous, Phury és Zsadist abbahagyták a beszélgetést, és fülelni kezdtek. Az elfojtott hangokból ítélve Butch felébredt, és... el volt foglalva. A testvérek felnevettek, Vishous pedig becsukta rájuk az ajtót, és arra gondolt, mennyire örül, hogy Marissával így egymásra találtak. Igen, nagyon... örült.

Ő és az ikrek tovább beszélgettek, miközben néha-néha rágyújtott, és egy ásványvizes üvegbe szórta a hamut. Egy óra múlva kinyílt az ajtó, és megjelent Marissa és Butch. A lányon egy karateruha, más néven *dzsi* volt, Butch pedig egy törülközőt csavart a dereka köré. Mindkettőjüket körülengte a kötődés illata. Nagyon kimerültek és jóllakottnak tunktek.

– Ó... helló, fiúk – köszöntötte őket a zsaru, és elvörösödött. Jól nézett ki, a mozgása azonban nem volt még összehangolt. Tulajdonképpen Marissára támaszkodott járás közben.

V elmosolyodott.

– Magasabb lettél.

– Igen... de még nem megy valami jól a járás. Ez normális ilyenkor?

Phury bólintott.

– Abszolút. Nekem is eltartott egy ideig, amíg hozzászoktam az új testemhez.

Néhány nap múlva már jobban fogod uralni, de egy ideig még azután is furcsa lesz.

Ahogy a pár közelebb ment hozzájuk, úgy tűnt, hogy Marissa szinte rogyadozik párja súlya alatt, Butch viszont meg-megbotlik, mivel nem nehezedik rá a lányra annyira, amennyire szükséges lett volna.

V felállt.

– Segítsek visszamenni a Gödörbe?

Butch bólintott.

– Az remek lenne. Mindjárt összerogyik alattam szegény.

V odalépett Butch mellé, és a hóna alá nyúlt.

– Akkor irány haza, zsaru?

– Ó, igen! Majd' meghalok, hogy lezuhanyozhassak!

Butch megfogta Marissa kezét, és így hárman együtt indultak a Gödör felé.

A föld alatti folyosóban némán lépkedtek, csak a zsaru csoszogása törte meg a csendet. Ahogy mentek, Vishous visszaemlékezett a saját átváltozására, amikor arra ébredt, hogy az arcára, a kezére és még az ágyékára is figyelmeztetések vannak tetoválva. De Butch legalább biztonságban van, hiszen itt voltak ők neki, akik megvédik, amíg az ereje vissza nem tér.

V-t azonban ott hagyták egyedül kint az erdőben, messze a harcosok táborától.

Ezenkívül Butch-nak volt még valamije, ami neki nem: egy nő, egy értékes nő, aki szerette. Marissa valósággal ragyogott, amikor vele volt. V próbálta visszafogni magát, hogy ne bámulja feltűnően... Nem sikerült. Olyan őszinte melegség bujkált a lány szemében, amikor Butch-ra nézett! Olyan gyengéd szeretet!

V arra gondolt, vajon milyen érzés lehet.

Amikor beléptek a Gödörbe, Butch fáradtan felsóhajtott. Az ereje ekkorra teljesen elfogyott, a homlokán gyöngyözött az izzadság, miközben azon erőlködött, hogy függőleges helyzetben tartsa magát.

– Mit szólnál, ha lefektetnélek? – kérdezte V.

– Ne... zuhany. Zuhanyozni akarok.

– Éhes vagy? – kérdezte Marissa.

– Igen... ó, istenem, nagyon! Kérek... szalonnát. Szalonnát és...

– Csokoládét – szolt közbe V nagyot nyögve, miközben a zsarut a hálósobájába támogatta.

– Ó... csokoládé! A pokolba! Ölni tudnék most egy kis csokiért. – Butch a homlokát ráncolta. – Pedig nem is szeretem.

– Most már igen. – Vishous berúgta a fürdőszoba ajtaját, Marissa pedig odament a zuhanyhoz, és megnyitotta a vizet.

– Még valamit? – kérdezte a lány.

– Palacsintát. Meg goffrit vajjal és juharsziruppal. Aztán tojást...

Vishous Marissára nézett.

– Hozhatsz bármit, ami ehető! Jelen állapotában képes lenne még a saját cipőjét is megenni.

– ...meg fagylaltot és töltött pulykát...

Marissa megcsókolta Butch száját.

– Mindjárt visszajö...

Butch megragadta a lány fejét, vadul magához húzta, és felnyögve megcsókolta. A testéből a kötődés újabb illatfelhője szállt fel, miközben a lányt a falhoz manőverezte, és odaszögezte a testével. A keze felfedezőútra indult, a csípője hozzányomódott.

Ó, igen, gondolta V. *A frissen átváltozott férfi.* Butch-ra mostantól fogva egy ideig tizenöt percenként fog rátörni a vágy.

Marissa felnevetett, teljesen elbűvölte ez a szenvedélyes hév.

– Később. Első az evés.

Butch azonnal lecsillapodott, mintha a lány azt mondta volna a vágyának, hogy „lábhoz”, az pedig engedelmeskedett volna, mert jó fiú akart lenni. Amikor a lány kiment, Butch leplezetlen éhséggel és rajongással a szemében nézett utána.

V megrázta a fejét.

– Szánalmas vagy.

– Öreg, ha eddig azt hittem, hogy szeretem...

– Egy szerelmes vámpír nagyon tud szeretni, az már biztos. – Levette Butch derekáról a törülközőt, és belökte a férfit a zuhany alá. – Vagy legalábbis így beszélnek.

– Aú! – A zsarú felnézett a zuhanyrózsára. – Ez nem jó.

– A bőröd egy hétig rendkívül érzékeny lesz, vagy talán még tovább is. Kiálts, ha szükséged van rám!

V félúton járt a nappali felé, amikor egy kiáltást hallott. Visszarohant, és berontott a fürdőszobába.

– Mi az? Mi törté...

– Kopaszodom!

V elhúzta a zuhanyfüggönyt, és elfintorodott.

– Miről beszélsz? Még mindig van hajad...

– Nem a fejemen. A testemen, te idióta! Kihullik a szőröm!

Vishous lenézett. Butch törzséről és lábáról a víz fokozatosan lemosta a szőrt, amely sötétbarna csomóban gyűlt össze a lefolyónál.

A testvér nevetni kezdett.

– Nézd a jó oldalát! Ha megöregszel, legalább nem kell borotválnod a hátadat. Se máshol, ha érted, mire gondolok.

Nem lepődött meg, amikor azt látta, hogy egy szappan szédítő sebességgel repül felé.

41. fejezet

Egy héttel később Van valami fontosat tudott meg magáról.

Elvesztette az emberi érzéseit.

Amikor felhangzott egy nyögés, ránézett a civil vámpírra, aki leszíjazva feküdt az asztalon. Mr. X dolgozta meg a fickót, Van pedig a háttérből figyelte. Mintha csak egy hajvágást nézett volna végig.

Azt kellett volna gondolnia, hogy rossz az, amit csinálnak. A hosszú évek alatt, amikor a ringben harcolt, sokszor okozott fájdalmat az ellenfeleinek, de mindig vigyázott rá, hogy ne ártson az ártatlanoknak, és mindig is megvetette azokat, akik a gyengébbeket bántották. Most pedig? Az egyetlen reakciója erre a kínzásra annyi volt, hogy felbosszantotta vele magát... mivel nem hozott eredményt. Csak annyit tudtak meg O'Nealról, hogy egy férfit, akire illett a zsarú személyleírása, egy csapat, testvéreknek kinéző harcos társaságában láttak a belvárosi klubokban, elsősorban a Sikolyban és a Zero Sumban. Ezt azonban ők is tudták.

Van már kezdte azt gondolni, hogy a *főalantas* a saját csalódottságát vezeti le az áldozaton. Amit rendkívüli időpazarlásnak tartott.

Van vámpírokra akart vadászni, nem pedig itt üldögélni a kispadon, és cseverészni az alagsorban.

Persze, nem mintha úgy állt volna a helyzet, hogy bármikor is alkalma lett volna megölni egy vérszívót. Mr. X nyavalyás módszerének köszönhetően, az oldalvonalon kellett rostokolnia, és amióta belépett az Alantasok Társaságába, azóta csak *alantasokat* volt alkalma kinyírni. Mr. X mindennap egy újabbal állította szembe. És Van mindennap legyőzte az ellenfelét, aztán szíven szúrta a fickót. Mr. X mégis egyre idegesebbnek tűnt, mintha Van folyton csalódást okozna neki. Azok után, hogy hét nulla volt az állás a javára, nem igazán értette a főnöke viselkedését.

Amikor bugyborékoló hangot hallottak, Van halkán káromkodott egyet.

– Talán unatkozik? – csattant fel Mr. X.

– Nem, egyáltalán nem. *Lenyűgöző* látvány, őszintén mondom!

Rövid ideig csend volt. Majd egy ingerült szisszenést lehetett hallani.

– Ne legyen már olyan beszari!

– Nem vagyok. Az én területem a harc. Nem az én műfajom ez a vallatásos szarság. Főleg, hogy láthatóan nincs is semmi értelme.

Mr. X fakó szeme csak úgy szikrázott.

– Akkor menjen a többiekkel járőrözni! Ha továbbra is itt kell látnom magát, a végén még ezen az asztalon fogja végezni!

– Na végre! – mondta Van, és a lépcső felé indult.

Miközben a csizmája sarka kopogott a padlón, Mr. X még utána szólt.

– Annyira szánalmas, hogy nem bírja a gyomra!

– Nem gyomrommal van a probléma, higgye el! – válaszolta Van, és ment tovább.

Butch lelépett a futógépről a konditeremben, és a pólójával letörölte az izzadságot az

arcáról. Épp most futott le tizenhét kilométert. Ötven perc alatt. Ami azt jelentette, hogy minden egyes kilométert folyamatosan alig három perc alatt teljesített. Szentséges... ég!

– Hogy érzed magad? – kérdezte V a fekvényomó padról.

– Mint Edwin Moses az olimpián.

Egy fémes kongás azt jelezte, hogy a majdnem háromszázhusz kilós súlyzó visszakerült a tartóra.

– Vigyázz, zсарu, ez a megjegyzés árulkodik a korodról!

– Na és? Nem titok, hogy a hetvenes években nőttem fel. – Butch ivott egy korty vizet, aztán az ajtó felé kapta a fejét. Visszatartotta a lélegzetét, és a következő pillanatban Marissa jelent meg a bejáratban.

Istenem, milyen lenyűgözően festett a fekete nadrágban és a krémszínű blézerben, amit viselt! Üzletasszonyos volt, ugyanakkor mégis nőies. Halványkék szeme szikrázóan ragyogott a terem másik végéből.

– Gondoltam lejövök, mielőtt elmegyek éjszakára – mondta.

– Örülök, hogy itt vagy, bébi. – Butch próbálta minél jobban megtörölni magát, miközben a lány közeledett felé, Marissát azonban nem érdekelte, hogy izzadt. Egyáltalán nem. A kezébe fogta a férfi állát, amikor az lehajolt hozzá, és az ajkába suttogta üdvözlő szavait.

– Jól nézel ki – jegyezte meg halkán Marissa, és megsimogatta Butch nyakát, majd szőrtelen mellkasát. Finom ujját végighúzta az aranykeresztben. – Nagyon jól.

– Tényleg? – Butch elmosolyodott, miközben férfiassága megkeményedett a futónadrág alatt. Eszébe jutott, hogy másfél órával ezelőtt mivel ébresztette fel a lányt. – De nem annyira, mint te.

– Ezt kétségbe vonnám.

Felszisszent, amikor Marissa közelebb lépett hozzá.

Halk morgást hallatott, és gondolatban végigfutotta az edzőrészleg tervrajzát, azt kutatva, hol található egy helyet, ahová tíz percre elvonulhatnának. Aha, igen... volt a közelben egy osztályterem, amelynek zárható volt az ajtaja. Tökéletes.

V-re nézett, és már majdnem azt mondta, hogy „Mindjárt jövök”, amikor meglepetten vette észre, hogy a szobatársa félig lehunyt szemhéja mögül bámul rájuk. Arkifejezése azonban nem árult el semmit. V gyorsan elfordította a tekintetét.

– Most már mennem kell – mondta Marissa, és hátralépett. – Nagy nap lesz a mai.

– Nem maradhatnál még egy kicsit? Mondjuk öt percet?

– Nagyon szeretnék, de... nem.

Várjunk csak egy kicsit! – gondolta Butch. Valahogy más volt most a lány tekintete, amikor ránézett. Igazából nem is az arcát nézte, hanem a nyakát, a szája pedig félig szétnyílt. Aztán a nyelvvel megnyalta az alsó ajkát, mintha valami nagyon finomat érzett volna rajta. Vagy csak akart.

Hirtelen elsöprő vágy suhant végig a férfin.

– Bébi? – szólalt meg rekedten. – Szükséged van valamire tőlem?

– Igen... – Marissa lábujjhegyre állt, és a fülébe suttogta. – Nagyon sokat adtam neked, amikor az átváltozáson keresztülmentél, ezért egy kicsit elgyengültem.

Szükségem lenne a véredre.

Szentséges isten... mióta várta már ezt a pillanatot! *Hogy a lány végre belőle igyon!*

Megfogta a derekát, a levegőbe emelte, és olyan sietve szaladt vele az ajtó felé, mintha a konditerem lángokban állna mögöttük.

– Ne, még ne! – nevetett a lány. – Tegyé le! Még csak alig egy hete változtál át.

– Nem.

– Butch, tegyé le!

A férfi teste engedelmeskedett a felszólításnak, az agya azonban vitatkozni akart.

– Mennyi idő múlva lehet?

– Hamarosan.

– Már elég erős vagyok.

– Tudok várni még néhány napig. És jobb is lesz, ha várunk.

Marissa megcsókolta, majd az órájára pillantott. A csuklóján Butch gyűjteményének kedvenc darabját viselte, a Patek Philippe-et a fekete krokodilbőr szíjjal. Butch-nak nagyon tetszett a gondolat, hogy ez mindig vele van, bárhová is megy.

– A Biztos Menedékben leszek egész éjjel – mondta. – Egy új asszony és gyerek érkezik, és szeretnék ott lenni, amikor megjönnek. Azon kívül ma tartom az első személyzeti értekezletemet is. Mary is eljön, együtt fogjuk levezetni. Valószínűleg hajnal előtt nem végzek.

– Én itt leszek. – Butch elkapta, amikor a lány elfordult, és visszafordította maga felé. – Légy nagyon óvatos!

– Rendben.

Szenvedélyesen megcsókolta, s közben gyengéden átkarolta törékeny testét. Istenem, alig bírta kivárni, amíg visszajön! Már most hiányzott neki, pedig még el sem ment.

– Totálisan szánalmas vagyok – jegyezte meg, amikor Marissa mögött becsukódott az ajtó.

– Én megmondtam. – V felállt a fekpadról, majd felemelt egy pár kézi súlyzót. – A szerelemes férfiak nem semmik.

Butch megrázta a fejét, és próbált arra koncentrálni, mi mást akart még csinálni a konditeremben. Az elmúlt hét napban, amíg a lány távol volt, és a munkáját intézte, ő itt maradt a házban, és azon dolgozott, hogy hozzászokjon az új testéhez. A tanulási folyamat nagyon fáradtságos volt. Először a legalapvetőbb dolgokat kellett megtanulnia, mint például hogy kell enni, és hogy kell írni. Most pedig a fizikai állóképességének határait akarta kitapasztalni, hogy megtudja, mikor fog összeomlani, már ha létezett egyáltalán ilyen pont. A jó hír az volt, hogy eddig minden jól ment. Vagyis majdnem minden. Az egyik keze nem működött tökéletesen, bár nem volt vészes a dolog.

A szemfoga viszont elképesztő volt.

Csakúgy, mint az ereje és a kitartása. Bármennyire keményen hajtotta magát az edzőteremben, a teste elfogadta a terhelést, sőt csak még erősebbé vált. Az étkezéseknél úgy evett, mint Rhage és Zsadist, mindennap legalább ötezer kalóriát fogyasztott el... és mégis folyton éhes volt. Persze nem véletlenül. Úgy nőttek az izmai, mintha szteroidot szedett volna.

Két kérdés maradt nyitva csupán: képes lesz-e láthatatlanná válni, és bírja-e majd a napfényt? V azt javasolta, ennek a kiderítésével még várjanak egy kicsit, ő pedig nem ellenkezett. Volt elég más dolog, ami miatt aggódhatott.

– Ugye, nem akarod még abbahagyni? – kérdezte V, amikor felnézett a bicepszéséből. A kezében lévő súlyzók egyenként körülbelül százhusz kilósak voltak.

Talán már Butch is elbírta volna velük, most, hogy ekkora lett.

– Nem, még van bennem erő – felelte a zsaru, és odament egy lépcsőzőgéphez, hogy kinyújtáztassa a lábát.

Ha már az erőt említette... Istenem, teljesen és végérvényesen ki volt merülve a szextől. Halálosan. Marissa beköltözött a hálószobájába a Gödörben, ő pedig képtelen volt távol tartania magát tőle. Nagyon rosszul érezte magát emiatt, és próbálta elrejtene a vágyát, a lány azonban mindig tudta, mikor kívánta meg, és sohasem mondott neki nemet, még akkor sem, ha csak azért volt rá szükség, hogy őt juttassa fel

a csúcsra.

Úgy tűnt igazán élvezni azt a szexuális hatalmat, amellyel a férfi felett bírt. És persze Butch sem bánta.

Jaj, ne, már megint merevedése volt! Csak annyit kellett tennie, hogy Marissára gondolt, és már rögtön készen állt a szexre, még akkor is, ha aznap már négyszer vagy ötször elélvezett. Valójában az táplálta ennyire a szexuális vágyát, hogy a szeretkezésre nem csak azért volt szüksége, hogy enyhülést kapjon. Csakis Marissáról szólt. Vele akart lenni, benne mozogni, a közelében feküdni. Nemcsak a szex miatt, hanem, hogy... szerelmeskedjen. Vele.

Istenem, tényleg szánalmas volt!

De, a fenébe is, miért kellene emiatt szégyenkeznie?

Egész nyomorult életében ez volt a legszebb hét. Marissa és ő annyira tökéletesek voltak együtt. És nem csak az ágyban. Amellett, hogy sok időt töltött az edzőteremben, a lánynak is sokat segített a szociális szervezeti munkájában. A közös cél pedig még közelebb hozta őket egymáshoz.

A Biztos Menedék, ahogy Marissa elnevezte a házat, készen állt a nagy feladatra. Vishous beszerelte a biztonsági rendszert, és bár még sok teendőjük volt, már tudtak rászorulókat fogadni. Jelenleg még csak az anya és a begipszelt lábú kislány voltak a lakói, de hamarosan sokkal többen lesznek majd.

Istenem, az egész eddig történetek alatt, a változások, az új dolgok, a kihívások alatt, Marissa elképesztően viselkedett. Úgyes volt, hozzáértő és könyörületes. Butch úgy vélte, hogy a vámpír oldala, amely rejtve szunnyadt a lelkében, nagyon bölcsen választotta ki őt magának.

Habár még mindig volt egy kis lelkiismeret-furdalása, amiért feleségül vette. Arra gondolt, amit a lány maga mögött hagyott miatta. A testvérét, a régi életét, az előkelő arisztokráciát. Butch árvának érezte magát, miután elhagyta a családját, és azt a helyet, ahol felnőtt, és nem akarta, hogy Marissa is ezt érezze. Azonban képtelen lett volna lemondani a lányról.

Szerencsére hamarosan be tudják fejezni az esküvői szertartást. V szerint jó ötlet volt, hogy még az első héten megcsinálják a bőrébe karcolást, amivel nem is volt semmi probléma, csak minél hamarabb sort kellene keríteni rá. Aztán jöhet a templomi ceremónia.

Furcsa módon, egy ideje minden héten rendszeresen eljárt az éjféli misére. Felvette Red Sox baseballsapkáját, lehajtotta a fejét, és beült az Irgalmas nővérek templomába, hogy felújítsa kapcsolatát az Úrral és az egyházzal. A misék olyan nyugalmat adtak neki, amelyet semmi más nem tudott.

Mert még mindig benne élt a gonosz. Nem volt egyedül a testében.

A belsejében volt egy árnyék, amely a bordái és a csigolyái között bujkált. Folyton érezte, hogy ott rejtőzik, ott mozog benne és figyel. Néha úgy érezte, mintha a szemén keresztül nézne kifelé, és ekkor rémült meg legjobban magától.

A templomba járás azonban segített. Szerette azt gondolni, hogy a jó, amely a levegőben volt, beszivárog a porusaiba, és hogy isten meghallgatja. Szüksége volt arra a tudatra, hogy egy külső erő segít neki megőrizni az emberségét és a lelkét. Mert e nélkül halott lett volna, még akkor is, ha a szíve nem áll meg.

– Hé, zsaru?

Butch anélkül, hogy kiesett volna a lépcsőzés ritmusából a gépen, az edzőterem bejárata felé fordította a fejét. Phury állt az ajtóban, elképesztően szép, vörös szőke és barna tincsekkel tarkított haja fényesen csillogott a lámpafényben.

– Mi az, Phury?

A testvér belépett, sántítása alig volt észrevehető.

– Wrath azt szeretné, ha te is részt vennél az eligazításon ma este, mielőtt

kimegyünk.

Butch V-re pillantott, aki szorgalmasan emelgette a súlyzót, miközben a tornaszőnyeget bámulta.

– Miért?

– Csak azt akarja, hogy legyél jelen!

– Oké.

Miután Phury elment, Butch megszólalt.

– V, nem tudod véletlenül, hogy miről van szó?

A szobatársa megvonta a vállát.

– Csak gyere el az eligazításokra!

– Eligazításokra? Úgy érted, minden este?

V tovább folytatta a súlyzózást, a bicepszén kidagadtak az erek a nagy erőfeszítéstől.

– Igen. Minden este.

Három órával később Butch és Rhage kihajtottak az Escalade-del... és Butch még mindig azon csodálkozott, hogy mi a fene történt. Teljes fegyverzetben volt, a hátán bőrdzseki feszült, a hóna alatt egy-egy pisztoly rejtőzött, a csípőjén pedig egy húsz centiméteres vadászkés lógott.

Úgy indult el, mint egy igazi harcos.

Ez még csak próba volt, és Marissával is beszélnie kellett, de azt akarta, hogy ma este részt vegyen benne. Arra vágyott... igen, arra vágyott, hogy harcolhasson. És a testvérek is ezt várták el tőle. Maguk között alaposan átbeszélték a dolgot, különösen a benne rejtőző gonosz miatt. Az igazság az volt, hogy Butch képes volt harcolni, és akart is *alantasokat* ölni, a testvériségnek pedig nagy szüksége volt szövetségeseekre a háborúban. Ezért ma este megnézték, hogy megy.

Miközben Rhage a belváros felé hajtott, Butch kinézett az ablakon, és azt kívánta, bárcsak ne lett volna Vishous távol aznap este. Nagyon szerette volna, ha a szobatársa is ott van vele az első bevetésén, bár most legalább egy kicsit tudott pihenni. Nem azért volt távol, mert valami baj volt vele, hanem mert a beosztás szerint éppen rákerült a sor, hogy szabadnapot vegyen ki. Hál' istennek úgy tűnt, V összeszedte magát egy kicsit, mivel már nem sikoltozott többé álmában a nappal közepén.

– Készen állsz a harcra? – kérdezte Rhage.

– Naná! – Valójában a teste már tombolt, hogy végre hasznát vegye valamiben, még hozzá nem is akármiben, hanem a harcban.

Körülbelül tizenöt perccel később Rhage leparkolt a Sikoly mögött. Amikor kiszálltak, és a Tizedik utca felé sétáltak, Butch félúton megállt a sikátorban, és az épület fala felé fordult.

– Butch?

Eszébe villant a múlt. Kinyújtotta a kezét, és megérintette a fekete foltot az épület oldalán, amelyet a bombarobbanás hagyott rajta, amikor Darius autója felrobbant. Igen... minden itt kezdődött tavaly nyáron... ezen a szent helyen. Mégis, ahogy végighúzta a tenyerét az érdes, nyirkos téglákon, tudta, hogy a valódi kezdet még csak most érkezett el. Az igazi énje csak most került felszínre, és végre az volt, akinek a lelke legmélyén érezte magát.

– Minden rendben van, haver?

– Bezárult a kör, Hollywood. – A társához fordult. – Ezzel most bezárult. – Amikor a testvér egy „*Mi van?*”-*nal* válaszolt, Butch elmosolyodott, és tovább indult.

– Szóval, általában hogy szokott zajlani ez az egész? – kérdezte, amikor kiértek a Tizedik utcára.

– Egy átlagos éjszaka alatt körülbelül huszonöt háztömbnyi területet járunk be. Kétszer. Többnyire csak sétálunk az utcán. Az *alantasok* minket keresnek, mi meg őket. Összecsapunk, amint...

Butch megtorpant, a feje magától oldalra fordult, felső ajka felhúzódott, és kivillantotta vadonatúj szemfogát.

– Rhage – szólalt meg halkán.

Hollywood elégedetten elmosolyodott.

– Hol vannak, zsaru?

Butch abba az irányba indult, ahonnan a jelet erősen érezte. Miközben ment, érezte a testében szunnyadó nyers erőt. Olyan volt, mint egy autó, amelybe spéci motort szereltek. Többé már nem egy Ford volt, hanem egy Ferrari. Teljesen ellazította magát, miközben a sötét utcán sietett, Rhage-dzsel a sarkában. Ketten együtt tökéletes harmóniában mozogtak.

Mint a gyilkosok.

Hat sarokkal arrébb három *alantast* találtak, akik a sikátor bejáratánál beszélgettek. A gyilkosok feje, mintha dróton rángatták volna, egyszerre fordult feléjük, és amikor Butch a szemükbe nézett, újra érezte magában a szörnyű hasonlóságot. A rokonság tagadhatatlan volt, amelyet ő rémülettel vett tudomásul, az *alantasokat* viszont összezavarta. Úgy érezték, hogy Butch közülük való, ugyanakkor vámpír is.

A sötét, piszkos sikátorban a csata úgy kezdődött el, mint egy vihar. Az erőszak lassan sűrűsödött össze, majd ütésekben és rúgásokban teljesedett ki. Butch érezte, hogy a testére és a fejére ütések záporoznak, de nem vett róluk tudomást. Egyik sem fájt annyira, hogy érdekelje, mintha a bőre páncélozott lett volna, az izmai pedig acélból valók.

Végül ledöntötte az egyik gyilkost a földre, lovaglósülésben a mellkasára ült, és már nyúlt is a töréért, amikor megállt a mozdulat közben. Olyan készletesség uralkodott el rajta, amely ellen nem tudott harcolni. Ott hagyta a kést a tartójában, közvetlen közelre lehajolt az *alantas* arcához, és a tekintetével uralma alá hajtotta a fickót. A gyilkos szeme tágra nyílt a rémülettől, amikor látta, hogy Butch szája kinyílik.

Rhage hangja nagyon távolról hallatszott.

– Butch? Mit művelsz? Elintéztem a másik kettőt, neked már csak szíven kell szúrnod azt az egyet. Butch? *Szúrd bele a kést!*

Butch közelebb hajolt a gyilkos szájához, és olyan erőt érzett magában, amelynek semmi köze nem volt a testéhez, vagy ahhoz a sötétséghez, amely ott lakozott benne. Lassan kezdődött, a belélegzés szinte már gyengéd volt... A levegő beszívása nagyon hosszan folytatódott, egyetlen kitaró lélegzetvétel, amely az idő elteltével fokozatosan erősebb lett, s végül egy fekete felhő kiáramlott az *alantasból*, és átment belé. A feketeség maga volt a gonosz, az Omega igazi természete. Miután Butch lenyelte a sötét feketeséget, érezte, hogy beleivódik a vérebe és a csontjaiba, az *alantas* pedig köddé vált alatta.

– *Mi a franc?* – lehelte Rhage.

Van abbahagyta a futást, amikor odaért a sikátor bejáratához, mert az ösztönei azt súgták, hogy lapuljon az árnyékba. Harcra készülve érkezett, mivel az egyik gyilkos azzal hívta fel, hogy összecsaptak két testvérrel. De amint Van odaért, rögtön látta, hogy valami nem stimmel.

Az egyik *alantason* egy hatalmas vámpír ült, farkasszemet néztek egymással, miközben a vámpír... a francba, magába szívott valamit a gyilkosból, mire a fickó elporladt a semmiben.

Némi hamu hullt csak le belőle a piszkos földre. Ekkor a szőke testvér azt nyögte.

– Mi a franc?

Ebben a pillanatban a vámpír, aki beszívta a gyilkost, felemelte a fejét és előre nézett a sikátorban, egyenesen Van szemébe, pedig az árnyékban lehetetlen volt bárkit is észrevenni.

Szentséges isten... ő volt az, akit kerestek! A zsarú! Van látta a fickó képét az interneten a Caldwell Courier Journal újságcikkeiben. Csakhogy akkor még ember volt. Most pedig holtbiztos, hogy nem.

– Van ott még egy – mondta a vámpír rekedt, elhaló hangon. Felemelte a karját, és egyenesen Vanra mutatott. – Ott!

Van futni kezdett, nem akart ő is semmivé válni a levegőben.

Nagyon itt volt az ideje, hogy felkeresse Mr. X-et a hírrel.

42. fejezet

Körülbelül fél kilométerrel távolabb a folyóra néző tetőtéri luxuslakásában, Vishous fogott egy újabb üveg vodkát és kinyitotta. Miközben töltött magának az erős italból, a bárpulton álló két üres, egyliteres üvegre tévedt a tekintete.

Mindjárt kaptok még egy barátot, gondolta. Hamarosan.

A dübörgő rapzenét hallgatva fogta a kristály poharat meg a frissen kinyitott vodkásüveget, és az eltolható üvegajtó felé indult. A gondolatának erejével kinyitotta a zárat, majd eltolta a teraszra nyíló ajtót.

Hűvös levegő csapta meg, ő pedig felnevetett, amikor kilépett a teraszra, és megérezte a bőrén a csípős hideget. Felnézett az éjszakai égboltra, aztán nagyot húzott az üvegből.

Micsoda egy hazug volt! Mesterien sikerült átvernie mindenkit.

Mindenki azt gondolta, hogy jól van, csak mert eltitkolta a problémáit. Baseballsapkát viselt, hogy ne látszódjon a szeme rángatózása. Félóránkénti ébresztésre állította a karóráját, hogy ne tudjon álmodni. Evett, pedig nem volt éhes. Nevetett, de nem talált semmit viccesnek.

És úgy füstölt, mint egy gyárkémény.

Még odáig is elment, hogy Wrath-szal szemtől szemben állva, behazudott a király szemébe. Amikor Wrath megkérdezte, hogy érzi magát, V a szemébe nézett, és komoly, megfontolt hangon azt felelte.

– Még mindig „küzdök” az alvással, az álmok azonban már elmúltak, és sokkal „stabilabbnak” érzem magam.

Baromság. Olyan volt, mint egy üvegtábla, rajta ezer apró repedéssel, amelynek elég volt egy leheletfinom érintés is ahhoz, hogy több száz darabra törjön.

Az összeomlás veszélye nem csak azért fenyegette, mert már nem voltak látomásai, vagy mert rémálmok gyötörték. Persze nem segítettek rajta az biztos, de tudta, hogy előbb vagy utóbb ezek nélkül is itt kötött volna ki.

Az igazság az volt, hogy szinte belehalt, amikor Butch-ot és Marissát együtt látta.

Nem azért, mert irigyelte tőlük a boldogságot vagy ilyesmi. Sőt, nagyon is örült, hogy sikerült így egymásra találniuk, még Marissát is kezdte megkedvelni. Egyszerűen csak fájt a közelükben lennie.

Arról volt szó, hogy... habár teljesen eszement dolog volt, és őt magát is megrázta a felismerés, de úgy tekintett Butch-ra, mintha... az *övé* lenne. Ő hozta be ebbe a világba. Ő élt vele együtt hónapokon keresztül. Ő talált rá, amikor az *alantasok* megkínózták és kitették az erdőbe meghalni. Aztán pedig ő gyógyította meg.

És az ő keze változtatta vámpírrá.

Nagyot káromkodva odasétált az egy méter húsz centi magas falhoz, amely a terasz szélén futott körbe. A vodkásüveg alja megcsikordult, amikor ráhelyezte. A poharat a szájához emelte, és egy kicsit megtántorodott. Ó... várjunk csak, kiürült. Újra kell töltenie. Megfogta az üveget, és ahogy a pohárba töltötte a vodkát, egy kicsi mellőntötte. Visszaállította az üveget a kópárkányra, az pedig megint megcsikordult, amikor hozzáért.

Felhajtotta az italt, aztán kihajolt, és lenézett az utcára a harminc emelet magasban lévő teraszról. Szédülés fogta el, és addig a markában tartotta, amíg az egész világ forogni nem kezdett körülötte. Az örvénylő kavalkádban pedig végre megfejtette szenvedése okát: összetört a szíve.

A francba... micsoda képtelen helyzet!

Nagyot nevetett magán, bár egy cseppet sem találta mulatságosnak dolgot. Nevetésének hangja beleveszett a hideg, metsző márciusi szélbe.

Egyik csupasz lábát feltette a hideg kőpárkányra. Amikor megfogta a falat, hogy felhúzza magát, rámeredt a kesztyűs kezére, és megdermedt a rémülettől.

Ó... Jézusom... ne...

Mr. X Vanra bámult, aztán lassan megrázta a fejét.

– Mit mondott?

A Commerce és a Negyedik utca sarkán álltak egy sötét árnyékban. Mr. X nagyon örült hogy egyedül vannak, mert nem hitt a fülének, és nem akarta, hogy bárki más meglássa, mennyire megütközött.

Van megvonta a vállát.

– Vámpír lett. Legalábbis úgy nézett ki, és úgy is viselkedett. Engem pedig azonnal kiszúrt, bár fogalmam sincs, hogy tudott észrevenni. De tudja, a legfurcsább az volt, ahogyan elintézte azt az *alantast*. A fickó ugyanis egyszerűen... semmivé lett. Egyáltalán nem úgy, mint amikor szíven szúrják valamelyikünket. És a szőke harcos is teljesen ledöbbsent. Gyakran szokott előfordulni az ilyesmi?

Még *soha* nem történt semmi ehhez fogható. Főleg nem az, hogy valaki egyszer még ember, aztán később egyértelműen szemfogot növeszt. Ez teljesen ellentmondott minden természeti törvénynek, csakúgy, mint az a belélegzéses dolog.

– És csak úgy engedték, hogy elszökjön? – kérdezte Mr. X.

– A szőke a társával volt elfoglalva.

A lojalitás. Istenem! A testvérek mindig olyan undorítóan lojálisak voltak egymáshoz!

– Észrevett valamit O’Nealen? Valami mást is azon kívül, hogy átváltozott?

Lehet, hogy Van csak tévedett...

– Hmm... szóval, a keze nem volt tökéletes. Valami nem stimmelt vele.

Mr. X érezte, hogy bizseregni kezd a bőre, mintha a teste egy harang lett volna, amelyet megkondítottak. Szándékosan nyugodt hangon folytatta.

– Pontosan mi nem stimmelt vele?

Van felemelte a kezét, és a kisujját behajlította a tenyeréhez.

– Valahogy így állt. Ez az ujj merev volt, és begörcsült, mintha nem tudná mozgatni.

– Melyik kezén?

– Azt hiszem... a jobbon. Igen, a jobb kezén.

Mr. X kábultan nekidőlt az épület falának, és a prófécia sorai jutottak az eszébe.

*Csak egy lesz, aki a mesterre elhozhatja a végzetet,
Egy modern harcos, akit a huszonegyedik hetedjében találni,
és a számairól lesz felismerhető:
eggyel többet tud mint amennyit az iránytű,
habár csupán négy irányba mutat,
három élete van,
két vágás az elején,
és egyetlen fekete szemmel,*

ugyanazon kútban született és hal meg.

Mr. X bőre megfeszült. A francba! *A francba!*

Ha O'Neal képes megérezni az *alantasokat*, talán ez lehet az egyel több, mint amennyit az iránytű meg tud mutatni. A keze pedig pont illik arra, hogy nem tudja használni a kisujját. De mi a helyzet a két sebhellyel? Várjunk csak... a vágás, ahol az Omega bele tette a testének egy részét a hasába... És ha a köldökét is hozzávesszük, akkor meg is van a két vágás az elején. Az a fekete folt pedig, amely a hasán látszott, az lehet a fekete szem, amelyet a tekercs említ. Ami pedig a születést és halált illeti, O'Neal Caldwellben született, és vámpírként valószínűleg itt is fog rátalálni a halál majd egyszer.

Az egyenlet szépen összeállt, az igazi döbbenet azonban nem a matematikai levezetés volt. Mr. X még sohasem hallott olyanról, aki így tudott volna megsemmisíteni egy *alantast*.

Ahogy Vanra nézett, a felismerés lassan bekúszott a tudatába, és hirtelen minden mozaikdarab a helyére kattant.

– Nem maga az!

– Ott kellett volna hagynod – mondta Butch, amikor Rhage és ő megálltak V háztömbje előtt. – Ott kellett volna hagynod, és a másik gyilkos után menned.

– Igen, tudom, de olyan szörnyen néztél ki, mint egy tömegbaleset, és egész biztos vagyok benne, hogy rövid időn belül még több *alantas* érkezett volna a helyszínre. – Rhage megrázta a fejét, amikor mind a ketten kiszálltak. – Hé, zsarú, akarod, hogy felkísérjelek? Még mindig olyan szürke vagy, mint egy félholt mókus.

– Lehet, de nem számít. Menj vissza, és keresd meg azokat a szemeteket!

– Imádom, amikor ilyen kemény vagy velem – mosolyodott el Rhage, aztán hirtelen komolyra váltott az arca. – Figyelj, ami a történeteket illeti...

– Ezért fogok V-vel beszélni.

– Jó. V mindent tud. – Rhage Butch kezébe nyomta az Escalade kulcsát, aztán megszorította a vállát. – Hívj, ha szükséged van rám!

Miután a testvér láthatatlanná vált, Butch bement az előcsarnokba, intett a biztonsági őrnek, és beszállt az egyik liftbe. Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg felért a legfelső emeletre. Útközben felfelé azzal ütötte el az időt, hogy a testében lévő gonoszra koncentrált. A vére megint fekete volt. Tudta. És csak úgy *búzlott* a babahintőpor-szagtól.

Amikor kilépett a liftből, úgy érezte magát, mint egy leprás. Hangos rapzenét hallott kiszűrődni a lakásból. Ludacris *Chicken N Beerje* dübörgött odabent.

Bekopogott az ajtón.

– V?

Semmi válasz. A francba! Egyszer már rányitott a testvérré...

Valami oknál fogva az ajtó kattant egyet, és résnyire kinyílt. Butch beljebb tolta. Zsarú ösztöne veszélyt jelzett, miközben bent a rap még hangosabban szólt.

– Vishous? – Amikor belépett, egy hideg fuvallat süvített át a lakáson. A nyitott teraszajtó felől jött.

– Hé... V?

A bárpultra pillantott. Két üres vodkásüveg és három kupak volt a márványpulton. Nagy ivászat lehetett.

A teraszhoz indult, miközben már félig arra számított, hogy V-t eszméletlenül fogja találni a földön heverve.

Ehelyett, amikor odaért, még a lélegzete is elállt a döbbenettől: szobatársa a terasz

körül futó kőfalon állt, meztelenül imbolygott a szélben, és... az egész teste világitott.

– Jézus Mária!... V!

A testvér megfordult, majd szélesre tárta fénylő karját. Örült mosollyal az arcán lassan körbefordult.

– Klassz, mi? Már az egész testemet beborítja. – A szájához emelte a vodkásüveget, és nagyot kortyolt belőle. – Hé, gondolod, hogy le akarnak kötözni, és tetoválással borítani a bőröm minden négyzetcentiméterét?

Butch kilépett a teraszra, és lassan odament hozzá.

– Vishous... haver, mi lenne, ha lejönnél onnan?

– Minek? Szerintem elég ügyes vagyok ahhoz, hogy repüljek. – V maga mögé pillantott, a harmincemeletnyi mélységbe. Ahogy előre-hátra ingadozott a szélben, fényben úszó teste félelmetesen gyönyörű volt. – Igen. Lefogadom, hogy olyan szuper vagyok, hogy képes lennék legyőzni még a gravitációt is. Akarod, hogy kipróbáljam?

– V... – *A francba!* – V, haver, gyere már le onnan!

Vishous megint hátrapillantott, és hirtelen úgy tűnt, mintha kijózanodott volna. A szemöldökét összehúzáva azt mondta.

– Úgy bűzlesz, mint egy *alantas*, szobatárs.

– Tudom.

– És miért?

– Elmondom, ha lejössz.

– Meg akarsz vesztegetni? Mindig csak a korrupció... – Megint meghúzta az üveget. – Nem akarok lemenni, Butch. Repülni szeretnék... elrepülni messzire. – Az ég felé emelte az arcát, és megbillent... de az üveggel hadonászva végül sikerült visszanyernie az egyensúlyát. – Hoppá! Majdnem leestem.

– Vishous... az isten szerelmére...

– Szóval, zsarú... megint benned van az Omega. És a véred újból fekete. –

Kisimította a haját az arcából, amitől előtűntek a tetoválásai, amelyeket a testéből áradó fény hátulról megvilágított. – És mégsem vagy igazából gonosz. Hogy is fogalmazott az Őrző? Ja... igen... a gonosz gyökere a lélekben rejtőzik. Neked pedig... Butch O'Neal, tiszta a lelked. Sokkal tisztább, mint az enyém.

– Vishous, gyere le! Most azonnal...

– Szerettelek, zsarú. Az első pillanattól kezdve, hogy megláttalak. Nem... nem is az első pillanattól. Amikor először találkoztunk, meg akartalak ölni. De aztán megszerettelek. Nagyon is. – Istenem, ezt az arckifejezést, Butch még sohasem látta rajta! Szomorú... szeretetteljes... de leginkább... sóvárgó. – Láttalak vele, Butch. Láttam, amikor... szeretkeztetek.

– Micsoda?

– Marissával. Láttam a klinikán, amikor rajta feküdtél. – Vishous ide-oda mozgatta fénylő kezét a levegőben. – Nem volt helyes, tudom. És nagyon sajnálom... de nem tudtam levenni rólatok a szemem. Olyan gyönyörűek voltatok együtt, és én is akartam azt... a francba, bármi volt is köztetek. Én is érezni akartam. Igen. Csak egyszer... tudni akartam, milyen érzés normálisan szeretkezni, amikor törödsz azzal a nővel, akivel vagy. – Hátborzongatóan felnevetett. – Nos, amit én csinálok, az nem egészen normális, nem igaz? Meg tudod nekem bocsátani a perverziómat? Zavarba ejtő és szégyenteljes züllöttségemet? A pokolba... mennyire lealacsonyítom ezzel mindkettőnket...

Butch felkészült rá, hogy bármit kimond, amivel le tudja hozni barátját a kőfalról, de az volt az érzése, hogy Vishous elszörnyedt saját magától. Ami teljességgel szükségtelen volt. Senki nem tehetett arról, hogyan érez, Butch-ot pedig nem rémisztette el mindaz, amit V mondott. De valahogy nem is lepődött meg rajta.

– V, haver, minden oké köztünk. Te és én... bírjuk egymást.

V arcáról eltűnt a sóvárgó kifejezés, helyette jéghideg álarc tűnt fel, amely jelen helyzetben meglehetősen félelmetes volt.

– Te voltál az egyetlen barátom. – Megint az a hátborzongató nevetés. – Vannak testvéreim, de te voltál az egyetlen, akihez közel kerültem. Nem vagyok jó a társas kapcsolatokban, tudod. De te más voltál.

– V, én is így érzek veled kapcsolatban. De nem jönne már le...

– Nem voltál olyan, mint a többiek. Téged sohasem érdekelt, hogy más vagyok. A többiek... gyűlöltek azért, mert különböztem tőlük. Nem mintha ez bármit is számítana. Már mindannyian halottak. Meghaltak, halottak...

Butch-nak fogalma sem volt róla, hogy V mi a fenéről beszél, de nem is igazán a mondanivalója volt fontos. Sokkal jobban aggódott a múlt idő miatt.

– Még mindig a barátod vagyok. Mindig is az leszek.

– Mindig... milyen furcsa ez a szó. Mindig. – Vishous lassan behajlította a térdét. Alig tudta megtartani az egyensúlyát, miközben leguggolt.

Butch előrelépett.

– Nem! Ne gyere közelebb, zsarú! Maradj ott, ahol vagy! – V letette a vodkásüveget, aztán finoman végigsimította ujjával az üveg nyakát. – Ez az ital nagyon jó barátom.

– Miért nem iszunk egyet közösen?

– Nem. De te megihatod a maradékot. – Vishous gyémántsínű szeme felemelkedett, a bal oldali pedig elkezdett kitágulni, amíg a fehér részből már semmi nem maradt, mert a fekete pupilla elfoglalta az egész szemgolyót. Hosszú csend után felnevetett. – Tudod, már nem látok semmit... még akkor sem, ha így felnyitom magam, és önként adom meg a lehetőséget. Vak vagyok. Jövő-fogyatékos. – A testére pillantott. – De még mindig úgy világítok, mint egy nyavalyás világítótorony. Olyan vagyok, mint egy liba alakú lámpa. Tudod, az, amelyiket be kell dugni a konnektorba, és az egész teste világít.

– V...

– Te egy jó ír vagy, ugye? – Amikor Butch bólintott, így folytatta. – Ír, ír... hadd gondolkozzam. Igen... – A szeme kijózanodott, és rekedt hangon azt mondta. – Emelkedjen az út a lábádig! Fújjon a szél mindig a hátad felől! Arcodat melegítse a nap, és az eső öntözze a földjeidet! És... legdrágább barátom... amíg újra találkozunk, az Úr fogja a kezedet!

Ezután egy erőteljes mozdulattal ellökte magát a kőfalról, és a semmibe vetette magát.

43. fejezet

– John, beszélnem kell veled!

A fiú felnézett Tohr székéből, amikor Wrath belépett a dolgozószobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Abból, amilyen gyászos arcot vágott a király, John arra következtetett, bármi legyen is az, nagyon komoly dolog volt.

Félretette az ősi nyelvről szóló könyvet, amiből tanult, és lelkiekben felkészült. Ó, istenem, mi van, ha azt a szörnyű hírt fogja vele közölni, amitől már három hónapja retteg?

Wrath megkerülte az asztalt, és szembe fordította vele a trónszéket. Leült, majd nagy levegőt vett.

Igen. Biztos, hogy az lesz Tohr meghalt, és megtalálták a testét.

Wrath a homlokát ráncolta.

– Érzem rajtad a félelem és a szomorúság szagát, fiam. Ahogy a dolgok most állnak, megértem mind a kettőt. A temetés három nap múlva lesz.

John nagyot nyelt. Karjával átfogta a vállát, és érezte, hogy sötét örvény támad körülötte, amely elszívja előle a levegőt.

– Az osztálytársad családja minden diákot arra kért, hogy legyen jelen a szertartáson.

John felkapta a fejét.

Micsoda? – formálta a szájával.

– Az osztálytársad, Hhurt. Nem élte túl az átváltozást. Tegnap este meghalt.

Szóval nem Tohr?

John nagy nehezen magához tért az egyik megrázkódtatásból, hogy aztán egy újabb közepén találja magát. Az egyik társuk nem élte túl az átváltozást?

– Azt hittem, hogy már tudod.

John megrázta a fejét, és maga elé képzelte Hhurtöt. Nem ismerte túl jól a srácot, de akkor is.

– Előfordul néha az ilyesmi, John. De nem akarom, hogy emiatt aggódj! Mi vigyázni fogunk rád.

Valaki meghalt az átváltozás közben? A francba...

Sokáig hallgattak, aztán Wrath előrehajolt, és a könyökét a lábára támasztotta. Fényes, hosszú, fekete haja előre csúszott, és hozzáért bőrruhába bújtatott combjához.

– Figyelj, John, ideje lenne elgondolkodnunk azon, hogy ki legyen melletted, amikor elkezdődik az átváltozás. Tudod, hogy ki legyen az, akiből inni fogsz.

John Sarelle-re gondolt, akit az *alantasok* Wellsie-vel együtt megöltek.

Összeszorult a torka. Neki kellett volna mellette lennie.

– Két lehetőség közül választhatsz. Megpróbálhatunk valakit keresni kívülről. Bella ismer néhány családot, ahol vannak lányok, és az egyikük majd... a fenébe, valamelyikük majd biztosan megfelel neked párodnak. – John teste megfeszült, Wrath pedig folytatta. – Őszinte leszek, fiam, nem nagyon vagyok híve ennek a megoldásnak. Nehéz lesz időben előkeríteni egy kívülállót, mivel Fritznek el kell mennie érte, hogy felvegye. Csakhogy amikor elkezdődik az átváltozás, minden perc számít. De ha ezt akarod...

John felemelte a kezét, és megérintette Wrath tetovált alkarját, majd megrázta a fejét. Nem tudta, mi a másik lehetőség, de abban biztos volt, hogy nem akar egy hajadon lány közelében lenni. Gondolkodás nélkül azt mutogatta.

Nem akarok párt. Mi a másik lehetőség?

– Igénybe vehetjük az egyik kiválasztottat.

John oldalra biccentette a fejét.

– Ők az Őrzőhöz legközelebb álló nők egy csoportja, és a másik oldalon élnek.

Rhage is használja az egyiküket, Laylát, hogy igyon belőle, mivel nem tud Mary vérének élni. Layla biztonságos, és egy szempillantás alatt idehívhatjuk, ha szükségünk van rá.

John megütögette Wrath alkarját, és bólintott.

– Őt akarod használni?

Igen. Bárki legyen is az.

– Oké, rendben. Bölcs döntés, fiam. Az ő vére nagyon tiszta, és segíteni fog neked.

John visszadólt Tohr székébe, és halványan hallotta, hogy az öreg szék megreccsen alatta. Blaylockra és Butch-ra gondolt, akik túléltek az átváltozást... elsősorban Butch-ra. A zsarú annyira boldog volt így. Meg hatalmas és erős.

Az átváltozás megéri a kockázatot, gondolta magában. Különben is... nemigen volt más választása.

Wrath folytatta.

– Akkor megyek, és engedélyt kérek a kiválasztottak vezetőjétől, bár ez csupán formáság. Furcsa, régen mindig így volt. A harcosokat a kiválasztottak vezették be a vámpírok világába. Teljesen oda lesznek az örömtől, ha meghallják a kérésemet. – Wrath beletúrt hosszú hajába, és visszasimította a háta mögé. – Biztosan szeretnél megismerkedni vele előtte.

John bólintott. Aztán ideges lett.

– Ne aggódj, Layla kedvelni fog. Sőt, talán még azt is megengedi, hogy használd a testét, ha akarod. A kiválasztottak nagyon értenek hozzá, hogy kell beavatni egy tapasztalatlan fiút a férfiak világába. Néhányukat, mint például Laylát, még ki is képezték rá.

John érezte, hogy ostoba arcot vág. Csak nem a szexről beszél a király?

– De igen, a szexről. Attól függően, hogy milyen nehéz lesz nálad az áttérés, lehetséges, hogy azonnal kívánni fogod. – Wrath fanyarul elmosolyodott. – Csak kérdezd meg Butch-ot!

John csak bámult rá, és úgy pislogott, mint egy stroboszkóp.

– Na jó, csak ennyit akartam megbeszélni veled. – Felállt, és egy cseppnyi erőfeszítés nélkül visszatette a súlyos trónszéket az íróasztal elé. Aztán felvonta a szemöldökét. – Mit gondoltál, miről akarok beszélni veled?

John lesütötte a szemét, és szórakozottan megsimogatta Tohr székét.

– Azt hitted, Tohrmentről lesz szó?

A testvér nevének hallatán John szeme égni kezdett, de nem akart Wrath szemébe nézni, amikor a király felsóhajtott.

– Azt gondoltad, azzal a hírrel jövök hozzád, hogy meghalt?

John megvonta a vállát.

– Nos... nem hiszem, hogy eltávozott az Árnyékba.

A fiú erre már felkapta a fejét, és a király sötét napszemüvegébe nézett.

– Még mindig érzem a visszhangot a véreben, és tudom, hogy ő az. Amikor elvesztettük Dariust, őt már nem éreztem többé. Szóval, meggyőződésem, hogy Tohr még mindig él.

John érezte, hogy hatalmas kő esik le a szívéből, de aztán megint megsimogatta a székét.

– Azt gondold, hogy nem törődik veled, mert még nem hívott fel vagy nem tért

vissza?

A fiú bólintott.

– Nézd, fiam, amikor egy szerelmes férfi elveszíti a párját... saját magát veszíti el. Ez a legszörnyűbb veszteség, amit el lehet képzelni. Úgy hallottam, hogy még annál is rosszabb, mint amikor valaki a gyermekét veszíti el. A párod az életed. Beth az enyém. Ha valami történne vele... igen, ahogy egyszer Tohrnak is mondtam, még a gondolatot sem vagyok képes végigvinni. – Wrath kinyújtotta a kezét, és megfogta a fiú vállát. – Mondok én neked valamit. Ha Tohr visszajön, az csak miattad lesz. A saját gyerekének tekintett. Lehet, hogy a testvériséget el tudja hagyni, de téged soha. Erre a szavamot adom.

Johnnak könnyes lett a szeme, de nem fog sírva fakadni a király előtt! Amikor kihúzta magát, és összeszorította a száját, a könnyei felszáradtak. Wrath bólintott, mint aki nagyra értékeli az igyekezetet.

– Nagyon értékes ember vagy, John, Tohr még büszke lesz rád egyszer. Most pedig megyek, és intézkedem Layla ügyében.

A király odasétált az ajtóhoz, majd visszanezett a válla fölött.

– Z azt mondja, minden éjjel kijártok együtt. Helyes. Szeretném, ha továbbra sem hagynád abba!

Amikor Wrath kiment, John hátradőlt a széken.

Istenem, azok a séták Zsadisttal nagyon furcsák voltak! Egész idő alatt egy szót sem szóltak, csak jól beöltözve járkáltak az erdőben közvetlenül azelőtt, hogy feljött volna a nap. John még mindig arra számított, hogy a testvér majd kérdéseket fog neki feltenni, kíváncsiskodni fog, megpróbál belelátni a fejébe, de még semmi hasonló nem történt. Csupán szótlanul járkáltak a magas fenyőfák között.

Furcsa... már kezdett hozzászokni ezekhez a sétákhoz. És azok után, hogy most Tohrról beszéltek, nagy szüksége lesz rá.

Butch teli torokból üvöltött, amikor odaszaladt a kőpárkányhoz, és áthajolva a peremén, lenézett a mélybe. Azonban nem látott semmit, mert nagyon magasan voltak, és az épületnek azon az oldalán nem volt világítás. Vajon volt-e hangja a testnek, amikor becsapódott a földbe? Isten tudja, mert ő itt fent olyan hangosan kiabált, hogy a hangja könnyen elfedhette a halk *puffanást*.

– *Vishous!*

Ó, istenem... talán, ha elég gyorsan lerohan, még esetleg... a francba, elviheti V-t Havershöz vagy ilyesmi... vagy *bármilyen!* Hátrafordult, hogy a lifthez szaladjon, ám ekkor...

Vishous alakja jelent meg a teraszon, mint egy világító kísértet, tökéletes másaként annak, ahogy a testvér kinézett. Egy éteri látomás állt előtte.

Butch megtorpant, és egy szánalmas nyögés hagyta el a száját.

– V...

– Nem tudtam megtenni – szólalt meg a kísértet.

Butch felvonta a szemöldökét.

– V?

– Bármennyire is utálok magam... nem akarok meghalni.

Butch ereiben megfagyott a vér. Aztán forróság öntötte el a testét.

– *Te szemét gazember!* – Gondolkodás nélkül nekirontott, és megragadta szobatársa torkát. – *Te szemét... gazember!* Halálra rémisztettél!

Hátrahúzta a karját, és állon vágta V-t, ökle nagyot csattant a testvér állkapcsán. Miközben felkészült rá, hogy visszakapja, arca hamuszürke lett. V azonban ahelyett, hogy visszaütött volna, Butch nyakába borult, és... összeomlott. Egész teste remegni

kezdett, de annyira, hogy már-már törekenynek tűnt.

Butch többször elátkozta barátját, de elfogadta a ránehezedő súlyt, és szorosan magához ölelte meztelen, világító testét, miközben fújt körülöttük a hideg éjszakai szél.

Amikor kifogyott a káromkodásból, barátja fülébe súgta.

– Ha még egyszer ilyet művelsz, én magam foglak megölni! Megértetted?

– Elveszítem az eszem – dörmögte Vishous a nyakába. – Pedig ez volt az egyetlen dolog, ami mindig megmentett, és most kezdem elveszíteni... Vagy már el is vesztettem... Végem van. Ez mentett meg mindig, de most már nincs semmim...

Ahogy Butch még szorosabban magához ölelte a világító testet, valami megnyugtató és gyógyító érzést érzett magában. Nem volt ideje többet foglalkozni vele, mert valami forró és nedves folyadék szivárgott a gallérja alá. Az volt az érzése, hogy könny, de szándékosan nem akarta felhívni rá a figyelmet. V kétségtelenül már is attól halálosan szégyellte magát, hogy gyengének mutatkozott, feltéve, hogy valóban sírt.

Butch a szobatársa tarkójára tette a kezét, és azt dörmögte.

– Mit szólnál ahhoz, ha átvállalnám a megmentésedet, amíg vissza nem szerzed az eszed? Majd én gondoskodom rólad.

Amikor Vishous végül bólintott, Butch előtt valami megvilágosodott. A francba... hiszen egész testével a fénylő testhez simult... mégsem érzett fájdalmat, és nem is gyulladt fel. Valójában... igen, azt érezte, hogy a belsejében lévő sötét gonosz kiszivárog a csontjaiból és belevész a fénybe, amit szobatársa teste árasztott. Ez volt az a különös megnyugvás, amit érzett.

De miért nem gyulladt fel?

A semmiből hirtelen megszólalt egy női hang.

– Mert ez történik, amikor a sötétség és a fény találkozik, és a két fél egy egésszé olvad össze.

Mindketten felkapták a fejüket. Az Őrző a terasz felett lebegett, fekete ruháján meg sem rezdültek a redők, bár metsző szél fújt körülötte.

– Ezért nem lettél a lángok martalékává – folytatta. – És ezért figyelt fel rád a harcos már a kezdet kezdetén. – Az Őrző halványan elmosolyodott, bár Butch nem tudta, hogy ezt honnan tudta. – Ez az az ok, amiért a sors idesodort téged, Butch, Wrath leszármazottja, Wrath fia. A Pusztító megérkezett közénk. Te vagy az, Butch O'Neal.

– A háborúban mostantól új korszak kezdődik.

44. fejezet

Marissa bólintott, és áttette a mobiltelefonját az egyik füléről a másikra, majd átfutotta a rendelési listát, amely az íróasztalán feküdt.

– Igen, pontosan. Szükségünk van egy ipari tűzhelyre, legalább hat égőfejesre.

Megérezte, hogy valaki áll az ajtóban, ezért felnézett. És hirtelen minden kiment a fejéből.

– Vissza... khm... visszahívhatnám? – Nem várta meg, hogy a másik válaszoljon, azonnal megnyomta a „hívás vége” gombot. – Havers! Hogy találtál meg?

A testvére meghajtotta a fejét. Öltözete olyan volt, mint máskor, Burberry sportzakó, szürke nadrág és csokornyakkendő. Szarukeretes szemüvege más formájú volt, mint amelyet Marissa megszokott rajta, mégis valahogy ugyanúgy nézett ki.

– Az ápolónők mondták meg, hogy hol vagy.

Marissa felállt a székből, és karba tette a kezét a mellén.

– És minek köszönhetem a látogatásodat?

Havers ahelyett, hogy válaszolt volna, körülnézett. Marissa sejtette, hogy nincs lenyűgözve a látottaktól. Az irodáját mindössze egy íróasztal, egy szék és egy laptop alkotta. Nos... ezenkívül még egy jó nagy halom papír is, amelyek mindegyikén az állt, mi mindent kell még elvégeznie. Havers dolgozószobája ezzel szemben a tanulás és a tudomány régi világát tükrözte. A földön drága szőnyeg hevert, a falon a Harvardon szerzett diplomái, valamint egy Hudson River School-tájképgyűjtemény.

– Havers?

– Nagyszerű dolgokat csinálsz ebben az intézményben.

– Még csak most kezdtünk, és ez nem egy intézmény, hanem az otthonom. Szóval, miért vagy itt?

A férfi megköszöri a torkát.

– A *hercegek* tanácsának megbízásából jöttem. A következő gyűlésen az *elkülönítési* javaslatot szeretnénk megszavazni, és az *elnök* azt mondja, egy hete nem tud elérni. Egyszer sem hívtad vissza.

– Nagyon elfoglalt vagyok, te is láthatod.

– Mi viszont csak akkor tudunk szavazni, ha minden tag jelen van.

– Akkor zárjatok ki! Igazság szerint meglep, hogy eddig még nem találtátok meg a módját, hogy ezt megtegyétek.

– Az egyik alapító család tagja vagy. A mostani szabályok szerint nem zárhatunk ki csak úgy.

– Ó, milyen kellemetlen lehet nektek! Gondolom, megérted, hogy aznap nem érek rá.

– De még nem is mondtam, mikor lesz.

– Ahogy már mondtam, nem fogok ráérni.

– Marissa, ha nem értesz egyet a javaslattal, nyilvánosságra hozhatod az álláspontodat, amikor a gyűlésen tanúságot kell tenni. Akkor meghallgatunk.

– Szóval a többiek, akiknek szavazati joguk van, mind a javaslat mellett vannak?

– Fontos, hogy a nőket biztonságban tartsuk.

A lány megdermedt.

– Te mégis kidobtál az otthonomból, harminc perccel hajnalhasadás előtt, úgy, hogy nem volt hová mennem! Ez azt jelenti, hogy megváltozott a véleményed a nőkről? Vagy esetleg engem nem tekintesz nőnek?

Haversben volt annyi jó érzés, hogy elvörösödjön.

– Akkor az érzelmeim irányítottak.

– Nekem nagyon is nyugodtnak tűntél.

– Marissa, nagyon sajnálom...

A lány egy kézlegyintéssel elhallgattatta.

– Hagyd abba! Nem vagyok rá kíváncsi.

– Rendben. De nem helyes, ha azért akadályozod a tanács munkáját, hogy nekem visszavágyj.

Amikor a férfi a csokornyakkendőjét igazgatta, Marissa megpillantotta a kisujján a családi pecsétgyűrűt. Istenem... Hogy jutottak idáig? Emlékezett rá, amikor Havers megszületett, és az anyja karjában feküdt, milyen aranyos kisbaba volt. Milyen szeretetre méltó...

Marissa megmerevedett, amikor eszébe jutott valami. Aztán gyorsan elrejtette a döbbenetet, amely bizonyára az arcán is meglátszott.

– Rendben, elmegyek a gyűlésre.

Havers feszültsége felengedett. Megmondta, hol és melyik napon tartják.

– Köszönöm. Nagyon köszönöm.

Marissa hidegen elmosolyodott.

– Nincs mit.

A férfi hosszú ideig csak nézte húga nadrágját, pulóverét és a papírokkal borított íróasztalt.

– Annyira másnak tűnsz.

– Az is vagyok.

Havers feszült, félszeg arckifejezéséből Marissa azonnal megértette, hogy ő viszont ugyanaz maradt. Az a testvér, aki sokkal jobban örült volna, ha az egyetlen családtagját továbbra is *az elit* megbecsült tagjaként láthatja, úrinőként, aki egy előkelő ház élén áll. Hát, ilyen az élet. Marissa most már a saját szabályai szerint élt. Helyes vagy sem, ő hozta a döntéseket az életében. Senki más.

Felemelte a telefont.

– Most pedig, ha megbocsátasz...

– Felajánlom a szolgálataimat neked. Úgy értem, a klinikát. Ingyen. – Havers feljebb tolta a szemüvegét egyenes orrán. – A nők és a gyerekek, akiket ide befogadsz, nálam orvosi segítséget kaphatnak.

– Köszönöm. Köszönöm... neked.

– Azt is megmondom az ápoló személyzetnek, hogy figyeljenek oda az erőszak nyomaira, és ha találkozunk ilyen esettel, továbbítjuk neked.

– Ennek nagyon örülnék.

Havers fejet hajtott.

– Örömmel állok szolgálatodra.

Amikor megszólalt Marissa mobiltelefonja, a lány azt mondta.

– Viszlát, Havers.

A férfi szeme tágra nyílt, és rájött, hogy most először Marissa bocsátotta el.

De a változás jó volt... és jobb lesz, ha minél hamarabb hozzászokik az új világrendhez.

A telefon újra megszörrent.

– Légy szíves, csukd be az ajtót magad után!

Miután Havers elment, Marissa rápillantott a telefon kijelzőjére, és

megkönnyebbülten felsóhajtott. Hál' istennek, Butch hívta. Nagyon nagy szüksége volt most arra, hogy hallja a hangját.

– Szia – szólt bele. – Nem fogod elhinni, ki...

– Haza tudnál jönni most? Azonnal?

Marissa megszorította a telefont.

– Mi baj van? Megsérültél?

– Jól vagyok. – A férfi hangja túlságosan nyugodt volt. Ordított róla, hogy hamis a nyugalma. – Csak szeretném, ha hazajönnél. Most.

– Máris indulok.

Fogta a kabátját, bele tette a mobiltelefonját a zsebébe, és elindult megkeresni egyetlen alkalmazottját. Amikor megtalálta az idős *hűségest*, azt mondta neki.

– Mennem kell.

– Úrnöm, feldúltnak tűnik. Tehetek valamit önért?

– Nem, köszönöm. Majd jövök.

– Ne aggódjon, én addig mindenről gondoskodok ön helyett.

Marissa megszorította az idős nő kezét, és kiszaladt az udvarra. Kiállt a fűre a hűvös tavaszi éjszakában, és megpróbált annyira lenyugodni, hogy képes legyen láthatatlanná válni. Amikor nem sikerült azonnal, arra gondolt, fel kell hívnia Fritzet, hogy jöjjön el érte. Nemcsak ideges volt, de már ideje lett volna innia is, ezért arra gondolt, talán nem is tud megnyugodni eléggé.

Aztán mégis elengedte magát. Egy pillanat múlva előbukkant a Gödör előtt, és berontott az előcsarnokba. A belső ajtó zárja kattant, még mielőtt megmutatta volna az arcát a kamerának. Amikor kinyílt az ajtó, Wrath-t pillantotta meg a másik oldalon.

– Hol van Butch? – kérdezte Marissa izgatottan.

– Itt vagyok. – Butch előlépett, hogy a lány lássa, de nem ment közelebb hozzá.

A hűvös csendben, ami következett, Marissa lassan besétált a lakásba, és úgy érezte, mintha a levegő sűrű köddé vált volna, amelyen át kell verekednie magát. Zsibbadtan hallotta, amikor Wrath becsukta az ajtót, szeme sarkából pedig látta, hogy Vishous feláll a számítógépek mögül. Megkerülte az íróasztalt és előre lépett, aztán a három egymásra nézett.

Butch kinyújtotta felé a kezét.

– Gyere ide, Marissa!

A lány elfogadta, Butch pedig odavezette a számítógéphez, és az egyik monitorra mutatott. A képernyőn egy... szöveg volt látható. Sűrű tömött sorokból álló szöveg. A kijelző vízszintesen ketté volt osztva, és a szöveg kétfelé szakadt.

– Mi ez? – kérdezte Marissa.

Butch gyengéden leültette a székbe, és mögé állva a kezét a vállára tette.

– Olvasd el a dölt betűs részt!

– Melyik felén?

– Mindegy. Mind a kettő egyforma.

Marissa a homlokát ráncolta, és végigfutotta a versnek tűnő sorokat.

*Csak egy lesz, aki a mesterre elhozhatja a végzetet,
Egy modern harcos, akit a huszonegyedik hetedjében találni,
és a számairól lesz felismerhető:
egyfel többet tud, mint amennyit az iránytű,
habár csupán négy irányba mutat,
három élete van,
két vágás az elején,
és egyetlen fekete szemmel,
ugyanazon kútban született és hal meg.*

Marissa semmit nem értve beleolvasott a körülötte lévő szövegbe is, és megakadt a szeme néhány szörnyű kifejezésén: „Alantasok Társasága”, „beavatás”, „Mester”. Felnézett a szöveg címére, és megborzongott.

– Szentséges isten... hiszen ez az... *alantasokról* szól.

Amikor Butch meghallotta a jeges borzongást a lány hangjában, térdre ereszkedett mögötte.

– Marissa...

– Mi a fenét olvastam?

Na igen, erre most mit feleljen? Még ő maga is alig tudta felfogni.

– Úgy néz ki, hogy ez itt... én vagyok.

Megérintette a képernyőt, aztán a görbe kisujj ára pillantott, ami a tenyerébe hajolva maradt... amelyiket nem tudta kiegyenesíteni... és ezért nem tudott vele mutatni.

Marissa elcsigázva elfordította róla a tekintetét.

– És ez... micsoda?

Szerencsére Vishous megtalálta a hangját.

– Amit most nézel, az az Alantasok Társaságának tekerese, és annak kétféle fordítása. Az egyiket már régóta ismerjük, a másikat pedig egy laptopon találtam, amelyet tíz nappal ezelőtt szereztem meg egy gyilkostól. A tekercek a társaság kézikönyve, és amit most nézel, az a Pusztító proféciája. Már több nemzedék óta tudunk róla, azóta hogy az első tekeres másolata a kezünkbe került.

Marissa keze a torkára fonódott, mert rögtön sejtette, mi lesz a vége. Elkezdte rázni a fejét.

– De ez mind csupa rejtvény. Nem gondoljátok, hogy...

– Butch-ra illik minden sor. – Vishous meggyújtott egy kézzel csavart cigarettát, és kifújta a füstöt. – Képes megérezni az *alantasokat*, amely eggyel több, mint Észak, Dél, Kelet és Nyugat, vagyis amit az iránytű meg tud mutatni. A kisujja megsérült az átváltozás során, vagyis csak négy ujjal tud mutatni. Három élete van, gyerekkor, felnőttkor és ez a mostani, amikor vámpír lett, azt pedig nem lehet vitatni, hogy itt született Caldwellben, amikor átváltoztattuk. A leginkább árulkodó jel azonban az a sebhely a hasán. Ez a fekete szem, és az egyik vágás az elején. Feltéve, hogy a köldökét számoljuk a másoknak, meg is van a kettő.

Marissa Wrath-ra pillantott.

– Szóval, mit jelent ez az egész?

A király mély levegőt vett.

– Azt jelenti, hogy Butch lett a legjobb fegyverünk a háborúban.

– Hogyan... – Marissa hangja elcsuklott.

– Meg tudja akadályozni, hogy egy *alantas* visszatérjen az Omegához. Ugyanis a beavatási szertartáson az Omega minden gyilkossal megosztja lénye egy részét, amikor pedig egy gyilkost megölnek, az a rész visszakerül a Mesterbe. Mivel az Omega nem végtelen lény, ez a visszatérés kulcsfontosságú kérdés a számára. Vissza kell kapnia azt, amit másokba belehelyezett, hogy továbbra is harcosokat toborozhasson maga köré. – Wrath Butch felé bökött a fejével. – A zsaru meg tudja szakítani ezt a körforgást. Vagyis minél több *alantast* fogyaszt el, az Omega annál gyengébb lesz, amíg a végén gyakorlatilag nem marad belőle semmi. Olyan ez, mintha apránként hordanánk el egy hegyet.

Marissa tekintete visszasiklott Butch-ra.

– Hogy érted azt, hogy „elfogyasztja” őket?

Ó, istenem, ez a rész nem fog tetszeni neki!

– Én egyszerűen csak... belélegzem őket. Magamba szívom.

Butch megtörve látta a lány szemében a rémületet.

- És nem leszel te is azzá? Mi akadályoz meg abban, hogy átkerülj az ő oldalukra?
- Nem tudom. – Butch visszaült a sarkára, és nagyon félt tőle, hogy Marissa felpattan és kirohan a szobából. Nem mintha hibáztatná érte.
- Vishous segít nekem. Ugyanúgy, ahogy korábban is meggyógyított a kezével.
- Hányszor csináltad már... ezt velük?
- Háromszor. A ma estivel együtt.

Marissa szorosán behunyta a szemét.

- És mikor történt meg először?
- Körülbelül két héttel ezelőtt.
- Vagyis egyikőtök sem tudja, milyen hatása van ennek hosszú távon, ugye?
- De nincs semmi bajom...

A lány felpattant a székből, megkerülte az íróasztalt, és lesütött szemmel, magát átkarolva a szoba közepére ment. Megállt Wrath előtt, és vádlón nézett fel rá.

- Te pedig fel akarod használni?
- A tét a faj túlélése.
- És mi a helyzet az ő túlélésével?

Butch felállt.

- Szeretném, ha felhasználnának, Marissa.

A lány szigorú tekintetet vetett rá.

- Én emlékeztesselek rá, hogy majdnem meghaltál az Omega fertőzésétől?
- Az más volt.
- Tényleg? Ha azt mondd, hogy egyre több gonoszt veszel be a testedbe, akkor pontosan miben lenne ez más?
- Már mondtam, Vishous segít feldogozni. Nem marad bennem. – Marissa erre már nem felelt, csak állt a szoba közepén mozdulatlanul, mint egy kőszobor, és úgy magába zárkózott, hogy Butch-nak fogalma sem volt, hogy érjen el hozzá. – Marissa, az életem értelméről beszélünk. Ez nagyon fontos nekem.
- Furcsa, ma reggel az ágyban még azt mondtad, hogy én vagyok az életed értelme.
- Ez így is van. De ez más.
- Ja, persze, akkor más, ha neked úgy kényelmes. – Megrázta a fejét. – A nővéredet nem tudtad megmenteni, most viszont... itt a nagy lehetőség előtted, hogy több ezer vámpírt megmentés. A hősiesség éned biztosan fel van villanyozva.

Butch összepréselte a száját, az állkapcsa megfeszült.

- Ez övön aluli volt.
- Attól még igaz. – A lány hirtelen nagyon fáradtnak tűnt. – Tudod, halálosan elegendem van az erőszakból. Meg a harcból. És abból, hogy a szeretteim megsérülnek. Te magad mondtad nekem, hogy nem fogsz belekeveredni ebbe a háborúba.
- Akkor még ember voltam...
- Ó, ugyan már...
- Marissa, te is tanúja voltál annak, hogy mire képesek az *alantasok*. A testvéred klinikáján te is láttad, amikor behozták a sérült vámpírok testét. Hogy tehetném meg, hogy nem harcolok?
- De most nem csak a szemtől szembeni küzdelemről van szó. Teljesen más szintre emelted ezt a harcot. Az isten szerelmére, hiszen *elfogyasztod az alantasokat!* Hogyan lehetsz benne biztos, hogy nem válsz te is azzá?

Valahonnan félelem kúszott Butch tudatába, és amikor azt látta, hogy a lány szeme összeszűkül, amikor ránéz, tudta, nem rejtette el elég gyorsan a nyugtalanságát.

Marissa megrázta a fejét.

- Te is aggódsz emiatt, valld be! Nem vagy benne teljesen biztos, hogy nem válsz te is közülük valóvá.

– Nem így van. Nem fogom elveszíteni magam. Tudom.
– Ó, tényleg? Akkor miért szorongatod úgy azt a keresztet?
Butch lenézett. A francba! Olyan erősen markolta a nyakláncán lógó súlyos medált, hogy az ízületei kifehéredtek, az ingét pedig teljesen összehyúrta elől. Kényszerítenie kellett magát, hogy elengedje.
Wrath közbevágott.
– Szükségünk van rá, Marissa. A fajnak szüksége van rá.
– *És mi a helyzet az ő biztonságával?* – Zokogni kezdett, de gyorsan visszafojtotta.
– Sajnálom, de... képtelen vagyok mosolyogva azt mondani neki, hogy „menj csak nyugodtan”. Napokat töltöttem a karanténban, és figyeltem – Butch felé fordulva folytatta –, figyeltelek, hogy majdnem meghaltál. És én is majdnem belehaltam. A helyzet az, hogy akkor nem a te döntésed volt, most azonban... te akarsz, hogy így legyen.
Ebben igaza volt. De Butch akkor sem tudott hátat fordítani. Az volt, ami volt, és muszáj volt hinnie benne, hogy elég erős ahhoz, hogy ne essen áldozatul a sötétségnek. – Nem akarok kitartható házi kedvenc lenni, Marissa. Szeretném, ha célja lenne az életemnek...
– Van célja...
– ...de nem az, hogy otthon ülök, és várok, amíg te megérkezel a munkádból. Férfi vagyok, nem pedig berendezési tárgy. – Amikor a lány csak némán nézett rá, folytatta.
– Nem vagyok képes ölbe tett kézzel ülni, amikor tudom, hogy a fajnak szüksége van a segítségemre. Az *én* fajomnak. – Odament hozzá. – Marissa...
– Képtelen vagyok... képtelen vagyok ezt végigcsinálni. – Elhúzta a kezét, hogy a férfi ne foghassa meg, aztán hátralépett. – Túl sokszor néztem már végig, hogy majdnem meghalsz. Nem fogom... nem tudom ezt még egyszer megtenni, Butch. Nem tudok így élni. Nagyon sajnálom, de ebben magadra maradsz. Nem fogom tétlenül nézni, hogy tönkreteszed magad.
Sarkon fordult, és kísértelt a Gödörből.

Fent a házban, John a könyvtárban várakozott, és annyira ideges volt, hogy majdnem elájult. Amikor az óra megszólalt, lenézett vézna mellkasára és a nyakkendőre, amely a nyakában lógott. Szeretett volna jól kinézni, de valószínűleg úgy festett, mintha egy iskolai csoportképhez akarna pózolni.

Lépéseket hallott. A nyitott szárnyas ajtó felé pillantott, és látta, ahogy Marissa elsiet a főlépcső felé. Nagyon szomorúnak tűnt. Butch a sarkában loholt, és még nála is rosszabbul nézett ki.

Jaj, ne... Remélte, hogy velük legalább minden rendben lesz. Annyira szerette mindkettőjüket.

Amikor az emeleten egy ajtó hangos csapódással becsukódott, John odament az egyik ablakhoz, és kinézett. Egyik kezével megérintette az üveget, és eszébe jutott, amit Wrath mondott... hogy Tohr még életben van valahol.

Annyira szeretett volna hinni benne!

– Uram? – Amikor Fritz hangjára megfordult, az öreg szolga elmosolyodott. – A vendége megérkezett. Bekísérem?

John nagyot nyelt. Kétszer. Aztán bólintott. A komornyik eltűnt, egy pillanattal később pedig egy nő jelent meg az ajtóban. Nem nézett a fiúra, hanem azonnal meghajolt, és úgy is maradt, szinte párhuzamosan a földdel, alázatosságát kifejezve. Körülbelül száznyolcvan centi magasnak tűnt, és fehér, tógyszerű ruhát viselt. Szőke haja a feje tetejére volt kontyba csavarva, és bár John ebben a helyzetben nem látta az arcát, az a fél másodpercnyi idő azonban, mielőtt a nő meghajolt előtte, bevésődött az

agyába.

Lélegzetelállítóan szép volt. Szinte mint egy angyal.

Hosszú ideig csend volt, és John mozdulni sem bírt, csak bámulta.

– Uram – szólalt meg a nő halkán. – Felemelhetem önre a tekintetem?

John eltátotta a száját, aztán vadul bólogatni kezdett. A nő azonban úgy maradt, ahogy volt. Ja persze, hiszen nem látta őt. A francba!

– Uram – A hangja ezúttal bizonytalanabban csengett. – Talán... szeretne valaki mást választani közülünk?

John odament hozzá, megemelte a kezét, hogy finoman hozzáérjen. De hol? A tógyszerű ruha mélyen kivágott volt, az ujja is fel volt hasítva, csakúgy, mint a szoknya eleje... Istenem, milyen jó illata volt!

Félszegen megkopogtatta a vállát, mire a nő ijedten felszisszent, mintha meglepődött volna.

– Uram?

John egy kicsivel erősebb mozdulattal jelezte, hogy felemelkedhet. *Hűha...* a szeme gyönyörű zöld volt. Mint a nyári szőlő. Vagy egy zöldcitrom belseje.

A torkára mutatott, aztán egy vízszintes mozdulatot tett a nyaka előtt a kezével.

A nő tökéletes arca oldalra biccent.

– Nem beszél, uram?

John megrázta a fejét, és egy kicsit meglepődött, hogy Wrath ezt nem említette neki. Biztos ezernyi más dolog járt a fejében a királynak.

Válaszul Layla szeme szabályosan ragyogni kezdett. Amikor pedig elmosolyodott, John úgy érezte, vége van. A fogsora tökéletes volt, a szemfoga pedig... hihetetlenül szép.

– Uram, a némasági fogadalom rendkívül dicséretes. Micsoda önuralom! Nagy harcos lesz önből, aki Dariustól, Markion vérvonalából származik.

Jóságos ég, a nő valóban el volt ragadtatva tőle! És ha abban a hitben élt, hogy a fiú fogadalmat tett, hát maradjon is abban. Nem kellett feltétlenül a tudomására hozni, hogy ez nála fogyatékoság.

– Esetleg szeretne többet megtudni rólam? – kérdezte Layla. – Csak, hogy biztos legyen benne, hogy azt kapja, amit szeretne, amikor szüksége lesz rá?

John bólintott, és a kanapé felé pillantott. Arra gondolt, milyen előrelátó volt, hogy magával hozta a jegyzetfüzetét. Talán leülhetnének oda egy időre, és megismerkedhetnének...

Amikor visszafordult, Layla anyaszült meztelenül állt előtte. A tóga a lába mellett hevert a földön.

Atyaúristen!

– Kedvére való a látvány, uram?

Jézus Mária Szent József... Ha tudott volna beszélni, most akkor is elállt volna a szava.

– Uram?

John hevesen bólogatni kezdett, és arra gondolt, mit fog szólni ehhez Blaylock és Quinn, amikor majd elmondja nekik.

45. fejezet

Másnap este Marissa feljött a Biztos Menedék alagsorából, és próbált úgy tenni, mintha nem dőlt volna össze számára az egész világ.

– Mastimon szeretne beszélni veled – szólalt meg egy vékony hang.

Marissa megfordult, és a begipszelt lábú kislányt pillantotta meg. Mosolyt erőltetett az arcára, és leguggolt, hogy szemtől szembe legyen a kitömött állattal.

– Valóban?

– Igen. Azt mondja, hogy ne légy szomorú, mert ő itt van, és megvéd minket. És szeretne megölelni.

Marissa elvette a rongyos kis állatot a gyerektől, és a nyakához szorította.

– Nagyon harcias fenevad, de egyben nagyon kedves is.

– Ez igaz. Tartsd magadnál most egy kicsit, jó? – A kislány arca nagyon komoly volt. – Nekem segítenem kell a *mamának* a főzésben.

– Vigyázni fogok rá!

A gyerek ünnepélyesen bólintott, majd rövid mankóját a földre szúrva elsétált.

Ahogy Marissa ránézett a tigrisre a kezében, eszébe jutott, milyen érzés volt előző este összekölni néhány holmiját, és kiköltözni a Gödörből. Butch megpróbálta lebeszélni, de mivel a döntés, amit hozott, még mindig ott volt a szemében, az a néhány szó, amit mondott, nem változtatott a helyzeten.

Az igazság az volt, gondolta Marissa, hogy a szerelme nem volt elég ahhoz, hogy kigyógyítsa a férfit a halálvágyból, vagy megváltoztassa folyton kockázatot vállaló személyiségét. És bármilyen fájdalmas volt is a szakítás, ha vele marad, egy idő múlva tarthatatlan lett volna a helyzet. Minden éjszaka azt várta volna, mikor hívják fel a hírrrel, hogy Butch meghalt. Vagy ami még ennél is rosszabb, hogy átváltozott gonosszá.

Ráadásul minél többet gondolt rá, annál biztosabb volt benne, hogy Butch nem fog vigyázni magára. Eszébe jutott az öngyilkossági kísérlete a klinikán. Aztán a regresszió, amit önként vállalt, majd az átváltozás, aminek kitette magát. Most pedig ez a háború... és az *alantasok* elfogyasztása. Ezeknek a kimenetele eddig pozitív volt ugyan, de a folyamat rossz irányba haladt. Egyértelműen az önpusztítás mintáját követte, amely előbb vagy utóbb azt fogja eredményezni, hogy Butch komolyan megsérül. Marissa ebben tökéletesen biztos volt.

És túlságosan szerette ahhoz, hogy végignézze, ahogy megöleti magát.

A szeme megtelt könnyel, de letörölte és a semmibe bámult. Egy idő múlva egy futó gondolat, mint valami visszhang suhant át az agyán. De bármi volt is, azonnal eltűnt.

Marissa kényszerítette magát, hogy felálljon, és egy pillanatra összezavarodott. Teljesen kiment a fejéből, hogy mit csinált, vagy hogy mit keresett az előtérben. Végül úgy határozott, hogy visszamegy az irodájába, mert ott mindig akadt valami elintéznivaló.

Az egyik előnye annak, ha valaki korábban zsaruként dolgozott, az volt, hogy egész életében megmaradt a képessége, hogy felismerje az idiotákat.

Butch megállt a sikátorban, nem messze a Zero Sumtól. Az utca végén, a klub vészkiáratánál az a fiatal, feltűnősködő kölyök lófrált, aki a múltkor olyan tiszteletlenül bánt a pincérnővel. Mellette az egyik izomagyú testőre állt, együtt cigiztek.

Hogy miért ott kint a hidegben, rejtély volt számára.

Butch a háttérbe húzódott és figyelt. Így szerzett egy kis időt, hogy gondolkozzon. Ami, szokás szerint, nem járt sok sikerrel. A francba, akárhányszor kicsit lecsendesedtek a dolgok, csak Marissát látta maga előtt, ahogy beszáll Fritz mellé a Mercedesbe, és kihajtanak a kapun.

Nagyot káromkodva megdörzsölte a mellkasa közepét, és nagyon reménykedett benne, hogy ma este talál végre egy *alantast*. Muszáj volt harcolnia, hogy levezesse a felgyülemlett feszültséget és keserűséget. Most *azonnal!*

A Trade utcáról egy autó fordult be a sikátorba, és tempósan hajtott feléjük. Elhaladt mellettük, majd megállt a klub oldalsó bejáratánál. A fekete Infinitin olyan fényesen csillogott a sok krómdíszítés és a krómfelni, hogy akár diszkógömbnek is beillett volna. És csodák csodája, a szőke tejföldrészű kölyök odalépett mellé, mintha megbeszéltek volna a randevút.

Amikor a srác és a sofőr egymásra mosolyogtak, és kezet fogtak, Butch nem tudta megmondani, pontosan mi folyik közöttük, de abban biztos volt, hogy nem süteményrecepteket cserélgetnek.

Amikor az Infiniti hátramenetbe kapcsolt, Butch kilépett az árnyékból, mert úgy gondolta, csak egyetlen módon derítheti ki, jó volt-e a megérzése. Megnézi, mi lesz a reakciójuk.

– Mondjátok, nem odabent kellene elintéznetek ezt a dolgot? A Tiszteletes utálja a szabadúszókat.

A szőke kölyök megpördült, láthatóan nagyon mérges volt.

– Ki a franc... – Elharapta a mondat végét. – Várjunk csak, magát már láttam... csakhoggy akkor még...

– Igen, egy kicsit felgeneráloztattam magam. Így jobban fut a szekér. Sokkal jobban. Szóval, mit csináltok... – Butch megdermedt, mert érezte, hogy az érzékei jeleznek.

Alantasok. A közelben. A francba!

– Fiúk – mondta nyugodt hangon –, el kell tűnnétek. És be ne lépjetez többé azon az ajtón!

A szemtelen kölyök újra megtalálta önmagát.

– Mégis mit képzelsz magáról?

– Higgyetek nekem, jobban teszitek, ha eltűntök! Méghozzá *most!*

– Még mit nem! Itt állunk egész éjszaka, ha... – A kölyök megdermedt, aztán elsápadt, amikor megérezte az émelyítően édes illatot a levegőben. – Ó, istenem...

Hmmm, szóval a kis szőke egy átváltozás előtt álló vámpír volt, nem ember.

– Szóval, ahogy már mondtam, tűnés!

A pár elindult, de nem voltak elég gyorsak. A sikátor nyitott végén három *alantas* jelent meg, elzárva előlük a menekülés útját.

Remek. Már csak ez hiányzott!

Butch aktiválta az új karóráját, amely jeleket és koordinátákat küldött. Pillanatokon belül Vishous és Rhage bukkant elő mellette a semmiből.

– Azt a stratégiát követjük, amelyben megállapodtunk – dörmögte a zsarú. – Én

takarítok.

A két testvér bólított, miközben az *alantasok* egyre közelebb jöttek hozzájuk.

Rehvenge felállt az íróasztala mögül, és magára öltötte cobolyprém kabátját.

– Mennem kell, Xhex. Ma van a *hercegek* tanácsának gyűlése. Láthatatlanná válva megyek, nem lesz szükségem a kocsi. Remélem, egy órán belül visszajövök. De még mielőtt elmegyek, tájékoztatnál a legújabb túlradagolt vendég állapotáról?

– A Szent Ferenc kórház sürgősségi osztályán van. Valószínűleg túl fogja élni.

– És az a gazember díler?

Xhex kinyitotta neki az ajtót, mintha azt akarná jelezni, hogy menjen már.

– Még nem találtuk meg.

Rehv káromkodott egyet, aztán a botjáért nyúlt, és odament a nőhöz.

– *Nagyon* nem örülök ennek a hírnek.

– Komolyan? – dörmögte válaszul a nő. – És én még azt hittem, leszálltál erről a témáról.

Rehvenge szigorú tekintetet vetett rá.

– Ne szórakozz velem!

– Nem szórakozom, főnök – vágott vissza. – Minden tőlünk telhetőt megteszünk.

Azt hiszed, nekem kellemes folyton a 911-et hívogatnom ezek miatt az ostobák miatt?

Rehvenge mély levegőt vett, és megpróbálta lecsillapítani magát. Istenem, ez a hét nagyon rossz volt a klubban. Mindketten szörnyen feszültek voltak, a személyzet többi tagja pedig nem állt messze attól, hogy felakassza magát a mosdóban.

– Ne haragudj! – mondta. – Kimerült vagyok.

A nő végigsimította a kezét férfiasra nyírt haján.

– Igen... én is.

– Nálad mi a helyzet?

Nem számított rá, hogy a nő válaszol, de megtette.

– Hallottad a legújabb hírt arról az emberről? O'Nealról?

– Aha. Már közénk tartozik. Ki gondolta volna! – Rehv azóta még nem találkozott személyesen a zsaruvall, de Vishous felhívta, és elmondta neki a csodát, ami a társukkal történt.

A Tiszteletes tiszta szívből minden jót kívánt Butch-nak. Szerette azt a nagyszájú embert... vagyis vámpírt. Ezzel együtt azonban azzal is tisztában volt, hogy Marissa nem fog többé inni belőle, és a házasságról dédelgetett tervei is szertefoszlottak. Valahol mélyen belül nagyon fáj, bár tudta, hogy semmi jó nem sült volna ki abból, ha ők ketten összejönnek.

– Szóval igaz? – kérdezte Xhex. – Hogy ő és Marissa?

– Igen. A zsarú többé már nem szabad préda.

Xhex arcán furcsa kifejezés tükröződött... talán szomorúság? Igen, nagyon úgy tűnt.

Rehvenge felvonta a szemöldökét.

– Nem gondoltam volna, hogy ennyire odavagy érte.

A nő egy szempillantás alatt visszanyerte önmagát, és újra éles szemmel és szigorú arccal nézett vissza rá.

– Csak mert jó volt vele kefélni, még nem jelenti azt, hogy férjemnek akartam.

– Oké, rendben. Ha te mondd...

Xhex kivillantotta a szemfogát.

– Talán úgy nézek én ki, mint akinek társra van szüksége?

– Nem, hál' istennek. Ha elgyengülnél, az olyan lenne, mintha megbomlana a világ rendje. Ráadásul te vagy az egyetlen, akiből inni tudok, ezért szeretném, ha

egyedülálló maradnál. – Elment mellette. – Maximum két óra múlva itt vagyok.

– Rehvenge – amikor a férfi visszanézett, megjegyezte. – Szeretném, ha te sem választanál magadnak senkit.

A tekintetük egymásba kapcsolódott. Istenem, micsoda páros voltak így ketten! Két hazug a normálisok között... két kígyó a fűben.

– Ne aggódj! – dörmögte Rehv. – Sosem fogok megnősülni. Marissa csak egy kilengés volt. Különleges csemege, amelyet ki akartam próbálni. Hosszú távon úgysem működött volna.

Xhex bólintott, és ezzel lezártak tekintették a beszélgetést. Rehvenge pedig kiment az irodából.

Átsétált a VIP-termen. Az árnyékba húzódva ment. Nem szerette, ha túl sokan látják bottal járni, ám ha mindenképp muszáj volt, igyekezett azt a látszatot kelteni, mintha csak hiúságból használná, ezért megpróbált a lehető legkisebb mértékben rátámaszkodni. Ez viszont meglehetősen veszélyes vállalkozás volt, tekintve, hogy mennyire nehezen tudta egyensúlyban tartani magát.

Odaért az oldalajtóhoz, a gondolatának erejével beleavatkozott a riasztórendszerbe, aztán kinyitotta a zárat. Kilépett az utcára, és arra gondolt, hogy...

Szentséges isten! Igazi csetepaté zajlott a sikátorban. *Alantasok*. Testvérek. És két civil, akik reszketve guggoltak a földön közepén. Valamint ott volt még a nagy Butch O'Neal is.

Miközben a klub ajtaja becsukódott a háta mögött, azon csodálkozott, hogy a biztonsági kamerák miért nem jelezték... ó, hát persze. *Álcázást* borítottak maguk köré. Ügyes!

Az oldalon állva figyelte a harcot, hallgatta az egymáshoz csapódó testek tompa zaját, hallotta a nyögéseket, a fém suhintását és érezte fajtársai verejtékének szagát, ahogy összekeveredett a gyilkosok édes babahintőpor-illatával.

A fenébe, ő is részt akart venni benne! És nem látta semmi akadályát, miért ne tehetné.

Amikor az egyik *alantas* odaperdült elé, megragadta a gazembert, és hozzávágta az épület falához, majd elmosolyodott, amikor belenézett a fakó szempárba. Nagyon régen nem ölt már meg senkit, a sötét énjének azonban hiányzott az élmény. Szinte sóvárgott érte. Ó, istenem, a lelke sötét oldala kétségbeesetten vágyott a gyilkolás kábító érzésére.

Ma este azonban kielégíti a vadállatot magában. Itt és most.

A szervezetében lévő dopamin ellenére *manipulátor* képességei azonnal a segítségére siettek, lelkesen lovagoltak agressziója hullámain, miközben a látását elborította a vörös szín. Kivillantotta a szemfogát, és olyan eksztatikus örömmel adta át magát a sötét oldalnak, mint egy szenvedélybeteg, akit hosszú ideje megfosztottak szenvedélye tárgyától.

Láthatatlan kézzel belenyúlt az *alantas* agyába, körbetapogatózott, és felébresztett benne mindenféle régi emléket. Olyan volt, mintha szénsavas üdítők kupakjait nyitogatta volna fel, és ami kipezsgett belőle, meggyengítette az ellenfelét, és annyira összezavarta, hogy gyakorlatilag védtelenné vált. Istenem, micsoda ocsmányságok voltak a fickó fejében! Ennek a bizonyos gyilkosnak igazán sadista hajlamai voltak, és mihelyt a régi kegyetlenkedések és gonosz cselekedetek emlékei elárasztották az agyát, sikoltozni kezdett, majd fülére szorított kézzel a földre rogyott.

Rehv megfogta a botját, lefejtette róla a külső borítást, és elővarázsolt belőle egy halálos fegyvert: egy acélpengéjű kardot, amelyet kétdimenziós látásával szintén vörösnek látott. Amikor azonban szűrni készült vele, Butch megállította a karját.

– Itt most én jövök a képbe!

Rehv a fickóra meredt.

- A francba, ezt én akarom megölni...
- Nem. – Butch letérdelt az *alantas* mellé a földre és...

A Tiszteletes elnémult, és lenyűgözve figyelte, ahogy a zsaru a gyilkos fölé hajolva elkezd valamit kiszívni a gazemberből. De nem maradt sok ideje élvezni a műsort. Egy másik gyilkos tartott Butch felé, Rehvenge-nek pedig hátra kellett lépnie, hogy Rhage elfoghassa a fickót, és a földre teperhesse.

Rehv megint lépteket hallott, és megfordulva egy újabb élőhalottat pillantott meg. Remek! Ezt már végre ő fogja elintézni, gondolta vigyorogva. Istenem, a *manipulátorok* imádtak harcolni, és ez alól ő sem volt kivétel.

Mr. X sietős léptekkel tartott az összecsapás felé a sikátorban. Bár nem látott és nem hallott semmit, érezte a zűrzavart a levegőben, és tudta, hogy jó helyen jár. Van nagyot káromkodott mögötte.

- Mi a franc ez? Érzem a harcot, de...
- Figyeljen, mindjárt áthatolunk az *álcázáson!* Készüljön fel!

Felgyorsítottak, és nekivetették magukat valaminek, ami olyan volt, mint egy hideg vízfüggöny. Miután átléptek a falon, meglátták a küzdelmet: két testvér. Hat *alantas*. Két kucorgó civil. Egy hatalmas termetű férfi vámpír földig érő cobolyprém kabátban... és Butch O'Neal.

Az exzsaru éppen feltápáskodott a földről, nagyon betegnek tűnt, és egész testéből csak úgy sugárzott az Omega lénye. Amikor Butch tekintete találkozott az övével, a *főalantas* megtorpant, és elöntötte a hasonlóság érzete.

Milyen ironikus, hogy abban a szent pillanatban, amikor a kapcsolat létrejött közöttük, abban a minutumban, hogy kölcsönösen felismerték egymást, az Omega jelentkezett a másik oldalról.

Véletlen egybeesés? Kit érdekelt? Mr. X lerázta magáról a hívást, és nem törődött azzal sem, hogy a bőre egyre jobban bizseregni kezdett.

– Van – szólalt meg halkán –, elérkezett az ideje, hogy megmutassa, mit tud. Menjen, és kapja el O'Nealt!

– Na végre, már éppen itt volt az ideje. – Van odalépett a frissen átváltozott vámpír elé, és elkezdtek kerülgetni egymást, mint a harcosok. Az *alantas* azonban hirtelen megállt, és mozdulatlaná dermedt, csak állt egy helyben, mint egy élő szobor.

Mert Mr. X így akarta.

Istenem, a *főalantas* nem tudta visszafojtani a vigyorgását, amikor meglátta Van rémült arckifejezését. Igen, egész biztosan rémisztő lehet, ha valaki hirtelen elveszíti az irányítást a teste felett.

O'Neal is meglepődött, óvatosan közelített hozzá, és láthatóan ki akarta használni a szobormerevséget, amit Mr. X kényszerített a beosztottjára. A támadás gyorsan történt. O'Neal egy villámgyors mozdulattal megfogta Van nyakát, megfordította a testét, és a földre teperte.

Mr. X-et egy kicsit sem érdekelte, hogy fel kell feláldoznia a társát. Meg kellett végre tudnia, mi történik, amikor... *szentséges szűz az égből!*

O'Neal... O'Neal kinyitotta a száját, beszívta a levegőt, és... beszippantotta Van Deant. Csak így egyszerűen. Magába szívta, áthúzta, és elfogyasztotta a testét. Nem maradt belőle más, csak egy kis por.

Mr. X-et hatalmas megkönnyebbülés töltötte el. Igen... *igen*, valóra vált a prófécia! A megjövendölt Pusztító egy ír férfi képében jelent meg, akit átváltoztattak.

Köszönöm, istenem!

Egy vontatott, kétségbeesett lépést tett előre. Most... most találta meg a békét, amit keresett, most vált kézzelfoghatóvá a kiút, amelyben oly régóta reménykedett, és már

csak egy karnyújtásnyira volt tőle a szabadság. *O'Neal volt a kiválasztott!*

Ekkor azonban egy kecskeszakállas, tetovált arcú testvér lépett közbe. A fickó a semmiből bukkant elő, mint egy robogó tank, és olyan keményen rontott neki, hogy Mr. X majdnem hanyatt esett. Harcolni kezdtek, miközben a *főalantas* attól rettegett, hogy a testvér szíven fogja szűrni, ahelyett, hogy O'Neal szívna magába.

Amikor egy másik *alantas* is bekapcsolódott a küzdelembe, és megragadta a kecskeszakállas testvért, Mr. X óvatosan félrehúzódott, és elrejtőzött az árnyékban.

Az Omega már erőszakosan hívta, az az istenverte zúgás ordítássá erősödött a bőre alatt, de még mindig nem törődött vele. Ma este meg fogja ötletni magát, de csak a megfelelő módon.

Butch felemelte a fejét legújabb áldozatának hamvairól, és rögtön utána erőteljes hullámokban tört rá az öklendezés. Az egész teste összerándult, és olyan rosszul érezte magát, mint annak idején, amikor a klinikán felébredt. Fertőzötteen. Mocskosan. Végérvényesen beszennyezve.

Istenem... mi van, ha túl sokat szívott magába? Mi van, ha innen már nem tud visszafordulni?

Miközben hányt, nem látta, csak érezte, hogy V közeledik felé. Nagy nehezen felemelte a fejét, és nyögött egyet.

– Segíts...

– Segítetek, *bajtárs*. Add ide a kezed! – Butch elgyötörten felé nyújtotta a tenyerét, Vishous pedig levette a kesztyűjét, és erősen megszorította a zsaru kezét. Az energia, az a gyönyörű fehér fény, végigáramlott Butch karján, majd szétterjedt az egész testében, megtisztította, újjávarázsolta.

Ahogy egymás kezét fogták, a két fél ismét eggyé vált: a fény és a sötétség. A Pusztító és a Megmentő. Egy teljes egész lett.

Butch elvette, amit Vishous adott neki. És amikor vége lett, nem akarta még elengedni, mert attól félt, ha megszakadt közöttük a kapcsolat, a gonosz valahogy visszatér belé.

– Jól vagy? – kérdezte V.

– Most már igen. – Istenem, a hangja szörnyen rekedt volt a belélegzés miatt. Vagy talán a hálától?

V felhúzta, és segített neki talpra állni. A zsaru kimerülten nekidőlt a téglafalnak a sikátorban, és ekkor vette észre, hogy a harcnak időközben vége lett.

– Szép teljesítmény egy civiltől – jegyezte meg Rhage.

Butch balra fordította a fejét, mert azt hitte, hogy Hollywood neki szólt. Ekkor pillantotta meg Rehvenge-et. A Tiszteletes lassan lehajolt, és felvett a földről egy kardhüvelyt. Egy elegáns mozdulattal a kezébe fogta a véres pengéjű fegyvert, aztán visszacsúsztatta a tokjába. Aha... szóval a bot egyben kard is.

– Köszönöm – felelte Rehv, aztán ametiszt színű szeme Butch-ra siklott.

Miközben mereven nézték egymást, Butch rájött, az óta az este óta, amikor Marissa ivott a férfiből, még nem is találkoztak.

– Szervusz, haver – szólalt meg Butch, és kinyújtotta a kezét.

Rehvenge erősen a botjára támaszkodva odalépkedett hozzá. Amikor a két férfi kezét fogott egymással, mindenki fellélegzett.

– Szóval, zsaru – mondta Rehv –, nem bánod, ha megkérdezem, mit csináltál azokkal a gyilkosokkal?

Egy nyöszörgő hang azonban megakadályozta, hogy válaszoljon. Mindenki a szemetes konténer felé nézett.

– Most már kijöhettek, fiúk! – szólt oda nekik Rhage. – Tiszta a levegő.

A nagymenő szőke kölyök és az izomagyú testőr kibotorkált a fényre. Mindketten úgy néztek ki, mint akit félig agyonverték. Az arcuk nedves volt az izzadságtól, a hajuk zilált, a ruhájuk gyűrött.

Rehvenge szigorú arcán meglepetés tükröződött.

– Lash, miért nem vagy az iskolában? Az apád nagyon dühös lesz, ha megtudja, hogy itt töltöd az idődet, ahelyett, hogy...

– Most egy ideig nem jár iskolába – jegyezte meg Rhage szárazon.

– Hogy kábítószerrel üzletelhessen – tette hozzá Butch. – Nézzétek csak meg a zsebeit!

Rhage odalépett hozzá és megtapogatta a kabátját, Lash pedig túlságosan is meg volt ijedve ahhoz, hogy tiltakozzon. A motozás eredményeként előkerült egy olyan vastag köteg bankjegy, mint a fiú feje, valamint egy maréknyi pici nejlonzacskó.

Rehv ibolyaszínű szeme dühösen szikrázott.

– Add csak ide nekem azt a szemetet, Hollywood! Nem a pénzt. A port! – Rhage átnyújtotta neki, Rehvenge pedig kinyitotta az egyiket, megnyalta a kisujját, majd beledugta a zacskóba. Miután kivette és megkóstolta, elfintorodott, és köpött egyet. Aztán a botját a kölyökre szegezte.

– Ezentúl nemkívánatos személy vagy a klubban.

Úgy tűnt, a hír felrázta Lash-t a kábulatból.

– Miért? Ez szabad ország.

– Először is azért, mert ez az *én* klubom. Másodszor pedig, nem mintha szükség lenne több indokra, de ez a cucc, ami nálad van, fertőzött, és lefogadom, hogy te vagy a felelős a túladagolásokért is, amelyek az utóbbi időben történtek. Szóval, ahogy már mondtam, nemkívánatos személy vagy a klubban. Nem hagyom, hogy egy ilyen suttyó elrontsa a híremet. – Rehv a kabátja zsebébe tömte a zacskókat, majd Rhage-re pillantott. – Mi a tervetek velem?

– Hazavisszük.

Rehv hidegen elmosolyodott.

– Milyen remek ötlet!

Lash hirtelen nyöszörögni kezdett.

– De ugye nem mondjátok el az apámnak...

– Dehogynem! Méghozzá mindent – csattant fel Rehvenge. – Higgy nekem, apuci minden egyes mocskos részletet tudni fog.

Lash térde megroggyant, a következő pillanatban pedig a kölyök ájultan terült el a földön.

Marissa besétált a *hercegek* tanácsának gyűlésére, és ezúttal egyáltalán nem érdekelte, hogy mindenki őt nézi.

Nem csodálkozott rajta, hiszen még sohasem viselt nadrágot azelőtt, és a haját sem fogta soha össze lófarokban hátul. Egyik meglepetés a másik után.

Helyet foglalt, kinyitotta vadonatúj aktatáskáját, kivett belőle egy köteg iratot, és elkezdte átolvasni az állásra jelentkezők adatlapjait. De... nem látott semmit az írományokból. Kimerült volt. Nemcsak a munka és a stressz miatt, hanem mert már nagyon nagy szüksége lett volna rá, hogy igyon. Minél hamarabb.

Ó, istenem! Már a puszta gondolattól is szomorú lett, és belemerült az emlékekbe Butch-ról. Miközben maga elé képzelte a férfit, a folyamatos, ködös visszhang visszatért a fejébe. Olyan volt, mint egy harangzúgás, amely valamire emlékeztetni akarta volna... de mire?

Egy kéz nehezedett a vállára. Összerezent az ijedtségtől, és látta, hogy Rehvenge ül le mellé.

– Csak én vagyok. – Ametisztiszínű szeme végigmérte a lány ruháját és a haját. – Jó újra látni téged.

– Téged is. – Marissa kissé elmosolyodott, aztán elfordította róla a tekintetét, és arra gondolt, vajon megint az ő segítségét kell-e kérnie az iváshoz. A fenébe! Hát persze, hogy igen.

– Mi a helyzet, *tahilly*? Minden rendben van? – kérdezte Rehv behízeltgően. A kérdést annyira lezseren tette fel, hogy Marissának az a furcsa érzése támadt, hogy a férfi pontosan tudja, mennyire feldúlt, és talán még az okát is sejti. Valami ok miatt mindig is nagyon ráérezett a lelkiállapotára.

Amint a lány kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, a tanács *elnöke* a fényes asztal tulsó végén az asztalra ütött a kalapácsával.

– Szeretném, ha mindenki elcsendesedne.

A beszélgetés hangjai hamar megszűntek a könyvtárban, Rehvenge hátradőlt a székén, és unott arc kifejezést öltött szigorú arcára. Elegáns, erős kezével összehajtott a cobolyprém kabátját, majd keresztben a lábára terítette, mintha a helyiségben mínusz tíz fok lett volna, nem pedig kellemes, húsz fok feletti hőmérséklet.

Marissa becsukta az aktatáskáját, elhelyezkedett, és Rehvhez hasonló pózt vett fel. Csak éppen az ő lábára nem volt szőrmekabát terítve. *Szentséges ég!* – gondolta. – *Hogy változnak az idők!* Régebben rettegett ezektől a vámpiroktól. Halálosan félt tőlük. Most azonban, ahogy végignézett az elegáns ruhákba öltözött hölgyeken és az öltönyös férfiakon, csak... unalmat érzett. Ma este az *elit* és a *hercegek* tanácsa, úgy tűnt, nem volt több számára elavult társadalmi rémálomnál, amely már nem volt hatással az életére. Hála istennek!

Az *elnök* elmosolyodott, és az egyik *hűséges* felé bólintott, aki előrelépett. A szolga kezében egy pergamenlap volt, egy ébenfa táblára kifeszítve. Hosszú szalagok lógtak le róla, a különböző színek a hat alapító családot jelképezték. Marissa családját a világoskék jelölte.

Az *elnök* végignézett az asztal mellett ülőkön. Tekintete többször is szándékosan átugrotta a lányt.

– Most, hogy a tanács minden tagja jelen van, szeretném ismertetni az első napirendi pontot. Ez pedig nem más, mint a királyhoz intézett beadványunk, amelyben kötelező *elkülönítést* javasolunk minden egyedülálló lány számára. Előtte azonban, a protokoll szabályainak megfelelően, lehetőséget biztosítunk a véleménnyilvánításra a tanács azon tagjai számára, akik nem szavazhatnak.

Mindenki sietve helyeselt... kivéve Rehvenge-et. Ő egyértelműen jelezte, hogy mi a véleménye a témával kapcsolatban.

A rövid elutasítást követő feszült csendben Marissa érezte, hogy Havers mereven őt nézi. Ő azonban egy szót sem szólt.

– Rendben van, tanács – folytatta az *elnök*. – Akkor szólítom a hat szavazó *herceget*.

Ahogy kimondtak egy nevet, a szólított *herceg* felállt, megadta a beleegyezését a családja nevében, majd a pecsétgyűrűjét belenyomta a pergamenen lévő viaszba. Ez őt alkalommal minden gond nélkül megisméltődött. Aztán elhangzott a hatodik név is.

– Havers, Wallen fia, vérszerinti unokája...

Amikor Marissa látta, hogy a testvére feláll a székről, hangosan kopogni kezdett az asztalon. Minden szem rászegeződött.

– Uram, eltévesztette a nevet.

Az *elnök* szeme olyan nagyra nyílt, hogy Marissa biztos volt benne, hogy maga mögé is lát. Ezenkívül úgy megdöbbsent a közbeszólástól, hogy még a szava is elállt. A lány félszegen elmosolyodott, és Haversre pillantott.

– Leülhetsz, doki! – mondta neki.

– Elnézést, nem értettem – dadogta az *elnök*.
Marissa felállt.
– Nagyon hosszú ideje nem szavaztunk már... azóta, hogy Wrath apja meghalt. – Rátámaszkodott az asztalra, előrehajolt, és merev tekintete az *elnök* szemébe vésődött.
– Akkor ott, századokkal korábban még élt az apám, és ő adta le a szavazatát a családnak nevében. Ön nyilván ezért tévesztette el most a nevet.
Az *elnök* rémülten Haversre nézett.
– Talán megmondhatnád a testvérednek, hogy ki van zárva a tanácsból...
Marissa közbevágott.
– Már nem vagyok a testvére, legalábbis ő ezt mondta, bár szerintem abban mindannyian egyetértünk, hogy a vérségi köteléket nem lehet megtagadni. Csakúgy, mint a születési sorrendet. – Hűvösen elmosolyodott. – Én pedig történetesen tizenegy évvel Havers előtt születtem, ami azt jelenti, hogy idősebb vagyok nála. Ezek szerint ő nyugodtan ülve maradhat, mivel én vagyok a legidősebb élő tagja a családomnak, vagyis enyém a lehetőség, hogy megszavazzam a javaslatot. Vagy elutasítom. Ebben az esetben pedig határozottan... elutasítom.
Káosz tört ki a teremben. Teljes zűrzavar.
A felfordulás közepette Rehvenge felnevetett, és tapsolni kezdett.
– Micsoda tüzes lány! Ez aztán a fordulat!
Marissa nem nagyon élvezte, hogy ekkora hatalma van, inkább megkönnyebbült. A javaslatot csak egyhangú szavazással fogadhatták el, különben nem kerülhetett a király elé. Most pedig, neki köszönhetően erre nem is kerül sor.
– Ó... istenem – szólalt meg valaki.
A teremben hirtelen mindenki elnémult, mintha megnyílt volna középen a padló, és kiszívta volna onnan az összes hangot. Marissa megfordult.
Rhage jelent meg az ajtóban, és egy átváltozás előtti fiút tartott a nyakánál fogva. Mögötte Vishous... és Butch állt.

46. fejezet

A könyvtár boltíves ajtajában állva Butch megtett minden tőle telhetőt, hogy ne bámulja feltűnően Marissát, de nagyon neheze ére esett. Főleg, mivel a lány Rehvenge mellett ült.

Megpróbálta elterelni a figyelmét azzal, hogy körülnézett. A gyűlésen csupa előkelő tanácsstag volt jelen. Jézusom, úgy néztek ki, mint egy politikai csúcstalálkozó, kivéve, hogy totál ki voltak öltözve, különösen a nők. Elizabeth Taylor ékszerei elbújhattak volna ezek mögött a csillogó ékkövek mögött, amelyek a nőket díszítették.

Aztán kitört a dráma.

Az asztalfőn ülő férfi odapillantott az ajtóhoz, meglátta Lash-t, és falfehér lett. Lassan felemelkedett, és úgy tűnt, képtelen megszólalni. Ahogy a többiek is a teremben.

– Beszelnünk kell, uram – szólalt meg Rhage, miközben megrázta Lash-t –, a fia iskolán kívüli tevékenységéről.

Rehvenge felállt.

– De még mennyire, hogy beszélniük kell!

Ez a közjáték úgy vágta ketté a gyűlést, mint a fejsze a darab fát. Lash apja kiharzott a könyvtárból, és egy szomszédos szobába terelte Rhage-et, Rehvenge-et meg a fiát. Úgy festett, mint aki halálra van rémülve.

Ezalatt az előkelőségek felálltak a helyükről, és járkálni kezdtek a könyvtárban. Egyikük sem tűnt boldognak, többen pedig szigorú pillantásokat vetettek Marissa felé.

Butch legszívesebben móresre tanította volna mindegyiket. De úgy, hogy örökre megemlegessék!

Miközben a keze ökölbe szorult, az orrllyuka kitágult, és beleszagolt a levegőbe. Megkereste Marissa illatát, majd magába szívta, hogy megtöltse vele minden pórusát. Természetes módon a teste azonnal reagált a lány közelségére, tűzbe borult, és előntötte a vágy. Alig bírta a kezét és a lábát visszafogni, hogy ne induljon el felé. Különösen akkor, amikor érezte, hogy ránéz.

Hűvös légáramlat süvített át a szobán, mire Butch-nak eszébe jutott, hogy a bejárati ajtó azóta nyitva állt, hogy a kölyökek bejöttek a házba. Kinézett az éjszakába, és tudta, az lesz a legjobb, ha most elmegy. Tisztább. Logikusabb. Kevésbé veszélyes, tekintve, hogy mennyire felbőszítette az arisztokraták Marissával szemben tanúsított hűvös viselkedése.

Kisétált a házból, átvágott a ház előtti kert fűvén, aztán kóborolt egy kicsit a sáros tavaszi udvaron, mielőtt visszakanyarodott volna az épülethez. Megállt, amikor odaért az Escalade-hez, mert érezte, hogy nincs egyedül.

Marissa lépett ki a kocsni mögül.

– Szia, Butch!

Jézusom, milyen szép volt! Főleg ennyire közel hozzá.

– Szia, Marissa! – A kezét a bőrkabátja zsebébe rejtette, és arra gondolt, mennyire hiányzik neki a lány. Mennyire vágyott rá. Sóvárgott utána. És nem csak a szex miatt.

– Butch... én...

A férfi hirtelen megmerevedett, mert észrevette, hogy valaki a kerten át közeledik feléjük. Egy férfi... egy fehér hajú férfi... egy *alantas*.

– A francba! – sziszegte. Hirtelen megragadta a lányt, és a ház felé kezdte vonszolni.

– Mit csinálsz... – Amikor Marissa is észrevette a gyilkost, abbahagyta a küzdelmet.

– Fuss! – parancsolt rá Butch. – Mondd meg Rhage-nek és V-nek, hogy jöjjenek ide azonnal! És fordítsd rá a zárat! – Előre taszította Marissát, majd megfordult, és addig nem vett levegőt, amíg nem hallotta, hogy a súlyos ajtó becsukódik, a zár pedig bekattan.

Nocsak, ki gondolta volna, a *főalantas* tartott felé a fűvön!

Istenem, bárcsak ne lenne nézőközönsége! Mert mielőtt megölné a fickót, szanaszét akarta tépni, hogy megfizessen neki mindenért. Szemet szemért, fogat fogért.

Amikor a gazember közelebb ért, megadóan felemelte a karját, Butch azonban nem dőlt be neki. Meg annak sem, hogy egyedül van. Kiterjesztette az érzékeit, és kereste a többi *alantast* a közelben, de meglepő módon egyet sem talált.

Ennek ellenére sokkal jobban érezte magát, amikor Rhage és V is előbukkant mögötte, és a hideg levegő helyett a testük melege sugárzott rá.

– Azt hiszem, egyedül van – dörmögte, miközben a teste felkészült a harcra. – És ugye mondanom sem kell, hogy... ő az *enyém*.

Amikor a gyilkos közelebb ért hozzá, minden izma megfeszült, és már majdnem rávetette magát, ám hirtelen nagyon furcsát vett észre rajta. Szentséges isten... Biztos csak képzelődik! Mert ugye az lehetetlen, hogy a *főalantas* sírjon, nem igaz?

A gyilkos elgyötört hangon szólalt meg.

– Hé, zsarú! Vedd el az életem... Ölj meg! Kérlek...

– Ne higgy neki! – súgta Rhage balról.

Az *alantas* tekintete a testvérré siklott, majd vissza Butch-ra.

– Csak azt szeretném, hogy vége legyen. Csapdában vagyok... Kérlek, ölj meg! Muszáj, hogy te légy az, és nem ők.

– Ezer örömmel, te szemét! – dörmögte Butch.

Rávetette magát a fickóra, és várta, hogy az majd teljes erejéből harcolni fog ellene, a gazember azonban egyáltalán nem ellenkezett, csak elvágódott a földön, mint egy zsák krumpli.

– Köszönöm... köszönöm... – Különös hálálkodás hangzott fel a szájából, és alig akart véget érni, miközben a szavaiból egyértelműen érezhető volt a fájdalmas megkönnyebbülés.

Butch érezte, hogy rátör a belélegzés kényszere, ezért megragadta a *főalantas* torkát, kinyitotta a száját, és közben pontosan tudta, hogy az *elit* minden tagja a Tudor stílusú ház ablakaiból figyeli őket. Amikor szívni kezdett, csak Marissa járt az eszében. Nem akarta, hogy a lány lássa, mi történik ezután.

Csakhogy... semmi nem történt. Butch nem tudta magába szívni. Valami gát megakadályozta, hogy a gonosz átvándoroljon az ő testébe.

A *főalantas* szeme tágra nyílt a rémülettől.

– De hisz a többiekkel... sikerült. Működött! Láttam, hogy...

Butch folytatta a próbálkozást, amíg egyértelművé nem vált, hogy ezt a bizonyos *alantast* nem tudja elfogyasztani. Talán azért mert ő volt a *főalantas*? Nem tudta. De ki a francot érdekelt?

– A többiekkel... – dadogta a fickó –, a többiekkel működött...

– Most azonban kétségtelenül nem. – Butch a csípőjéhez nyúlt, és előhúzta a tört. –

Még szerencse, hogy van más megoldás is. – Hátrahajolt, és a feje fölé emelte a pengét.

Az *alantas* felkiáltott, és elkeseredetten küzdeni kezdett.

– Ne! Meg fog kínozni! Neeeeeeeeeeeeee...

A kiáltás abbamaradt, amikor a fickó teste pukkant egyet, és semmivé lett.

Butch megkönnyebbülten fellélegzett, és örült, hogy végre megtette...

Ekkor azonban valami rossz érzés töltötte el, és úgy égette, mintha a legforróbb és a legjegesebb érzést egyszerre érezte volna. Elakadt a lélegzete, amikor meghallotta a nevetést. A hang a semmiből jött, és betöltötte az éjszakát. Egy igazi testetlen kacagás, amely hallatán az ember azt kívánta, bárcsak halott lenne.

Az *Omega*.

Butch a ruháján keresztül megragadta a keresztet a nyakában, és talpra ugrott, amikor a gonosz hologramszerű kísértete láthatóvá vált előtte. A teste sikoltva könyörgött, hogy menjen távolabb, mégsem lépett hátrébb. Halványan érezte, hogy Rhage és V szorosán mögé lépnek, két oldalról védik.

– Mi az, zsarú? – kérdezte V halkán. – Mit nézel?

A francba, ők nem látták az Omegát!

Mielőtt meg tudta volna magyarázni, a gonosz sajátos, visszahangzó hangja szűrődött át az éjszaka csöndjén, és ugyanakkor a fejében is megszólalt.

– Szóval, te vagy az. Az én... fiam.

– Soha!

– Butch, kivel beszélsz? – kérdezte V.

– Talán nem én nemzetelek? – Az Omega megint felnevetett. – Nem tettem-e beléd a saját testemből egy darabot? De igen. És ugye, tudod, mit mondanak rólam?

– Nem vagyok rá kíváncsi.

– Pedig jobb lenne. – Az Omega kinyújtotta előre szellemszerű karját, és bár nem került vele közelebb Butch-hoz, a férfi úgy érezte, mintha az arcához ért volna. – Mindig igényt tartok arra, ami az *enyém*. Fiam.

– Bocsi, de az apaszerep már foglalt.

Butch felemelte maga elé a keresztet, úgy hogy egy kicsivel a teste előtt himbálózott a láncon. Halványan hallotta, ahogy Vishous nagyot káromkodik mögötte, amikor a testvér rájött, hogy mi folyik itt, figyelmét azonban csak arra tudta összpontosítani, ami előtte volt.

Az Omega ránézett a súlyos aranymedálra, majd a tekintete Rhage-re, V-re, és a mögöttük álló házra siklott.

– A csecsebecsék nem hatnak rám. Sem a testvérek. És a legmasszívabb zár vagy ajtó sem.

– Én viszont igen.

Az Omega hátrafordította a fejét.

Az Őrző bukkant elő mögötte a semmiből. Nem volt rajta ruha, ezért az egész lénye úgy ragyogott, mint egy szupernóva.

Az Omega azonnal alakot váltott, és féreglyuk lett a valóság hálóján. Többé már nem kísértetszerű jelenségként állt előttük, hanem egy füstös fekete lyuk formájában.

– Ó, a francba – szólalt meg V, mintha ő és Rhage csak most látták volna meg.

Az Omega hangja a fekete mélység közepéből szólalt meg.

– Hogy vagy ma este, húgom?

– Megparancsolom, hogy térj vissza a pokolba! Indulj most azonnal! – Az Őrző ragyogása felerősödött, amíg a fénye teljesen körbe nem zárta az Omega fekete lyukát.

Egy dühös morgás hallatszott lentről.

– Azt gondolod, hogy megszabadulsz tőlem, ha száműzöl? Milyen naiv gondolat!

– Most azonnal indulj! – Az Őrző beszélni kezdett az éjszakában, de nem az ősi

nyelven, és nem is olyanon, amelyet Butch valaha is hallott volna.

Mielőtt az Omega eltűnt, Butch érezte, hogy gonosz tekintete az övébe fúródik, majd meghallotta szörnyű hangját.

– Nézd csak, hogy inspirálsz engem, fiam! És ha adhatok egy jó tanácsot, kutasd fel a véredet! A családoknak egyesülniük kell.

Aztán az Omega egy villanás kíséretében eltűnt. Majd az Őrző is.

Elmentek. Mindketten. Semmi sem maradt utánuk csak a csípős hideg szél, amely elfújta a felhőket az égről, mint egy durva kéz, amely félrerántja a függönyt.

Rhage megköszörülte a torkát.

– Na... én azt hiszem, egy hétig nem fogok aludni ezek után. És ti hogy vagytok vele?

– Zsaru, jól érzed magad? – kérdezte V.

– Igen. – Nem.

Jézus Krisztus... valóban ő lenne az Omega fia? Tényleg?

– Nem – felelte V. – Nem vagy az. Csak szeretné ezt hinni, és veled is ezt akarja elhithetni. De ettől még nem lesz igaz.

Hosszú ideig hallgattak, majd Rhage Butch vállára tette a kezét.

– Különb is, cseppet sem hasonlítasz rá. Úgy értem... hé? Te egy nagydarab ír fickó vagy, ő pedig... olyan, mint valami bűdös kipufogófüst vagy ilyesmi.

Butch Hollywoodra pillantott.

– Te beteg vagy, tudsz róla?

– Igen, de azért így is szeretsz, nem igaz? Ugyan már, tudom, hogy kedvelsz.

Butch nevetett fel először. Aztán a másik kettő is csatlakozott hozzá, és az előbb történt megrázó, sötét esemény súlya lassan kezdett elpárologni.

Amikor abbahagyták a nevetést, Butch a hasára szorította a kezét.

Megfordult, és a ház felé nézett. Az ólomüveg ablakokban lévő halálsápadt arcok között Marissáét kereste. A lány ott állt legelől, fénylő szőke haja visszatükröződött a holdfényben.

Butch behunyta a szemét, és elfordult.

– Visszamegyek az Escalade-del. Egyedül. – Ha most nem marad magára egy kicsit, üvölni fog. – De még előtte van esetleg valami teendők az *elittel* meg mindazzal, amit láttak?

– Wrath egész biztosan értesülni fog tőlük arról, hogy mi történt – dörmögte V. – Ami azonban engem illet, nem foglalkozom velük. Különb is, van elég pénzük, hogy a pszichológusukkal feldolgozzák azt, aminek szemtanúi voltak. Nem a mi feladatunk, hogy megnyugtassuk őket.

Miután Rhage és Vishous láthatatlanná válva visszamentek a központba, Butch az Escalade-hez indult. Kikapcsolta a kocsit riasztóját, és hallotta, hogy valaki futva közeledik felé.

– Butch! Várj!

Hátranézett a válla fölött. Marissa szaladt ki a házból. Amikor megállt, olyan közel volt hozzá, hogy szinte hallotta a szívverését a mellkasában.

– Megsérültél? – kérdezte a lány, és gyorsan végignézett rajta.

– Nem.

– Biztos vagy benne?

– Igen.

– Az Omega volt itt?

– Igen.

Marissa mély levegőt vett, mintha tovább akarná feszegetni a témát, de tudta, hogy Butch úgysem akarna arról beszélni, hogy mi történt a gonossal. Így nem, ahogy most a dolgok álltak közöttük.

– Mielőtt kijöttem, láttam, ahogy megölted azt a gyilkost. Az a... villanás, az volt az, amiről...

– Nem.

– Ó. – Marissa lenézett a férfi kezére. Nem, nem is arra... a csípőjén lévő tőrre. – Mielőtt idejöttél, kint voltál harcolni, ugye?

– Igen.

– És megmentetted azt a fiút... Lash-t, igaz?

Butch a terepjáró felé pillantott. Érezte, hogy csak egy hajszál választja el attól, hogy rávesse magát a lányra, szorosán átölelje, és könyörögjön neki, hogy menjen haza vele. Szánalmas idióta!

– Nézd, Marissa, most mennem kell. Vigyázz... magadra!

Megkerülte a kocsi elejét, és beült a volán mögé. A lány követte, ő azonban az orra előtt becsapta az ajtót, de a motort még nem indította be.

A francba, még az ablaküvegen át is olyan erősen érezte a lányt, mintha magához ölelve tartotta volna.

– Butch... – Marissa hangja tompán hallatszott. – Szeretnék bocsánatot kérni tőled azért, amit mondtam.

Butch erősen megszorította a kormánykereket, és kifelé bámult előre a szélvédőn. Aztán bármilyen szánalmas idiótának is tűnt ettől, kinyitotta az ajtót.

– Miért, mit mondtál?

– Nagyon sajnálom, hogy felhoztam azt a megmentés dolgot a nővéreddel. Tudod, még a Gödörben, amikor beszéltünk. Nagyon kegyetlen dolog volt tőlem.

– Én... a francba, igazad volt. Egész életemben Janie miatt próbáltam megmenteni az embereket. Szóval, ne érezd magad rosszul emiatt!

Sokáig nem szólaltak meg. Aztán Butch valami erős hullámot érzett felé áradni Marissából. Igen... a lánynak innia kellett. Nagyon-nagyon hamar.

Természetesen az ő teste akarta megadni neki azt, amire szüksége volt. Még szép, hogy az övé!

Bekapcsolta a biztonsági övet, hogy ki ne ugorjon a kocsiból, majd egy utolsó pillantást vetett Marissa arcára. Feszültség... és éhség tükröződött rajta. Elkeseredetten harcolt az ösztöneivel, és próbálta elrejtetni az éhségét, hogy beszélgethessenek.

– Mennem kell – szólalt meg Butch.

– Igen... nekem is. – Marissa elpirult, és hátralépett egyet. Félszegen még egyszer ránézett a férfira, majd azt mondta. – Majd látjuk egymást. Valahol.

Megfordult, és sietős léptekkel a ház felé indult. Na és vajon ki jelent meg az ajtóban, hogy megvigasztalja? Rehvenge!

Rehv... aki erős... hatalmas... és tökéletesen alkalmas volt arra, hogy kielégítse az éhségét.

Marissa nem jutott tovább néhány méternél.

Butch kirozott az Escalade-ből, megragadta a derekát, és visszarángatta a kocsihoz. Nem mintha a lány tiltakozott volna a támadás ellen. Egy kicsit sem tette.

Butch kinyitotta a hátsó ajtót, és szabályszerűen belökte az ülésre Marissát. Mielőtt ő is beszállt volna mellé, Rehvenge-re nézett. A férfi ibolyaszínű szeme izzott, és látszott rajta, hogy nem tudja eldönteni, beleavatkozzon-e vagy sem. Butch azonban mereven a szeme közé nézett, majd a mellkasára szegezte az ujját, amely közismerten azt jelentette, „*maradj-ott-ahol-vagy-és-megtarthatod-minden-fogadat*”. Rehv ajkán káromkodás formálódott, de fejet hajtott, és láthatatlanná vált.

Butch beugrott az Escalade-be, bezárta az ajtókat, és még mielőtt a belső világítás elaludt volna, már Marissán feküdt. Nagyon szűk volt a hely a hátsó ülésen, a lába furcsa szögben állt, a válla nekiütközött valaminek, valószínűleg az ülés támlájának, de nem számított. Egyáltalán nem volt fontos számára. És Marissának sem. A lány

szorosan hozzásimult, lábát a csípője köré fonta, és kinyitotta a száját, miközben Butch szenvedélyesen, már-már vadul csókolta.

Aztán megfordította magukat, hogy ő legyen felül, megmarkolta Marissa haját, és lehúzta a nyakára.

– *Harapj belém!* – mordult fel.

Szentséges isten, a lány engedelmeskedett!

Butch éles fájdalmat érzett, amikor a szemfog beleszúródott a bőrébe. Amikor rátapadt Marissa szája, nagyot rándult a teste, ezzel még jobban szétszakítva a bőrét. De nem volt rossz érzés. Egyáltalán nem! A lány nagyokat szívott a véreből, a tudat pedig, hogy ő ad neki életet, földöntúli volt.

A testük közé préselte a kezét, és megérintette a forróság központját, a lába közét. Amikor Marissa felnyögött a kéjtől, a másik kezével felhúzta a pólóját. A lány csak annyi időre szakította meg a kapcsolatot közöttük, hogy lehúzza a pólóját és levegye a melltartóját.

– A nadrágodat! – mondta Butch rekedt hangon. – Lazítsd meg a nadrágodat!

Miközben a lány nagy nehezen levetkőzött a szűk helyen, Butch lehúzta saját nadrágján a cipzárt, és kiszabadította lüktető férfiasságát. Nem mert hozzáérni, olyan közel volt már az orgazmushoz.

Marissa teljesen meztelenül fölékerült, halványkék szeme szinte világított a sötétben. Az ajkán egy csepp vér látszott, Butch pedig felemelkedett, hogy megcsókolja, aztán olyan szögben helyezkedett el alatta, hogy amikor majd a lány ráül, pont a megfelelő helyen érjen a testéhez. Hátravetette a fejét, amikor beléhatolt, Marissa pedig közben a másik oldalon harapott a nyakába. Butch csípője erőteljes mozgásba lendült, a lány pedig feltérdelt, hogy stabilan üljön, és közben inni is tudjon.

Az orgazmus Butch egész testét megrázta. Amikor vége lett, kész lett volna újra elkezdni. És meg is tette.

47. fejezet

Amikor Marissa megitta azt, amennyire szüksége volt, leszállt Butch-ról, és ledőlt mellé. A férfi a hátán feküdt, és az Escalade mennyezetét bámulta. Egyik karját a mellkasán pihentette. Szaggatottan vette a levegőt, a ruhája összegyűrődött, inge a mellkasáig felhúzódva. Férfiassága csillogott a nedvességtől, miközben ernyedten feküdt kemény hasán. Nyaki sebe még mindig csúnya volt, annak ellenére, hogy Marissa megnyalta, miután végzett.

A lány olyan hevesen esett neki, amit nem képzelt volna magáról. Az éhsége mindkettőjükben őrvongó vágyat szabadított fel. Most pedig, miután lenyugodtak, Butch érezte, ahogy a teste feldolgozza azt, amit tőle kapott. A szemhéja kissé le is csukódott.

Nagyon jó volt. Kimondhatatlanul jó.

– Engem fogsz használni máskor is? – Butch hangja a szokottnál is rekedtebb volt. Alig lehetett érteni.

Marissa behunyta a szemét. A mellkasa annyira fájt, hogy levegőt is csak nagy nehezen tudott venni.

– Mert szeretném, ha én lennék az, és nem ő – tette hozzá Butch.

Ó... szóval ez az egész csak arról szólt, hogy visszavágyjon Rehvenge-nek, nem pedig arról, hogy neki adja a vérét. Tudhatta volna. Láta, milyen pillantást vetett Rehvre, mielőtt beszállt volna a kocsiba hozzá. Nyilvánvalóan még mindig neheztelt rá a korábbiak miatt.

– Mindegy – mondta Butch, és felvette a nadrágját, majd felhúzta rajta a cipzárt. – Nem rám tartozik.

Marissa nem válaszolt, bár Butch nem is számított rá. Átnyújtotta neki a ruháját, de nem nézett rá, miközben felöltözött. Mihelyt a lány elfedte a meztelenségét, kinyitotta a hátsó ajtót.

Hideg levegő áramlott be a kocsiba... és Marissa csak ekkor jött rá valamire. Az utastérben sokféle szag volt érezhető: a szenvedélyé, az ivásé... súlyos, mámorító illatok, amelyek nagyon csábítók voltak. A kötődés illata azonban nem volt köztük. Egy molekulányi sem.

Marissa nem bírt visszanézni, amikor kiszállt és elsétált.

Már majdnem hajnalodott, amikor Butch befordult a központ udvarára. Leparkolta az Escalade-et Rhage sötétlila GTO-ja és Beth Audi kombija közé, majd odasétált a Gödör bejáratához.

Miután Marissa kiszállt a kocsijából, órákon át autózgatott a városban, névtelen utcákon keresztül, nem létező házak mellett, és csak akkor állt meg a piros lámpánál, ha kedve tartotta. Haza is csak azért jött, mert hamarosan felkelt a nap, és úgy érezte, ez a helyes dolog, amit ilyenkor tennie kell.

Kelet felé tekintett, ahol a nap első sugarai lassan megjelentek a horizonton.

Kisétált az udvar közepére, leült a márvány szökőkút peremére, és figyelte, ahogy a

főépület és a Gödör ablakain az acélredőnyök leereszkedtek nappalra. Pislogott egyet, amikor a fény kezdte beborítani a látóhatárt. Aztán nagyon sokat pislogott.

A szeme égett, és Marissára gondolt. Minden apró részletre emlékezett belőle: az arca formájára, a haja esésére, a hangjának lágy csengésére és a bőre illatára. Most hogy már egyedül volt, félelem nélkül szabadjára engedhette az érzéseit. Átadta magát a fájdalmas szerelemnek és a gyűlölt sóvárgásnak, amelyek nem hagyták nyugodni.

És ki gondolta volna, a kötődés illata azonnal megjelent a bőrén! Amikor együtt voltak, nagy nehezen sikerült visszafojtania, mert úgy érezte, ha megjelölné, nem lenne tisztességes vele szemben. De itt most, amikor egymaga volt, nem volt értelme rejtegetnie.

Amikor a nap megjelent az égen, az arca fájdalmasan égni kezdett, mintha túlságosan lepirult volna, a teste pedig figyelmeztetően bizsergett. Kényszerítette magát, hogy ne mozduljon, mert muszáj volt meglátnia a napot. A combja azonban reszketett a késztetéstől, hogy rohanjon, és tudta, hogy nem fogja tudni sokáig visszatartania magát.

A francba... soha többé nem mehet ki a napra. És most, hogy Marissa sem volt mellette, a napfény örökre száműzve lett az életéből. Mindörökre.

A sötétség magához láncolta.

Kiengedte magában a féket, mert nem volt más választása. Abban a pillanatban, hogy megtette, a lábának engedelmességgel átrohant az udvaron, bepréselte magát a Gödör ajtaján, átszaladt az előtéren, és lihegve becsapta maga mögött a belső ajtót.

Bár nem szólt hangos rapzene a lakásban, Vishous bőrdzsekije ott volt egy szék háttámlájára akasztva a számítógépek előtt, vagyis a testvér valahol a közelben volt. Valószínűleg még mindig a nagy házban, ahol beszámolt Wrath-nak arról, mi történt a sikátorban, meg utána.

Ahogy Butch ott állt az üres nappali közepén, hirtelen nagyon erősen rátört az alkohol utáni vágy. Nem látta okát, miért ne adhatná meg magát neki. Ledobta a kabátját és a fegyvereit, majd bement a konyhába, egy hosszú, magas pohárba whiskyt töltött magának, aztán az üveget a kezébe fogva visszament a nappaliba. Odasétált kedvenc kanapéjához, és amikor a szájához emelte a poharat, hogy igyon belőle, a tekintete egy sportújság címlapjára vetődött. Egy baseball-játékos pózolt rajta, a fickó feje mellett pedig nagy sárga betűkkel egyetlen szó állt: HŐS.

Marissának igaza volt. Valóban volt hősiecs énje. Ez az egész azonban nem csak erről szólt. Azért vállalkozott rá, mert azt remélte, ha elegendő életet megment, talán... megbocsátást nyerhet.

Igen, ez volt az, amit igazán keresett. Feloldozást.

Emlékek villantak be a gyerekkoráról, mint filmkockák a mozivászonon, bár erre a filmre egészen biztos, hogy nem fizetett volna be. A műsor kellős közepén a tekintete a telefonra siklott. Csak egyetlen ember létezett a földön, aki könnyíteni tudott volna a lelkén, bár kétséges volt, hogy hajlandó-e rá. De a francba, attól még felhívhatná az anyját, és rávehetné, hogy egyszer... csak egyetlen egyszer mondja neki azt, hogy megbocsát, amiért megengedte, Janie-nek, hogy beüljön abba a kocsiba...

Leült a bőrkanapéra, és félretette a whiskyt. Órákig várt ott ülve, amíg az óra kilencet nem ütött. Akkor felemelte a kagylót, és tárcsázott egy számot, amely a 617-es körzetszámmal kezdődött. Az apja vette fel a telefont.

A beszélgetés legalább olyan szörnyen sikerült, mint amilyenre Butch számított. És ami még ennél is rosszabb volt? A hír otthonról, amit megtudott.

Amikor befejezte a hívást, és letette a kagylót, a számlálón megpillantotta a hívás időtartamát: hozzászámítva az elején a hat nullát is, egészen pontosan egy perc harmincnégy másodpercet mutatott. És valószínűleg ez volt az utolsó alkalom, hogy Eddie O'Neallel beszélt.

– Mi a helyzet, zsaru?
Összerezzen, amikor felnézett Vishousre. Nem látta értelmét, hogy hazudjon neki.
– Az anyám beteg. És ahogy most megtudtam, már az elmúlt két évben is az volt.
Alzheimer-kórja van. Súlyos. Természetesen senki nem vette a fáradságot, hogy
elmondja nekem. És én sem tudtam volna soha meg, ha most nem telefonálok.
– A francba... – Vishous odament hozzá, és leült mellé. – El akarsz menni
meglátogatni?
– Nem. – Butch megrázta a fejét, majd felemelte a whiskyjét. – Nincs értelme.
Azok az emberek már semmit sem jelentenek számomra.

48. fejezet

Másnap este Marissa kezét fogott a Biztos Menedék új igazgatónőjével, akit akkor vett fel. A nő tökéletes volt az állásra. Ügyes, kedves, halk szavú, és a New York-i Egyetem közegészségügyi szakán tanult. Természetesen esti iskolában.

– Mikor kell munkába állnom? – kérdezte a nő.

– Mit szólna a ma estéhez? – kérdezett vissza Marissa félve. Amikor a másik válaszul lelkesen bólogatni kezdett, egy kicsit elmosolyodott. – Nagyszerű... Jöjjön, megmutatom az irodáját!

Amikor később Marissa lejött az emeleti hálószobából, amelyet az új igazgató irodájának nevezett ki, odament a laptopjához, fellépett a caldwelli ingatlan- és telekadatbázis honlapjára, és azt kereste, milyen ingatlanok vannak eladók a városon belül.

Kis idő múlva már semmit sem látott a képernyőből. Butch állandó nyomásként nehezedett lelkére, olyan súlyos teher volt, hogy már levegőt is alig tudott venni miatta. Ha pedig nem foglalta le magát valamivel, az emlékek felemésztették.

– Úrnöm?

Marissa felnézett, és a Biztos Menedék *hűségét* pillantotta meg.

– Igen, Phillipa?

– Havers átküldött hozzánk egy esetet. Az asszonyt és a fiát holnap hozzák át, miután a gyerek állapotát stabilizálták, az esettörténetet azonban a klinika egyik nővére már most átküldi önnek e-mailen. Egy órán belül.

– Köszönöm. Előkészítene nekik egy szobát a földszinten?

– Persze, úrnöm. – A *hűséges* meghajolt, és elment.

Szóval Havers betartotta a szavát.

Marissa összeráncolta a homlokát, mert képtelen volt megszabadulni attól az állandó érzéstől, hogy valamire vissza kellene emlékeznie. Valami okból Havers jutott az eszébe, és már nem tudta kiverni a fejéből... ekkor eszmélt rá a ködös gondolatra, amelyet már egy ideje érzett.

A semmiből hirtelen a saját hangját hallotta visszacsengeni a fejében, amikor Butch-csal beszélt: *nem fogom tétlenül nézni, hogy tönkreteszed magad.*

Jóságos isteni Ugyanezeket a szavakat vágta a fejéhez Havers is, amikor elzavarta otthonról. Ó, szentséges szűz, ugyanazt tette Butch-csal, amit Havers tett vele: a mögé a nemes ürügy mögé bújva taszította el magától, hogy ez a helyes. Nem lehet, hogy inkább saját magát akarta megkímélni a fájdalomtól és a szenvedéstől, mert annyira szerette?

És mi a helyzet Butch halálvágtyával?

Marissa visszaemlékezett arra a képre, amikor *az elnök háza* előtt a fűvön a férfi szembenézett az *alantassal*. Óvatosnak tűnt. Megfontoltnak. Nem vakmerőnek. Mozdulatai ügyességet sugalltak, nem egy feldühödött harcos összevissza hadonászása volt.

Ó... a pokolba! – gondolta a lány. Mi van, ha tévedett? Mi van, ha Butch mégis tud harcolni? És *kell* is harcolnia?

Na és a gonosz? Az Omega?
Nos, az Őrző közbeavatkozott, hogy megmentse, nem igaz? Miután pedig az Omega eltűnt... Butch még mindig a régi Butch volt. Mi van, ha...
Kopogást hallott az ajtón, és összerezzen.
– Királyném!
Beth az ajtóban állva elmosolyodott, és felemelte a kezét.
– Szia!
Marissa még mindig a gondolataiba volt mélyedve, de udvariasan pukedlizett előtte, aminek láttán Beth mosolyogva megrázta a fejét.
– Mikor sikerül végre rávennem téged, hogy elhagyd ezt, minden alkalommal, amikor meglátsz?
– Valószínűleg soha... Ez sajnós a neveltetésem átka. – Marissa megpróbált koncentrálni. – Azért jöttél, hogy... hogy megnézd, mire jutottunk az elmúlt...
Bella és Mary jelent meg a királyné mögött.
– Szeretnénk beszélni veled – mondta Beth. – Butch-ról.

Butch megmozdult az ágyban. Kinyitotta az egyik szemét, és nagyot káromkodott, amikor megpillantotta az időt. Elaludt, biztosan azért, mert olyan nehéz volt a napja. Lehet, hogy három *alantas* sok volt egy napra? Vagy talán a Marissa ivása...

Ó, a pokolba, nem! *Nem* fog most erre gondolni. Nem akart emlékezni rá!
Hanyatt fordult az ágyon, és...
Majdnem leesett róla ijedtében.
– Jesszus... a francba!
Őt, fekete köpenybe burkolózott alak állt az ágya körül. A csuklya mindegyiknek eltakarta a fejét.
Wrath hangja szólalt meg először az ősi nyelven, aztán angolul.
– Nincs visszaút a kérdés után, amit ma este felteszünk neked. Csak egyszer hangzik el, és a válaszod meg fogja határozni egész hátralevő életedet. Felkészültél rá, hogy meghalld a kérdést?
A testvériség. Szentséges szűzmária, istennek szent anyja!
– Igen – lehelte Butch, és megragadta a keresztet a nyakában.
– Akkor most azt kérdezem tőled, Butch O’Neal, vérem leszármazottja, apám vérének utódja, csatlakozol-e hozzánk?
Ó... a francba! Ez most a valóság? Vagy csak álmodik?
Végignézett a csuklyás, fekete köpenyes alakokon.
– Igen. Igen, csatlakozom hozzátok.
Egy fekete köpeny repült felé.
– Öltsd ezt magadra, és tedd fel a csuklyát! A szertartás alatt csak akkor beszélhetsz, ha szólunk hozzád, a szemedet mindig szegezd a földre, a kezedet pedig kulcsold össze a hátad mögött! A bátorságodat és a velünk közös vérvonalad dicsőségét minden reakcióból le fogjuk mérni, amit teszel.
Butch felállt és felvette a köpenyt. Futólag arra gondolt, bárcsak kimehetne a fürdőszobába...
– Engedélyezem, hogy kiürítsd a testedet. Indulj azonnal!
Amikor visszajött, vigyázott rá, hogy a tekintetét lesüsse, és a kezét a háta mögött tartsa összekulcsolva.
Egy súlyos kéz nehezedett a vállára. Tudta, hogy Rhage az, mivel senki másnak nem volt ilyen nehéz a tenyere.
– Most pedig kövess minket! – mondta Wrath.
Kivezették a Gödörből, egyenesen az Escalade-hez, amely gyakorlatilag az

előcsarnokban parkolt, mintha nem akarnák, hogy bárki is észrevegye, mi történik.

Miután Butch beült hátra, az Escalade motorja beindult, és minden ajtó becsukódott. Egy rándulással elindultak, majd Butch úgy sejtette, hogy az udvaron hajtanak keresztül. Hamarosan göröngyös útra tértek át, mintha a hátsó kertben lennének, az erdő felé tartva. Senki nem mondott semmit, Butch pedig arra gondolt, mi az ördögöt akarnak csinálni vele. Abban biztos volt, hogy nem lesz fáklyásmenet.

A kocsí végül megállt, és mindenki kiszállt. Butch igyekezett betartani a szabályokat, ezért szemét a földre szegezte, és várta, hogy valaki jöjjön, aki vezeti. Amikor megérkezett, az Escalade elhajtott.

Elindult előre. Egy ideig látta visszatükröződni a holdvilágot a földön, aztán minden fény megszűnt, és teljes sötétség vette körül őket. Barlangban voltak? Igen... ott. A nedves föld szaga megtöltötte a levegőt, meztelen lába alatt pedig apró kavicsokat érzett, ahogy a talpába fúródtak.

Körülbelül negyven lépés után megrántották a vállát, hogy álljon meg. Suttogást hallott, majd megint elindultak, ezúttal egy lefelé vezető úton. Újabb megállás, aztán még halkabb suttogás, és kinyílt egy jól beolajozott kapu.

Bent melegebb volt és fény. Csiszolt padló... márvány. Fényes, fekete márvány. Ahogy átvonultak egy termen, Butch úgy vélte, nagyon magas lehet a mennyezete, mivel az a kis zaj, amit csaptak, mintha egy hatalmas teremben visszhangzott volna. Ezután ruhák suhogását hallotta... Biztosan a testvérek vették le magukról a köpenyüket.

Egy kéz megmarkolta a nyakát, majd Wrath mély hangja dörrent meg a füle mellett.

– Nem vagy méltó arra, hogy belépj ide. Bólints!

Butch megtette.

– Mondd, hogy nem vagy méltó!

– Nem vagyok méltó.

A testvériség tagjai harsány kiáltást hallattak az ősi nyelven, mintha ezzel juttatnák kifejezésre a tiltakozásukat.

Wrath folytatta.

– Habár nem vagy rá méltó, szeretnél azzá válni. Bólints!

Butch bólintott.

– Mondd, hogy méltó akarsz lenni!

– Méltó akarok lenni.

Újabb kiáltást hallattak, ezúttal elismerésük jeleként. Wrath tovább folytatta.

– Csak egy mód van rá, hogy méltó legyél, és ez az egyetlen és kizárólagosan helyes út odáig. Hús a húsunkból. Bólints!

Butch bólintott.

– Mondd, hogy a húsunkká akarsz válni!

– A húsozottak akarok válni.

A testvérek halk, kántálásszerű éneklésbe kezdtek, és Butch-nak az volt az érzése, hogy előtte is és mögötte is sort alkottak. Aztán minden figyelmeztetés nélkül mozogni kezdtek. Előre-hátra billegtek, és a mozgásukat tükrözte az erős férfihangok éneke. Butch küszködött, hogy megtalálja a ritmust, és közben beleütközött valakibe, aki előtte állt. A vörös füstű cigaretta halványan érezhető szagából úgy sejtette, hogy talán Phury az, majd hátulról is nekiment valaki. V. Nem tudta megmondani, hogy honnan sejtette, egyszerűen csak tudta. A francba, a végén még elszúrja az egész...

Aztán megtörtént. A teste valahogy ráérezett a ritmusra, és már velük együtt mozgott... igen, szinte egygyé vált velük az éneklésben. Előre... hátra... balra dőlve... majd jobbra... A hangjuk messzebbre terjedt, mint amennyit a lábuk képes lett volna bejárni.

Hirtelen mintha hangrobbanás történt volna. Az ének hangja széttöredezett, és ezer irányban szétterjedt: egy óriási terembe léptek be.

Egy vállára nehezedő kar azt jelezte, hogy álljon meg.

Az éneklés hirtelen abbamaradt, mint amikor kihúzzák a magnót a konnektorból. A hangok még egy ideig visszhangzottak a teremben, aztán elnémultak.

Egy kéz megragadta a karját, és előre vezette.

Mellette Vishous halkán odasúgta neki.

– Lépcső!

Butch egy picit botladozott, majd felsétált a lépcsőn. Amikor felért az emelvényre, V mellé állították, a teste oda került... ahol lennie kellett. Amikor elhelyezkedett, az volt az érzése, hogy valami nagy tárgy előtt áll, mintha a lábujjai egy falhoz értek volna hozzá.

A csendben, ami következett, egy izzadságcsepp gördült le az orráról, és a fényes földre pottyant a lába között.

V biztatásképpen megszorította a vállát, aztán ellépett mellőle.

– Ki javasolja ezt a férfit? – kérdezte az Őrző.

– Én, Vishous, a Fekete Tör Testvériség harcosa, akit úgy is ismernek, hogy a Vérontó.

– És ki tagadja meg? – Nem szólalt meg senki sem. Hála istennek!

Ezután az Őrző hangja hősies hangszínt öltött, és betöltötte az egész helyiséget körülöttük, valamint minden négyzetcentiméternyi területet Butch két füle között, amíg már csak az ő szavainak dallamára tudott koncentrálni.

– Wrath fiának, Wrath-nak a tanúbizonysága alapján, és Vishous, a Fekete Tör Testvériség harcosának javaslatára, akit úgy is ismernek, hogy a Vérontó, itt áll előttem Butch O’Neal, Wrath fiának, Wrath-nak az utódja, azzal a szándékkal, hogy a Fekete Tör Testvériség hivatalos tagja legyen. Mivel belátásom szerint nekem hatalmamban áll ezt megtenni, és mivel ez most a faj védelmét szolgálja, ezúttal eltekintek az anyai ág szükségességétől. Kezdhettek!

Wrath megszólalt.

– Fordítsátok meg, és fedjétek fel a testét!

Butch-ot szembefordították a többiekkel, majd Vishous levette róla a fekete köpenyt. Ez után az aranykeresztet úgy igazította, hogy a hátán lógjon lefelé, majd csatlakozott a többiekhez.

– Emeld fel a tekinteted! – utasította Wrath.

Butch-nak még a lélegzete is elállt, amikor felnézett.

Egy fekete márványemelvényen állt, egy óriási föld alatti barlangban, amelyet több száz gyertya világított meg. Maga előtt egy oltárt látott, rajta két kis oszlopon hatalmas kötömb volt keresztbe fektetve... a tetején pedig egy ősrégi koponya feküdt. Az oltár mögött felsorakozva a testvériség tagjait pillantotta meg, ahogy az öt erős, izmos testű férfi meztelen dicsőségében, ünnepélyes arccal állt ott.

Wrath kilépett közülük, és odament az oltárhoz.

– Hátrálj a falhoz, és fogódkodj meg a kiálló rudakban!

Butch azt tette, amire utasították. Érezte, hogy a háta és a fenéke hideg kemény felülethez simul, és megragadta a falból kiálló két erős kőrudat.

Wrath felemelte a kezét, amelyen... a francba, egy régi, ezüstszerű kesztyű volt. A kézfejből tüskék álltak ki. A király egy fekete tört tartott a kezében.

Kinyújtotta a karját, és egy vágást ejtett a csuklóján, majd a sebet a koponya felé tartotta. A koponya tetejébe kis serleg volt süllyesztve, a sebből kicsöpögő vér abba csurgott. A gyertyafény megvilágította a fényes, sűrű, vörös folyadékot.

– Az én húsom – mondta Wrath, aztán megnyalta a sebet, hogy lezárja, letette a tört, és odalépett Butch-hoz.

Butch nagyot nyelt.

Wrath megragadta az állkapcsát, hátrahúzta a fejét, és durván a nyakába harapott. Butch egész teste összerándult. Összeszorította a fogát, nehogy felkiáltson a fájdalomtól, a keze pedig olyan erősen markolta a falból kiálló rudat, hogy úgy érezte, mindjárt eltörik a csuklója. Ezután Wrath hátralépett, és megtörölte a száját.

Ajkán vad mosoly tűnt fel.

– A te húsod.

Ökölbe szorította ezüstkesztyűs kezét, hátrahúzta, és keményen mellbe vágta vele a zsarut. A tüskék Butch húsába fúródtak, a levegő szinte kirobbant a tüdejéből, a hang pedig erőteljesen visszhangzott a barlang falain.

Amikor magához tért, Rhage került sorra, és felvette a kesztyűt. Ő is ugyanazt a rituálét játszotta végig, mint Wrath: megvágta a csuklóját, a koponya felé tartotta, és ugyanazt a két szót mondta. Miután lezárta a sebet, odalépett Butch-hoz. Kimondta a másik két szót, aztán hosszú szemfogát belemélyesztette a nyakába, közvetlenül Wrath harapásnyoma alatt. A mellbevágást gyorsan és erősen végezte el, pontosan oda, ahová Wrath ütött előtte, a bal mellizmába.

Ezután Phury következett, majd Zsadist.

Miután befejezték, Butch nyaka úgy elgyengült, hogy a zsaru meg volt győződve róla, hogy a feje mindjárt leesik a vállára, és legurul a lépcsőn. A mellkasába kapott ütésektől szédült, a sebeiből vér csorgott le a hasán és a combján.

Végül Vishous került sorra.

Felment az emelvényre, elvette az ezüstszínű kesztyűt Z-től, majd felhúzta saját fekete bőrkesztyűjére, amely addig is rajta volt. Megvágta a csuklóját a fekete törrel, és miközben a vére a serlegbe csöpögött a többiekével összekeveredve, mereven a koponyát nézte.

– Az én húsom – suttogta.

Egy pillanatig mintha habozott volna, mielőtt Butch felé fordult. Aztán szembenézett vele, és a tekintetük egymásba kapcsolódott. A gyertyák fénye megvilágította V markáns arcát, és visszatükröződött gyémántsínű szemében. Butch érezte, hogy eláll a lélegzete. Ebben a pillanatban a szobatársa olyan hatalmasnak tűnt, mint egy isten... és legalább olyan gyönyörűnek is.

Vishous közelebb lépett hozzá, kezét a vállára tette, majd simogató mozdulattal felcsúsztatva a nyakára, és megállt hátul a tarkóján.

– A te húsod – lehelte.

Mielőtt beleharapott volna, egy másodpercre megállt, mintha engedélyt kérne.

Butch gondolkodás nélkül felemelte az állát, mert tudta, hogy ezzel felajánlja magát neki, és... ó a francba! Nem tudta befejezni a gondolatot, mert döbbenet érezte meg testében a remegést, amely isten tudja csak, honnan jöhetett.

Vishous lassan barátja torkához hajolt. Kecskeszakállja selymesen simogatta végig a nyakát. Hajszálpontos és finom mozdulattal ráhelyezte a szemfogát Butch vénájára, majd lassan, kérlelhetetlenül átszúrta a bőrét. A mellkasuk egymáshoz simult.

Butch behunyta a szemét, és mindenről megfeledkezve csak az érzésre koncentrált: ahogy a testük összeért, ahogy Vishous haja selymesen simogatta az állát, és ahogy erős karja a dereka köré fonódott. Butch keze az akaratától függetlenül elengedte a két kiálló kőrudat a falban, és V csípőjére tévedt. Megmarkolta a testvér kemény fenekét, és magához húzta, így egész testük tetőtől talpig egymáshoz préselődött. Egyikük megborzongott. Vagy talán... a fenébe, valószínűbbnek tűnt, hogy mindketten beleremegtek az érzésbe.

Aztán vége lett. Elmúlt, hogy soha többé ne térjen vissza.

Egyikük sem nézett a másik szemébe, amikor V elhúzódott... és tudták, hogy az elválás végleges volt és megmásíthatatlan. Erre az útra többé már nem léphettek.

Soha.

Vishous karja hátrahúzódott, aztán ökle durván Butch mellkasába csapódott. Az ütése erősebb volt az összes többinél, még Rhage-én is túltett. Közben Butch fuldoklott az erejétől, Vishous megfordult, és csatlakozott a többi felsorakozott testvérhez.

Nem sokkal később Wrath előrelépett az oltárhoz, megfogta a koponyát, a magasba emelte, és felmutatta a testvéreknek.

– Ő volt az első közülünk. Emlékezzünk rá, arra a harcosra, aki megalapította a testvériséget!

A testvérek hangos csatakiáltást hallattak, amely betöltötte az egész barlangot, majd Wrath Butch-hoz fordult.

– Idd meg ezt, és csatlakozz hozzánk!

Butch élvezettel nyúlt a koponyáért, megfogta, majd hátradöntötte a fejét, és a szájába öntötte a vért. A testvérek kántálva énekeltek, közben ivott, a hangjuk egyre hangosabbá vált, lassan betöltve az egész teret. Butch külön-külön érezte mindegyikük ízét. Wrath nyers hatalmát és fenséges királyi mivoltát. Rhage hatalmas erejét. Phury égető, oltalmazó hűségét. Zsadist hideg kegyetlenségét. És végül Vishous éles elméjét.

Ezután a koponyát elvették a kezéből, és a férfit visszatolták a falhoz.

Wrath komoran így szólt.

– Jobb lesz, ha erősen megkapaszkodsz!

Butch megszorította a kőrudakat, épp időben, mert rátört az energia kavargó hulláma. Összehirapta a száját, nehogy felkiáltson, és csak halványan érezte a testvérek elismerő morgását. Ahogy az energia fokozódott benne, hátratántorodott a falhoz, mintha egy óriás ütötte volna orra. Aztán minden lángra lobbant benne, az agyában minden idegsejt felizzott, a testében minden vércsatorna és kapilláris megtelt vérrrel. A szíve hevesen kalapált, a feje szédült, a teste megfeszült, aztán...

Az oltáron ébredt fel. Meztelen volt, az oldalán feküdt összegömbölyödve. A mellkasa égett. Odavitte a kezét, és amikor megtapintotta, valami szemcsés dolgot érzett rajta. Só?

Pislogott egyet, körülnézett, és rájött, hogy egy fekete márványfal előtt fekszik, amelybe valami írás van vésvé. Valószínűleg nevek az ősi nyelven. Istenem, több száz sorakozott egymás mellett! Butch nagyon megdöbben a látványtól. Lassan lábra állt, de megbotlott, végül azonban sikerült visszanyernie az egyensúlyát, mielőtt hozzáért volna a falhoz, amelyről tudta, hogy szent.

A neveket figyelve megállapította, hogy csak egyfajta írással lettek belevésve, mivel minden szimbólum ugyanolyan szépen volt megformálva.

Vishous írta. Butch nem tudta, honnan tudja... fogalma sem volt. Ott voltak a fejében a visszhangok... a harcosok életének emlékei... akik a... testvérei voltak? Igen... az a sok harcos, akiknek a neve ide volt vésvé... mind az ő testvére volt. Valahogyan már ismerte mindegyiküket.

Tágra nyílt szemmel végignézett a nevek oszlopain, amíg... meg nem pillantotta... a jobb oldalon lent. Igen, ott volt legalul. Egy név. Az övé?

Hallotta, hogy a testvérek tapsolni kezdenek, és hátrapillantott a válla felett. Már rajtuk volt a köpeny, de a csuklya nem volt a fejükre húzva. És az arcuk valósággal ragyogott. Még a Zsadisté is.

– Az ott te vagy – mondta Wrath. – A Fekete Tör Testvériségben a neved *Dhestroyer*, vagyis a Pusztító, Wrath leszármazottja, Wrath fia.

– De nekünk mindig is Butch maradsz – vágott közbe Rhage. – Kemény fickó.

Ügyes fickó. Iszonyúan idegesítő fickó. Tudod, amit a helyzet éppen megkíván. Azt hiszem, amíg benne van az, hogy *fickó*, illeni fog rád.

– Mit szólsz ahhoz, hogy *gazfickó*? – javasolta Z.

– Jó. Ez tetszik.

Mindannyian nevetni kezdtek, majd Vishous kesztyűs keze odanyújtotta Butch-nak a köpenyét.

V nem nézett barátja szemébe, amikor azt mondta.

– Tessék, fogd!

Butch elvette tőle, de még nem akarta, hogy a szobatársa elmeneküljön előle. Halkan, de sürgető hangsúllyal azt mondta.

– V? – Vishous felvonta a szemöldökét, a tekintetét azonban még mindig a földre szegezve tartotta. – Vishous? Ugyan már, haver! Egyszer úgyis rám kell nézned. V...?

Vishous mellkasa megemelkedett... aztán gyémántsínű szeme lassan Butch-ra siklott. Egy pillanatig feszült csend lett, majd a testvér kinyúlt, és visszaigazította a keresztet, hogy megint elől lógjon Butch nyakában a szíve felett.

– Bátran viselkedtél, zsaru. Gratulálok!

– Köszönöm, hogy lehetővé tetted számomra... *bajtárs*. – Amikor Vishous szeme megvillant, Butch azt mondta. – Igen, kikerestem, hogy mit jelent ez a szó. Ami engem illet, a „drága barátom” megnevezés tökéletesen illik rád.

V elvörösödött, majd megköszöri a torkát.

– Szép munka, zsaru! Szép... munka!

Amikor V elment, Butch magára öltötte a köpenyt, és lenézett a mellkasára. A bal mellizma fölé egy körkörös jel volt égetve a bőrébe, egy örökre megmaradó heg, ugyanolyan, mint a többi testvéréé. A kötelék jelképe, amely összetartotta őket.

Végigfuttatta ujját a begyógyult sebhelyen. Még mindig sószemcsék peregtek ki belőle, és lehullottak a fényes földre. Aztán a falra pillantott, és odament. Leguggolt, előtte, és megérintette a levegőt a neve felett. Az új neve felett.

Most születtem meg igazán, gondolta. *Dhestroyer, Wrath leszármazottja, Wrath fia.*

A látása elhomályosodott, ezért többször pislogott, ám a szemhéja nem volt elég gyors. Amikor a könnycseppek legördültek az arcán, gyorsan letörölte őket a köpeny ujjával. Ekkor megérezte a vállán a kezeket. A testvérek – a *testvérei* – körülállták, ő pedig már igazából érezte őket... érzélte a jelenlétüket.

Hús a húsból. Most már ő is hús volt a húsból.

Wrath megköszöri a torkát, a hangja mégis kissé rekedt maradt.

– Hetvenöt év óta te vagy az első tag, akit felvettünk magunk közé. És te... te méltó vagy arra a vérre, ami mindkettőnk ereiben folyik, Butch, vér a véremből.

Butch lehajtotta a fejét a király vállára, és leplezetlenül sírni kezdett... de nem a boldogságtól, amit valószínűleg mindenki feltételezett róla.

Hanem az ürességtől, amely belülről emésztette.

Mert bármennyire is csodálatos volt az, ami vele történt, üresnek tűnt a számára.

A párja nélkül, akivel megoszthatná az életét, úgy érezte magát, mint egy mozivászon, amelyen csak megjelennek az események és a történések, aztán eltűnnek. Még csak üres sem volt, hiszen a levegőt sem tudta megtartani magában.

Lélegzett, belül azonban halott volt.

49. fejezet

Útban visszafelé a házhoz, mindenki tele volt energiával, és felszabadultan beszélgetett az Escalade-ben: Rhage hozta a szokásos formáját, Wrath nevetett azon, amiket mondott, majd V visszavágott neki, végül pedig mindenki ugratta a másikat. Ahogy a testvérek szokták.

Butch hátradőlt a kényelmes kagylóülésben, és tudta, hogy a hazatérése, valamint az imént megtartott ceremónia nagy örömet okoz a testvériségnek. És bár ő maga nem érezte ezt, őszintén örült az örömüknek.

Leparkoltak az udvaron, és amikor Butch kiszállt, kitárult előtte a ház főbejárata, a testvérek pedig félkörívben felsorakoztak mögötte. Megint elkezdtek a kántálásszerű éneket, és lelkesen tapsolva vonultak be a szivárványszínű előcsarnokba. A ház személyzete, mind a húsz *hűséges*, egymás mellett állt a terem közepén, előttük pedig a ház három úrnője, lélegzetelállítóan gyönyörű ruhában. Beth-en az a vérvörös estélyi volt, amelyet az esküvőjén viselt, Mary királykékből pompázott, Bella pedig szikrázó ezüstben.

Butch annyira szeretne volna Marissát is ott látni közöttük, hogy alig tudott rájuk nézni, olyan mély fájdalom töltötte el a szívét. Már majdnem azon volt, hogy elkeseredésében gyáván megfutamodik, és elbujdosik a Gödörben, amikor a tömeg kettévált, és...

Marissa jelent meg mögöttük barackvirágszínű ruhában. Olyan káprázatosan gyönyörű jelenség volt, mintha a napfény az ő alakjában sűrűsödött volna össze. Amikor előrelépett, az ének elnémult. Butch döbbsen állt, nem értett semmit, mégis kinyújtotta felé a kezét.

Marissa letérdelt előtte, ruhája széles körben terült el körülötte.

Lehajtotta a fejét, és érzelemtől fojtott hangon megszólalt.

– Harcos, néked ajánlom ezt a zálogot, hogy szerencsét hozzon rád, miközben harcolsz. – Felemelte a kezét, amelyben egy, a hajából levágott, vastag szőke fonatot tartott. A fonat mindkét vége világoskék szalaggal volt megkötve. – Büszke leszek, ha a küzdelemben magadnál tartod. Büszkén fogom a... *parancsolómat* harcba engedni, hogy a faj védelmét szolgálja. Ha még mindig... akarsz engem.

Butch-ot nagyon meghatották Marissa szavai. Kábultan letérdelt mellé a földre, és felemelte a lány remegő állát. Hüvelykujjával letörölte a könnyeit, aztán elvette tőle a hajfonatot, és a szívére szorította.

– Hát persze, hogy akarlak! – suttogetta. – De mi változott meg?

Marissa hátrapillantott a ház három úrnőjére, akik pompázatos ruhában álltak mögötte. Aztán hasonlóan halkán azt felelte.

– Beszéltem néhány barátommal. Helyesebben, ők beszéltek velem.

– Marissa... – Butch nem tudott többet mondani.

Amikor a szavak cserbenhagyták, megcsókolta a lányt, majd átölelte, mire hatalmas éljenzés hangzott fel a színes előcsarnokban.

– Annyira sajnálom, hogy gyenge voltam – suttogetta Marissa Butch fülébe. – Beth, Mary és Bella eljöttek hozzám. Soha nem fogok tudni megnyugodni, tudván, mekkora

veszéllyel kell szembenézned a testvériség tagjaként. Minden éjjel aggódni fogok érted. Ők azonban bíznak a férjeikben, hogy óvatosak lesznek, és én... elhiszem, hogy őszintén szeretsz engem. Hiszem, hogy nem hagysz magamra, ha rajtad múlik. Tudom, hogy... óvatos leszel, és abbahagyod, ha úgy érzed, hogy a gonosz képes lenne felülkerekedni rajtad. Ha ők képesek elviselni a félelmet, hogy elveszíthetik a szerelmüket, akkor én is.

Butch még szorosabban ölelte magához.

– Óvatos leszek, esküszöm. *Esküszöm!*

Egy ideig még ott maradtak a földön egymásba kapaszkodva, aztán Butch felemelte a fejét, és Wrath-ra pillantott, aki a karjába vonta Beth-t.

– Szóval, testvér – mondta Butch –, van itthon tőr és egy kis só? Itt az ideje, hogy befejezzünk egy bizonyos esküvőt, nem igaz?

– Részemről semmi akadály.

Fritz odalépett hozzájuk. Ugyanazt a kancsót és sóval teli tálat tartotta a kezében, amelyet Wrath és Beth, Rhage és Mary, valamint Zsadist és Bella esküvőjén használtak.

Butch belenézett *fele* halványkék szemébe, és azt suttogetta.

– A sötétség soha nem fog megkaparintani engem... mert itt vagy nekem te. Életem értelme, Marissa. Ez vagy te nekem.

50. fejezet

Aznap este Marissa elmosolyodott, amikor felnézett az íróasztala mögül. Butch állt az iroda ajtajában, hatalmas teste elfoglalta az egész bejáratot.

A nyaka még mindig nem gyógyult be a beavatási szertartás óta, de istenem, nagyon jól nézett ki! Erős volt, lenyűgöző és az *övé*.

– Szia – köszöntötte Butch, és kivillantotta csorba metszőfogát. Na meg a szemfogát.

Marissa elmosolyodott.

– Korán jöttél.

– Nem bírtam tovább nélküled. – A férfi belépett, és becsukta maga mögött az ajtót... aztán alig észrevehető mozdulattal ráfordította a kulcsot a zárban. Marissa teste felhevült.

Butch odasétált az íróasztal mögé, kifordította a széket, hogy a lány szembenézzen vele, majd letérdelt elé a padlóra. Marissa szétnyitotta a lábát, ő pedig befészkelte magát közé. A kötődés illata megtöltötte a levegőt, amikor odahajolt hozzá, és megbökdöste orrával a vállát. Marissa nagyot sóhajtva átölelte a hátát, aztán gyengéden megcsókolta a füle mögötti selymes bőrt.

– Hogy vagy, *parancsolóm*?

– Most már jobban, kis feleségem.

Miközben átölelve tartották egymást, Marissa tekintete az íróasztalra siklott. A sok papír, dosszié és toll között egy kis fehér porcelánfigura állt. A tökéletesen kifaragott szobrocskára egy törökülésben ülő női alakot ábrázolt, aki egyik tenyerében egy kétélű tőrt tartott, a másik csuklóján pedig egy bagoly ült.

Beth csináltatta. Egyet Marynek, egyet Bellának, egyet Marissának, egyet pedig megtartott magának. A tőr jelképe egyértelmű volt. A fehér bagoly pedig az Őrzőre utalt, és azokat az imákat jelképezte, amelyeket a *parancsolóikért* mondtak.

A testvériség erős volt, hatalommal bíró egység, amely a jót szolgálta a világukban. Csakúgy, mint a nők. Ők is erősek voltak, és egységet alkottak a jó érdekében a világukban.

Ugyanolyan szorosan összetartoztak, mint a harcosaik.

Butch felemelte a fejét, és végtelen rajongással nézett fel Marissára. Miután az esküvői szertartást befejezték, és a lány nevét a hátába karcolták, Marissának már a törvény szerint és az ösztönei szerint is hatalma volt a teste felett. Olyan hatalom, amelynek Butch örömmel adta meg magát. Önként és boldogan. Ő rendelkezett felette, és ahogy az *elit* mindig mondta, gyönyörű dolog volt megtalálni az igazi szerelmet.

Azoknak az ostobáknak ebben az egy dologban legalább igazuk volt.

– Marissa, szeretném, ha megismerkednél valakivel, jó?

– Természetesen. Most?

– Nem. Holnap napnyugta után.

– Rendben. Ki...

Butch megcsókolta.

– Majd meglátod.

A lány belenézett parancsolója mogyoróbarna szemébe, és megsimogatta dús, fekete haját. Aztán a hüvelykujjával végigsimított a szemöldökén, majd végighúzta az ujját egyenetlen, „túl-sokszor-betört” orrán. Végül óvatosan megérintette letört szélű metszőfogát.

– Elég leharcolt vagyok, nem igaz? – szólalt meg Butch. – De tudod, néhány plasztikai műtét, meg pár menő baseballsapka segítségével, és én is olyan szívdöglesztő lehetek, mint Rhage.

Marissa visszanézett a kis porcelánfigurára, és az életére gondolt. Meg Butch-éra.

Lassan megrázta a fejét, és odahajolt hozzá, hogy megcsókolja.

– Nem változtatnék meg rajtad semmit. Egyáltalán semmit.

Epilógus

Joyce O'Neal Rafferty nagy rohanásban volt, és egyfolytában panaszkodott, amikor belépett az öregek otthonába. A kis Sean egész éjjel hányt, aztán három órát kellett várnia a gyerekorvosnál, mire a doktor valahogy be tudta őket szorítani két beteg közé. Mindezek tetejébe Mike üzenetet hagyott neki, hogy sokáig dolgozik, és nem lesz ideje hazafelé bemenni a közértbe.

A fenébe, a konyhaszekrényben és a hűtőben nem volt semmi vacsorának való.

Joyce a csípőjére ültette Seant, és végigszaladt a folyosón. Útközben kikerülte az ételszállító kocsikat és egy fél tucat kerekesszéket. Sean legalább már aludt, és órák óta nem hányt. Egy hányós, beteg gyerek meg az édesanyja túl sok volt neki egyszerre. Főleg egy olyan napon, mint a mai.

Bekopogott az édesanyja szobájának ajtaján, majd bement. Odell az ágyban ült, és egy *Reader's Digest* lapozgatott.

– Szia, anya, hogy érzed magad? – Joyce odament az ablak mellett álló, műbőr karosszékhez. A párnája megnyikordult alatta, amikor leült. Sean is nyöszörögni kezdett, amikor ébredezni kezdett.

– Jól vagyok – felelte Odell egy kellemes mosoly kíséretében, a tekintete azonban távoli volt és kifejezéstelenül üres.

Joyce rápillantott az órájára. Tíz percet marad, aztán hazafelé menet bemegy a boltba és bevásárol.

– Tegnap este látogatóm volt.

– Tényleg, anya? – Legalább egy hétre való élelmet vesz majd. – Kicsoda?

– A bátyád.

– Teddy itt járt?

– Butch.

Joyce megdermedt. Aztán úgy döntött, az édesanyja biztosan csak képzelődött.

– Ez remek, anya.

– Akkor jött, amikor már senki nem volt itt. Sötétedés után. Elhozta a feleségét is. Milyen gyönyörű nő! Azt mondták, templomban is meg fognak esküdni. Persze már férj és feleség voltak, de csak a nő vallása szerint. Furcsa... nem is tudom, milyen. Talán lutheránus?

Most már biztos, hogy képzelődött.

– Nagyszerű!

– Butch tisztára úgy néz, ki mint az apja.

– Tényleg? Azt hittem, ő az egyetlen gyerek közöttünk, aki nem hasonlít apára.

– Az ő apjáról beszélek, nem a tiedről.

Joyce felvonta a szemöldökét.

– Tessék?

Az édesanyja álmodozó tekintettel kinézett az ablakon.

– Meséltem már neked az 1969-es hóviharról?

– Anya, beszéljünk inkább Butch-ról!

– Mindannyian ottragadtunk a kórházban, az összes ápoló és minden orvos. Senki

sem mehetett haza. Két napig voltam bent. Istenem, az apád annyira haragudott, hogy neki kell a gyerekekre vigyáznia. – Odell hirtelen évekkel fiatalabbnak tűnt, és úgy látszott, tökéletesen magánál van. Még a tekintete is kitisztult. – Volt ott egy sebész. Ó, annyira... más volt, mint a többiek! Ó volt a sebészeti osztály vezetője. Nagyon fontos személyiség. De emellett... gyönyörű is, és teljesen más, mint a többi férfi. Egy nagyon fontos ember. Ugyanakkor félelmetes. A szeme, istenem, álomban még látom néha. – A lelkesedése ekkor egy csapásra eltűnt, és megint olyan lett, mint egy leeresztett léggömb. – Rossz voltam. Nagyon rossz feleség.

– Anya... – Joyce megrázta a fejét. – Miről beszélsz?

Könnyek csurogtak végig Odell ráncos arcán.

– Miután hazaértem, azonnal elmentem gyónni. Imádkoztam, rengeteget imádkoztam, de Isten megbüntetett, amiért vétkeztem. Még a szülés... a szülés is szörnyű volt Butch-csal. Majdnem meghaltam, annyira véreztem. A többi gyereknél mind simán ment a szülés. Butch-nál viszont...

Joyce olyan erősen szorította magához Seant, hogy a baba tiltakozásul nyöszörögni kezdett. Kicsit lazított a fogáson, és próbálta megnyugtatni a kicsit, majd azt suttogetta.

– Folytasd, kérlek! Ne hagyj abba!

– Janie halála volt a büntetésem, amiért hűtlen voltam, és egy másik férfi gyermekét hordtam ki.

Amikor Sean felsírt, Joyce ránézett, és szörnyű gyanú ébredt benne. Talán ezért...

Ó, ugyan már! Hova gondol? Az édesanyja megbolondult. Nem lehetett már hinni neki.

De akkor miért tűnt olyan tisztának a feje?

Odell bólogatni kezdett, mintha egy olyan kérdésre felelne, amit valaki feltett neki.

– Ó, igen. Nagyon szeretem Butch-ot. Igazság szerint őt szeretem az összes gyermekem közül a legjobban, mert különleges. Persze soha nem mutathattam ki a szeretetemet. Az apjuk már így is túl sokat eltűrt nekem. Ha kivételeztem volna Butch-csal, azzal megsértettem volna Eddie-t... ezért nem tehettem. Nem alázhattam meg ennyire a férjemet. Nem, azok után, hogy velem maradt.

– Szóval apa tudta...? – A csendben, amely ezután következett, lassan minden apró részlet a helyére került, mint egy szörnyű kirakósban. Jézusom... tényleg igaz volt! *Hát persze hogy tudta az apja. Ezért gyűlölte mindig Butch-ot.*

Odell sóvárogva folytatta.

– Butch olyan boldognak tűnt a feleségével! Ó, szentséges szűz, hogy az a nő milyen gyönyörű! Tökéletesek így együtt. A nő is olyan különleges, mint Butch apja volt. Sajnos nem maradtak sokáig. Azt mondta, hogy... búcsúzni jöttek.

Odell szeme megtelt könnyel. Joyce megfogta a kezét, és megszorította.

– Anya, hová ment Butch?

Az édesanyja lenézett a kézre, amely az övét fogta, aztán a homlokát ráncolta.

– Sós kekszet kérek. Adnál kérlek, egy sós kekszet?

– Anya, nézz rám! Hová ment Butch? – Persze Joyce nem tudta, miért volt ez hirtelen annyira fontos.

Odell üres tekintettel nézett vissza rá.

– Sajtot is kérek hozzá. Szeretnék egy sós kekszet sajttal.

– Butch-ról beszélgettünk... Anya, koncentrálj!

Istenem, az egész olyan döbbenetes volt, mégis valahogy nem érte váratlanul. Butch mindig is más volt, mint ők.

– Anya, hol van Butch?

– Butch? Köszönöm kérdésedet. Nagyon jól van... olyan boldognak tűnt! Nagyon örülök, hogy megnősült. – Pislogott egyet. – És te ki vagy? Ápolónő? Én is az voltam régen...

Egy pillanatig Joyce kényszeríteni akarta az anyját, hogy emlékezzen.
Odell azonban csak fecsegett tovább összefüggéstelenül, miközben kinézett az ablakon, és nagyot sóhajtott. Értelmetlen csacsogása hirtelen megnyugtatónak tűnt Joyce számára. Igen... az egész egy képtelenség. Egy szó sem igaz belőle.

Felejtsd el! – mondta magának. – Ne is gondolj rá többet!

Amikor Sean abbahagyta a sírást, és elhelyezkedett a mellén, magához ölelte pici meleg testét. Az édesanyja összefüggéstelen mormolása közben arra gondolt, mennyire szereti a gyermekét. Mindig is szeretni fogja.

Megpuszilta a pici fejét. Végül is, a család ad értelmet az életnek, nem igaz?

A család az élet igazi értelme.

VÉGE

*Ha tetszett ez a könyv,
akkor tetszeni fog a folytatása is*

Feloldozott szerető

Vishous ébren volt kómában lévő testében. Pontosan tudta, hogy egy mozdulatlan, halottnak tűnő porhüvely börtönébe van zárva. Nem tudta mozdítani sem a kezét, sem a lábát, a szemhéja pedig olyan szorosan le volt csukva, mintha le lett volna ragasztva. Úgy tűnt, a hallása volt az egyetlen, ami még működött. Beszélgetés hangjai ütötték meg a fülét az ágya mellett. Két embert hallott. Egy nőt és egy férfit, ám egyiküket sem ismerte fel.

Nem, várjunk csak! Az egyik mégis csak ismerősnek tűnt. Egyikük korábban parancsolgatott neki. A nő. De miért?

És mi a francért hagyta, hogy megtegye?

Hallgatni kezdte a hangját anélkül, hogy odafigyelt volna a szavaira. A hanglejtése olyan volt, mint egy férfié. Egyenes. Ellentmondást nem tűrő. Határozott.

Ki volt ez a nő? Ki...

Hirtelen eszébe jutott, és megdöbbsent. A sebész. Az *emberi* sebész, aki megoperálta. Szentséges ég, egy emberi kórházban volt! Emberi orvosok keze közé került, miután... a francba... mi történt vele az este?

A pánik hirtelen energiával töltötte meg... de nem jutott vele semmire. A teste továbbra is az a mozdulatlan húsdarab volt, mint azelőtt, és a csőből, amely a torkán vezetett le, arra következtetett, hogy gép segít neki a lélegzésben. Nyilvánvalóan teljesen elkábították.

Ó, istenem, mikor fog hajnalodni? Minél előbb el kell tűnnie innen. De hogy tudna...

A menekülési tervet valami félbeszakította. Egészen pontosan fogalmazva, az egész elméje elsötétedett, amikor az érzékei lángra lobbantak.

Nem a harcos tört elő belőle, hanem a birtokló férfi ösztön, amely eddig mélyen eltemetve szunnyadt benne. Olvasott és hallott már róla, látta másoknál, de mindig is azt gondolta, hogy ő ettől teljesen független. Az egészet egy illat váltotta ki, egy olyan férfi illata, aki szeretkezni akart... a nővel. V sebészével.

Enyém!

A szó valahonnan a semmiből tört rá, vele együtt pedig egy nagyon erős késztetés is érkezett: ölnie kell. Annyira feldühödött, hogy kinyitotta a szemét.

Oldalra fordította a fejét, és megpillantott egy magas, rövid szőke hajú, embernőt. Keret nélküli szemüveget viselt, az arca nem volt kisminkelve és nem volt rajta fülbevaló sem. Fehér köpenyén fekete betűs, dőlt folyóírással az állt, DR. JANE WHITCOMB, SEBÉSZETI OSZTÁLY.

– Manny – mondta a doktornő –, megőrültél?

Vishous tekintete a sötét hajú emberférfira siklott. A fickó szintén fehér köpenyt viselt, csak az övére az volt írva, DR. MANUEL MANELLO, VEZETŐ SEBÉSZORVOS.

– Nem hinném – felelte a férfi. A hangja mély volt és határozott, a szeme pedig túlságosan mohón bámulta V sebészét. – Csak tudom, hogy mit akarok.

Az enyém, gondolta V. Nem a tiéd. AZ ENYÉM!

– Folyton veszekszünk, Manny – mondta a nő.
– Tudom – mosolygott a gazember. – De nem bánom. Senki sem mer szembezállni velem, Jane, csak te.

Vishous felső ajka felhúzódott a szemfogáról. Halkan morogni kezdett, miközben a fejében mint egy kibiztosított kézigránát állandóan ugyanaz a szó visszhangzott:
Enyém!

Az emberi férfi lenézett, és nagyon meglepődött.
– Jézusom... felébredt!

Jobb, ha vigyázol, te gazember, gondolta V. Ha egy ujjal is hozzáérsz ehhez a nőhöz, tőből leharapom az átkozott karodat!

Jane Whitcomb ránézett a betegére. Minden józan ész ellenére, és főleg az után a sok nyugtató után, amelyet beadtak neki, a páciens szeme nyitva volt, és tiszta tudattal nézett fel keményen férfias, tetovált arcából.

Istenem... micsoda szeme volt! Jane még sohasem látott ehhez foghatót. A szivárványhártyája természetellenesen világos színben fénylett, a karimája azonban sötétké volt. Ahogy a férfi őt nézte, Jane esküdni mert volna rá, hogy szinte világított.

Ez így nem jó, gondolta. Az, ahogy a férfi őt nézte, nem volt normális. A hat kamrából álló szíve, amely a mellkasában dobogott, szintén nem volt megszokott. Csakúgy, mint az a két hosszú fog elöl a szájában.

A férfi rendellenességeinek megállapítása leginkább ösztönös reakció volt a részéről, mégis legalább olyan megcáfolhatatlannak tűnt, mint egy tény. Ez a férfi nem ember, állapította meg magában.

Istenem, hiszen ez nevetséges! Bizonyára csak félreértelmezi a látható jeleket. Akárhogy volt is, nem különösebben számított. Ő és a kollégái alaposan tanulmányozni fogják, mihelyst felgyógyul, ez biztos.

– Magadra hagylak vele – mondta Manny. – De gondolkozz el rajta, Jane! És gondoldj rám!

Amikor a főnöke mögött becsukódott az ajtó, Jane megrázta a fejét a fejét, és az érzelmi zűrzavarra gondolt, amely közöttük volt. Aztán jobbnak látta, ha inkább a kórházi ágyon fekvő páciensére koncentrál. A férfi visszanézett rá, és valahogy sikerült ébren maradnia, annak ellenére, hogy intubálva volt, és alig két órája esett át egy sürgősségi sebészeti beavatkozáson.

Hogy az *ördögbe* nyerhette vissza az eszméletét?

– Hall engem? – kérdezte tőle. – Bólintson, ha igen!

A férfi felemelte tetovált kezét, a nyakához vitte, és megragadta vele a csövet, ami a torkába vezetett le, majd elkezdte kihúzni.

– Nem, nem, ne nyúljon hozzá! Annak bent kell maradnia. – Odahajolt hozzá, és lefogta a kezét, a férfi azonban kirántotta a karját a szorításból, de azután olyan messze tette le az ágyra, amilyen messzire csak tudta. – Így már jó. Ne akarja, hogy lekötözzem!

A fenyegetés hallatán, a férfi szeme tágra nyílt a rémülettől, hatalmas teste pedig remegni kezdett. A szájában lévő cső ellenére, vadul mozgatta az ajkát, mintha kiáltani akart volna.

A félelme valamiért megérintette Jane-t. Valószínűleg, mert volt benne valami állatias. Olyan volt, mint egy farkas, akinek csapdába szorult az egyik lába, és az emberre nézve azt mondta a tekintetével.

Segíts rajtam, kérlek, és nem öllek meg! Csak szabadíts ki innen!

Sajnos, Jane már régóta nem tudott együtt érezni senkivel.

Félszegen megveregette a beteg alkarját.

– Jól van... rendben van... Csak hagyja ott...

A magánkórterem ajtaja kinyílt, és Jane megdermedt, amikor két férfi lépett be az ajtón. Mindketten fekete bőrruhát viseltek, és úgy néztek ki, mint akik fegyvert rejtegetnek a kabátjuk alatt. Az egyiküknek egy Red Sox baseballsapka volt mélyen a fejébe húzva, a másik, a szőke – valószínűleg a legnagyobb termetű hármójuk közül – a leglélegzetelállítóbb férfi volt, akit Jane valaha látott.

Amikor rájuk nézett, rögtön tudta, hogy a betegéhez jöttek, de aligha azért, hogy virágot hozzanak neki, és barátságosan elcseverésszenek.

A második gondolata pedig az volt, hogy hívnia kell a biztonságiakat.

– Tűnjenek el innen! – mondta nekik. – Most azonnal!

Az első fickó, akin a Red Sox baseballsapka volt, figyelmen kívül hagyta a megjegyzést. Odament az ágyhoz, és megfogta a beteg kezét. Amikor egymásra néztek, Red Sox azt mondta.

– Hazaviszünk innen. Most azonnal.

Jane nem törődött többé azzal, mi illik és mi nem. A nővérpult hívógombja felé vetette magát, amely, ha megszólalt, azt jelentette, hogy a betegnek súlyos gondja támadt a szívével, amire általában a fél emelet oda szokott seregleni.

De nem érte el a gombot.

Red Sox társa, a gyönyörű szőke, olyan gyorsan reagált, hogy Jane képtelen volt nyomon követni a mozdulatot a szemével. A férfi az egyik pillanatban még az ajtó mellett állt, a következőben pedig már őt fogta át hátulról, és néhány centire felemelte a levegőbe. Amikor az orvosnő elkezdett kiabálni, az egyik tenyerét a szája elé szorítva könnyedén elhallgattatta, mint egy gyereket.

Red Sox eközben szisztematikusan eltávolított mindent a beteg testéből: a csövet, az infúziót, a katétert, a szívműködést vizsgáló érzékelőket és az oxigénfigyelő berendezés vezetékeit.

Jane nagyon dühös lett. Amikor a gépek riasztani kezdtek, felemelte a lábát, és hátralendítve alaposan sípcsonton rúgta a foglyul ejtőjét. A szőke óriás felnyögött, de még erősebben szorította magához, így a végén Jane-nek arra is alig maradt ereje, hogy levegőt vegyen, nemhogy arra, hogy tovább rugdossa.

Nem baj, a riasztók majd...

Az éles sípolás azonban egyszer csak elhallgatott, pedig senki sem nyúlt a gépekhez. Jane-nek az a szörnyű balsejtelmé támadt, hogy senki sem fog a segítségére sietni.

Ekkor még elkeseredettebben kezdett harcolni a támadója ellen, még a szeme is könnybe lábadt.

– Nyugalom! – súgta a szőke a fülébe. – Egy perc és már itt sem vagyunk.

Nyugodjon meg!

Még hogy nyugodjon meg! Ezek meg akarják ölni a betegét...

Az ágyon fekvő férfi a saját erejéből mély lélegzetet vett. Aztán még egyet. És még egyet.

Ezután ráemelte különös gyémántszerű tekintetét. Jane elmosolyodott, mintha a férfi akarata erre kényszerítette volna.

Néhány másodpercnyi csend után a beteg rekedt hangon kiejtett a száján három szót, amely megváltoztatott mindent... Jane életét, és egész további sorsát:

Ő. Velem. Jön.

KEDVES OLVASÓNK!

Az Ulpius-ház kiadó kínálata megtekinthető a

www.ulpiushaz.hu

című honlapon.

Újdonságainkról, bemutatóinkról, akcióinkról

hírlevélben

tájékoztatjuk olvasóinkat,

amelyre szintén a honlapon regisztrálhatnak.

Ulpius-ház Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó Kepets András

Szerkesztette Borus Judit

Nyomta és kötötte a Dürer Nyomda Kft., Gyulán

Felelős vezető: Kovács János